

LASĂ-MĂ SĂ TE IUBESC

AUTOARE #1 BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

JENNIFER L. ARMENTROUT

semnată J. Lynn

EPICLOVE

Jennifer L. Armentrout, mult îndrăgita autoare a seriei „Te aștept”, revine cu un nou roman despre prima dragoste, a doua șansă și chimia arzătoare dintre doi tineri.

În urmă cu unsprezece luni au avut o aventură de o noapte.

Ea, o fată independentă, pe nume Roxy, care lucrează într-un bar, iar în timpul liber pictează. El, un polițist, pe nume Reece Anders. O aventură de o noapte? Da, cel puțin, așa credea el... Deși ea e îndrăgostită de Reece de mai bine de șase ani, a făcut tot posibilul să se îndepărteze de el. Dar destinul îi aduce față în față când ea acceptă ajutorul din partea lui într-un moment în care are cel mai mult nevoie de el.

Prietenul ei cel mai bun, Charlie, este internat în spital de multă vreme, de când a fost victima unui conflict în care a încercat s-o apere pe Roxy. De șase ani trăiește ca o legumă, iar Roxy îl vizitează în fiecare vineri, ducându-i câte un tablou pictat de ea și citindu-i din romanele lui preferate. Vinovatul pentru această nenorocire a ieșit din închisoare și caută să se împace cu el și cu Roxy.

În curând, lui Roxy încep să i se întâmple tot felul de lucruri ciudate și înspăimântătoare și crede că vinovat este bărbatul care a distrus deja o viață, pe cea a prietenului ei. Dar Reece nu este convins, așa că va face tot posibilul să-i fie alături și să o protejeze, oferind astfel și o șansă iubirii lor.

EPICLOVE

Ficțiune pentru tineri +17 ani.

www.edituraepica.ro

Cover photo © Volodymyr Tverdokhlib/Shutterstock

ISBN 978-606-8754-50-5

JENNIFER L. ARMENTROUT
semnată *J. Lynn*

LASĂ-MĂ SĂ TE IUBESC

Traducere din limba engleză
DANA POPESCU

A. M.

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2018

Editor: Anca EFTIME

Redactor: Elena-Anca COMAN
DTP: Simona RĂDULESCU

Fall with me, Jennifer L. Armentrout

ISBN: 978-606-8754-50-5

București, 2018

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARMENTROUT L., JENNIFER
Lasă-mă să te iubesc / J. Lynn; trad.: Dana Popescu. —
București : Epica, 2018
ISBN 978-606-8754-50-5
I. Popescu, Dana (trad.)
821.111(73)-31 = 135.1

Cititorilor mei, sper să vă bucurați de ea!

Unu

Nu trecuseră mai mult de zece minute de când mă afundasem în scaunul capitonat din sala de așteptare luminoasă, că am și zărit tenișii albi care mi-au apărut brusc în fața ochilor. Până atunci îmi făcusem de lucru holbându-mă la podea și socotind că spitalele particulare trebuiau să obțină o grămadă de bani ca să aibă un parchet atât de închis la culoare și de scump.

Dacă stăteam să mă gândesc mai bine, părinții lui Charlie Clark nu se uitaseră deloc la bani când fusese vorba despre îngrijirea pe termen lung a unicului lor fiu. Îl internaseră în cea mai bună clinică din Philadelphia. Probabil că sumele de bani pe care le cheltuiau anual erau astronomice — în mod cert, depășeau cu mult cât câștigam eu ca barmaniță la Mona și ca web designer, pe deasupra.

Bănuiesc că ei credeau că astfel compensau faptul că nu veneau să-l viziteze pe Charlie decât o dată pe an, și atunci preț de vreo douăzeci de minute. Sunt sigură că existau pe lume oameni mai buni și mai iertători decât mine, deoarece cu greu puteam ignora senzația de iritare pe care-o simțeam când mă gândeam la părinții lui, așa că mi-am ridicat privirea și am văzut zâmbetul binevoitor de pe fața asistentei. Am clipit o dată, apoi încă o dată, căci nu-i recunoșteam nici părul castaniu, nici ochii mai tineri și căprui.

Doamna aceea era nouă.

M-a măsurat de jos până sus, în vârful capului, zăbovind o clipă asupra părului meu, dar fără să-și piardă vreo clipă zâmbetul

de pe buze. Nu se punea problema că aș fi avut părul chiar atât de zăpăcit. Cu câteva zile în urmă trecusem de la șuvițele de un roșu aprins la unele mai violet, dar e drept că arătam aiurea cu cocul pe care mi-l făcusem în grabă și-n care-mi răsucisem șuvițele mai lungi. Noaptea trecută eu închisesem barul, ceea ce însemna că nu ajunsesem acasă decât după ora trei dimineața și depusesem un efort supraomenesc să mă trezesc, să mă spăl pe dinți și pe față și pe urmă să conduc până în oraș.

— Roxanne Ark? m-a întrebat ea, oprindu-se în fața mea cu mâinile împreunate.

Creierul mi s-a oprit la auzul numelui meu întreg. Aveam niște părinți foarte ciudați. Ai fi zis că se drogau prin anii optzeci sau cam așa ceva. Mă botezaseră după cântecul „Roxanne", iar pe frații mei îi cheamă Gordon și Thomas, adică exact numele real al lui Sting.

— Da, i-am răspuns și m-am aplecat după geanta încăpătoare cu care venisem.

Și-a păstrat zâmbetul neclintit și a pornit către cele două uși duble închise.

— Asistenta Venter are liber azi, dar mi-a explicat că veniți în fiecare vineri după-amiază, așa că l-am pregătit pe Charlie.

— Oh, nu, a pățit ceva? am întrebat-o simțind o urmă de îngrijorare.

Sora Venter ajunsese deja să-mi fie prietenă în ultimii șase ani de când îl vizitam pe Charlie. Ne cunoșteam îndeajuns de bine încât să știu că fiul ei cel mic urma să se căsătorească în octombrie și că cel mijlociu tocmai o făcuse bunică pentru prima oară luna trecută, în iulie.

— A răcit, nimic grav, o răceală din acelea de sfârșit de vară, mi-a explicat asistenta. De fapt, a vrut să vină azi la serviciu, dar am fost cu toții de acord că i-ar prinde bine să stea acasă peste weekend, ca să-și revină.

Sora cea nouă s-a dat la o parte, făcându-mi loc să trec.

— Sora Venter mi-a povestit că vă place să-i citiți lui Charlie.

Am încuviințat și am strâns breteaua genții.

S-a oprit în dreptul ușii, și-a scos ecusonul și l-a trecut prin dreptul senzorului din perete. S-a auzit imediat un clic, după care femeia a împins ușa.

— S-a simțit bine în ultimele zile, să știți. Nu atât de bine pe cât ne-am dori noi, a continuat ea în timp ce pășeam pe coridorul larg și bine luminat.

Pereții erau albi și goi. Fără personalitate. Fără nimic.

— Dar s-a trezit devreme în dimineața asta, a adăugat ea.

Sandalele verde neon cu care eram încălțată făceau zgomot pe podeaua acoperită cu gresie, dar tenișii asistentei nu scoteau nici cel mai mic sunet. Am trecut de coridorul despre care știam că ducea în salonul comun. Lui Charlie nu-i plăcuse niciodată să stea acolo, ceea ce era extrem de ciudat fiindcă... înainte să fie rănit, fusese o persoană foarte sociabilă.

Fusese o mulțime de chestii înainte.

Camera lui Charlie se afla pe un alt coridor, într-o aripă special construită să aibă priveliște spre spațiul verde și spre piscina terapeutică, unde lui Charlie nu-i plăcuse niciodată. Nici înainte nu fusese cine știe ce înotător, dar de fiecare dată când vedeam nenorocita aia de piscină îmi venea să iau pe cineva la pumni. Nu știu de ce, poate pentru că noi, ceilalți, nu aveam problema asta — știam să înotăm singuri — sau poate pentru că întotdeauna mi se păruse că apa nu avea sfârșit, în vreme ce viitorul lui Charlie era strict limitat.

Asistenta s-a oprit în fața ușii închise de la camera lui Charlie.

— Când sunteți gata de plecare, știți ce e de făcut.

Știam. La plecare trebuia să trec pe la biroul asistentelor și să semnez de ieșire. Bănuiesc că în felul acesta voiau să se asigure că nu aveam de gând să-l fur de acolo pe Charlie sau cine știe ce altceva. A dat din cap spre mine cu un aer fericit, s-a rotit pe tenișii și-a pornit-o înapoi pe coridor, cu pași hotărâți.

O clipă am rămas cu ochii pironiți asupra ușii, după care am tras adânc aer în piept și am expirat încet. Așa eram nevoită să procedez de fiecare dată când îl vedeam pe Charlie. Doar așa puteam să elimin din mine amestecul acela de senzații — toată

dezamăgirea, furia și tristețea aceea —, înainte să pășesc în cameră. Nu-mi doream ca el să vadă vreodată asta. Uneori dădeam greș, dar măcar știam că încercam de fiecare dată.

După ce m-am asigurat că nu păream nebună când zâmbeam, am deschis ușa și, la fel ca în fiecare zi de vineri din ultimii șase ani, am simțit un pumn înfipt în gâtlej la vederea lui.

Stătea pe un scaun în dreptul unei ferestre mari, din tavan până în podea — pe scaunul *lui*. Era un fotoliu puf mare și confortabil, cu o pernă de un albastru electrizant. Îl avea de la șaisprezece ani, îl primise de ziua lui, cu doar câteva luni înainte ca totul să se schimbe pentru el.

Am intrat în cameră, dar Charlie nu și-a ridicat privirea spre mine, nici măcar când am închis ușa în urma mea. N-o făcea niciodată.

Salonul nu arăta deloc rău, era chiar spațios, avea un pat de dimensiuni normale, frumos aranjat de una dintre asistente, un birou pe care știam că nu-l folosise niciodată și un televizor pe care niciodată, în cei șase ani, nu-l văzusem pornit.

Stătea pe scaun și privea pe fereastră, dar arăta așa de slab, încât de mult nu mai putea fi numit suplu. Sora Venter mă lămurise că nu mai reușeau să-l hrănească de trei ori pe zi și nu avuseseră rezultate nici când încercaseră să-l treacă la cinci mese pe zi mai mici. Cu un an în urmă situația se înrăutățise așa de mult, încât au fost nevoiți să-l hrănească printr-un tub; încă simțeam frica aceea de atunci, când crezusem că aveam să-l pierd.

Se vedea că fusese spălat pe cap în dimineața aceea, dar părul lui blond era mult mai scurt față de cum îl purtase el înainte. Charlie fusese adeptul părului dezordonat ridicat la rang de artă și stăpânise chestia asta ca nimeni altul. Azi era îmbrăcat cu un tricou alb și cu niște pantaloni gri de trening, demodați. Ah, erau din ăia care aveau elastic la gleznă! Doamne, ce crize ar fi făcut dacă ar fi știut cu ce îl îmbrăcaseră, și pe bună dreptate... fiindcă Charlie, ei bine, Charlie al meu avea un gust extraordinar în ceea ce privește stilul.

M-am îndreptat spre al doilea fotoliu puf cu perna la fel de albastră, pe care îl cumpărasem cu trei ani în urmă, și mi-am dres glasul:

— Bună, Charlie!

Nu m-a privit.

Nu mă simţeam deloc dezamăgită. Sau, mă rog, încă aveam senzația aia că „nu e corect ce se întâmplă", dar nu mai tremuram cuprinsă de disperare, simțind că mi se taie răsuflarea, fiindcă așa era de fiecare dată.

M-am așezat și mi-am pus geanta la picioare. De aproape, arăta mai bătrân de douăzeci și doi de ani. Fața uscățivă, pielea decolorată și niște umbre adânci, neiertătoare, sub ochii care fuseseră cândva de-un verde viu.

Am mai tras o dată adânc aer în piept.

— Azi e îngrozitor de cald afară, așa că să nu te aud că râzi de pantalonii mei tăiați cu foarfeca.

Pe vremuri, m-ar fi obligat să mă schimb, ca nu cumva să îndrăznesc să ies așa în public.

— Cei de la meteo au anunțat că în weekend vom avea temperaturi record.

Charlie a clipit alene.

— Se pare că vor fi și niște furtuni puternice, am zis și mi-am împreunat mâinile, dorindu-mi cu ardoare să-și întoarcă fața spre mine.

La unele vizite nu o făcea. Nu o mai făcuse la ultimele trei vizite, ceea ce mă înspăimânta, fiindcă urmase o criză oribilă după ultima oară când petrecuse atât de mult timp fără să dea semne că m-ar fi recunoscut. Cele două chestii probabil că nu aveau nimic în comun, dar eu tot simțeam cum mi se formau noduri de neliniște în stomac. Mai ales că sora Venter îmi explicase că astfel de crize erau destul de frecvente la pacienții care sufereau de traumatisme severe ale creierului.

— Mai ții minte cât de mult îmi plac furtunile, nu?

Niciun răspuns.

— Mă rog, dacă nu se transformă în tornade, am adăugat. Dar suntem practic în Philly[1], așa că mă îndoiesc c-o să fie vreuna prin preajmă.

L-am surprins din profil cum a mai clipit o dată, încet.

— Ah, da! Și mâine-seară, la Mona, o să închidem barul pentru public, am continuat eu să bat câmpii, fără să știu sigur dacă îi mai dezvăluisem până atunci planurile acelea, dar oricum nu conta. E o petrecere privată, am spus și am făcut o pauză lungă, ca să-mi recapăt răsuflarea.

Charlie privea în continuare pe geam.

— Cred că ți-ar plăcea la Mona. E cam banal, dar într-un sens bun. Dar ți-am mai spus asta. Nu știu, mi-aș dori să... am adăugat mușcându-mi buzele, iar umerii lui Charlie s-au ridicat într-un oftat adânc și puternic. Mi-aș dori o mulțime de lucruri, am terminat pe un ton șoptit.

A început să se legene, cu o mișcare ce părea inconștientă. Era un ritm încet și care îmi amintea de senzația pe care o ai când plutești la suprafața oceanului, cu trupul împins de valuri înainte și înapoi.

Preț de o clipă m-am luptat cu mine însămi să nu urlu, să nu dau frâu liber tuturor frustrărilor pe care le simțeam în mine. Pe vremuri Charlie turuia de nu puteai ține pasul cu el. Profesorii din generală îl botezaseră Gură Spartă, iar când râdea... Doamne Dumnezeule, avea cel mai contagios și mai adevărat hohot de râs din lume!

Dar nu mai râsese de ani buni.

Am strâns din ochi ca să nu dau frâu liber șuvoaielor fierbinți de lacrimi, deși îmi venea să mă tăvălesc pe jos și să-mi descarc sufletul. Nimic din ce se întâmpla acum nu era corect. Ar fi trebuit ca Charlie să fie în picioare și în stare să meargă. Ar fi trebuit să-și fi terminat până acum facultatea și să fie cu un tip mișto care să-l iubească și să meargă cu mine la întâlniri în patru, cu cine știe ce tip aș fi târât și eu după mine. Ar fi trebuit să facă ce jurase, adică

[1] Denumire informală a orașului Philadelphia (n. tr.)

să-și publice deja primul roman. Ar fi trebuit să fim ca pe vremuri. Cei mai buni prieteni, de nedespărțit. M-ar fi vizitat la bar și, atunci când ar fi fost cazul, ar fi trebuit să-mi spună să-mi revin naibii odată!

Charlie ar fi trebuit să fie în viață, fiindcă chestia asta... indiferent ce naiba era... asta nu era viață.

În loc de tot ce-ar fi trebuit să fie, niște vorbe tâmpite rostite într-o noapte blestemată și o piatră nenorocită distruseseră totul.

Am deschis ochii sperând că mă privea, dar nu o făcea, așa că a trebuit să-mi revin. M-am aplecat și am scos din geantă o hârtie împăturită, pictată în acuarelă.

— Uite ce ți-am desenat, am spus cu vocea răgușită, dar am continuat: Mai ții minte când aveam cincisprezece ani și părinții mei ne-au dus pentru prima oară la Gettysburg? Ți-a plăcut la nebunie la Stânca Diavolului[1], așa că uite-o aici.

Am desfăcut tabloul și i l-am ținut în față, chiar dacă nu se uita la el. Avusesem nevoie de câteva ore bune pe parcursul săptămânii trecute ca să pictez stâncile acoperite de nisip ce împrejmuiau pajiștile înverzite, să obțin nuanța potrivită pentru bolovanii și pietrele dintre ele. Umbrele îmi dăduseră cel mai mult de furcă, fiindcă în acuarelă era mai greu, dar îmi plăcea să cred că ieșise destul de bine.

M-am ridicat și am dus tabloul spre peretele opus patului. Am pescuit de pe birou o piuneză și l-am atârnat alături de celelalte. Era câte unul pentru fiecare zi în care îl vizitasem. Trei sute douăsprezece tablouri.

Mi-am plimbat privirea pe pereți. Preferatele mele erau portretele lui — imagini cu Charlie și cu mine de când eram mai tineri. Nu prea mai aveam spațiu unde să le lipesc. În curând urma să fiu nevoită să încep cu tavanul. Toate tablourile acelea erau de domeniul trecutului. Nimic din prezent sau din viitor. Era, de fapt, un zid al amintirilor.

---

[1] Devil's Den în original, un deal pe care s-au purtat cele mai sângeroase lupte din Bătălia de la Gettysburg, în timpul Războiului Civil American. (n. tr.)

M-am îndreptat înapoi spre fotoliu și am scos cartea pe care i-o citeam. Era *Lună Nouă*, din seria „Saga Amurg", fiindcă văzuserăm filmul împreună. Încă puțin și-am fi văzut împreună și partea a doua. Am deschis la pagina la care rămăsesem, convinsă că Charlie ar fi fost de partea lui Jacob. Nu s-ar fi dat în vânt după vampirii emo. Și, deși era a patra oară când i-o citeam, părea să-i placă.

Sau, cel puțin, asta îmi spuneam în sinea mea.

Nu mi-a aruncat nicio privire cât timp am stat cu el, o oră, și m-am apucat să-mi strâng lucrurile, cu inima grea ca pietroiul ăla care schimbase totul în viețile noastre. M-am aplecat deasupra lui.

— Charlie, uită-te la mine.

Am așteptat o clipă și am continuat gâtuită:

— *Te rog mult!*

Dar Charlie nu a făcut nimic altceva decât să clipească și să se legene încet. Înainte și înapoi. Asta a fost tot, am așteptat timp de cinci minute un răspuns, orice fel de răspuns, dar nu am primit niciunul. Cu ochii umezi, l-am sărutat pe obraz și m-am ridicat.

— Ne vedem vinerea viitoare, bine?

M-am prefăcut că mi-a răspuns că da. Numai așa puteam ieși din cameră și închide ușa în urma mea. Am semnat de ieșire, mi-am găsit ochelarii undeva pe fundul genții și mi i-am pus la ochi, pregătită pentru arșița de afară. Soarele făcea minuni pentru pielea mea înfrigurată, dar nu mă încălzea și pe dinăuntru. Așa mi se întâmpla de fiecare dată după ce-l vizitam pe Charlie și avea să dureze până după ce-mi începeam tura la Mona ca să mă eliberez de răceala asta.

M-am îndreptat spre locul unde parcasem și-am înjurat.

Puteam vedea cum căldura se ridica din asfalt și mă întrebam oare ce culori ar fi trebuit să amestec ca să surprind efectul acela pe pânză. După care mi-am văzut mașina, Volkswagenul meu Jetta, și mi-au dispărut toate gândurile legate de acuarele. Am simțit un gol imens în stomac și aproape că am căzut din picioare. Lângă mașina mea era parcată o camionetă frumoasă.

Cunoșteam camioneta aia neagră.

O și condusesem odată.

Ah, fir-ar!

Cum picioarele mele refuzau să mai înainteze, am rămas pironită pe loc.

Aveam în față toată durerea vieții mele, care, în mod ciudat, se contopea cu persoana ce-mi apărea constant în toate fanteziile, chiar și în cele obscene... mai ales în acelea.

Reece Anders se afla chiar în fața mea, iar eu nu mă puteam hotărî dacă să-l lovesc în testicule sau să-l sărut.

Doi

Portiera șoferului s-a deschis cu încetinitorul, iar inima — nemernica asta trădătoare din piept — a tresărit la vederea piciorului lung îmbrăcat în blugi și încălțat într-o pereche de sandale cu barete din piele. De ce naiba trebuia să-mi placă de tipii care aveau destul tupeu încât să umble în sandale cu barete, fiindcă zău dacă nu credeam că e cel mai sexy lucru din lume, iar dacă le mai combinai și cu o pereche de blugi decolorați... A mai apărut un picior, dar trunchiul a rămas blocat o clipă de ușă — o clipă doar. Portiera s-a închis și dinaintea ochilor mi-a apărut un tricou uzat cu Metallica și care ascundea cu greu abdomenul cu pătrățele absolut încântătoare. Tricoul se lipea practic de abdomen, mulându-se pe fiecare pătrățel. La fel se mula și pe bicepși, parcă special ca să mă scoată din minți.

Mi-era clar. Tricoul îmi făcea în ciudă.

Mi-am târât privirea peste umerii largi — genul acela de umeri care ar fi putut purta povara întregii lumi — și apoi am fost nevoită s-o fac, să-i privesc chipul. Purta o pereche de ochelari negri de soare care-l făceau să arate al naibii de sexy.

Doamne sfinte, Reece arăta super în haine de zi cu zi, trăsnet de sexy în uniforma de polițist, dar gol era în stare să provoace un orgasm vizual, nu alta!

Iar eu îl văzusem gol. Sau, mă rog, oarecum. Bine, bine, recunosc, îi văzusem comorile și erau de-a dreptul demențiale.

Reece era un tip de o frumusețe clasică, genul acela de bărbat cu o structură osoasă care mă făcea să simt furnicături în buricele degetelor, cu niște pomeți osoși, buze pline și o linie ascuțită a obrajilor. Mai era și polițist, adică un tip care-ți sărea în ajutor și te proteja, iar asta îl făcea și mai senzual.

Din nefericire, îl și uram la fel de mult pe cât mă atrăgea. Sau, mă rog, în cea mai mare parte a timpului. Câteodată. Cam ori de câte ori mă surprindeam admirându-i perfecțiunea și începând să salivez după el. Mda, atunci îl uram.

Toate părțile mele femeiești simțeau din nou vibrațiile alea, ceea ce însemna că în clipa aia îl uram. Mi-am ținut geanta strâns pe lângă mine și mi-am scos șoldurile în evidență, așa cum o văzusem pe Katie, o... hm... o prietenă mai veche de-ale mele, că face atunci când se pregătește să dea cu cineva de pământ din vorbe.

— Ce cauți aici? l-am luat la rost și am simțit imediat un frison — un frison la 37 de grade —, căci nu vorbisem cu Reece de mai bine de unsprezece luni.

Mă rog, nu puneam la socoteală replicile de genul „Mai du-te naibii!”, căci de-astea îi spusesem destule, probabil chiar de vreo patru sute de ori în ultimele unsprezece luni, dar în fine.

I-am văzut sprâncenele negre arcuindu-se pe deasupra ramelor de la ochelari. A mai trecut o clipă, după care l-am auzit chicotind de parcă aș fi spus cel mai amuzant lucru din lume.

— Ce-ar fi ca mai întâi să-mi spui „Bună”?

Dacă nu m-ar fi luat prin surprindere, mi-ar fi zburat printre buze înjurături precum un stol de păsări ce migrează iarna spre țările calde. Îi pusesem o întrebare pertinentă, dat fiind că, din ce știam eu, Reece nu vizitase niciodată spitalul în cei șase ani de când eu mă duceam cu regularitate. Am simțit însă cum un sâmbure de vină încolțea în mine și am știut că mama îmi dăduse o educație mai bună. Așa că m-am străduit să-i răspund cu un:

— Bună!

Și-a strâns buzele frumos conturate și n-a zis nimic.

Am mijit ochii acoperiți de ochelarii de soare.

— Bună ziua... domnule ofițer Anders...?

A mai trecut o secundă, după care și-a înclinat capul într-o parte.

— Nu sunt aici în interes de serviciu, Roxy.

Doamne Dumnezeule, cum îmi rostea numele! Roxy. Cum își curba limba în jurul lui R... Habar n-aveam cum de reușea, dar mă topeam peste tot unde nu era deloc cazul să mă topesc.

Cum nu a spus nimic altceva, îmi venea deja să-mi trag vreo două ca să mă trezesc la realitate, fiindcă nu mai era mult până aveam să mă topesc.

— Bună, *Reece*, am reușit în cele din urmă să spun.

Buzele lui au schițat un zâmbet care arăta cât era de mândru, și chiar trebuia să fie. Faptul că-i pronunțasem numele i se părea o mare realizare și, dacă aș fi avut un biscuit drept recompensă, i l-aș fi îndesat direct în față.

— Ei, vezi, a fost chiar așa de greu? m-a întrebat.

— Da, a fost, i-am răspuns. Mi-a întunecat o parte din suflet.

A izbucnit în hohote, ceea ce m-a surprins foarte mult.

— Ai sufletul plin de curcubeie și de cozi de cățeluși, scumpo.

Am pufnit.

— Am sufletul adânc și întunecat și plin de infinit de multe chestii lipsite de orice sens.

— Lipsite de sens? a repetat și a mai râs puțin, după care și-a trecut degetele prin părul șaten.

Îl purta tuns scurt în părți și puțin mai lung în creștet, ca mai toți polițiștii. A continuat:

— Dacă-i adevărat ce spui, atunci știu sigur că nu a fost mereu așa.

Zâmbetul relaxat și oarecum — da, bineînțeles — a dispărut, iar buzele sale au format o linie inexpresivă.

— Da, nu a fost dintotdeauna așa.

Următoarea respirație mi s-a oprit în gât. Eu și Reece... ne știam de mult timp. Când intrasem la liceu, el era deja în al treilea an, și chiar și atunci avea tot ce-i trebuia ca să înnebunească pe orice fată, iar eu îl iubisem mai presus de orice. Vreau să spun că-l iubeam în sensul că desenam inimioare cu numele lui în mijloc, iar

acelea au fost primele mele desene și, totodată, cele mai patetice. În plus, muream de bucurie ori de câte ori îmi zâmbea sau privea spre mine. Și, deși eram mai mică și nu mă învârteam în aceleași cercuri ca el, Reece a fost întotdeauna de treabă cu mine.

Și asta probabil fiindcă se mutase, împreună cu părinții și cu frate-său mai mare, în casa de lângă cea în care copilărisem.

În fine, s-a purtat mereu frumos cu mine și cu Charlie, și la optsprezece ani, când s-a înrolat în Marină, am simțit că mi se rupe inima. Am rămas destul de marcată, devastată chiar, fiindcă deja eram convinsă că urma să ne căsătorim și să populăm lumea cu o mulțime de bebeluși. Anii fără el au fost destul de grei și n-am să uit niciodată ziua în care mama a venit și m-a anunțat că Reece fusese rănit în război. Inima mi s-a oprit și a trecut mult timp până mi s-a luat de pe suflet greutatea aceea care mă sufoca, chiar și după ce am aflat că Reece se simțea bine. Când s-a întors acasă, eram deja destul de mare încât să nu mai fiu considerată minoră și am devenit prieteni. Buni, adevărați. I-am fost alături în cele mai grele momente din viața lui. În nopțile acelea groaznice în care se îmbăta până când pica lat sau îi sărea țandăra din orice, ca un leu în cușcă, gata să sară la oricine s-ar fi apropiat de el, mai puțin la mine. Dar, până la urmă, chiar una dintre nopțile acelea cu prea mult whisky a stricat totul.

Ani întregi fusesem îndrăgostită nebunește de el, crezând mereu că nu era de nasul meu, așa că, indiferent de ceea ce s-a petrecut în noaptea aia între noi, tot nu avea să fie vreodată al meu.

Enervată din cauză că gândurile mele ajunseseră atât de departe, am rezistat pornirii de a-i da una cu geanta în cap.

— Cum de am ajuns să vorbim despre sufletul meu?

A ridicat un umăr.

— Tu ai adus în discuție subiectul.

Am deschis gura să-i răspund, dar avea dreptate. Eu o făcusem, ceea ce era destul de aiurea. Un strat subțire de transpirație mi-a cuprins fruntea.

— Ce cauți aici?

Din doi pași făcuți cu picioarele alea lungi, a și ajuns în fața mea. Degetele de la picioare mi s-au chircit și am făcut eforturi să nu mă întorc pe călcâie și să dau bir cu fugiții. Reece era un tip înalt, de vreun metru nouăzeci, în timp ce eu eram membru neoficial al Trupei de Pitici Cântăreți din *Vrăjitorul din Oz*. Avea o statură cam intimidantă, ca să nu mai spun că și sexy.

— E vorba despre Henry Williams.

Într-o fracțiune de secundă am uitat complet de povestea noastră încâlcită și de sufletul meu răvășit și l-am fixat cu privirea.

— Poftim?

— Roxy, a ieșit din închisoare.

Transpirația mi-a înghețat brusc pe piele.

— Știu, știu că a ieșit. E afară de câteva luni. M-am prezentat la toate înfățișările pentru eliberarea condiționată. Am...

— Știu, a spus încet și atât de intens încât mi s-a strâns stomacul. Dar nu ai fost la ultima înfățișare, când i-au dat drumul.

Sunase mai degrabă a afirmație, nu a întrebare, dar tot am clătinat din cap. Mă dusesem la cea de dinainte, dar îmi fusese extrem de greu să-l văd pe Henry Williams în fața ochilor. După cum se desfășurase audierea, mi-am dat seama că avea toate șansele să iasă la următoarea înfățișare și, ce să vezi, chiar așa a fost. Se zvonea că Henry începuse să creadă în Dumnezeu cât timp stătuse în pușcărie sau ceva de genul ăsta. Bravo lui!

Dar asta nu schimba cu nimic ceea ce făcuse.

Reece și-a scos ochelarii și i-am văzut ochii de-un albastru electrizant.

— Eu m-am dus la audierea aia.

Surprinsă, m-am dat cu un pas înapoi. Am deschis gura, dar nu mi-a ieșit nicio vorbă. Nu știam — nici nu-mi trecuse prin cap că ar fi putut face asta și nici motivul.

A continuat fără să-și dezlipească privirea de a mea.

— Și, în timpul audierii, Henry a cerut să...

— Nu, am zis aproape țipând. Știu ce vrea. Am auzit ce vrea să facă atunci când va ieși, iar răspunsul meu e nu. De un miliard de ori nu. NU! Și, oricum, curtea n-are cum să-i permită așa ceva.

Expresia întipărită pe chipul lui Reece s-a mai îmblânzit și în ochi i-a apărut ceva foarte asemănător milei.

— Așa e, dar, draga mea, știi prea bine că nu ai de ales, a spus și a făcut o pauză. Roxy, omul încearcă doar să repare răul pe care l-a făcut.

Mi-am încleștat pumnul și am simțit cum propria neputință creștea în mine ca un roi de albine.

— N-are cum să repare ce-a făcut.

— De acord.

Mi-a luat ceva până când am priceput ce voia, de fapt, să spună și abia atunci am simțit cum îmi fugea pământul de sub picioare.

— Nu, am șoptit, cu noduri în stomac. Spune-mi, te rog, că părinții lui Charlie nu i-au dat voie. Te rog!

Am văzut cum i se încorda un mușchi de-a lungul maxilarului.

— Mi-aș dori să-ți pot spune asta, dar n-am cum. Au făcut-o, chiar în dimineața asta. Am aflat asta de la ofițerul care l-a eliberat condiționat.

Simțeam cum pieptul îmi era cuprins de o mulțime de emoții, așa că m-am întors într-o parte, fiindcă nu voiam ca el să mă vadă așa. Nu-mi venea să cred. Creierul meu refuza să proceseze ideea că părinții lui Charlie îi dăduseră nemernicului ăluia permisiunea să-l viziteze. Era incredibil de crunt, și crud, și complet greșit! Charlie se afla în halul în care era tocmai din cauza nenorocitului ăluia homofob. Simțeam cum nodurile din stomac mi se strângeau și mai tare. Aveam toate șansele să încep să vomit.

Reece și-a pus mâna pe umărul meu și am tresărit. Cu toate astea, nu și-a dat mâna la o parte, iar greutatea ei... era ceva ce mă țintuia în loc. O mică parte din mine îi era recunoscătoare, fiindcă mă ducea cu gândul la ce fusese între noi.

— M-am gândit că e mai bine să-ți spun, să nu te ia pe nepregătite.

Am strâns din ochi și-am zis cu voce răgușită:

— Mulțumesc.

Nu și-a mișcat mâna și a lăsat să mai treacă puțin timp înainte de a continua:

— Și asta nu e tot. Vrea să vorbească și cu tine.

M-am smucit, iar el nu a încercat să mă rețină. L-am privit din nou drept în ochi.

— Nu. Nu vreau să-l văd.

Într-o secundă mi-a apărut din nou în fața ochilor noaptea aceea și m-am dat înapoi până când m-am ciocnit de partea laterală a mașinii mele. Lucrurile începuseră în glumă. Făceam mișto. Ne tachinam. După care totul a luat o cu totul altă direcție. Una oribilă.

— Nici vorbă!

— Nici nu trebuie s-o faci, mi-a spus și a venit spre mine, dar s-a oprit și și-a lăsat mâna în jos. Dar trebuia să-ți zic. Am să-i spun ofițerului să-i transmită să stea departe de tine. Că de nu...

De-abia am auzit acel „că de nu", la fel și amenințarea surdă din glasul lui. Inima mi-a luat-o razna și, brusc, am simțit nevoia să fiu undeva departe, să diger toate astea. Ajungând în dreptul portierei pasagerului, mi-am tras geanta în față de parcă m-aș fi apărat de ceva.

— Eu... trebuie să plec.

— Roxy, m-a strigat.

Am reușit să ajung în fața mașinii, dar nu știu cum, ca un ninja, Reece era deja în fața mea. Nu-și pusese ochelarii și mă fixa cu cea mai albastră privire.

Și-a proptit ambele mâini pe umerii mei și m-am simțit ca și cum mi-aș fi băgat degetele în priză. În ciuda veștilor pe care mi le dăduse, îi simțeam greutatea palmelor în fiecare celulă a corpului meu și nu știu dacă și-a dat seama de asta, dar și-a încleștat degetele ca o ancoră.

— Roxy, ce i s-a întâmplat lui Charlie, a continuat el pe un ton scăzut, nu a fost vina ta.

Cu sufletul tremurându-mi, m-am eliberat și nu a mai încercat să mă oprească atunci când am țâșnit pe lângă el. Am tras de portieră și m-am trântit pe scaunul șoferului. L-am privit nemișcată prin parbriz, iar pieptul îmi urca și cobora, cu mișcări grele.

Reece a zăbovit câteva secunde în fața mașinii și, preț de o clipă, am crezut că avea să se urce lângă mine, dar a clătinat din cap și și-a pus ochelarii de soare la ochi. L-am privit îndreptându-se către camionetă și abia atunci am deschis gura:

— Fiu de cățea, am țipat spre volanul pe care-l strângeam cu degete tremurătoare.

Nu știam ce era mai rău. Faptul că Charlie nu mă mai recunoștea. Că Henry Williams primise permisiunea să-l viziteze. Sau că nu știam dacă Reece avea sau nu dreptate.

Nu știam dacă ceea ce pățise Charlie fusese sau nu din vina mea.

Trei

Pe de-o parte, îmi doream să fi putut bea în timp ce-i serveam pe clienți la bar, mai ales după o zi precum cea pe care o avusesem, tare mi-ar fi plăcut să mă fac praf și pulbere. Dar, din păcate, eram destul de convinsă că patronul localului nu ar fi apreciat câtuși de puțin să mă vadă leșinată în spatele barului, printre sticlele de alcool.

Jackson James, cunoscut mai degrabă drept Jax, tipul care chiar avea un nume luat parcă de pe coperta revistei *Tiger Beat*[1], pusese localul Mona pe picioare muncind cu mâinile goale, cu dinți scrâșniți și hotărâre. Înainte să vină el, barul fusese o bodegă prăpădită, despre care se dusese vestea că nu avea decât drogați drept clienți. Nu mai era așa.

Jax și-a înfășurat brațele în jurul taliei iubitei lui, Calla. Fata i-a răspuns imediat, cu o iubire nedisimulată. S-a rezemat de el și au rămas unul lângă altul, nu departe de mesele de biliard, zâmbind spre un alt cuplu din încăpere.

Naiba să-i ia, peste tot erau numai cupluri. Ai fi zis că era noaptea cuplurilor la Mona și uitaseră să mă anunțe și pe mine.

Cameron Hamilton și logodnica lui, Avery Morgansten, stăteau la o masă, el cu o bere, ea cu un pahar de suc în față, și arătau la fel de adorabili ca întotdeauna. Cu un păr roșcat absolut

[1] Revistă americană pentru adolescenți (n. tr.)

senzațional și pistrui, Avery ar fi putut lesne să facă reclamă la Neutrogena, iar Cam era genul ăla de american extrem de chipeș.

Jax și Calla vorbeau însă cu Jase Winstead și cu Teresa, sora mai mică a lui Cam. Când apăreau cei doi, lumea amuțea, erau un fel de Brad Pitt și Angelina Jolie de la Mona. Mai erau Brit și Ollie, bombe sexy blonde. Cel din urmă tocmai îi explica unui tip care ținea un tac în mână că în anul 2015 erau 52 de zile de vineri sau ceva de genul ăsta, la fel de bizar. Ultima oară când vorbisem cu Ollie îmi povestise despre faptul că tocmai începuse o afacere de vândut zgărzi pentru... broaște-țestoase. Adică, o chestie de-a dreptul uau!

Mi-am potrivit pe nas ochelarii pe care probabil c-ar fi trebuit să-i port în permanență, iar privirea mi-a alunecat din nou spre Jax și Calla și-am zâmbit în timp ce m-am întins să iau sticla de Jack[1]. Era nemaipomenit să vezi cu ochii tăi cum se îndrăgosteau unul de altul doi oameni care chiar meritau să-și găsească iubirea. Mi-am simțit biata inimă topindu-se de tot când l-am văzut dându-i capul pe spate și sărutând-o pe buze.

Subiectul serii erau ei doi, de fapt, doar ea. Pleca de luni înapoi în Shepherd, iar Jax închisese barul pentru public, ca să organizeze o petrecere de rămas-bun — petrecerea despre care îi povestisem lui Charlie.

Am turnat o Cola cu whisky pentru Melvin, un tip mai bătrân decât toată veșnicia și care avea practic propriul scaun la bar. I-am zâmbit, iar el mi-a făcut cu ochiul și a apucat păhărelul.

— Aia-i dragoste adevărată.

Vorbele au acoperit melodia rock din fundal, iar omul a dat din cap spre Calla și Jax.

— Genul ăla ca pentru toată viața.

Să fiu sinceră, ai fi zis că în seara aia se răspândise dragoste în bar. Venise până și Dennis, tipul care lucra cu Reece și cu frate-său, împreună cu nevastă-sa. Stăteau acolo ghemuiți unul în altul.

[1] Jack Daniels, denumirea unui whisky tradițional (n. tr.)

Melvin avea dreptate, ceea ce mă întrista, pentru că în noaptea aceea eu aveam să mă bag singură în pat.

În fine.

— Mda, așa e, i-am răspuns așezând sticla înapoi pe raft, apoi m-am sprijinit de tejghea. Vrei o porție de aripioare sau ceva de mâncat?

— Nup, în seara asta mă țin de chestii adevărate, mi-a răspuns și și-a ridicat paharul, iar eu sprânceana. Mă bucur pentru ăștia doi, a adăugat el după ce a luat o gură de băutură. Știi, fata aia nu a avut cea mai ușoară viață din lume. Iar Jax... ei bine, o să aibă grijă de ea cum trebuie.

Eu una eram de părere că nu ar fi avut deloc nevoie ca Jax să aibă grijă de ea, Calla se descurca singură, dar am înțeles ce voia el să spună, în felul lui ușor demodat. Nu era nevoie decât să-i arunci o privire ca să-ți dai seama că i se întâmplase ceva rău — rău de tot. Calla avea o cicatrice pe obrazul stâng, pe care nu mai încerca s-o ascundă, și-mi povestise deja ce-i făcuseră flăcările pe restul corpului. Totul se petrecuse pe când era mică, atunci când își pierduse, de fapt, toată familia. Frații îi muriseră, mama își pierduse complet mințile, iar taică-său dăduse bir cu fugiții, nemaiputând suporta situația.

După cum spuneam, era nemaipomenit să vezi cum se îndrăgosteau unul de altul doi oameni care chiar meritau să-și găsească iubirea.

Melvin și-a înclinat obrazul de urs bătrân spre mine, iar eu mi-am îndreptat ochelarii pe vârful nasului.

— Și cu tine, Roxy, cum rămâne, fată dragă?

Am privit prin barul pe jumătate gol și m-am încruntat.

— Ce vrei să spui cu asta?

Mi-a zâmbit cu gura până la urechi.

— Când o să-ți ții și tu brațele în jurul unui bărbat?

Am pufnit. Nu m-am putut abține.

— Nu foarte curând.

— Vestitele cuvinte categorice, mi-a răspuns, ducându-și paharul la buze.

Am clătinat din cap râzând.

— Ah, nu. Nu-s vestite. Doar adevărate.

Încruntându-se, s-a lăsat să alunece de pe scaun.

— Te-am văzut săptămâna trecută când intrai în restaurantul ăla italienesc cu băiatul ăla. Cum îl cheamă?

— Îmi place să cred că nu ies cu *băieți*, l-am luat eu peste picior. Așa că habar n-am despre ce tot vorbești.

Melvin și-a terminat băutura într-un mod care cred că i-a făcut ficatul să se simtă mândru.

— Ieși cam mult la întâlniri, domnișoară.

Am ridicat din umeri, fără să-l pot contrazice. Ieșeam destul de mult și unii tipi chiar se comportau ca niște băiețel, dacă-și imaginau că o cină ieftină la Olive Garden[1] însemna că urmau să primească vreo recompensă după aceea. Vreau să zic c-ar fi trebuit să existe naibii o regulă conform căreia, înainte să-ți pipăie sânii, să te invite măcar la un file sau la un homar.

— Păi, da, ce poți să zici de ăla care n-avea nici tuleie-n barbă? Puștanul ăla roșcat, a continuat el. Chiar așa, avea părul roșu și niște puf ca de piersică pe față.

Puf de piersică? Fir-ar, mi-am mușcat buzele, abținându-mă să nu râd, fiindcă știam la cine se referea și tipul chiar avea o problemă, nu-i creștea păr pe față.

— Vorbești despre Dean?

— Cum l-o chema, mi-a răspuns el cu un gest a lehamite. Nu-mi place de el.

— Dar nici nu-l cunoști, i-am răspuns și m-am desprins de bar zâmbindu-i larg, în vreme ce el și-a dat ochii peste cap. Dacă te interesează, Dean chiar e un tip de treabă și e mai mare decât mine, să știi.

Melvin a mormăit:

— E cazul să ieși și tu cu un bărbat adevărat.

— Te oferi? i-am întors-o.

Mi-a răspuns cu un hohot gros, răgușit.

[1] Lanț american de restaurante specializate în bucătăria italienească (n. tr.)

— Măi, fată dragă, dacă aș fi fost mai tânăr, ți-aș fi arătat eu ce înseamnă să te simți bine.

— Cum zici tu, am râs și eu încrucișându-mi brațele peste sloganul de pe tricoul meu: CASA ASTROPUFILOR[1] O FACE MAI BINE. Mai vrei ceva de băut? Îți dau bere de data asta, e clar că nu mai ai nevoie de tărie.

A chicotit scurt, apoi a căpătat brusc un aer serios când m-a întrebat:

— Te conduce cineva la mașină diseară, după ce termini treaba?

Mi s-a părut o întrebare destul de ciudată.

— Întotdeauna mă conduce unul dintre tipii de aici.

— Foarte bine. Trebuie să fii atentă, a urmat el. Cred c-ai auzit și tu de fata aia de prin Prussia, nu? E cam de-o seamă cu tine, și tot așa, locuia singură, lucra până târziu. Într-o seară a urmărit-o unul până acasă și-a aranjat-o bine de tot.

— Parcă-mi amintesc c-am auzit la știri despre ea, dar am crezut că era un tip pe care-l cunoștea. Un fost iubit sau ceva de genul ăsta.

El a dat din cap și a luat sticla de bere pe care i-o oferisem.

— Ultima dată când am auzit la știri, spuneau că l-au eliberat din lipsă de probe. Acum se crede că ar fi fost un străin. Prussia nu-i prea departe de aici. Ți-o amintești pe fata aia care-a dispărut acum o lună? Shelly Winters, parcă așa o chema. Fata aia care locuia în Abington? N-au găsit-o nici până acum.

A înclinat sticla spre mine, iar eu mi-am amintit ca prin ceață pozele cu persoane dispărute de pe Facebook. Dacă memoria nu-mi juca feste, era o tipă frumușică, șatenă și cu ochi albaștri.

— Să ai grijă de tine, Roxy, a mai spus.

M-am aplecat deasupra barului și m-am încruntat, iar Melvin s-a îndepărtat cu pași mărunți. De data asta, conversația noastră chiar devenise înspăimântătoare.

---

[1] Referire la Casa Astropufilor, una dintre cele patru case ale școlii de magie, farmece și vrăjitorii Hogwarts (n. tr.)

— Vrei să punem un pariu?

M-am întors și mi-am ridicat privirea, văzându-l pe Nick Dormas. Era înalt, brunet și cu un aer visător; totul la superlativ, ceea ce le fascina pe toate fetele. Avea atitudinea aia de genul „Am să-ți frâng inima”, iar fetele, culmea, se băteau pe el. Am fost puțin surprinsă să-l aud vorbind, pentru că nu vorbea decât rareori cu altcineva în afară de Jax, și nu pricepeam sub nicio formă cum de se cupla cu atâtea gagici, când el era mut ca un mim. Nick era genul de tip care dădea-lovitura-și-nu-mai-apărea-niciodată. Îl auzisem la un moment dat pe Jax spunându-i lui Nick că n-avea cum să le interzică fetelor să mai intre în bar doar pentru că nu mai avea el chef să le vadă.

— Ce fel de pariu?

A apucat sticla de tequila și a dat din cap spre Jax.

— Că o să fie deja în Shepherd până la sfârșitul săptămânii viitoare.

Am zâmbit larg și m-am dat deoparte, făcându-i loc să ajungă la pahare.

— Păi, nu pun pariu decât dacă mă lași să spun că da, așa este, că o să se ducă după Calla.

Nick a râs blând, un sunet la fel de ciudat, fiindcă și asta era ceva ce făcea la fel de rar. Nu știam care era treaba cu el, poate că era cu tip cu toane și nu avea stofă de iubit, dar mie oricum îmi plăcea de el.

— Auzi, i-am spus, ia ghici.

A ridicat o sprânceană.

— Banană.

Un colț al buzelor i s-a ridicat.

— E cumva vreun nume de cod pentru ceva anume?

— Nup. Doar am simțit nevoia s-o spun.

Am apucat un prosop și-am șters un strop de băutură de pe tejghea.

— Dar n-ar fi un cuvânt de siguranță ciudat pentru un joc de BDSM? Cum ar fi ca tipa să strige „Banană!” exact în mijlocul partidei? Ar fi extrem de penibil, nu?

Nick nu m-a slăbit din priviri.

— Am citit o carte în care tipa a strigat „pisică" chiar înainte să-și facă de cap, i-am spus. A fost o fază demențial de haioasă.

— Bine, a murmurat el înainte să se îndepărteze de mine.

Jax era și el la bar, cu ambele sprâncene ridicate.

— Despre ce naiba ați vorbit voi doi acolo?

Le-am zâmbit lui și Callei.

— Despre cuvinte de siguranță folosite în timpul partidelor de sex sado-maso.

Calla a făcut ochii mari.

— Hm, bine de știut, uite ceva la care chiar nu mă așteptam.

Am lăsat să-mi scape un chicotit și, deodată, m-am simțit mult mai liniștită decât fusesem toată ziua.

— Vă dau ceva de băut? i-am întrebat și zâmbindu-i Callei cu o față de Joker drogat. Ce ziceți de-o tequila?

Ea s-a tras înapoi și aproape că m-am așteptat să se ia de mine.

— La naiba, nu! Nu vreau niciun strop din licoarea diavolului.

Jax a izbucnit în râs, lăsându-și brațul să alunece peste umerii ei și trăgând-o aproape de el, cu un gest protector. Ceea ce m-a făcut să scot, în sinea mea, un sunet cam ca un „Aaahhh!"

— Știu și eu... a răspuns el. E destul de plăcut să ții în brațe și o sticlă.

Îmbujorată toată, Calla și-a pus mâna pe abdomenul lui și a comentat:

— Cred totuși că am să stau departe de ea.

Am sfârșit prin a-i oferi lui Jax sticlă de bere Bud Light și Callei o limonadă concentrată.

— Îmi place tricoul tău, a comentat Calla ducându-și sticla spre buzele roșii. O să-mi fie dor de tine și de tricourile tale.

— Și mie o să-mi fie dor de tine, am răbufnit și, dacă m-aș fi putut urca pe tejghea, aș fi cuprins-o în brațe în clipa aia. Dar te întorci, nu-i așa? Că doar avem drepturi comune asupra ta, nu?

A pufnit în râs.

— O să mă întorc mai devreme decât te aștepți. Nici n-o să apuci să-ți fie dor de mine.

Știam, însă că aveam să-i simt lipsa.

— O să vin și eu cu ea când se va întoarce, s-a auzit glasul lui Tess de lângă Calla și am văzut-o mângâindu-și pletele întunecate și lucioase. Îmi place mult aici.

Calla s-a întors și l-a privit pe Jase, care vorbea cu Cam.

— Sper că n-ai de gând să-l lași deoparte, nu cred că o să-ți meargă.

— N-aș face niciodată una ca asta, a răspuns Tess privindu-mă. E așa o partidă...

Mi-am întors privirea spre tipul chipeș cu ochi cenușii cunoscut drept Jase.

— Că bine zici.

— Ei bine, fetelor, gata, a venit timpul să plec.

Jax și-a lăsat brațul jos și a sărutat obrazul Callei, spunând:

— Recunosc însă că Jase e de vis! Până și eu m-aș da la el.

Și a spus-o îndeajuns de tare ca Jase să ne arunce o privire confuză, dar tot sexy, așa că am pufnit într-un hohot de râsete și chicoteli ca de hienă.

Tess a clătinat din cap și s-a sprijinit de Calla.

— Pe bune acum, ne place aici. Și lui Cam, și lui Avery. E un loc în care să evadezi.

— Iar tu poți veni oricând în vizită la noi, mi-a spus Calla.

Am dat din cap absentă, iar ușa de la intrare s-a deschis. În seara asta puteau veni numai apropiații lui Jax și ai Callei, așa că mă așteptam să o văd pe Katie, care nu-și făcuse încă apariția, dar nu ea intrase.

Reece a pășit în bar îmbrăcat asemănător cu ce purtase mai devreme, iar inima mea toantă mi-a sărit din nou din piept. Era vineri noaptea, iar el, ca ofițer, n-ar fi trebuit oare să fie la muncă?

La naiba!

Nu le-a dat nici cea mai mică atenție băieților care stăteau îngrămădiți în jurul unei mese. Și-a îndreptat instantaneu atenția spre bar. Privirile ni s-au întâlnit. Părțile femeiești ale corpului meu au intrat imediat în acțiune.

De două ori la naiba!

De fiecare dată când îl vedeam mi se tăia respirația. Poate din cauza felului în care pășea — ah, mii de draci, venea direct spre bar! M-am răsucit pe călcâie și privirea mi-a aterizat asupra lui Nick.

— Mă duc să verific stocurile, am zis.

— Poate că într-o bună zi o să-mi spui și mie de ce faci chestiile astea, a început Calla să bombăne, după care n-am mai auzit nimic, fiindcă deja-mi mișcasem fundul de la bar.

Era probabil o reacție complet aiurea, mai ales că el fusese drăguț și venise să-mi dea vestea personal, de dimineață. Mă gândisem la el toată după-amiaza. La el și la Henry Williams, care voia să repare răul făcut.

Să repare... hm, de parcă ar mai fi fost ceva de reparat.

Doamne, îmi venea să râd. Am luat-o la fugă pe coridor și m-am ascuns în depozit. Am închis ușa în urma mea, m-am proptit în ea și am eliminat tot aerul din piept, fluturându-mi șuvițele mov și șatene care-mi intraseră în ochi. Nu aveam deloc chef să mă gândesc la Henry și, oricât de îngrozitor ar suna, nu aveam chef să mă gândesc nici la Charlie. Eram în sfârșit într-o formă bună, plus că mai aveam câteva ore bune înainte să-mi termin tura și să mă pot prăbuși.

Așa că mintea mi-a luat-o spre Reece și tot nu-mi dădeam seama de ce oare bătuse drumul special până la mine să-mi vorbească despre Henry. E drept, fuseserăm cândva cei mai buni prieteni din lume, dar de unsprezece luni ne aflam într-o zonă de restricție. Pe care el o încălcase și nu mai știam ce să cred și nici ce însemna asta. Probabil că nu avea nicio însemnătate, dar n-avea cum să nu însemne nimic, pentru că Reece... ei bine, pentru că luase cu el o bucată imensă din sufletul meu cu unsprezece luni în urmă.

Iar el habar n-avea.

Am așteptat cinci minute bune, socotind că probabil Reece primise deja o băutură de la Nick. M-am desprins de ușă, mi-am dat părul pe după urechi și am deschis-o.

— Fir-ar! am țipat și m-am împleticit înapoi în încăpere.

Reece se afla chiar acolo, cu mâinile pe cadrul ușii, cu bărbia în jos și cu maxilarul încleștat. Nu părea vesel.

— Gata, te-ai săturat să te ascunzi?

— Nu... nu mă ascundeam deloc, am spus și un val de căldură mi-a invadat obrajii. Făceam doar inventarul.

— Aha.

— Asta făceam!

Și-a ridicat o sprânceană.

— În fine, nu contează, trebuie să mă întorc la treburile mele, așa că poți, te rog, să-ți iei...

— Nu.

Am rămas cu gura căscată.

— Nu?

S-a îndreptat, dar în loc să se dea înapoi, a înaintat și a blocat ușa. Bicepsul drept i-a zvâcnit când a trântit ușa.

— E cazul să stăm de vorbă. Acum, a spus.

Ah, Doamne!

— Amice, să știi că noi doi nu avem despre ce să vorbim, l-am anunțat.

Reece înainta spre mine, iar eu mă trăgeam înapoi, fără să-mi dau seama ce făceam. M-am lovit de un raft. În spatele meu s-a auzit zgomot de sticle, iar el s-a postat chiar în fața mea, atât de aproape, încât atunci când am tras aer în piept, i-am adulmecat aroma proaspătă și răcoroasă a apei de toaletă.

Și-a proptit mâinile pe raft, de-o parte și de alta a umerilor mei, apoi a reușit să se apropie și mai mult. Îi simțeam pe obraz aburul cald al răsuflării. Un fior slab și-a croit drum pe șira spinării mele. Uau! Părțile femeiești în acțiune, motoarele pornite, eram gata de decolare!

Aveam să-mi dau palme mai târziu.

— Am lăsat chestia asta dintre noi să dureze deja prea mult, mi-a spus încercând să-mi surprindă ochii larg deschiși.

Albastrul... Doamne, era ca de cobalt, un albastru greu de surprins și de redat în acuarelă.

Mi-am simțit limba grea. Nu mai fusese așa de aproape de mine din noaptea aceea, când toți erau beți mangă.

— Nu e nimic între noi, i-am răspuns.

— Pe dracu', Roxy! Mă eviți de luni întregi.

— Nu, nu, i-am zis pe un ton absolut patetic.

Gura lui era chiar lângă a mea și-mi aminteam foarte bine cum mă simțisem când și-o lipise de a mea. Era o combinație irezistibilă de ceva tare și moale și-mi aduceam aminte și de cât de puternic era. Cum mă luase pe sus și cum...

Și chiar era cazul să încetez, să nu mă mai gândesc la ce a fost.

— De unsprezece luni, a continuat el pe un ton și mai profund. Unsprezece luni, două săptămâni și trei zile. De exact atâta vreme mă eviți.

Doamne sfinte, oare tocmai îmi spusese că le numărase? Fiindcă da, avea întru totul dreptate. Exact de atâta vreme mă ținusem departe de el, mă rog, cu excepția dăților în care-i spusesem să se ducă dracului.

— O să vorbim despre ultima oară când noi doi am purtat o conversație decentă.

Ba nu, nu urma să vorbim deloc despre asta.

Și-a aplecat capul și i-am auzit glasul direct în ureche. Și, când a început să vorbească, degetele mi s-au încleștat de marginea raftului de care mă țineam.

— Da, iubire, o să vorbim acum despre noaptea în care m-ai dus acasă cu mașina.

Am înghițit cu greu, speriată.

— Vorbești... vorbești de noaptea în care te-ai îmbătat criță și a trebuit să te duc eu acasă cu mașina?

Reece și-a ridicat capul și m-a sfredelit cu ochii lui albaștri. O bună bucată de timp niciunul nu a scos vreun sunet, iar eu m-am simțit împinsă înapoi în timp, în urmă cu unsprezece luni, două săptămâni și trei zile. Când el stătea la bar și flirtam unul cu altul așa cum o făceam de obicei, de când se întorsese de pe mare. Când revenise acasă din armată am simțit amândoi că anii în care fuseserăm despărțiți dispăruseră. Prin cap îmi treceau iar gânduri de

măritiș și de făcut copii, deși mă hotărâsem să nu mă agăț de flirtul cu el. Cu toate astea, eram îndrăgostită până peste cap și mai eram și fraieră pe deasupra. În noaptea aia m-a rugat să-l duc acasă cu mașina, iar eu am crezut că face, în sfârșit, prima mișcare, ce-i drept, un mod cam ciudat de a o face, dar n-am mai apucat atunci să despic firul în patru. Fusesem dintotdeauna topită după tipul ăsta și îi cerșeam orice urmă de atenție, așa că am făcut-o. Am ajuns la el acasă, l-am urmat înăuntru și... și eu am fost cea care a făcut, de fapt, prima mișcare.

Mi-am adunat tot curajul de care am fost în stare și l-am sărutat de îndată ce a închis ușa apartamentului. Lucrurile au luat-o curând razna. Hainele ne-au zburat în toate părțile, corpurile ni s-au atins și eu...

— Aș da orice să-mi amintesc noaptea aia, a continuat Reece privindu-mă drept în ochi, cu un glas din ce în ce mai blând. Aș da orice să-mi amintesc cum m-am simțit înăuntrul tău.

O sumedenie de lucruri mi s-au întâmplat simultan. Mușchii abdomenului mi s-au încordat și am simțit crescând în mine un val de dezamăgire, care mi-a topit furia existentă până atunci. Am închis ochii și mi-am mușcat buza.

Reece a crezut timp de unsprezece luni, două săptămâni și trei zile că noi doi făcuserăm sex, sex sălbatic, animalic, lipit-de-perete și că fusese prea beat ca să-și mai amintească. Prea criță ca să-și mai aducă aminte ceva de după momentul în care ne-am dezbrăcat în hol.

Iar eu nu-mi dădusem seama până atunci că el fusese așa de amețit, ceea ce era o tâmpenie din partea mea, având în vedere că lucram într-un bar și știam când cineva se îmbăta turtă și trebuia să nu-i mai dai de băut. La naiba, doar mă rugase să-l conduc acasă cu mașina, pentru numele lui Dumnezeu, numai că eu... eu eram mult prea obsedată el. Mult prea plină de speranțe și mult prea îndrăgostită, încât totul mi se păruse altceva. Mă îndrăgostisem de el la cincisprezece ani, ceea ce nu se schimbase în toți acei ani.

Am rămas în noaptea aia cu el și a doua zi când s-a trezit, mahmur și plin de regrete, cerându-și neîncetat scuze și fără să știe cum să fugă mai departe de mine, am simțit că mi se rupe sufletul. În săptămânile care au urmat acelei nopți a continuat să mă evite de parcă aș fi avut ciumă, iar inima mea s-a frânt.

Însă cel mai trist era că Reece înțelesese totul pe de-a-ndoaselea.

Noi doi n-am ajuns niciodată în punctul în care A intra în B. Nu ne culcaserăm în noaptea aia. De-abia reușise să ajungă în dormitor înainte să leșine, iar eu am rămas atunci cu el, fiindcă eram îngrijorată și m-am gândit că... nu mai conta ce-am gândit. Ideea era că nu făcuserăm sex.

Patru

Ce-ar fi fost mai rău decât faptul că Reece credea că făcuserăm deja sex și regreta ceea ce de fapt nu se petrecuse? Serios acum, ce-ar fi putut fi și mai neplăcut? Faptul că Reece Anders nu suporta minciuna. De orice fel. Minciuna nevinovată. Mai mică sau mai mare. Minciuna necesară. Minciuna indulgentă. De orice fel.

Minciuna mea cam intra în categoria minciunilor nevinovate, fiindcă nu am pretins niciodată că am fi făcut sex, ci pur și simplu nu afirmasem că nu am făcut-o. Cu toate că mă cunoștea de când aveam cincisprezece ani, fusese acolo să vadă ce urmase după întâmplarea cu Charlie și în prima noapte în care se întorsese acasă după patru ani petrecuți în armată, în acea primă noapte s-a înființat acasă la ai mei. Chiar și acum mama putea să jure că venise să mă caute în mod special pe mine, dar familiile noastre se apropiaseră așa de mult între timp, că eu aveam dubii. Mă mutasem deja de la optsprezece ani de acasă, așa că nu m-a găsit. Ai mei m-au sunat atunci, imediat chiar, și au insistat să mă duc acasă la ei. M-am așteptat atunci la cine știe ce grozăvie, fiindcă maică-mea avea o voce de-ai fi zis că urma să facă un atac de cord. Habar n-aveam că Reece venise acasă, iar el mi-a dat, mai țin minte și acum, cea mai caldă îmbrățișare din lume. Așa că, în ciuda prieteniei care ne unea de când ajunsese ofițer, știam că avea să se supere.

Începuse să urască minciunile cu mult înainte ca eu să-l întâlnesc, iar asta din cauza tatălui său. Nu cunoșteam prea multe detalii, dar bănuiam că era vorba despre faptul că o înșelase pe mama

lui, din moment ce Reece locuia cu ea și cu noul ei soț, iar tatăl lui continua să iasă când cu una, când cu alta.

Așa că, mda, să-l minți pe Reece era un dezastru de proporții.

Reece mă privea stăruitor, în așteptarea unui răspuns pe care nu-l aveam. În ultimele luni, am vrut de nenumărate ori să-i strig adevărul în față. Că nu am făcut sex. Numai că mă duruseră prea tare felul în care se comportase a doua zi și faptul că m-a ignorat în următoarele săptămâni, ca să nu mai vorbesc de ideea că s-a îmbătat așa de tare încât a fost în stare să creadă că se culcase cu mine. Durerea era foarte adâncă.

Mi-era îngrozitor de jenă, eram de-a dreptul oripilată; dacă Charlie ar fi cunoscut situația asta, probabil că mi-ar fi tras una peste ceafă. Pentru că ar fi trebuit să știu ce făceam și nu fusese așa, iar acum plăteam cu vârf și îndesat. Pe urmă, au trecut zile întregi în care am zăcut din cauză că mâncasem prea multă înghețată. Săptămâni întregi în care am crezut că aveam să pufnesc în plâns la auzul numelui său. Luni întregi în care nu l-am putut privi pe Reece fără să mă înroșesc ca sângele.

După care a trecut și durerea aia.

Mi-am adunat toată suferința și umilința, mi le-am ținut în frâu, am tras adânc aer în piept și mi-am ascuțit limba:

— După cum ți-am spus, Reece, nu avem despre ce să vorbim. De-abia îmi mai amintesc noaptea aia.

Minciuni! Minciuni sfruntate! M-am forțat să ridic din umeri.

— Nu s-a petrecut nimic deosebit.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu te cred.

— Îți închipui cumva că ești atât de bun la pat, încât să-mi amintesc o noapte cu tine beat criță? i-am întors-o.

— Nu, mi-a răspuns, dar a schițat un surâs pe jumătate forțat.

Nu-mi venea să cred că se afla tot acolo.

— Vreau să spun că probabil îți amintești o mulțime de lucruri, din moment ce m-ai evitat atâta vreme.

La naiba, în privința asta chiar că avea dreptate.

— De fapt, e mai degrabă ceva de genul prefer-să-nu-mi-mai-amintesc, am zis și, în clipa în care vorbele mi-au ieșit de pe buze, am vrut să mi le retrag, fiindcă erau pline de răutate.

Chiar dacă nu făceam decât să-l evit și să-l iau peste picior, nu era ceva care să-mi facă plăcere.

Buzele i s-au subțiat când și-a plecat capul într-o parte. Lumina strălucitoare a neonului i-a alunecat peste linia ascuțită a maxilarului. Am numărat o altă bătaie a inimii și m-am așteptat să-mi arunce o insultă. O meritam după ceea ce-i spusesem, dar nu asta am primit.

— Scumpo, aș vrea să-ți pot spune că știu că ți-a plăcut, fiindcă mi-e clar c-aș fi fost în stare să te fac să te simți bine, a reluat discuția pe un ton scăzut, iar nodul din stomac mi s-a adâncit și mai mult.

Amintirile m-au năpădit deodată și mi-am pierdut răsuflarea. Chiar și amețit de băutură, îmi dovedise că ar fi putut să facă totul exemplar. O noapte de neuitat, în sensul bun. Buzele mi s-au întredeschis și am tras încet aer în piept în timp ce prin vene simțeam un val de căldură. Am observat cum privirea lui se oprea asupra buzelor mele și pieptul mi s-a ridicat imediat. Privirea i-a rămas acolo îndeajuns de mult încât să-mi treacă prin minte o idee nebună, regina tuturor ideilor nebune din lume, dat fiind că, atunci când îmi trecea prin cap așa ceva, neapărat se termina rău. Și totuși, deși știam asta, n-am făcut nimic să mă opresc.

Am crezut că Reece voia să mă sărute, după cum stătea, cu privirea fixată asupra gurii mele. Am mai tras o dată aer în piept, fără să mai fiu convinsă c-aș fi vrut să-l opresc. Dar ce naiba spunea asta despre mine? Că o căutam cu lumânarea.

Ridicându-și ochii să-mi întâlnească privirea, și-a dres glasul:

— Dar știind cât de beat am fost, nu mai sunt sigur de nimic. Nu mai...

— Trebuie să mă întorc la treabă, l-am întrerupt.

Nu mai puteam continua discuția. Trebuia să o iau cât mai repede din loc, înainte să-mi pierd capul de prea multă dorință amestecată cu o nevoie de a-l face să simtă mai bine. Am încercat

să mă strecor pe sub brațul lui, dar și-a schimbat imediat poziția corpului. La cât de înalt și de bine făcut era, nu aveam nicio șansă să mă strecor pe lângă el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai fugi de mine!

Mi-am lăsat mâinile să cadă pe lângă corp și am încleștat pumnii.

— Nu fug.

Privirile ni s-au întâlnit din nou și m-am trezit prinsă iar în capcană. Cu vârful degetului mi-a împins cu grijă ochelarii în sus, pe nas. Biata mea inimă a tresărit drept răspuns la gestul pe care înainte obișnuia să-l facă deseori.

„Trebuie să-i duc să mi-i ajusteze", obișnuiam eu să-i spun. Iar el îmi răspundea invariabil cu: „Nup, de ce? Îmi place să-ți păzesc ochelarii". Doamne Dumnezeule, până și amintirea aia îmi provoca dureri de inimă.

— Roxy, spune-mi, ți-am greșit cu ceva?

Am înțepenit, de parcă mi-ar fi turnat oțel pe șina spinării.

— Poftim?

Reece își schimbase complet postura. Era tot aproape, cu mâinile proptite pe același raft de-o parte și de alta a mea, numai că mi se părea că-și pierduse aerul arogant care-i emana de obicei prin fiecare por.

— Ți-am făcut cumva vreun rău?

Am rămas cu gura căscată. Dacă-mi făcuse vreun rău? Da. Îmi rănise sufletul, îmi fărâmase inima, dar nu cred că la asta se referea acum.

— Nu, Doamne, nu. Cum poate să-ți treacă așa ceva prin minte?

A închis ochii și a răsuflat prelung.

— Nu mai știu ce să cred.

Doamne Dumnezeule, am simțit cum mi se strânge sufletul. Trebuia să-i spun adevărul. Nu conta cât de mult îmi fuseseră rănite sentimentele și mândria, nu-l puteam lăsa să creadă așa ceva despre el. Mi-am pregătit vorbele, îmi stăteau pe vârful limbii.

— N-ar fi trebuit să se întâmple niciodată, a continuat el. Noi doi... nu așa.

Vorbele mi-au pierit precum o picătură de ploaie într-o rafală. Știam că era aiurea să mă supăr din cauză că el spusese că n-ar fi trebuit să se întâmple, când, de fapt, nici nu se întâmplase, dar tocmai asta era *chestia.* Din gură mi-au ieșit alte cuvinte:

— Ție chiar îți pare rău, nu? am rostit cu o voce mult prea răgușită. Sunt conștientă că n-oi fi eu prima tipă cu care te-ai îmbătat și...

— Și cu care nu-mi mai amintesc cum a fost? m-a întrerupt el. Mda, ești singura fată cu care am făcut asta.

N-am știut dacă să mă simt ușurată sau de-a dreptul insultată. Am clătinat din cap, luptându-mă cu amestecul de emoții.

— Îți dorești ca noaptea aia să nu fi existat niciodată, așa-i?

— Da, asta îmi doresc, a răspuns și adevărul m-a izbit ca un glonț în piept. Pentru că am vru...

Ușa de la depozit s-a deschis brusc.

— Fir-ar să fie, mă nimeresc și eu exact când nu e cazul, în situații din astea, s-a scuzat Nick. Îmi pare rău, mda... îmi cer iertare că vă deranjez. Trebuie doar să iau niște chestii.

Și iată cum scăparea mea a venit sub forma unui tip taciturn și aiurit, dar calul de dar nu se caută la dinți. M-am folosit de acel moment de neatenție. Reece și-a lăsat brațele în jos și s-a întors cu spatele la mine. Nick venise după șervețelele imprimate cu noua siglă a barului. Am țâșnit departe de Reece și m-am strecurat prin ușa întredeschisă. Nu i-am aruncat lui Nick nicio privire, iar bătăile inimii care-mi răsunau în urechi au acoperit orice vorbă pe care ar fi putut-o rosti cei doi în urma mea.

Arsura aia ciudată din gât era pe fond alergic. În mod sigur era igrasie pe undeva prin clădire, mi-am spus eu îndreptându-mă spre bar și forțându-mă să le zâmbesc larg fetelor adunate acolo.

— Ia spuneți, mai vreți o băutură? le-am întrebat voioasă, întinzându-mă aproape pe bâjbâite după o altă sticlă.

— Nu mai e nevoie, mersi, mi-a răspuns Calla privind pe deasupra umerilor mei.

Nu era nevoie să mă uit, știam deja că Reece ieșise din depozit. L-am văzut în câteva secunde traversând barul și așezându-se pe scaunul liber de lângă Cam, cu un aer resemnat.

— Ești bine? mi-a șoptit Calla, sincer îngrijorată.

Am zâmbit cu gura până la urechi.

— Sigur că da.

Am zărit îndoiala de pe fața ei, dar m-am întors cu spatele, mi-am împins ochelarii pe nas și m-am străduit să-mi revin. Era noaptea ei; a ei și a lui Jax. Nu era cazul să-mi poarte tocmai mie de grijă acum. Mi-am frecat fața cu mâinile și, probabil, mi-am șters și ultima rămășiță de machiaj. În fine, nu că ar mai fi contat. Mi-am aranjat ochelarii și m-am întors din nou spre ele.

Calla, Tess și Avery mă țintuiau cu privirea.

Am tras aer în piept, simțind cum mă zgârie pe gât, apoi mi-am apucat tivul tricoului și l-am întins.

— Vreți să știți de ce o face mai bine Casa Astropufilor?

Avery mi-a zâmbit și s-a aplecat spre mine.

— Vrem cumva să știm asta?

Am încuviințat nerăbdătoare.

— Ah, da, da, sigur că vreți.

Tess a țopăit, mult prea entuziasmată să mai audă și motivele pentru care era bine să aparții de Casa Astropufilor, și cred că am început să o plac chiar atunci, dar pe Calla nu am dus-o de nas. Mușcându-și buza de jos, m-a privit cum îi turnam lui Avery încă o apă minerală. Iar eu nu mă puteam abține să nu privesc spre locul unde stăteau băieții. Cam și Jax, care păreau pe punctul de a lega o prietenie pe viață, discutau aprins cu Jase. De îndată ce am privit spre cealaltă parte a mesei lor, am uitat ce făceam cu lingura de gheață. La naiba, nici nu-mi aminteam când pusesem mâna pe ea. De ce oare o țineam în mână?

Ochii lui Reece i-au întâlnit pe ai mei și am simțit cum rămâneam treptat fără aer în plămâni. Privirea lui era atât de intensă încât elimina orice distanță dintre noi. Atunci m-a izbit următorul gând: de ce alesese tocmai seara aceea ca să reia legătura dintre noi? Nu că ar fi contat, dar eram curioasă totuși.

Nu aveam nevoie de niciuna dintre puterile lui Katie — ea era convinsă că, atunci când căzuse de pe bara pe care dansa și se lovise la cap, își dezvoltase puterile de clarvăzătoare. Reușisem să scap de el în depozit, dar încă nu terminase discuția cu mine.

Perechea de ochi de un albastru vibrant, precum cerul care în amurg își pierde din strălucire, scrutau încăperea pe sub genele dese de pe chipul bronzat auriu. Pe față continua să i se vadă șarmul băiețesc, dar linia puternică a maxilarului, încăpățânată și dominatoare, și buzele bine conturate vorbeau doar despre masculinitate, despre nimic altceva. O frumusețe care putea fi dură, dar și maiestuoasă.

Am continuat să privesc pânza, apoi pensula din mâna mea, cu vârful pătat în albastru.

La naiba cu toate, îmi venea să le azvârl într-un coș! Și nu într-unul din acelea ieftine, ci într-un Longaberger[1], de care colecționa maică-mea.

Iar o făcusem.

Am rezistat tentației de a azvârli cu pensula în pictură și m-am întrebat într-o doară dacă pensula avea un mâner îndeajuns de ascuțit să-mi fac o lobotomie, fiindcă asta ar fi fost singura scăpare ca să nu-i mai pictez fața lui Reece.

Din nou.

De nenumărate ori, adică.

Nu numai că era oarecum patetic, dar era și destul de înfiorător, dacă te gândeai mai bine. Adică, mă îndoiesc că Reece ar fi apreciat în vreun fel dacă ar fi știut că-i pictez sau schițez chipul. Eu una m-aș fi speriat de moarte să știu că vreun tip îmi pictează chipul în secret sau că are nu știu câte alte versiuni ascunse prin dulap. Doar dacă nu cumva era vorba de Theo James sau Zac Efron. Probabil că nici Reece n-ar fi vrut să știe că m-am trezit cu privirea lui întipărită în minte, fiindcă îl visasem. Din nou.

De mult prea multe ori.

[1] Longaberger, companie americană producătoare de coșuri din arțar (n. tr.)

Poate că nici nu i-ar păsa, mi-a șoptit o voce răutăcioasă. La urma urmei, noaptea trecută îmi invadase cu totul spațiul personal. Îmi așezase ochelarii pe nas. La un moment dat chiar am crezut că avea să mă sărute.

Dar totodată îmi mărturisise și că nu ar fi trebuit să existe noaptea în care el credea că făcuserăm sex.

Așa că vocea aceea răutăcioasă nu făcea decât să agite și mai mult apele.

Mi-am împins ochelarii pe nas, cu un oftat. Am aruncat pensula lângă borcănașele de vopsea de pe noptiera veche și care arăta de parcă s-ar fi vărsat pe ea toate culorile.

Trebuia neapărat să mă opresc. Să nu-i mai pictez fața.

De ce nu puteam să fiu și eu un artist aspirant normal, care pictează dealuri și vaze pline cu flori sau chestii de-astea stupide, abstracte? Nu, eu trebuia să fiu aia care parcă stă tot timpul la pândă.

M-am dat jos de pe scaun, mi-am șters mâinile pe pantalonii scurți și am desprins cu grijă pânza de pe suport. Unora le place să picteze pe hârtie reciclată, dar eu am preferat întotdeauna textura și aspectul pânzei. Tot ce trebuie să faci este să aplici un strat de grund acrilic și astfel poți să folosești foarte bine și acuarelele.

Nu-mi mai rămânea decât s-o rulez și s-o ascund într-un loc neștiut de nimeni, dar nu mă puteam despărți ușor de ea, ca de fiecare dată când cream imagini pe pânză, indiferent cât de jenă mi-ar fi fost.

Pictura, desenul... deveniseră o parte importantă din mine.

„Sunt așa de fraieră”, am bombănit în timp ce duceam pânza aproape uscată spre uscătorul improvizat dintr-o sfoară întinsă cât era dormitorul meu de mare, transformat în studio de lucru.

Am prins-o cu cârligele de rufe și am ieșit din cameră. Am închis ușa după mine și mi-am spus că, dacă o să vadă vreodată cineva tabloul ăla (sau pe oricare dintre celelalte), am să intru în pământ de rușine.

De pe holul strâmt mi-a ajuns la urechi zumzetul televizorului din living. Nu-mi plăcuse niciodată liniștea din casă, încă de când eram mică. Senzația devenise și mai deranjantă după ceea ce pățise

Charlie. Aveam în permanență radioul sau televizorul în funcțiune. Iar noaptea dormeam cu ventilatorul în funcțiune, nu neapărat ca să răcorească, ci pentru zgomot.

Din doi pași treceai de dormitor și ajungeai în baie. Apartamentul meu era micuț, dar plăcut. Era situat la parter, cu podele din lemn masiv, cu un living deschis, combinat cu bucătăria, a cărei ușă dădea spre terasă și curte și, totodată, spre ușa de la intrare.

Nu era chiar un complex de apartamente, ci o construcție imensă, în stil victorian, din mijlocul orașului Plymouth Meeting, situat la câțiva kilometri în afara Philadelphiei. Clădirea fusese renovată pe la începutul anilor 2000 și transformată în patru apartamente cu trei camere. Lui Charlie i s-ar fi părut pitorești și i-ar fi plăcut să stea aici.

În celălalt apartament de la parter locuiau domnul și doamna Silver, un tip pe care îl vedeam foarte rar se mutase de câteva luni deasupra mea, iar James, care lucra la asigurările locale, locuia împreună cu iubita lui, Miriam, în celălalt apartament.

Telefonul mi-a țiuit, atrăgându-mi atenția că-l lăsasem pe brațul canapelei, când mă întorsesem acasă de la bar. Am văzut că era un mesaj.

Am tresărit și aproape că m-am ascuns după canapea. Era un mesaj scurt de la Dean: „Mi-ar plăcea să ne mai vedem".

Bleah, m-am simțit dintr-odată iritată. Nici nu-mi venea să-mi ating telefonul.

Cu o săptămână în urmă, când l-am adus acasă pe Dean — tipul de la Olive Garden cu puf de piersică în loc de barbă, după spusele lui Melvin —, lucrurile n-au mers așa cum mă așteptasem.

Noaptea s-a încheiat cu sărutări. Într-un loc perfect, afară, pe terasă, sub lumina stelelor, dar nimic mai mult. Probabil din pricina domnului Silver, care ieșise pe terasa comună cu apartamentul de alături. Bătrânul arăta de parcă s-ar fi pregătit să-l ia la bătaie cu bastonul pe bietul Dean.

Dar chiar dacă n-am fi fost întrerupți, tot nu s-ar fi întâmplat nimic între mine și Dean. Era un tip simpatic, cam prea comunicativ, dar când mă gândeam la el nu simțeam absolut nimic.

Poate pentru că... Doamne, chiar aveam să-mi termin gândul? Pentru că sărutul lui Dean nu se compara cu ceea ce simțisem când mă sărutase Reece — la naiba! Poftim, mi-am dus gândul până la capăt.

Amuzant era că nu-mi doream să simt nimic, așa că Dean era în siguranță. Era un tip mișto, dar nu aveam nicio șansă să mă implic în vreun fel, ceea ce nu era deloc cinstit față de el.

Oftând, am trecut pe lângă canapea și am pus telefonul la loc unde fusese. Dean era un tip simpatic, dar nu aveam de gând să mai ies cu el vreodată. Trebuia să-mi fac curaj și să-i spun, dar, înainte de toate, aveam nevoie de un pui de somn. Poate și de-un bol cu cartofi prăjiți și...

Am tresărit când am intrat în bucătărie și m-am oprit brusc în fața locului de luat masa. Mi-a atras atenția o mișcare venită dinspre gemulețul de deasupra chiuvetei. A trecut în goană, un amestec de cenușiu și maro-închis, și a dispărut mult prea repede pentru vederea mea slabă, deși aveam ochelarii la ochi. Am ajuns la fereastră, m-am agățat de marginea rece din fier a chiuvetei și m-am întins pe vârfuri. N-am văzut nimic altceva decât coșul cu flori roz, cu petalele tremurând în bătaia vântului, pe care îl cumpărasem din piață săptămâna trecută și-l așezasem pe măsuța din fier forjat care avusese și zile mai bune la viața ei. Mi s-a părut că am auzit o ușă închizându-se, dar m-am îndepărtat de geam, clătinând din cap.

Acum mai aveam și vedenii.

M-am întors cu spatele, m-am sprijinit de chiuvetă, am tras adânc aer în piept și mi-am mișcat capul dintr-o parte în alta. Eu închisesem barul Mona cu o noapte în urmă, ceea ce însemna că nu ajunsesem acasă decât după ora 3 dimineața și mă trezisem mult prea devreme.

Mă trezisem cu senzația aceea oribilă de gol în stomac, care nu avea nicio cauză reală. Era totuși prezentă, făcându-mă să mă simt

neliniștită și nervoasă. Nu scăpasem de ea decât atunci când apucasem pensula, dar știam că avea să revină.

Așa se întâmpla mereu.

Îndepărtându-mă de chiuvetă, am luat o banană din coșul cu fructe, care de cele mai multe ori era plin cu bucăți de ciocolată, și am auzit un ciocănit în ușă. N-a fost nevoie decât să-mi arunc ochii spre ceasul de lângă frigider ca să știu cine era.

În fiecare sâmbătă, de patru ani de când mă mutasem de acasă, mama, însoțită uneori de restul familiei, dădea pe la mine la prânz. La fel cum eu îl vizitam vinerea pe Charlie.

Slavă Domnului că închisesem ușa studioului, fiindcă asta-mi mai lipsea: ca cineva din familie — mama, tata sau vreunul din cei doi frați ai mei — să-mi vadă picturile cu Reece. Știau prea bine cine era.

Toată lumea știa cine era.

Am descuiat ușa, am deschis-o și m-au întâmpinat un val de căldură și-un litru de lichid maroniu împins spre mine. M-am tras înapoi.

— Hei, ce fa...?

— Ți-am făcut ceai dulce, m-a anunțat mama împingându-mi în brațe sticla din plastic încă fierbinte. Mi-am închipuit că ai rămas fără.

La bar mă pricepeam să prepar orice băutură, dar ceai dulce nu eram în stare să-mi fac nici să mă pici cu ceară. Dintr-un motiv complet necunoscut, nu reușeam niciodată să amestec cantitatea exactă de ceai, zahăr și apă. Mă depășea complet.

— Mersi, i-am zis și am strâns sticla la piept, iar mama a pătruns în apartament ca o tornadă de un metru șaizeci, cu părul scurt, de un șaten grizonant. Ai venit singură azi? am întrebat-o.

A închis imediat ușa și și-a potrivit pe nas ochelarii cu rame roșii. De la ea moșteneam nu numai lipsa de înălțime, ci și vederea slabă. Trăiască moștenirea genetică!

— Taică-tu e plecat cu frate-tău la golf.

Am presupus că prin „frate-tău" se referea la fratele meu mai mare, Gordon, din moment ce Thomas, cel mic, tocmai trecea

printr-o fază *goth* și nu s-ar fi apropiat la mai mult de opt kilometri de un teren de golf.

— O să facă un atac de cord pe căldura asta, știi, nu? E complet ridicol că a ieșit afară. La fel și Gordon, a continuat ea îndreptându-se spre canapeaua second-hand pe care o cumpărasem în urmă cu patru ani, când mă mutasem în acel apartament.

S-a prăbușit pe canapea și a reluat:

— Ar trebui să fie mai cu capul pe umeri... de frate-tău zic, mai ales acum că urmează să-mi vină pe lume nepotul.

Habar n-aveam care era legătura între a juca golf în luna august și faptul că soția lui Gordon era gravidă în trei luni. Am lăsat-o pe mama în pace și am dus sticla cu ceai în frigider.

— Vrei să bei ceva? am întrebat-o.

— Am băut atât de multă cafea, încât mă mir că n-am zburat până aici, mi-a răspuns.

Am deschis ușa și am strâmbat din nas. M-am tras înapoi speriată și-am rămas cu ochii pironiți înăuntru și cu mâna înghețată pe mâner.

— Ce nai... am bombănit.

— Ce e, scumpo, ce faci acolo?

Cuprinsă de neliniște, am rămas cu ochii lipiți de frigider. Pe raftul de sus, chiar lângă sticla cu suc stătea telecomanda de la televizor. Niciodată în viața mea nu pusesem în frigider, nici măcar din greșeală, telecomanda sau vreun alt bun necomestibil. Nu cunoșteam pe nimeni care s-o fi făcut, și totuși iat-o, pe raft, ca o tarantulă gata de atac.

Am aruncat o privire spre gemulețul de deasupra chiuvetei, gândindu-mă la umbra pe care o văzusem mai devreme. Nu se zărea nimic și probabil că eram mult mai obosită decât credeam, dar tot era ciudat... foarte ciudat.

Am clătinat din cap, scoțând telecomanda din ceea ce începeam să cred că era frigiderul din *Vânătorii de fantome II*, și am băgat ceaiul la rece.

Făcându-se comodă pe canapea, mama a lovit ușor cu palma perna de lângă ea.

— Așază-te lângă mine, Roxanne. N-am mai stat de mult de vorbă.

— Am vorbit ieri la telefon, i-am reamintit și am închis ușa frigiderului, ducând telecomanda acolo unde îi era locul, pe măsuța de cafea, ca orice telecomandă cuminte și respectabilă.

Și-a dat peste cap ochii căprui, identici cu ai mei.

— Asta a fost acum o veșnicie, draga mea. Ia mută-ți fundul încoace.

Mi-am mișcat fundul acolo și, de îndată ce m-am așezat, a ridicat o mână subțire și mi-a apucat coada ciufulită.

— Ce s-a întâmplat cu șuvițele tale roșii?

Am ridicat din umeri și mi-am scos elasticul. Aveam un păr lung și care-mi ajungea până în dreptul sânilor inexistenți. Era șaten-închis, cu șuvițe mov. Îi schimbasem foarte des culoarea, încât uneori mă întrebam cum de nu-mi căzuse tot din cap.

— M-am plictisit de ele. Îți place movul?

A încuviințat și și-a mijit ochii, în spatele ochelarilor.

— Da, ți se potrivește foarte bine. Merge de minune cu petele de vopsea de pe tricou.

Mi-am coborât privirea spre tricoul uzat, cu *Twilight*, și-am băgat și eu de seamă că fața lui Edward avea o mulțime de pete mov.

— Ha.

— Deci, a rostit mama într-un fel care mă făcea să sesizez un semnal de alarmă. Știi că oferta mea rămâne valabilă, da?

Spatele mi-a înțepenit când i-am întâlnit privirea pironită asupra mea. Oferta. Of! Oferta era pentru o mine o cârjă vie de care uneori — ei, bine, aproape mereu — voiam să mă sprijin. Oferta însemna să mă mut înapoi acasă, la douăzeci și doi de ani cât aveam, să renunț la cursurile de grafică computerizată pe care le frecventam, și la jobul de la bar, și la paginile web pe care le cream și să-mi dedic timpul sută la sută pasiunii mele adevărate.

Pictura.

Aveam cu adevărat noroc că părinții mei erau dispuși să sprijine un artist falit ca mine, numai că nu puteam accepta. Aveam nevoie să rămân independentă. Exact de-asta mă mutasem

singură și de-asta îmi lua zece miliarde de ani să termin cursurile la facultatea de stat.

— Mulțumesc, i-am spus strângându-i mâna caldă într-a mea. Mulțumesc mult, dar știi...

A oftat, și-a eliberat mâna, punând-o pe obrajii mei. S-a aplecat și m-a sărutat pe frunte.

— Știu, voiam să mă asigur doar că nu ai uitat.

S-a retras, și-a înclinat capul și m-a mângâiat cu degetul pe obraz, chiar sub rama ochelarilor.

— Arăți foarte obosită, epuizată.

— Doamne, mamă, mulțumesc pentru compliment.

Mi-a aruncat o privire pe măsură.

— La cât ai ajuns acasă de la Mona azi-noapte?

— La trei dimineața, am oftat și m-am rezemat de pernele canapelei, pe care le-am lăsat să mă înghită cu totul. M-am trezit cam devreme.

— N-ai putut să dormi? m-a întrebat cu milă în glas.

Mama mă cunoștea foarte bine. Am încuviințat.

A făcut o pauză, cât s-a așezat picior peste picior, după care a continuat:

— L-ai vizitat pe Charlie ieri?

Am mai încuviințat o dată.

— Sigur că l-ai vizitat, a urmat ea încet. Ce mai face băiatul meu?

Auzind-o cum vorbea despre el m-a făcut să simt cum mi se adâncea rana pe care o aveam după ce-l văzusem cum arăta. Părinții mei... Doamne, îi erau lui Charlie mai părinți decât fuseseră ai lui vreodată. Am oftat adânc și i-am povestit despre vizita mea la Charlie și cum nu mă recunoscuse nici de data asta. Ochii închiși la culoare i s-au umplut de îngrijorare, amintindu-și și ea ce se întâmplase.

După ce am terminat de povestit, mama și-a scos ochelarii și a început să se joace absentă cu unul din brațe.

— Am auzit ce-a făcut Reece.

Ochii mi s-au mărit de-am crezut c-or să-mi iasă din orbite. Auzise ce-a făcut Reece? Auzise despre aventura noastră care nu fusese, de fapt, o aventură? Îi spuneam multe lucruri mamei, dar toate aveau o limită.

— Consider c-a fost foarte frumos din partea lui să te caute și să-ți spună despre Henry, a continuat ea și am simțit ușurarea în stomac.

Slavă Domnului că nu se referea la prostioarele din pat.

— Cum ai aflat asta?

Mi-a zâmbit.

— Mi-a spus mama lui aseară, a reluat ea cu un aer șiret. Nici nu știi cât s-a străduit să facă asta, Roxy. Hm, nu ți se pare interesant?

— Ei, mamă, am zis și mi-am dat ochii peste cap.

Normal că mama știa că mă îndrăgostisem de el de când se mutase lângă noi. Eram convinsă că, anul trecut de Ziua Recunoștinței, aranjase cu mama lui Reece să ne cupleze, fiindcă și una, și alta bătuseră atâtea apropouri despre cât de singuri eram amândoi, până când fratele lui Reece s-a înecat cu piure de cât a râs.

Fusese o reuniune destul de stânjenitoare a celor două familii, ceea ce însemna că anul ăsta avea să fie și mai aiurea, pentru că așa-zisa noastră aventură avusese loc la câteva luni după cina de Ziua Recunoștinței.

— Roxy, e băiat bun, să știi, a continuat mama ca și cum i-ar fi făcut reclamă lui Reece. A luptat pentru țară, pe urmă a venit acasă și s-a angajat într-un loc unde-și pune viața în pericol. Iar ce s-a întâmplat anul trecut cu băiatul ăla... A trebuit să ia o deci...

— Mamă, am gemut.

Am fost în stare să schimb subiectul, și de la Reece am trecut la venirea pe lume a nepotului numărul unu. Trebuia să mă pregătesc pentru a-mi începe tura la Mona, așa că mama m-a îmbrățișat afectuos, apoi s-a desprins de mine, m-a privit drept în ochi și a spus:

— Nu prea am vorbit noi despre Henry și despre ce vrea el, dar vreau să știi că și eu, și tata te susținem, indiferent ce hotărâre vei lua.

Am simțit că-mi dădeau lacrimile, dar mi le-am înghițit. Îmi iubeam părinții din tot sufletul. Erau mult prea buni cu mine.

— Nu vreau să vorbesc cu el. Nici măcar nu vreau să-i mai văd fața.

A încuviințat cu un surâs trist și am știut exact la ce se gândea. Nu voiau decât să mă vadă că renunț o dată pentru totdeauna la toată ura care mă apăsa ca o povară.

— Dacă asta vrei, atunci îți suntem alături.

— Asta vreau, am întărit eu.

M-a mângâiat pe obraz și a ieșit în trombă, la fel cum intrase. Am închis ușa în urma ei și mi-am dat seama că nu mai aveam timp de niciun pui de somn.

Chestie benefică, dacă mă gândeam mai bine, fiindcă l-aș fi visat din nou pe Reece, iar asta era tot ce-mi mai lipsea! Chiar în clipa aia mi-am stabilit o listă de priorități.

Unu: Trebuia să fac duș. O luam încetișor.

Doi: Trebuia să nu mai visez la el. Sigur că era mai ușor de zis decât de făcut, dar nu conta. Era unul dintre lucrurile importante de pe lista cu priorități.

Trei: Trebuia, de asemenea, să nu-i mai pictez moaca aia nesuferită, dar sexy.

Și, în cele din urmă, Patru: Trebuia să fiu sinceră cu Reece următoarea dată când aveam să-l văd și să-i spun adevărul despre noaptea aia. Măcar atât puteam face și eu. Să las în urma mea bagajul acela de durere strânsă în suflet. Trebuia neapărat s-o fac, fiindcă nu-mi ieșea deloc din minte ce mă întrebase: „Ți-am făcut cumva vreun rău?"

Strângând din buze, am încercat să ignor sâmburele de vină care mi se cuibărise în stomac și am pornit spre hol. Reece trăise destul simțindu-se vinovat pentru multe lucruri. Nu mai era cazul să fiu și eu un motiv în plus. Am intrat în dormitor, m-am dezbrăcat și mi-am lăsat hainele pe jos, acolo unde căzuseră, gândindu-mă cum să-i dau vestea.

Aveam o oarecare bănuială că nu avea să-l bucure prea mult ceea ce urma să-i spun.

Dar dacă aş fi ştiut ce-i trecea prin minte de atâta vreme, aş fi lămurit situația mai de mult. Pe bune. Faptul că-mi rănise sentimentele nu era nici pe departe la fel de rău precum faptul că el credea că-mi făcuse ceva oribil.

Muşcându-mi buza de jos, m-am plimbat puțin prin cameră și am trecut de dulapul din perete. Îi lăsasem ușile deschise și am simțit puțin curent, care mi-a făcut pielea de găină. Cel mai supărător lucru la construcția asta victoriană era curentul, chiar și vara. Domnul Silver îmi spusese că în clădire existau tot felul de pasaje secrete, de pe vremuri, de culoare săpate pe sub scări și de uși ascunse în spatele pereților tencuiți.

Dacă mă gândeam mai bine, scara principală care ducea la apartamentele de sus se termina exact în dreptul dormitorului meu.

M-am răsucit pe călcâie, ca o idioată, și m-am grăbit să închid ușile dulapului. Un gest destul de inutil, având în vedere că eram goală-pușcă, dar tot am făcut-o.

M-am pregătit să plec la job, obsedată de întâlnirea pe care urma s-o am cu Reece. În adâncul sufletului meu, știam că n-avea cum să se termine cu bine și, deși n-ar fi trebuit să-mi pese, îmi păsa.

Știam deja că regreta noaptea care nu se petrecuse, dar, după ce avea să-și dea seama că nu-i spusesem adevărul, avea să mă și urască.

Cinci

Era sâmbătă seara și la Mona era multă lume. Jax plecase deja cu Calla la Universitatea Shepherd din Virginia de Vest, așa că aveam un om mai puțin la bar. Clyde era în continuare indisponibil, la recomandarea medicului, după atacul de inimă suferit în urmă cu o lună. Sherwood, bucătarul cu jumătate de normă, fugea de colo colo ca ieșit din minți.

Eram așa de ocupați, încât de-abia am observat când Nick i-a strecurat unei fete cu blugi tăiați numărul lui de telefon mâzgălit pe unul dintre noile noastre șervețele.

— *Another one bites the dust*[1], am fredonat și mi-am făcut loc pe lângă el, ca să iau două sticle de bere.

A mijit ochii la mine.

Chicotind, m-am întors la treburile mele și am pus sticlele pe tejghea. Cei doi tipi care așteptau păreau normali, erau îmbrăcați în blugi închiși la culoare și-n tricouri simple, dar eu știam că nu se învârteau în cele mai prietenoase cercuri. Îi văzusem pe amândoi cu Mack, care lucrase pentru un tip din Philly, unul Isaiah, pe care toată lumea din oraș și din împrejurimi îl știa drept un individ de care era bine să te ferești. E bine spus „lucrase", fiindcă astă-vară Mack a sfârșit cu un glonț în cap, pe un drum lăturalnic. Din câte am înțeles eu pe urmă, el fusese cel care-și bătuse joc de Calla și-o

[1] „Alta care cade în plasă", trimitere către melodia trupei Queen, cu același nume. (n. tr.)

amenințase cu chestiile în care se băgase maică-sa. Așa că Isaiah nu-și dorise să atragă atenția poliției asupra lui.

Le-am zâmbit larg celor doi.

— Din partea casei.

Cel mai în vârstă, cu părul negru ca tăciunele, mi-a făcut cu ochiul.

— Mersi, scumpo!

M-am gândit că nu strică să te pui bine cu potențiali gangsteri. Nu se știe niciodată când e nevoie să-i dai cuiva o lecție. Ha!

Bănuiam că Reece lucra, așa că Prioritatea Numărul Patru mai avea de așteptat. Aș minți de-ar îngheța apele dacă n-aș recunoaște că mă simțeam ușurată, fiindcă eram complet îngrozită de momentul acela al adevărului. Îi știam numărul de telefon, deci i-aș fi putut scrie oricând ca să-l rog să ne întâlnim. Sau i-aș fi putut trimite un mesaj în care să-i spun tot adevărul.

Dar asta ar fi fost de-a dreptul patetic.

Vestea bună era că n-aveam timp de reflecție, ocupată fiind să alerg de la un client la altul și să încasez bacșișurile. Trecuse de miezul nopții când mi-am ridicat privirea de la cocktailul Sex on the Beach pe care-l pregăteam și l-am zărit pe Dean așteptând în picioare, într-un colț al barului.

Fir-ar!

M-a văzut și el în aceeași clipă. Bleah! Stăteam pe loc și ne priveam reciproc. Într-o fracțiune de secundă mi-a trecut prin cap să mă aplec, să mă bag sub tejghea.

— Bună, mi-a spus și a găsit singurul scaun liber. E aglomerație în seara asta.

Simțeam cum căldura îmi cuprindea fața. Nu-i răspunsesem la mesajul de mai devreme. Uitasem complet de el după ce plecase mama de la mine.

— Mda... a fost o zi cam aglomerată.

Am pus la loc sucul de ananas și am tresărit. O zi așa de aglomerată că n-am găsit timp să răspund la un mesaj? Suna patetic. M-am întors spre el, păstrându-mi zâmbetul de barmaniță neclintit.

— Cu ce te servesc?

A clipit ușor. Avea ochii albaștri, dar nu în nuanța aceea intensă ca ai lui Reece... la naiba! Doar nu mă gândeam la culoarea ochilor lui!

— Hm, o bere Bud ar fi grozavă!

Am încuviințat și m-am grăbit să-i aduc una. Întorcându-mă la bar, l-am văzut pe Nick ridicând sprâncenele spre mine, dar nu a spus nimic. Am trântit un șervețel pe tejghea și am pus sticla de bere pe el.

— O trec în cont sau o plătești la plecare?

A clipit din nou, după care s-a tras puțin înapoi și și-a scos portofelul.

— O plătesc acum, a răspuns și mi-a dat o bancnotă de zece. Păstrează restul.

— Mersi, am bălmăjit.

Inițial n-am vrut să-i iau banii, după care mi-am amintit de chirie, de setul cel nou de acuarele pe care voiam să mi le cumpăr, așa că... Am tras adânc aer în piept, l-am privit și am acoperit banii cu mâna.

— Uite ce-i, Dean, m-am simțit foarte...

— Roxy-moxy, fata mea, ce mai faci?

Aproape că mi-au tresărit oasele la auzul vocii lui Katie. M-am întors, surprinsă că reușise să se strecoare înăuntru. Dar oricum barul era mult prea aglomerat, iar în seara asta ea chiar era îmbrăcată. Oarecum.

Katie lucra vizavi de barul Mona, într-un club pentru domni. Cu alte cuvinte, era dansatoare exotică, ocupație care-i plăcea la nebunie. De obicei, umbla îmbrăcată în niște lucruri pe care unii nici nu le-ar considera demne de purtat în public. Dar în seara aceea picioarele ei lungi erau acoperite de o pereche de pantaloni mulați din piele roz, culoarea gumei de mestecat, iar topul ei era de un violet fosforescent.

Dean a privit-o ca pe un extraterestru care tocmai intrase în bar.

— Salut! am spus trezindu-mă repede din reverie și, din obișnuință, am apucat sticla de Jose[1] și-un pahar pentru tărie. Cum merge treaba azi?

Făcându-și loc cu coatele printre o doamnă mai în vârstă și Dean, s-a strecurat într-un spațiu minuscul.

— Așa de mare plictiseală, că aproape c-am adormit în timp ce alunecam de pe bară.

— Ar fi fost aiurea dacă s-ar fi întâmplat asta, am spus și i-am turnat un *shot* de tequila.

— Deci ești liberă duminică? a intervenit Dean strângându-și brațele la piept, ca și cum i-ar fi fost teamă s-o atingă pe Katie, să nu cumva să se molipsească de ceva.

Nu mi-a plăcut chestia asta.

Chicotind, Katie și-a împreunat degetele cu unghii de-un albastru metalic în jurul paharului de tărie.

— E liberă, dar nu-și va petrece ziua cu tine, asta dacă nu cumva numele tău de familie e Winchester, a rostit ea ridicând dintr-o sprânceană, iar eu am rămas cu gura căscată. Iar tu sigur nu ești Dean Winchester.

— Poftim? a bolborosit el, cu obrajii roșii.

— Ce e? a zis ea și a ridicat din umeri. Dragule, uite, îți spun cu frumosul, n-ai nicio șansă cu fata asta.

— Katie, am șuierat eu.

Dean s-a întors către mine.

— Ce penibil, a murmurat Katie.

I-am aruncat o privire cu subînțeles.

Și-a țuguiat buzele, mi-a trimis o bezea prin aer și pe urmă a dat pe gât dintr-o înghițitură paharul cu tequila.

— Să ții minte ce ți-am spus.

A trântit paharul pe tejghea, iar femeia de lângă ea a privit-o uimită. Katie și-a atins capul cu un deget și mi-a spus:

— L-ai cunoscut deja pe bărbatul cu care o să-ți petreci restul vieții.

[1] Jose Cuervo, tequila (n. tr.)

Ah, Doamne! Îmi aminteam perfect că-mi spusese că deja îmi întâlnisem iubirea vieții, bazându-se pe puterile ei extrasenzoriale pe care susținea că și le dezvoltase după ce căzuse de pe bară.

Astfel de lucruri însă li se întâmplau numai cunoscuților mei.

Mă îndoiam profund sau, cel puțin, nu prea trăgeam speranțe că l-aș fi cunoscut deja pe cel care avea să devină iubirea vieții mele, dar nu-mi spusese doar atât. Iar ceva din tot ce-mi zisese se adeverise deja.

Și se referea la Reece.

Katie s-a strâmbat pe la spatele lui Dean.

— Și nu e el. În fine, Roxy-moxy, a rămas că ne vedem mâine la prânz să mâncăm brioșe, da?

Am încuviințat dând din cap, iar Katie și-a fluturat degetele spre mine.

— Hai, la revedere!

Am rămas tâmpă și-am privit-o cum se unduia spre ieșirea din bar. Deși o cunoșteam de multă vreme, încă reușea să mă lase cu gura căscată.

— E ceva în neregulă cu fata aia, a zis Dean cu vocea ascuțită de iritare. Nu știu cum de poți s-o suporți.

Mi-am mutat privirea spre el.

— Nu e nimic în neregulă cu ea, i-am spus și i-am observat surprinderea din ochi. Iartă-mă, dar sunt cam ocupată în clipa asta.

A clipit din nou, așa cum făcea de obicei.

— Nu-i nimic, vorbim mai târziu.

Am deschis gura să-i spun că nici mai târziu, dar s-a răsucit pe călcâie și a dispărut în mulțime. Clătinând din cap, m-am mutat în cealaltă parte a barului. N-a fost nevoie să-i spun lui Nick nicio vorbă ca să schimbăm locurile și m-am apucat de onorat comenzile primite. Puțin mai târziu, mi-am ridicat privirea și, în mod ciudat, iar am întâlnit-o pe a lui Dean. După care nu l-am mai văzut.

Restul nopții a trecut repede. Am dat ultima strigare și am eliberat barul, apoi ne-am împărțit bacșișurile și am făcut actele. De obicei, când făceam asta împreună cu Nick, doar muzica ne

ținea companie. De cele mai multe ori găseam cea mai enervantă melodie din lume și-o puneam să cânte la nesfârșit, dar în noaptea aia n-aveam chef de așa ceva.

Nick, pe de altă parte, părea dornic de discuții.

— Cine era tipul care a venit să-ți vorbească?

Am închis casa și am trecut grăbită totalurile în coloanele din registru create de Jax. Într-o bună zi, Mona avea să devină un bar adevărat și atunci o să avem și noi un sistem de plată cu cardul. Deh, o fată are dreptul să viseze, nu? Oftând, m-am întors cu fața spre el și m-am sprijinit de bar, privindu-l cum făcea curat.

— Nimeni, un tip cu care am ieșit o dată în oraș.

— Doar o dată?

Am ridicat din umeri.

— Mda. Nu mă interesează.

Și-a azvârlit pe umăr prosopul pe care-l folosea și s-a apropiat de mine.

— Crezi că o să devină o problemă?

Ambii băieți, Jax și Nick, erau puțin cam prea protectori, poate și Clyde la fel.

— Nu, n-o să ne facă probleme. Cred că a înțeles mesajul în seara asta, am spus înclinându-mi capul într-o parte. Și-n afară de asta, nu sunt sora ta mai mică ca să-i îndepărtezi pe băieți de mine.

— N-am nicio soră mai mică.

— În fine.

— Dar am un frate mai mic, a continuat și și-a pus mâinile de-o parte și de alta a mea, aplecându-și bărbia.

La cât eram de aproape, am observat că avea ochii mai mult verzi decât căprui. Și, Doamne sfinte, stăteam la fel de aproape precum poneii din desenele animate *My little pony*.

— Roxy, să știi că nu văd în fața ochilor cuvântul „soră" atunci când mă gândesc la tine.

— Nu? am zis și ochelarii au început să-mi alunece de pe nas.

— Aș fi oricând dispus s-o facem, m-a anunțat.

Uite așa, din senin. Bum! Direct în față.

Am căscat ochii, de-a dreptul șocată. Până atunci Nick nu-mi arătase niciodată vreo urmă de interes.

— Hm...

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Doar că pe urmă n-aș mai putea munci aici, așa că n-o să se întâmple nimic între noi. Probabil că pentru tine aș putea să fac o excepție, dar oricum nu ăsta e motivul principal pentru care nu aș...

Și-a mișcat o mână și mi-a atins vârful nasului.

— Pentru care nu aș ajunge cu tine așa de departe.

L-am privit lung, flatată și, recunosc, înmărmurită.

— Ce pot să zic? Mulțumesc.

Mi-a făcut cu ochiul, după care s-a îndepărtat de bar. Și-a luat prosopul de pe umăr și a dat cu spray de curățare pe tejghea. Creierul meu a avut nevoie de câteva clipe ca să funcționeze din nou normal. Mi-am aranjat ochelarii.

— Păi, și eu aș fi dispusă, dar ar fi mult prea penibil după aia.

Nick s-a hlizit.

— Auzi, Nick, pe bune acum, tu te cuplezi cu tipe pe care nu le mai vezi niciodată după aia?

Se spune că pisica a murit de curiozitate, dar mie-mi place vorba asta.

— Nu-mi iau niciun angajament, mi-a răspuns.

— Să ieși cu cineva de mai multe ori nu e un angajament, am rostit ceea ce mie mi se părea foarte logic. Adică, înțeleg să nu vrei să te culci cu ele de mai multe ori, dar nici să nu le mai vezi?

M-a privit peste umăr.

— Așa sunt eu.

— Bine atunci, am zis clătinând din cap. Zdrobești multe inimi, nu?

Drept răspuns am primit un chicotit. La scurt timp după aceea ne-am terminat treaba, iar mie mi s-a părut cea mai ciudată noapte petrecută până atunci la Mona. Aveam cheile în mână, așa că atunci când Nick a deschis ușa, nu am fost foarte atentă la ce se petrecea afară. Eram ocupată să încui și inițial am crezut că râsul

care-l pufnise avea legătură cu mine. Abia după ce am aruncat cheia în geantă și m-am întors mi-am dat seama de ce râdea.

— Ce nai... am început eu, iar inima mi-a luat-o la goană.

Lângă mașina mea era parcată o camionetă de poliție și un polițist super sexy stătea sprijinit de portiera din dreapta, cu picioarele lungi încrucișate și cu brațele la pieptul ispititor.

Reece mă aștepta.

L-am privit lung în lumina difuză din parcare și nu m-am mai gândit deloc la lista mea de priorități. Aerul sufocant al nopții a pus stăpânire pe mine când l-am văzut dezlipindu-se de mașină și venind spre mine. L-am cercetat cu privirea. Nu mă puteam gândi decât la felul cum se mulau pe el pantalonii uniformei.

Sfinte Sisoe, mergea cu un fel de grație letală care ar fi trebuit interzisă peste tot în lume.

Nick s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit în ureche:

— Și iată motivul principal pentru care nu m-aș încurca niciodată cu tine.

Aproape că am căzut din picioare.

— Salut, omule, i-a spus Nick și l-a bătut pe Reece pe umăr când a trecut pe lângă el. Să aveți o noapte bună. Roxy, ne vedem miercuri.

— Pa, pa, i-am răspuns fără să-mi desprind ochii de la Reece.

Ce naiba făcea aici la ora două jumătate dimineața? Nu era prima oară când ieșeam târziu de la bar și îl găseam pe Reece așteptând. O mai făcuse din când în când înainte de noaptea „care nu avea să se mai repete", pe când lucra în tura de noapte și făcea pauza de masă.

Doar că nu mă așteptam să-l mai văd făcând asta.

În parcarea de altfel liniștită a răsunat ecoul motocicletei ambalate a lui Nick. Simțeam nevoia să-i spun ceva, fiindcă stăteam unul în fața celuilalt, la câtiva metri distanță.

— Bună!

Ce mai replică spectaculoasă!

A schițat un zâmbet și și-a îndreptat privirea asupra mea.

— Ce...?

A pufnit în râs, iar eu am simțit o fluturare în stomac, de parcă tocmai și-ar fi luat zborul un roi de fluturi.

— Ce scrie pe tricoul tău?

Mi-am coborât privirea, încercând să-mi reprim zâmbetul de pe buze.

— Scrie „Ladie's Man". Ce-i cu asta?

Și-a ridicat genele lungi și grele și a pufnit într-un alt hohot de râs, care m-a înconjurat ca o senzație plăcută și caldă.

— Ești... ești o figură, Roxy.

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul, mușcându-mi buza de jos.

— Nu sunt sigură dacă e un lucru bun sau unul de care s-o iau la fugă.

S-a mai apropiat un pas, cu brațele de-o parte și de alta a corpului, atingând cu cotul drept patul pistolului din dotare. Steaua din pieptul său se afla chiar în fața ochilor mei și părea să lucească și mai tare.

— Este... da, este un lucru bun.

Am respirat sacadat și o pală de vânt mi-a adus o șuviță de păr peste față. Ce naiba se petrecea? Am privit de jur împrejur în parcarea goală, până la mașinile care se vedeau parcate la clubul de striptease de peste drum.

— Ai ieșit să mănânci?

— Da. Sunt de serviciu până mâine-dimineață la șapte, mi-a răspuns și s-a mișcat atât de repede, încât nu mi-am dat seama ce făcea până nu i-am simțit buricele degetelor pe obraz.

Mi-a prins șuvița rebelă de păr și mi-a dat-o pe după ureche, lăsându-mă efectiv fără aer în piept. A zăbovit puțin pe pielea sensibilă din spatele urechii, producându-mi imediat un fior dulce.

Pulsul meu deja părea al unui cardiac.

— Ce... ce cauți aici, Reece? l-am întrebat.

Un surâs slab i s-a așternut pe buzele fermecătoare.

— Păi, nici eu n-am știut la început. Eram în mașină și mă gândeam că ar trebui să mă opresc să mănânc; și așa m-am trezit

intrând în parcare. Și mi-am amintit că pe vremuri obișnuiam să facem asta.

Mă topisem toată, fiindcă, deși nu era ceva prea important, mă uimea faptul că-și amintea. Și eu care credeam că eram singura persoană care se mai agăța de amintirile alea. L-am privit amețită, iar de data asta nu avea de-a face nici cu căldura, nici cu faptul că era înalt.

— Și?

— Ești obosită?

Ăsta nu era un răspuns la întrebarea mea, dar am clătinat din cap.

— Nu.

Ochii lui albaștri fixați asupra mea păreau de-a dreptul negri în lumina difuză din parcare.

— Păi, atunci am început să mă gândesc. Mi-au trecut prin minte niște gânduri nebunești.

Am ridicat din sprâncene.

— Gânduri nebunești?

A încuviințat, schițând un zâmbet și mai larg.

— Da, tot felul de gânduri nebunești și necontrolate, ca de exemplu, de ce oare n-am putea s-o luăm de la capăt?

— S-o luăm de la capăt? am zis devenind un papagal care repeta cam tot ce spunea el.

— Da, știi, noi doi, tu și cu mine.

Îmi dădusem seama la ce se referea.

— Cred că-i un plan al naibii de bun, a continuat el și, nu știu cum, s-a mai apropiat puțin de mine.

Ajunsese deja la fel de aproape pe cât fusese Nick mai devreme, dar atunci nu simțisem nimic. Acum mă invadau din toate părțile tot felul de senzații.

— Sper să fii și tu de acord cu mine.

— Cu ce plan?

S-a aplecat spre mine, de data asta ca să-mi aranjeze ochelarii.

— Hai să uităm de noaptea aia. Știu că nu putem să ne prefacem că nu a existat, dar mi-ai spus că nu... că nu ți-am făcut niciun

rău și știu că nu ai minți în privința asta, a reluat el și am simțit cum inima îmi ajungea în dreptul buricului.

Să mint? Eu? Niciodată!

— Dar putem să trecem peste, nu crezi?

— De ce?

Întrebarea mi-a ieșit din gură fără să-mi dau seama și l-am văzut ridicând o sprânceană.

— Nu, vreau să zic de ce acum?

A mai trecut o clipă.

— Scumpo, o să fiu sincer cu tine, noi doi am fost prieteni buni și mi-e dor de asta. Mi-e dor de *tine*. M-am săturat să-ți simt lipsa. Așa că uite și motivul pentru acest acum.

Inima mi-o luase razna. Îi era dor de mine? Se săturase să-mi simtă lipsa? Doamne Dumnezeule! Și creierul mi-o lua complet razna. Nu aveam nici cea mai vagă idee cum să-i răspund. Timp de unsprezece luni îl blestemasem și mă ascunsesem de el, așa că acum rămăsesem fără cuvinte. Reece regretase noaptea aia în care, de fapt, nu prea se întâmplase nimic, își dorise să nu se fi petrecut, și, cu toate acestea, se afla aici, dornic să o ia de la capăt.

Speranța, ah, în sufletul meu înmugurea o rază de speranță. Ca și cum aș fi avut din nou cincisprezece ani, ca atunci când îmi zâmbise pe pajiște pentru prima oară. Sau când obișnuia să mă însoțească la școală. Sau ca îmbrățișarea pe care mi-o dăduse când se întorsese acasă.

În mod cert, era la fel ca în noaptea în care îl dusesem acasă cu mașina.

Era aceeași speranță care credeam că dispăruse în cele unsprezece luni, dar care, iată, era tot acolo, distrugând dorința de autoapărare, sentimentele de confuzie și de vină.

— Ce zici, e un motiv destul de bun pentru tine?

În întrebarea lui se simțea o ușoară ironie care mă făcea să-mi doresc să zâmbesc, dar eram înfrântă.

Trebuia neapărat să-i spun ce se petrecuse în noaptea aia. Știam că așa era normal, numai că el voia să o luăm de la capăt. Cum oare

să o iau de la capăt dacă mă legam de trecut, de noaptea pe care el voia s-o lase în urmă?

Reece a mai ridicat o dată mâna, iar de data asta degetele lui le-au găsit pe ale mele. Mi le-a apucat. Inima începuse să-mi bată foarte repede. M-a prins ușor de braț.

— Ce spui, Roxy? Vrei să luăm împreună micul dejun, prânzul, cina sau cum vrei să-i zici la trei dimineața?

Cum i-aș fi putut răspunde în vreun alt fel decât cu „da”?

Șase

Să ieș la masă împreună cu Reece în localul non-stop din capătul străzii pe care se afla și barul Mona nu era ceva ieșit din comun. Totuși era puțin ciudat. Era ca și cum m-aș fi strecurat în viața altcuiva pe care-l cunoșteam în cele mai mici detalii.

Restaurantul era aproape pustiu, cu excepția unui grup de studenți care încercau să nu pară prea beți în prezența unui ofițer și a celor câtorva șoferi de camion. Imediat au apărut cafeaua lui Reece și ceaiul meu dulce. Ne-am hotărât să luăm micul dejun.

La început lucrurile au fost cam ciudate. M-am așezat turcește vizavi de el și, enervată de luminile puternice de deasupra, am început să-mi mișc întruna mâinile în poală. Nu știam nici ce să spun, nici ce să fac și m-am concentrat asupra conversației care se auzea din cinci în cinci secunde în stația de pe umărul lui.

Cu toate astea, Reece a fost cel care a rupt tăcerea incomodă.

— Am văzut că Thomas și-a adăugat o gaură la arsenalul din dotare.

Am încuviințat, atingând cu mâna paharul rece.

— Mda, și-a găurit și sprânceana săptămâna trecută ca să-și facă un piercing. De fiecare dată când îl văd îmi vine să iau un lanț și să leg între ele toate găurile: aia de deasupra ochiului cu aia din nas și pe urmă cu aia din buză.

A chicotit ușor.

— Sunt sigur c-ar fi de acord cu tine. Taică-tău îl striga „Față de Metal".

Am clătinat din cap.

— Thomas mai are puțin și face optsprezece ani și a reușit să-i convingă pe ai mei să-l lase să-și facă un tatuaj pe față. Ceva ca un fermoar care să înceapă de la baza cefei și să-i ajungă undeva între sprâncene, cred.

Reece a făcut ochii mari.

— Nu vorbește serios, nu?

Am pufnit în râs.

— Nu cred. Ar trebui să-și taie pletele alea drăguțe și nu cred c-ar face el una ca asta. Probabil că nu vrea decât să-și bată un pic joc de ei. Pentru... am continuat eu, dar am fost întreruptă de un duduit care a răsunat prelung în local.

Lăsându-se pe scaunele roșii capitonate și proptindu-și brațul pe spetează, Reece și-a întors privirea spre masa puștanilor de facultate. Unul dintre ei vărsase o băutură, ceea ce li se părea incredibil de amuzant, fiindcă râdeau ca o haită de hiene. Mi-am mutat privirea asupra lui Reece. Avea un profil excepțional. Linia obrajilor, asta era, am conchis eu, asta îl făcea așa de special. Mi-ar fi fost atât de ușor să-i surprind conturul bine definit cu o pensulă sau în cărbune! Chiar, aș fi fost în stare să-i fac portretul în cărbune! Ia stai! Eram destul de convinsă că adăugasem pe lista de priorități „să nu-i mai pictez mutra".

Reece și-a întors privirea spre mine și mi-am simțit obrajii arzând. Fiindcă mă surprinsese holbându-mă la el. A schițat un zâmbet plin de candoarea unui copil. Am simțit o fluturare în piept.

— Încă iei lecții de design grafic, nu-i așa?

Poftim? Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că vorbea despre facultate.

— A, da. Fac cursuri on-line. Semestrul ăsta doar două, am zis ridicând din umeri. Sunt al naibii de scumpe.

— Și cât mai ai?

— Câțiva ani, am spus și am luat o gură de ceai.

Ah, e dulce, bun!

— Fiindcă nu fac decât două cursuri pe semestru, e ca și cum am ales varianta mai lungă, dar când am să termin, o să...

— Ce anume?

Am deschis gura, dar m-am oprit încruntată.

— Știi ce, asta chiar e o întrebare bună. N-am nici cea mai vagă idee. Probabil că o să-mi dau seama între timp.

Reece a mai chicotit o dată și și-a pus din nou brațul pe masă.

— Ai douăzeci și doi de ani, Roxy. Chiar nu e cazul să-ți dai încă seama de nimic.

Am luat o mină inexpresivă.

— Vorbești de parc-aș fi încă în scutece. Nici tu n-ai mai mult de douăzeci și cinci.

Poate că avea dreptate, dar tot simțeam un sâmbure de panică în piept. Oare aveam să mai lucrez la Mona după ce terminam facultatea? Aveam să mai fac design de pagini web? Sau urma să-mi iau o slujbă din aia adevărată ca unii oameni, în special cei băgăcioși și care te sfătuiau în toate privințele?

— Îmi place să muncesc la Mona, l-am anunțat.

— De ce nu ți-ar plăcea? Cred că Jax e un tip super ca șef, a urmat el ținându-și capul ușor înclinat într-o parte. Iar tu te pricepi la oameni.

Am rânjit.

— Scot niște bacșișuri frumoase, să știi.

Și-a coborât ochii spre gura mea, apoi s-a ridicat ușor.

— Sunt sigur.

Am simțit un fior plăcut la auzul complimentului primit pe neașteptate. Eram oare atât de disperată după laudă, că aș fi dat din coadă dacă aș fi avut una? Sau poate doar fiindcă venea de la Reece?

Peste ochii lui de-un albastru cobalt au coborât o clipă genele dese. Când și-a ridicat din nou privirea, mi s-a părut că ochii îi ardeau, cu o intensitate specifică doar lui.

Mi-am alungat gândurile alea din cap, am luat hârtiuța în care fusese înfipt paiul și m-am apucat s-o fac bucățele.

— Cât de rău ar fi dacă mi-aș lua diploma de grafician și aș continua să lucrez la Mona?

— Cât de rău ar fi pentru tine să nu mai faci ceva ce-ți place și să te apuci de ceva ce nu-ți place? a ripostat el.

Buzele mi s-au rotunjit într-un O. Atunci când cineva îmi prezenta situația așa, chiar că nu avea niciun sens.

— Uite, mai ții minte cât de tare a luat-o razna taică-meu vitreg când a aflat că nici eu, nici frate-meu nu aveam deloc planuri să mergem la facultate?

Am încuviințat. Nici Reece, dar nici Colton, frate-său, nu avuseseră vreodată aspirații legate de facultate, ceea ce lui Richard, tatăl lor vitreg, nu prea-i convenea, dat fiind că pentru el totul se rezuma la studiile superioare și de drept.

— Și nu regret nici până în ziua de azi că n-am pus piciorul într-o facultate. Mă bucur că m-am înrolat în armată și că m-am întors și fac ce fac acum, a continuat el ridicând dintr-un umăr. Sunt mulțumit că sunt polițist, chiar dacă în unele momente...

Pe chipul lui a trecut o umbră, iar eu mi-am ținut răsuflarea, gândindu-mă că avea să vorbească despre ce se petrecuse atunci, despre împușcăturile care-l făcuseră pentru o clipă să-și piardă controlul.

Mi-am ridicat din nou privirea spre el, gândindu-mă la cât de distrus fusese Reece după incidentul de acum un an și jumătate. Cine știe ce văzuse în război, deși înțelesesem că fusese zdruncinat bine de tot, dar nu-mi făcea nicio plăcere să mă gândesc la asta... De-asta și se întorsese acasă. Cert era că incidentul armat și în care fusese implicat ca polițist îl tulburase serios. La vremea aia nu mă respinsese, dar Jax reușise să-l scoată la suprafața din abisul în care se afunda.

— Nici când e al naibii de greu nu regret alegerea făcută.

Din cine știe ce motiv, m-am simțit dezamăgită că nu continuase să zică de ce e al naibii de greu. Îmi dăduse voie să mă apropii de el, dar nu vorbise niciodată despre vremurile alea și bănuiam că tot nu era pregătit s-o facă.

— Nu trebuie să facă toată lumea același lucru ca să fie fericită, a continuat el. I-a luat ceva lui Richard să înțeleagă asta, dar a

reușit în cele din urmă. Și acum e totul în regulă, fiindcă știe că și mie, și lui Colton ne este bine.

A făcut o pauză, după care a adăugat:

— Știu sigur că alor tăi nu le-ar păsa dacă ai lucra sau nu în continuare la Mona. Nu vor decât să te știe fericită.

— Știu.

Și ăsta era purul adevăr.

Reece s-a întins peste masă și mi-a apucat încheieturile mâinilor cu degetele lui lungi. Treptat, mi-a desprins mâna de pe teancul de șervețele pe care-l făcusem.

— Știi, nu trebuie să trăiești tu viața lui Charlie în locul lui.

Am rămas cu gura căscată.

— Doar pentru că el nu poate să mai meargă la facultate, nu înseamnă că trebuie s-o faci tu în locul lui, a rostit și mi-a întors palma, frecându-și degetul mare de încheietura mea. Charlie n-ar fi vrut niciodată să faci asta.

În multe zile mă întrebam ce naiba făceam sau de ce făceam un anumit lucru, iar Reece îmi ghicise perfect gândurile, deși nu mai schimbaserăm unul cu altul o vorbă civilizată de aproape un an. Acest lucru m-a surprins foarte mult, fiindcă o parte din mine nu voia să recunoască de ce făceam anumite lucruri.

Sau de ce nu făceam altele.

Mi-a atras atenția cu o nouă mișcare a degetului. Avea buricele degetelor aspre. Contrastul dintre asprimea palmelor și blândețea mișcărilor și a cuvintelor rostite m-a făcut să mă foiesc pe scaunul meu.

Înainte să pot găsi un răspuns potrivit ne-a fost adusă mâncarea, iar el mi-a dat drumul la mână. Și a făcut-o încet, lăsând să-i alunece degetele peste toată mâna mea, peste fiecare deget în parte. M-am cutremurat fără să vreau.

Discuția a continuat pe teme mult mai lejere.

— Ia zi, cât crezi că mai rezistă Jax fără să-și miște fundul până în Shepherd? m-a întrebat cu furculița înfiptă în turta acoperită de sos.

Am pufnit în râs și am apucat o bucată de șuncă de curcan.

— Și Nick se întreba același lucru. Jax ar trebui să se întoarcă acasă pe la mijlocul săptămânii viitoare, dar mă îndoiesc că o să treacă o săptămână întreagă fără să dea fuga să o vadă.

— Și eu la fel, a spus cu un zâmbet larg. Măiculiță, i s-a pus rău pata pe ea.

— Se potrivesc foarte bine.

— Așa-i, a fost el de acord. Jax merită o fată ca ea.

Era aproape patru dimineața când am terminat de mâncat și Reece s-a văzut nevoit să se întoarcă la muncă. A plătit ignorându-mi protestele, cu un zâmbet ștrengar, care m-a făcut să mă simt din nou de șaisprezece ani.

M-a condus la mașină, parcată lângă camioneta lui.

— Haide, merg în spatele tău până acasă, mi-a zis și mi-a deschis portiera.

Am clipit.

— Dar... Reece, nu e nevoie să faci asta.

— Sunt înapoi la datorie. Dacă e nevoie, răspund oricând. Plus că și ăsta e tot un fel de patrulare, așa că nu e mare lucru.

Cu mâna pe umărul meu, m-a privit drept în ochi și a spus:

— E târziu. Tu locuiești singură. Te conduc acasă ca să mă asigur că ești în siguranță. Ori ești de acord, ori vin după tine ca un oricare altul.

Am ridicat din sprâncene.

Și-a plecat capul spre mine și am văzut cum i-a revenit rânjetul ăla enervant.

— Haide, nu mă lăsa să fiu un oarecare.

Am izbucnit în râs.

— Bine, bine, vino după mine, am spus strecurându-mă pe scaunul șoferului și ridicându-mi privirea spre el. Urmăritorule!

L-am auzit râzând pe înfundate și am zâmbit și eu, după care mi-a venit să mă dau cu capul de volan în drum spre casă. Ce naiba făceam? De unde atâta bucurie și exaltare? Doar pentru că voia s-o luăm de la capăt nu însemna nimic mai mult decât că voia să fim din nou prieteni. Ceea ce era super tare și bănuiesc că la fel de super era că mă simțeam fericită pentru că scăpasem de furia și

de nebunia care mă cuprinseseră în noaptea aia. Eram oricând în stare să fiu din nou prietena lui.

Câtă vreme înceta să-mi mai zâmbească așa și să mă atingă. Amicii nu se atingeau unul pe altul.

Am oprit lângă bordură, cu mașina lui în spatele meu, și nu am fost deloc surprinsă să-l văd deja afară, așteptându-mă, atunci când am coborât din mașină.

— Mă conduci până la ușă? l-am întrebat atârnându-mi geanta pe umăr.

— Normal, a spus și mi-a închis portiera. La urma urmei, e de datoria mea să fiu de ajutor și să apăr lumea.

Am ridicat o sprânceană.

Mireasma ultimilor trandafiri tomnatici ai doamnei Silver a umplut aerul, iar Reece, cu mâna pe spatele meu, m-a condus pe aleea cu dale vechi din fața terasei. Greutatea palmei lui părea să-mi pătrundă prin bluza subțire. Toată regula mea de „a nu ne atinge" se ducea pe apa sâmbetei.

În apartamentul familiei Silver era lumina stinsă, la fel și la James și Miriam, doar o luminiță palidă iradia din apartamentul de deasupra mea. Trebuia să mă duc odată să fac cunoștință și cu vecinii de deasupra. Am adăugat și asta pe lista mea de priorități în continuă modificare.

M-am oprit în fața ușii și mi-am scos cheile, dorindu-mi din tot sufletul să nu bag de seamă faptul că-și ținuse mâna nemișcată pe spatele meu sau că stăteam așa de aproape unul de altul, încât mai că-mi atingea șoldul cu coapsa lui dreaptă.

Mi-am ridicat privirea spre el și am tras adânc aer în piept. Din tot ce-mi trecea prin cap, nu eram în stare să formulez o propoziție coerentă.

— Vezi, ai ajuns teafără acasă, mi-a spus pe un ton glumeț.

Mi-am simțit pielea înfierbântată în aerul înmiresmat.

— Datorită ție.

— Sunt și eu bun la ceva.

— Ești bun la o mulțime de lucruri.

Nu știu de ce, dar când cuvintele mi-au ieșit din gură, au sunat mult mai desfrânate decât le-am gândit.

Era întuneric și nu puteam decât să-i ghicesc expresia de pe chip, dar Reece s-a mișcat și am ajuns față în față. Între timp, și-a retras mâna de pe spatele meu și mi-a atins șoldul cu ea.

— Ah, Roxy, mi-aș dori să-ți spun că te cred că știi la ce sunt bun, dar nu pot.

Ah! Bun! Cuvintele chiar sunaseră desfrânat, fiindcă Reece se referea la acea noapte, de care ar fi trebuit deja să nu mai pomenim niciodată. Numai că ne întorseserăm în mijlocul acelei încurcături. Iar eu nu mai puteam să-mi țin în frâu cuvintele.

— Ai fost bun, am zis amintindu-mi cum mă sărutase.

Mort de beat sau nu, tipul știa să sărute perfect.

— Vreau să zic, *foarte* bun.

Buzele alea afurisite au schițat un zâmbet și toate părțile mele femeiești au început să se simtă ațâțate. Nu-mi doream decât să-și miște mâna puțin mai la stânga și în jos.

— Cum așa, Roxy, credeam că nu sunt cine știe ce, parcă așa ai zis, nu?

Așa zisesem. Mi-am dat imediat seama că ne gândeam la două lucruri diferite. Eu, la sărutat, el, la sex. Trebuia neapărat să-i spun ce anume se petrecuse atunci.

— Reece, eu...

— Vreau să știi ceva de la bun început, m-a întrerupt el și și-a plecat capul spre mine, astfel că, atunci când vorbea, îi simțeam răsuflarea de-a lungul obrazului. Ți-am spus cât de dor mi-a fost de tine și că m-am săturat să-mi fie dor.

Am simțit cum mi se golea creierul.

— Da, mi-ai spus.

— Dar asta nu e tot, mi-a explicat și inima mi-a luat-o razna. E clar că între noi doi e ceva. Beat sau nu, noaptea aia nu s-ar fi petrecut dacă n-ar fi existat ceva.

— Stai puțin. Ai spus că regreți ce s-a petrecut în noaptea aia. Că...

— Da, îmi doresc să nu se fi petrecut niciodată, Roxy. Şi asta doar pentru că vreau să-mi amintesc cum a fost prima oară înăuntrul tău. Vreau să țin minte fiecare secundă în care am pătruns în tine, centimetru cu centimetru, și să nu uit niciodată. De-asta o regret și am de gând să îndrept situația.

Doamne sfinte, ce-mi spusese el mă înfierbântase toată pe dinăuntru. Eram așa de tulburată, că nici nu-mi mai dădeam seama că, de fapt, nici nu fusese vreodată înăuntrul meu. Niciun tip, nimeni, nici măcar Reece nu-mi vorbise vreodată așa.

Îmi plăcea.

Și părților mele femeiești.

Katie îmi povestise odată despre un tip care reușea s-o excite doar din vorbe, iar eu nu o crezusem deloc. Acum o credeam. Întru totul. Chestia asta nu era deloc o legendă. Era posibil, dar ia stai puțin. Avea de gând să îndrepte situația?

— Ştii care-a fost cel mai al dracului de greu lucru în ultimele unsprezece luni?

— Nu, i-am șoptit.

Avea vocea răgușită, ușor tremurândă.

— Să te văd ieșind cu tot felul de tipi care nu meritau niciun minut din viața ta, ceea ce mă face să mă întreb după ce fel de criterii îi alegi.

Am avut de gând să-mi apăr gusturile în materie de bărbați, dar mi-am ținut gura închisă. Mda, de fapt, ultimii tipi cu care ieșisem chiar fuseseră aiurea. Dean nu. El era doar... bla, bla, bla... plictisitor de moarte.

— Ai fost în stare să ieși cu tolomacii ăia și să fugi de mine.

— Şi tu meriți timpul meu? l-am întrebat fără să mă pot abține.

Își arcuia buzele într-un mod conștient, arogant și al naibii de sexy.

— Scumpo, habar n-ai cât de mult merit, a spus și mi-a strâns șoldul. Roxy, nu vreau să fim doar amici. La naiba, nu. Dar dacă tu doar atât vrei, atunci o să mă rezum la asta. Dar vreau să știi de-acum cum stau lucrurile. Să știm amândoi despre ce-i vorba. Să știi ce vreau de la tine.

Prin stația radio de pe umărul lui s-a auzit dispecerul raportând un accident de circulație pe una dintre străduțele laterale, nu departe de unde locuiam eu. Cu ochii ațintiți asupra mea, și-a mișcat mâna și a atins un buton de pe stația radio pe care nu-l puteam vedea.

— Aici unitatea Trei-zero-unu, a spus el. Sunt pe drum.

Reece și-a retras mâna și mi-a spus:

— Gândește-te la asta.

Apoi și-a plecat capul și mi-a atins obrazul cu buzele, până spre tâmple. M-a sărutat dulce și mult prea puțin, după care a conchis:

— Și acum mișcă-ți fundul ăsta mișto în casă.

Amețită, am făcut întocmai. Dar după ce am trecut de ușa deschisă, m-am întors și l-am surprins la jumătatea drumului spre mașină.

— Reece!

M-a privit peste umăr și m-a întrebat:

— Ce e, Roxy?

Simțeam că-mi iau foc obrajii.

— Să ai grijă, te rog.

Nu i-am văzut zâmbetul, dar i l-am simțit în glas.

— Întotdeauna, scumpo!

Și s-a făcut nevăzut.

Fiorul revenise, mai puternic decât mi-l puteam aminti. Am plutit cât am închis ușa în urma mea și m-am abținut cu greu să nu-mi ridic brațele și să fac piruete ca fata din *Sunetul muzicii*. M-am oprit brusc în fața holului. Din bucătărie venea un zumzet slab, ca sunetul unei mașinării aflate în funcțiune.

Într-o fracțiune de secundă am uitat și de Reece, și de discursul lui despre nu-mă-interesează-doar-o-prietenie și-am aprins lumina. Totul părea normal, numai că sunetul ăla...

Mi-am azvârlit geanta pe canapea și am trecut încet prin sufragerie, aprinzând luminile în drumul meu. Am ajuns în bucătărie cu inima în gât și am găsit repede întrerupătorul. Lumina a inundat bucătăria, am căutat sursa zgomotului și am găsit-o imediat.

— Ce naiba? am bombănit.

Mașina de spălat vase din fața mea își făcea liniștită treaba. Nu era nimic neobișnuit în asta... doar că eu nu o pornisem înainte să plec la muncă. Și, chiar dacă aș fi făcut-o, nu ar fi mers atât de mult timp. Am simțit cum mi se ridicau de pe ceafă firele de păr și am rămas holbându-mă la ea.

Cu răsuflarea întretăiată, m-am apropiat de mașina de spălat, așteptându-mă parcă să prindă viață și să înceapă să cânte la fel ca lucrurile din *Frumoasa și Bestia*. Înghițind cu greu, mi-am vârât degetele sub mâner și am tras tare, întrerupându-i ciclul de spălare.

Aburul s-a împrăștiat în aer, iar eu mi-am retras repede mâna. Ușa s-a întredeschis, apoi s-a deschis toată. În mașină nu erau decât două lucruri: ceașca pe care o folosisem dimineață să beau ceai, înainte să plec la serviciu, și farfuria de pe care mâncasem un covrig.

Nimic altceva.

Am lăsat ușa deschisă și m-am dat la o parte, clătinând din cap. Nu înțelegeam. Să fi atins din greșeală butonul de programare? Părea plauzibil, dar fir-ar să fie, nici măcar nu știam cum să-l pornesc.

Un fior rece mi-a străbătut spatele și mi-am încrucișat brațele la piept. M-am răsucit de jur împrejur și am privit cu atenție fiecare cotlon din bucătărie. După care, mai mult decât speriată, am fugit din bucătărie și am lăsat toate luminile aprinse. Nu m-am oprit din alergat până n-am ajuns în dormitor, unde am închis ușa și am încuiat-o.

Șapte

— Tot mai crezi în fantome? l-am întrebat pe Charlie.

Se uita pe geam fără să-mi răspundă, dar eu eram de neoprit, la fel ca tipa din filmul acela despre care vorbeau toți. Nu mai știu cum se numea, dar era cu Theo James, deci era marfă.

— Îmi amintesc cum ne jucam cu Placa Spiritelor, am conti-nuat eu așezată pe fotoliul din fața lui, cu picioarele sub fund. Cred că nu aveam mai mult de treișpe ani, nu, și cu un an înainte am jurat că am văzut afară un chupacabra, în fine, cred că aparta-mentul meu e bântuit.

Charlie a clipit alene. Am tras adânc aer în piept.

— Sâmbăta trecută mi-am descoperit telecomanda în frigider și când m-am întors din tura de noapte mi-am găsit mașina de spălat vase pornită. După tura de joi, am ajuns acasă și televizorul de la mine din dormitor mergea, dar eu nu-l lăsasem pornit. Așa că, ori am o fantomă în casă, ori la mine mai locuiește cineva de care habar n-am, ori îmi pierd mințile de-a binelea. Știu, nu e deloc greu de crezut c-aș putea s-o iau razna.

Râsul meu zgomotos a răsunat în camera tăcută, chinuindu-mă. Adevărul era că toate chestiile astea ciudate care se petreceau la mine acasă mă scoteau din minți. Îi povestisem mamei despre ele de dimineață, înainte să vin la Charlie, și era convinsă că aveam o fantomă. Și, deși nu văzusem niciodată vreuna, eu credeam cu tărie în ele. La urma urmei, erau mult prea mulți oameni în lumea asta, oameni sănătoși și normali la cap, care susțineau că văzuseră

o fantomă, ca să nu existe și un sâmbure de adevăr. Numai că la mine în apartament nu se petrecuse nimic înainte. De ce să fi început tocmai acum să se facă auzită? Sau poate că făcuse și înainte diverse lucruri, dar nu le observasem eu? Doamne, mă înfiora de moarte gândul că aveam apartamentul bântuit de spirite.

Data viitoare când aveam să mă duc la supermarket trebuia să nu uit să iau niște sare, adică o găleată de sare. Asta părea că funcționa la tipii din serialul *Supranatural: Aventuri în lumea întunericului.*

Oftând, am scos tabloul pe care-l adusesem cu mine și i l-am arătat lui Charlie. Mai făcusem un peisaj, de data asta cu plaja Rehoboth, unde ne duceau părinții noștri vara. Nisipul sclipea pe pânză, ca și cum aș fi presărat deasupra o mie de diamante mititele. Îmi plăcuse să pictez oceanul, dar nu-l desăvârșisem întru totul.

Fiindcă nu exista niciun ocean la fel de adânc precum ochii lui Reece.

Aveam nevoie de ajutor.

Charlie nu a băgat în seamă tabloul meu, așa că m-am ridicat și l-am agățat pe perete, lângă cel cu Stânca Diavolului. Apoi m-am întors și mi-am frecat fața cu palmele. Mă simțeam ciudat fără ochelari. Aproape goală. Hm. Goală. Asta mă trimitea cu gândul la Reece.

Chiar că aveam nevoie de ajutor.

Mi-am lăsat brațele pe lângă corp și am rezistat tentației de a mă da cu capul de perete. Au mai trecut câteva clipe, timp în care m-am uitat la Charlie și mi-am dorit să se întoarcă și să mă privească măcar pentru câteva secunde. Dar nu a făcut-o.

— Reece vrea să uităm de noaptea aia, am anunțat eu în camera tăcută.

Normal că Charlie știa tot ce se întâmplase și tot ce nu se întâmplase în noaptea aceea.

— M-a lămurit cum a stat treaba aia cu regretul, am râs eu și am continuat: care ar fi rezolvat multe lucruri dacă, știi tu, dacă mi-ar fi spus-o de atunci. S-au mai clarificat puțin lucrurile. Și nu vrea să fim doar prieteni. A spus asta destul de clar. A zis că... a zis că merită să-i acord tot timpul.

Mi-am imaginat că Charlie era de acord cu ce spusesem. M-am întors la fotoliu și m-am prăbușit pe el.

— N-a spus c-ar vrea să-mi fie iubit și nici nu m-a invitat să ieșim pe undeva. N-am ajuns așa de departe cu discuția, dar miercuri noaptea a trecut pe la Mona și am vorbit așa cum o făceam pe vremuri. A flirtat cu mine.

Mi-am tras genunchii la piept și mi-am proptit bărbia pe ei. Cu ochii închiși, am lăsat să-mi mai scape un oftat.

— Tot nu i-am povestit ce s-a petrecut de fapt. Știi cât de mult urăște minciunile și, în plus, pe bune, când să-i fi spus? Și cum? „Auzi, știu că tu crezi că am făcut una-alta, dar de fapt, n-am făcut nimic..." A trecut atât de mult, că e greu să mai aduc vorba despre asta acum.

Charlie nu mi-a răspuns, dar știam că, dacă ar fi putut vorbi, ar fi înțeles ce voiam să zic. Unsprezece luni de lipsă de comunicare nu erau așa de ușor de reparat, dar, chiar dacă Charlie ar fi înțeles asta, tot mi-ar fi spus că trebuia să-mi descarc sufletul.

Conversația noastră unilaterală a mai continuat o vreme, după care am luat *Lună Nouă* și restul timpului mi l-am petrecut citindu-i. Când a sosit vremea să plec, am îndesat în geantă cartea uzată și m-am ridicat.

Charlie fusese singura persoană din afara familiei mele pe care o iubisem cu adevărat și gândul la tot ce pătimisem cu el... ideea de a iubi pe cineva la fel ca pe Charlie și de a trece prin aceeași durere mă înspăimânta.

Fir-ar!

Dacă era să fiu sinceră cu mine însămi, de-aia nici nu mă pricepeam să-i aleg pe tipii cu care ieșeam. Niciunul nu era făcut pentru o relație pe termen lung. Niciunul nu reprezenta un pericol pentru inima mea, niciunul, cu excepția lui Reece, iar el fusese mereu disponibil. Și, chiar dacă ar fi vrut să ne-o tragem, de cum ar fi aflat că l-am mințit s-ar fi terminat totul. Așa că, într-un fel, era o alegere sigură. Puteam visa la el, pentru că știam că urma să-l pierd înainte să mă îndrăgostesc iremediabil.

Nu mi-am putut dezlipi ochii de la Charlie în timp ce m-am ridicat tăcută. I se adânciseră umbrele de sub ochi și de pe obraji. În doar o săptămână părea mult mai fragil și mai slab. Mi se părea că i se subțiase și părul de la tâmple.

Vina mă rodea și nu m-am putut abține să mă gândesc că nu s-ar fi aflat în starea asta dacă... dacă mi-aș fi ținut gura în noaptea aia. Ar fi trebuit pur și simplu să-i ocolesc pe Henry Williams și pe prietenii lui. Dacă n-aș fi fost scoasă din minți de comentariile lui grosolane. Nu eu ridicasem piatra și nici nu fusesem eu cea care o aruncase, dar, într-un fel, jucasem și eu un rol important.

Pentru care plătise Charlie prețul.

Un gând înfiorător de oribil mi-a trecut prin minte. Nici n-am vrut să-l duc până la capăt, dar deja își făcuse loc în mintea mea. Mi-am pus o mână peste gură, înăbușindu-mi un sunet ce-mi stătea pe limbă.

Oare ar fi fost mai bine pentru el dacă nu ar fi supraviețuit?

Doamne, nici nu-mi venea să cred că gândisem așa ceva. Era total greșit. Eram o persoană îngrozitoare. Dar o voce continua să-mi șoptească de undeva din străfundul minții, deși eu încercasem să o alung.

Se putea numi viață starea asta în care era?

Era întrebarea secolului. Stând acolo în picioare, mi-am amintit ce-mi spusese Reece: că nu trebuia să trăiesc în locul lui Charlie. Dacă chiar voiam să fiu sinceră cu mine, știam că luasem unele decizii pentru că Charlie nu le putea lua.

Și poate pentru că eu...

Nu mi-am putut termina nici gândul ăsta. Am simțit cum neputința începea să pună stăpânire pe mine. Când sosisem în acea zi, sora Venter îmi explicase că le era din ce în ce mai greu să-l convingă pe Charlie să mănânce îndeajuns în timpul zilei. Îmi dăduse un castronaș cu piure de cartofi, pe care în mod normal l-ar fi mâncat. De când intrasem la el, încercasem fără succes să-l fac să mănânce. Dacă avea să continue așa, aveau să-l hrănească printr-un tub, probabil chiar înainte de sfârșitul weekendului, ceea ce lui nu-i plăcuse niciodată. Ultima dată reușise să și-l smulgă și

s-au văzut nevoiți să-l lege. Nu-l puteam ajuta cu nimic, dar trebuia măcar să încerc.

Am ridicat castronul și lingura din plastic și am luat o grămăjoară din amestecul albicios. Și-a întors fața într-o parte de îndată ce m-am apropiat cu lingura de el. Nu pricepeam. Nu mă recunoștea, dar întorcea fața de la mâncare. Ne-am petrecut așa următoarele zece minute, până când am pus castronul pe măsuța de lângă fotoliu.

M-am strecurat între fereastră și fotoliul lui și m-am așezat pe vine în fața lui Charlie.

— Charlie, vreau să te rog să faci ceva pentru mine, am spus și ochii ni s-au întâlnit.

Am simțit un gol în stomac, fiindcă, în ciuda faptului că se uita la mine, nu mă vedea. Vocea îmi era sugrumată de emoție.

— Trebuie să mănânci, bine? Diseară, când or să-ți aducă cina, trebuie să încerci să mănânci.

Pe chipul său inexpresiv nu s-a zărit nici măcar o emoție.

— Dacă n-o faci, te vor hrăni iar printr-un tub. Îți amintești că data trecută nu l-ai suportat? am mai făcut eu o încercare, cuprinzându-i obrajii cu palmele.

A tresărit, dar atâta tot.

— Charlie, te rog mult să mănânci.

L-am sărutat pe frunte și m-am ridicat.

— Mă întorc vinerea viitoare, dragul meu.

Sora Venter mă aștepta afară. Părul ei negru, înspicat cu șuvițe albe, era prins într-un coc făcut în grabă. Bănuiam că mă aștepta să vadă dacă existase vreo schimbare în comportamentul lui Charlie.

— E la fel cum a fost toată luna, i-am spus și am pornit împreună cu ea pe coridorul larg. N-am putut să-l conving să mănânce piureul. Dar nu înțeleg cum e posibil. Mie nu-mi răspunde sub niciun chip, dar reacționează imediat când se apropie o lingură de el.

— Roxy...

— Îi plăcea iaurtul ăla înghețat, am sugerat eu când ne-am apropiat de ușile duble care duceau în sala de așteptare. Aș putea să trec mâine înainte de serviciu să-i las câteva? Aș avea timp.

— Scumpa mea, mi-a spus prinzându-mă de braț cu blândețe. Sunt convinsă că lui Charlie îi plăceau o mulțime de lucruri, doar că... ei bine, el nu mai este Charlie de odinioară...

— Charlie este... m-am uitat o clipă la ea, apoi mi-am retras brațul și am continuat: știu că nu mai este același, dar este... este tot Charlie.

Mila i-a străbătut imediat chipul.

— Scumpa mea, știu, dar ăsta nu e singurul lucru despre care trebuie să vorbim. Mai este și...

Nu conta ce-avea ea de gând să-mi spună, în clipa aia n-aveam chef s-o ascult. Probabil că era vorba despre tubul de hrănire, la care chiar nu mă puteam gândi, fiindcă știam cum urma să reacționeze Charlie. La fel cum știam că părinții lui nu erau acolo ca să-l vadă și deseori chiar mă întrebam dacă le mai păsa de el sau nu.

Ferindu-mi privirea de a ei, am împins ușile.

Și atunci lumea mi s-a oprit în loc.

Pe aceeași canapea pe care așteptasem și eu cu câteva ore în urmă stătea Henry Williams. Mi-am scăpat din mână geanta, care s-a prăbușit cu zgomot pe podea. Am rămas pe loc, înghețată.

— Roxy, mi-a șoptit sora. Asta am încercat să-ți spun, că e aici.

Henry s-a ridicat și i-am văzut statura impresionantă. Crescuse de ultima oară când îl văzusem. Înainte avusese o înălțime medie, undeva pe la vreun metru șaptezeci și cinci. Acum trecuse bine de un metru optzeci.

Nu se purtaseră cu mănuși cu el în închisoare, dar nici că-mi păsa.

Părul lui șaten-închis era tuns foarte scurt, aproape ras, și avea pielea mai palidă decât mi-o aminteam. Oricum, în închisoare nu prea ajungi să vezi lumina soarelui. Avea cearcăne sub ochi, ceea ce-l făcea să pară mai matur decât era, deși nu avea mai mult de douăzeci și trei sau douăzeci și patru de ani. Și devenise mai corpolent. Probabil că suna a clișeu, dar sigur trăsese de fiare, fiindcă umerii îi întindeau cămașa albă într-un fel în care nu o făcuseră când era mai mic.

L-am privit și mi-am simțit toți mușchii înțepeniți.

Și-a atins cu palmele pantalonii scurți kaki.

— Roxanne, mi-a spus și m-am cutremurat de parcă m-ar fi escaladat o armată de gândaci de bucătărie.

Pe de-o parte, voiam să fug din sala de așteptare, direct spre uși și cât mai departe de Henry, dar n-am putut s-o fac. Henry nu venise aici pentru mine. El voia să-l vadă pe Charlie, dar, ca o ursoaică ce-și apără puii, n-aveam de gând să permit așa ceva.

Mușchii mi s-au deblocat brusc și m-am mișcat, ca să nu mai stau în mijlocul ușilor duble.

— Nu ești bine-venit aici, l-am anunțat.

Henry nu a părut surprins.

— Nici nu-mi imaginam că aș fi.

— Atunci de ce ai venit? l-am întrebat și am simțit cum mi se încleștau pumnii. E ultimul loc în care ar trebui să te afli.

Henry a privit spre locul în care stătea sora Venter. Din fericire, nu mai era nimeni pe hol, dar asta n-avea să dureze mult.

— Știu. Nu vreau să ne certăm...

— Nici măcar n-ar trebui să fii în libertate. Cât ai stat închis, ia zi? Maximum cinci ani și gata, ai ieșit, te plimbi și te distrezi, pe când Charlie a pierdut totul!

Am clătinat din cap, respirând sacadat. Era al naibii de nedrept.

— N-ai să intri la el.

— Roxy, m-a oprit sora Venter șoptind, cred că-ți dai seama că nu ai...

M-am răsucit spre ea.

— Deci tu n-ai nimic împotrivă? Îi ții partea?

Simțeam în gât gustul amar al trădării. Știam că nu mai judecam limpede. Femeia nu-și făcea decât datoria, numai că toată frustrarea și neputința sălășluiau în mine, ca o a doua ființă irațională. Nu-mi păsa că ea doar își făcea datoria. Nu-mi păsa decât că asta era ceva nedrept pentru Charlie.

M-a privit cu simpatie.

— Nu e vorba că-i țin partea. Părinții lui Charlie, tutorii lui legali, i-au dat permisiunea. Și cât timp Charlie nu spune că nu vrea să-l vadă, și da, crede-mă că știu cum sună asta, are tot dreptul să-l viziteze.

Am rămas cu gura căscată.

— Charlie n-a mai scos o vorbă de șase ani! Și, dintr-odată, ne așteptăm să-și exprime dezacordul? m-am răstit întorcându-mă cu fața spre Henry. Știai asta? Că Charlie nu a mai vorbit de ani întregi?

Și-a mutat privirea și am văzut cum îi tremura spasmodic un mușchi din maxilar.

Am înaintat un pas spre el.

— Cum, ți-e prea greu să auzi așa ceva? Fiindcă tu ești cel care l-a adus în starea asta?

— Roxanne, m-a oprit sora Venter apucându-mă de braț cu degetele ei reci. Cred c-ar fi mai bine să pleci.

Mi-am smucit brațul, cât pe ce să izbucnesc într-un șuvoi de insulte și înjurături, dar m-am oprit când i-am întâlnit privirea. Nu mă privea pur și simplu, ci mă implora să încetez, să plec de acolo, fiindcă nu mai putea face nimic altceva.

Nici eu nu mai puteam face nimic altceva.

Am tras de câteva ori aer în piept, dar n-a avut niciun efect. N-am putut decât să dau din cap spre ea și să-mi ridic geanta de pe jos. Mă simțeam de parcă aș fi pășit pe nisipuri mișcătoare. Tot corpul îmi spunea să nu ies din clădire, dar am făcut-o. Folosindu-mi toată stăpânirea de sine pe care-o aveam, am izbutit să ajung în parcarea umbrită de nori. Eram deja pe la jumătatea parcării când i-am auzit din nou vocea

— Roxanne.

Am făcut ochii mari. Ce mama mă-sii? Buimacă, m-am întors spre el. Henry era chiar în spatele meu.

— Știu că ești supărată...

— Ai un spirit de observație al naibii de bun.

Mi-a ignorat remarca.

— Și ai tot dreptul să fii supărată.

L-am fixat cu privirea și am știut pe dată că urma să fac o tâmpenie dacă nu ieșeam din starea aia. La fel cum știam că norii ăia negri și groși urmau să dezlănțuie o furtună.

— Lasă-mă-n pace, i-am spus și i-am întors spatele, cu mâna încleștată pe geantă.

Am mărit pasul și am înconjurat o dubiță. Fulgerul a luminat cerul și bubuitul tunetului mi-a răsunat în piept. Următorul nor s-a aprins ca un glob de discotecă, iar eu mi-am concentrat atenția să număr secundele scurse între lumină și zgomot.

În sfârșit, mi-am văzut mașina.

Și, de asemenea, am văzut ce mașină era parcată lângă a mea. Un Mustang vechi — un bolid roșu ca cireașa, din anii șaptezeci. Îmi era cunoscut și numărul de înmatriculare. Scria BRMB și știam și ce însemna. Băieții Răi sunt Mai Buni.

Fir-ar a naibii de treabă, era chiar mașina lui Henry! Aceeași pe care o avusese și-n liceu, aia pe care o reparase împreună cu taică-său. Mașina cu care el și prietenii lui obișnuiau să se plimbe și să iasă la agățat, la fel ca-n filmele alea ieftine.

Henry ieșise din închisoare după ce-i distrusese viața celui mai bun prieten al meu, iar idioata aia de mașină — mândria și bucuria vieții lui — îl așteptase răbdătoare.

— Te rog, ascultă-mă doar câteva secunde. Asta-i tot ce-ți cer, a spus Henry și m-a apucat de braț.

M-am pierdut cu firea.

Furia a explodat în mine ca un băț de chibrit aruncat din neatenție într-o baltă cu benzină. Creierul a încetat să-mi mai funcționeze și bunul-simț s-a dus naibii. Nu mai judecam, nu mai simțeam nimic altceva decât furie, atât de intens, încât parcă m-aș fi dedublat. Am băgat mâna în geantă și-am scos primul obiect mai solid pe care l-au atins degetele mele, după care mi-am dus brațul spre spate, cu o mișcare identică cu a unui aruncător de mingi profesionist, din liga de baseball.

Ediția grea, cartonată a romanului *Lună Nouă* a zburat prin aer ca o piatră — cam la fel ca piatra care ne distrusese viețile — și a făcut contact cu parbrizul mașinii lui Henry.

Geamul s-a făcut bucățele.

Cam la fel ca viețile noastre, în noaptea aia, lângă lac.

Opt

Aveam un déjà-vu îngrozitor. Sau ceva de genul.

Stăteam în mașină și-l priveam prin parbriz — prin parbrizul meu intact și plin de apă — pe Dennis, care tocmai termina de vorbit cu Henry. Ei bine, de data sta nu mai era Dennis-cel-tocmai-însurat, care venea la noi, la bar. Acum era ofițerul Dennis Hanner.

Dintr-o sută de ofițeri care lucrau în districtul nostru trebuia, evident, să fie cineva care mă cunoștea. Evident. Fiindcă așa mergeau lucrurile în viața asta.

Bleah.

Nu cred că Henry chemase poliția să se plângă pentru că-i spărsesem parbrizul, fiindcă n-avusese timp să o facă. Întrucât aveam o sincronizare perfectă, un cuplu mai în vârstă tocmai ieșea din mașină când *Lună Nouă* a spart parbrizul. Nu numai că au chemat poliția, dar au și parcat în fața mea, ca nu cumva să fug, până când ofițerul Hanner a ajuns la locul faptei.

După cum reieșea, lovisem parbrizul în locul ideal. Sau poate că, dimpotrivă, în locul greșit. Dat fiind că geamul era securizat, probabil că nimerisem singura zonă mai firavă. Sau poate chiar eram un mutant în stare să preschimbe cărțile în arme de distrugere a parbrizelor.

Apoi a început să plouă, iar Dennis — scuze, domnul ofițer Hanner — m-a privit de parcă ar fi vrut să mă apuce de glezne și să mă scuture ca să-mi vină mintea la cap. Eram udă până la piele,

și el la fel, cu toate că avea pe deasupra o pelerină din acelea impermeabile.

Henry și ofițerul Hanner s-au întors să mă privească.

Am strâns ochii și mi-am rezemat fruntea de volan. Mă comportasem ca o... ca o idioată iresponsabilă și impulsivă. Ce-o fi fost în mintea mea? Nici nu-mi venea să cred că făcusem una ca asta. Recunosc, aveam un temperament dat naibii. Și pe ăsta tot de la mama îl moștenisem, dar nu comisesem în viața mea niciun act de vandalism. Simțeam că mor de rușine, iar pielea îmi devenise lipicioasă și mă mânca.

Mai eram eu diferită de Henry acum? Ce-i drept, nu lovisem pe nimeni, dar îmi pierdusem cumpătul și reacționasem într-un mod violent și complet prostesc.

Stânjenită de această comparație, m-am cutremurat.

Brusc, s-a deschis ușa copilotului, făcându-mă să tresar din nou în scaun. Cu ochi sălbatici, m-am uitat cum Dennis se strecura pe locul de lângă mine. Privirea mi-a fugit în fața mașinii. Henry plecase. Și Mustangul. Cu reținere, m-am uitat din nou spre Dennis.

Și-a dat pe spate gluga pelerinei galbene din plastic.

— Ce-a fost în capul tău, Roxy?

Am deschis gura.

— Nu-mi răspunde, s-a răstit el frecându-și cu mâna falca. Știu deja. Nu te-ai gândit la nimic.

Am tăcut mâlc.

— Nu-mi vine să cred. Tu, mai mult decât oricine, ar trebui să știi să nu te comporți așa.

Aruncând o privire spre volan, am strâns din buze și am încuviințat dând din cap. Așa era, ar fi trebuit să știu mai bine decât oricine.

— Ai noroc cu carul, să știi, mi-a spus. Henry n-are de gând să facă reclamație.

Mi-am îndreptat privirea asupra lui.

— Poftim?

Clătinând din cap, s-a prefăcut că se uita pe geam.

— A hotărât să nu facă reclamație. Ceea ce e minunat, fiindcă n-aveam de gând să-i explic lui Reece pentru ce am fost nevoit să te arestez.

Ah, Doamne! Reece!

— Și nici să discut cu ai tăi, care sunt sigur c-ar fi foarte mândri să afle ce-ai făcut, a continuat el sarcastic.

La urma urmei, o meritam.

— Oricum, să faci bine să-i plătești și să-i pui parbrizul la loc cât poți de repede, adică imediat. Ai priceput?

— Da, am răspuns eu rapid. Cum aflu cât costă, am să i-l și plătesc.

A mai trecut o clipă.

— Henry o să facă o estimare de cost și o să-mi transmită mie informațiile. Cred că așa e cel mai bine deocamdată.

Eram sută la sută de acord cu el.

— Dennis, îmi pare rău. Am acționat fără să gândesc. Eram atât de furioasă că l-am văzut aici și că m-a apucat de braț, încât...

— A zis că te-a apucat de braț chiar înainte să arunci cu cartea, m-a întrerupt el. Și apropo, e prima oară când văd cum o carte e în stare să distrugă un parbriz, așa că mersi pentru informație. Doar că nu mi-a spus că ar fi fost agresiv cu tine în vreun fel. Și nici tu n-ai menționat asta când am ajuns aici. E ceva ce nu știu în toată povestea asta?

— N-a fost deloc agresiv. El voia să discute cu mine, iar eu nu.

— Și ai tot dreptul, Roxy. Nu trebuie să discuți cu el, s-a arătat Dennis de acord cu mine. Dar n-ai niciun drept să-i distrugi bunurile.

— Știu, am șoptit.

Dennis m-a privit cu coada ochiului.

— N-am fost aici când s-a petrecut nebunia aia cu Charlie. La naiba, nici măcar nu locuiam în statul ăsta, dar tot am auzit detalii. Știu ce s-a întâmplat și, dac-ar fi după mine, golanul ăsta ar înfunda în continuare pușcăria. Dar nu e decizia mea, a continuat el și s-a întors spre mine. Și-mi dau seama că e al naibii de aiurea că a ieșit și că are dreptul să vină pe aici, dar știi ce, puștoaico,

trebuie să te controlezi. N-ai voie să faci porcării din astea. Nu ajută pe nimeni, și mai ales pe tine.

L-am fixat cu privirea.

— Pricepi ce-ți spun?

— Mda, am priceput.

*

E inutil să spun că am întârziat la serviciu, chestie foarte nasoală pentru că însemna că nu terminasem nici designul la site-ul unui blogger înainte de a-mi începe tura la Mona. Mă aștepta o noapte foarte lungă, fiindcă trebuia neapărat să-l termin când ajungeam acasă.

În mod cu totul surprinzător, Jax nu aflase despre forța brațului meu, dar, de îndată ce i-am povestit ce făcusem, m-a tras de marginea tricoului pe care scria WALKERS NEED LOVE TOO și m-a târât pe coridorul oarecum liniștit. Am știut imediat că urma să ascult predica numărul doi din seara aia.

— Măi, fată, unde naiba ți-a fost mintea? m-a luat el la rost.

— La nimic, am recunoscut. Tocmai asta a fost problema. M-am înfuriat așa de rău, că n-am mai judecat.

M-a privit îndelung, ridicând din sprâncene.

— Asta nu-i un motiv îndeajuns de bun.

Aproape că mi-a venit să țopăi de nervi când l-am auzit.

— Știu că nu e. Crede-mă. Știu asta foarte bine. Am să plătesc pagubele produse.

— Roxy...

Am lăsat bărbia în jos și mi-am încrucișat brațele la piept. Mă simțisem ca naiba toată ziua din cauza a ceea ce făcusem. Dar nu-mi venea să-mi plâng de milă, ci, mai degrabă, aveam senzația că nu valoram nici două parale. Nu mă mai simțisem așa de când îl fentasem pe proprietar fiindcă nu aveam bani să plătesc chiria.

Și iarăși mi-am dorit să fi putut bea măcar un pahar în timpul programului de muncă.

— Păi, măcar știm o chestie, a zis el atingându-mi bărbia, iar eu mi-am ridicat privirea. Ai un braț al naibii de puternic.

Am dat ochii peste cap și am râs sec.

— Asta se întâmplă atunci când crești în aceeași casă cu alți doi frați.

— Adevărat. Le-ai spus alor tăi?

— Nu. O las pe mâine.

— Succes!

— Mersi, am gemut eu.

Clătinând din cap, a arătat cu mâna spre ușa închisă a biroului.

— Apropo, vezi că e ceva pentru tine înăuntru.

— Pentru mine?

A surâs.

— Mda și, judecând după ziua pe care ai avut-o, o să fie o surpriză plăcută. Vezi despre ce-i vorba și întoarce-te cât mai repede la bar.

— Da, domnule, să trăiți, l-am salutat voioasă, iar el m-a ignorat cu desăvârșire.

Întrucât întârziasem, mă oprisem direct la bar și-mi îndesasem geanta sub tejghea, așa că nu pusesem încă piciorul în birou. Am deschis ușa și am rămas fără suflare.

— Ce nai...? am murmurat.

Nu cred că Jax se referea la florile de pe birou. Am privit de jur împrejur prin încăpere. Nu mi-a atras nimic altceva atenția. Canapeaua era la locul ei. Și dulapul cu sertare. Bolul cu alune probabil deja râncede...

Privirea mi-a fost din nou atrasă de flori.

Trandafirii arătau minunat, mai mult de douăzeci de boboci de-abia desfăcuți, de-un roșu aprins. M-am apropiat de birou și m-a înconjurat o mireasmă plăcută. Printre tulpinile verzi se zăreau marginile unui plic pătrățos. Pe care era scris clar numele meu. Undeva în străfundurile ființei mele am simțit o oarecare forfotă — de bucurie. L-am luat cu grijă și l-am deschis.

Data viitoare va fi mai bine.

Am ridicat din sprâncene. Hm, poftim? Am întors cartonul pe cealaltă parte. Niciun nume. Apoi am mai citit o dată mesajul. Pe buze mi s-a strecurat un surâs. Trebuia să fie de la Reece.

Mesajul era destul de ciudat, recunosc, dar mai mult ca sigur că era de la el.

Am apucat cartonul de margini și mi-am mușcat buza de jos. De obicei, Reece avea vinerea liberă sau, cel puțin, așa credeam eu. Îmi era destul de greu să-i țin minte programul. Miercuri parcă venise la bar și vorbisem cu el. Dar nu-mi spusese că voia să fim mai mult decât amici și nici eu nu adusesem vorba, fiindcă n-aș fi știut cum să continui apoi discuția.

Ei bine, acum aveam o mulțime de idei în legătură cu asta. Multe dintre ele implicau dezbrăcarea și contorsionarea trupurilor în poziții de yoga, dar, chiar dacă suna a clișeu, eu tot nu știam cum să mă comport. Îl dorisem atâta vreme și acum, când îl aveam, nu știam deloc ce să fac.

Poate c-ar fi trebuit să-i trimit un mesaj și să-i mulțumesc pentru trandafiri.

Am rânjit tâmp, cu gura până la urechi, am strecurat cartonul în buzunarul din spate al pantalonilor și m-am dus la bar. Unde mă aștepta o mulțime de oameni dornici să fie serviți cât mai repede, iar biata de Pearl fugea de colo colo cât o țineau picioarele.

Orele au zburat fără să-mi dau seama și-am reușit să arunc o privire telefonului abia când s-au mai împuținat clienții. Am profitat de timpul prețios ca să-mi prind părul în coadă și să-mi torn un pahar de Cola.

Următoarea dată când s-a deschis ușa barului mi-a ajuns la nări mirosul de ploaie de vară și mi-am ridicat privirea.

Inima mi-a bubuit în piept, ca nebuna.

Reece a pășit înăuntru, cu părul lipit pe frunte și cu câteva șuvițe rebele. Cu picături mici de ploaie revărsându-i-se pe tâmple și pe tricou. Și-a trecut mâna prin păr și mi-a amintit de Poseidon ieșind din ocean.

Nebunie totală.

S-a uitat spre mine și privirile ni s-au întâlnit. S-au lipit una de alta. A traversat încăperea, a ocolit barul și a venit în spatele tejghelei, fără să mă slăbească o clipă din ochi.

— În regulă, a spus Nick și s-a dat la o parte, după care s-a retras.

Am simțit că rămân fără aer când Reece m-a luat de mână și m-a tras după el în spatele barului.

— Mă bucur să te văd, Reece, i-a spus Jax și apoi i-a făcut un semn lui Nick. Nu e nicio problemă. Poți să iei o pauză, Roxy. Ne ocupăm noi de treburi pe aici.

În mod normal aș fi protestat, mai ales pentru că sarcasmul era evident în jumătate dintre vorbele rostite de Jax, numai că nodul din stomac revenise cu o forță nemaipomenită. Mă simțeam ca atunci când eram mică și urmăream *The Wiggles*, serialul ăla pentru copii care mie mi se părea de groază.

Cineva, nu știu sigur cine — să fi fost Melvin? — a fluierat în urma noastră și am simțit cum mi se înroșeau obrajii.

— Bine, omule, liniștește-te, știu să merg și singură.

Mi-a aruncat o privire peste umăr și a deschis ușa biroului.

— Sunt convins.

Apoi m-a tras înăuntru.

Privirea mi-a fost atrasă de trandafiri — chiar, trandafirii! —, dar înainte să fiu în stare să scot o vorbă a trântit ușa în urma mea și s-a proptit cu brațele de-o parte și de alta a mea, cu fața la câțiva centimetri de a mea. Îndeajuns de aproape cât să ne sărutăm.

Incredibil!

— Azi am fost mai toată ziua la tata, în New Jersey, știi și tu pe unde stă, pe lângă pădurea Pine Barrens, unde n-ai niciodată semnal ca lumea.

Am încuviințat, cu toate că nu prea înțelegeam la ce se referea, fiindcă eram mult prea ocupată să-i privesc gura. Buzele alea pline mă împiedicau să fiu atentă.

— Și, cum dau să ies din parcare, încep să primesc tot felul de mesaje de la Dennis, a continuat el și mi-am dat în sfârșit seama la ce se referea. Să-ți spun sincer, la început am crezut că-și bate joc de mine.

M-am făcut mică.

— Hm, nu, nu-și bătea joc de tine.

M-a săgetat cu privirea.

— De asta mi-am dat și singur seama, a rostit și mâinile i-au alunecat pe ușă, cât pe ce să-mi atingă umerii. Ce ți-a făcut?

— Poftim? l-am întrebat clipind des.

— Ce ți-a făcut nemernicul ăla de i-ai azvârlit cu cartea în parbriz?

Ah. *Aha!* Acum și inima mi se agita, la fel ca stomacul.

— De fapt, nu mi-a făcut nimic. Doar că mi-am pierdut cumpătul. A vrut să stea de vorbă cu mine, iar eu n-am fost dispusă s-o fac.

— Nu ești obligată să vorbești cu el.

— Așa mi-a spus și Dennis, dar tot n-ar fi trebuit să-i distrug mașina.

I-a zvâcnit un mușchi în partea dreaptă a mandibulei.

— Asta așa e, a zis și a clătinat din cap. La naiba, Roxy, nu pot să spun că sunt surprins.

Am ridicat din sprâncene.

— Nu?

A râs pe înfundate.

— Scumpo, de când te știu ai avut un temperament de groază.

Mda, asta era destul de adevărat.

— Și ăsta-i un lucru bun sau rău?

Reece și-a înclinat capul într-o parte.

— E destul de sexy, numai că vandalismul și distrugerea bunurilor personale nu ți se potrivesc.

— Nu, nu mi se potrivesc cu manichiura, am adăugat și i-am trecut prin fața ochilor unghiile mele albastre.

A râs din nou, după care a devenit brusc serios. Își afișase din nou fața de polițist și... mda, nodul din stomac îmi dădea de veste că mă excita și expresia asta a chipului său.

— Ai avut noroc. Ar fi putut depune plângere și atunci conversația asta ar fi avut o altă direcție.

Mi-a dispărut și mie surâsul de pe față.

— Știu. Doar că... tocmai fusesem la Charlie și el... n-am mai putut continua și m-am forțat să ridic din umeri. Ce-ai de gând să faci cu mine?

Buzele i s-au depărtat și pieptul i s-a ridicat de la aerul inspirat, apoi și-a fixat privirea asupra gurii mele și l-am simțit încordându-se. Părea... părea înfometat.

— Am o mulțime de idei, a zis.

Căldura m-a invadat ca o arsură. Genele dese i s-au ridicat, iar eu m-am simțit pierdută în adâncurile ochilor lui albaștri. Degetele îmi ardeau de dorința de a-l atinge, la fel cum o făcuseră în noaptea aia de demult, voiam să mi le afund în părul lui umed, să-mi trec mâinile peste pieptul și abdomenul lui ca de piatră. Mi-am mușcat buza, iar el și-a ridicat mâna stângă să-mi aranjeze o șuviță rebelă de păr. A prins-o din nou în coada de la spate și-am simțit un șuvoi de furnicături pe șira spinării. Cu o mișcare inconștientă și instinctivă, mi-am dezlipit șoldurile de la ușă și m-am apropiat de el. Gestul nu a trecut neobservat de Reece și m-am întrebat: oare ce-ar fi făcut dacă l-aș fi atins în clipa aia? Dacă mi-aș fi strecurat mâna prin cămașă, de-a lungul pieptului? Dacă i-aș fi atins pielea?

Doamne sfinte, simplul gând mă făcea să gem.

A surâs și albastrul ochilor a devenit și mai intens.

— Roxy, ce-ți trece prin cap?

Gânduri nerușinate, obscene, pe care nu i le-aș fi putut spune vreodată, așa că am zis primul lucru care mi-a trecut prin minte:

— Mulțumesc pentru trandafiri.

Și-a arcuit o sprânceană și și-a pierdut căldura din privire.

— Nu ți-am trimis trandafiri.

— Ah. Înțeleg, am adăugat, iar momentul nostru de intimitate s-a destrămat în mod oficial. N-ai fost tu?

S-a desprins de ușă și și-a lăsat brațele să cadă pe lângă corp.

— Nu.

A strâns din buze și s-a întors cât să vadă buchetul de pe birou.

— Florile de acolo?

— Da, florile alea. Am crezut că sunt de la tine, am zis și m-am îndepărtat de ușă. Ești sigur că nu le-ai trimis tu?

Expresia de pe chipul lui îmi dădea clar de înțeles că îi pusesem o întrebare stupidă.

— Păi, atunci e foarte ciudat, am adăugat și m-am clătinat de pe un picior pe altul. Biletul nu era semnat și n-am nici cea mai vagă idee de la cine ar putea fi.

S-a apropiat de flori și a atins cu degetul una dintre petalele umede.

— Ce scria pe bilet?

— Ceva cum că o să fie mai bine data viitoare.

Rânjind, m-a privit peste umăr.

— Îmi dau seama de ce ai crezut că sunt de la mine, dar nu eu le-am trimis.

Mă întrebam dac-ar fi crezut că-s dusă cu capul în cazul în care aș fi apucat florile în clipa aia și le-aș fi aruncat din birou. Bine, bine. Nu era cazul să mai azvârl și cu altceva.

— Ar trebui să-mi fac griji? m-a întrebat privindu-mă drept în ochi.

— Poftim?

Îi revenise zâmbetul plin de șarm copilăresc.

— Am concurență?

Am mai avut nevoie de o secundă ca să pricep ce voia să spună și am izbucnit în hohote de râs, cu ochii la flori.

— Mda, cred că da.

Probabil că Dean îmi trimisese trandafirii, ceea ce însemna că, deși nu-i răspunsesem la cele patru mesaje, tot nu pricepuse ideea.

— Atunci trebuie să fac ceva în privința asta, a conchis Reece sprijinindu-se de birou.

Și-a încrucișat brațele, atrăgându-mi atenția asupra bicepșilor încordați.

— Hai că mi-am amintit, să revenim la ce-am de gând să-ți fac, a continuat și ochii i-au scânteiat.

Mintea mi-a ajuns sugrumată în gâtlej.

— Știi, n-am venit cu mașina în seara asta, m-a anunțat.

— Nu?

— Nu. Am trecut mai întâi pe acasă. De-asta n-am ajuns mai devreme. A trebuit să mă schimb, fiindcă l-am ajutat toată ziua pe

tata să-și facă curat în garaj. Și pe urmă l-am rugat pe Colton să mă aducă, și-a continuat explicațiile, cu capul într-o parte.

Și-a lăsat privirea în jos și i-am simțit-o până în vârful degetelor de la picioare.

— În seara asta merg acasă cu tine.

Nouă

Inima nu mi se oprise din bubuit de când Reece mă anunțase că avea să vină acasă cu mine. Cu Reece de partea cealaltă a barului, până mi-am terminat tura, am simțit cum neîncetat trupul îmi era străbătut de o tensiune nervoasă.

Reece care a băut tot timpul numai apă.

N-a durat mult până când Jax și Nick au băgat de seamă că Reece nu pierdea timpul la bar, ci că aștepta ceva anume.

— Mi se pare că am pierdut ceva important, a comentat Jax sec, privind spre mine și apoi spre Reece. Ceva extrem de important, vreau să spun.

Reece a râs pe înfundate.

— Ai pierdut totul.

Trecând pe lângă noi, Nick a pufnit zgomotos.

Jax a ridicat din sprâncene și a rânjit, la rândul lui.

— Păi, era și timpul.

Am rămas efectiv cu gura căscată. Ce mama naibii se petrecea aici?

Reece a încuviințat și și-a ridicat paharul privindu-mă pe deasupra. Avea din nou în ochi sclipirea aceea copilărească și totodată malițioasă.

— Niciodată n-au fost rostite vorbe mai pline de adevăr.

Pentru prima oară în viață eram complet stupefiată, ceea ce părea că le convenea tuturor, fiindcă, în timp ce onora comenzi, Jax continua să discute cu Reece pe tema asta. Cât despre mine,

alergam de la un client la altul, emoționată, agitată, plină de speranță și de încă o mie de alte senzații.

Venea acasă cu mine.

Și n-aveam nimic împotrivă.

Eram totuși speriată de moarte și nu știam ce însemna decizia lui. Amestecând băuturile ca un ninja al barurilor, am încercat să-mi amintesc dacă reușisem să mă rad sau nu pe picioare de dimineață. Sau dacă mai aveam timp să fac niște mici ajustări prin alte părți. Cam astea erau grijile care nu-mi dădeau pace, fiindcă mai mult ca sigur ăsta era motivul pentru care voia să vină cu mine acasă. Că doar nu ca să croșeteze o pătură la trei dimineața.

I-am dus o băutură unei tipe pe care o mai văzusem de câteva ori prin bar și mi-am furișat o privire spre Reece. Cu capul plecat, se uita la telefonul din mână. Inima mi s-a oprit în piept și dintr-odată mi-a fost imposibil să mai înghit. Îl doream mai presus de orice. Și înainte îl dorisem, cam asta făceau oamenii de vârsta mea, doar că acum eram dispusă să trec peste tot ce se întâmplase în noaptea aia. Simplul gând de a fi cu el îmi încorda anumite părți ale corpului și-mi tăia răsuflarea. Îl dorisem pe Reece de când îl văzusem prima oară, pe când aveam cincisprezece ani.

Doar că acum avea să fie prima oară cu el pentru mine și a doua oară cu mine pentru el, iar asta era destul de aiurea.

Și, în plus, aveam să mă mulțumesc cu o noapte, fără să mai am și alte pretenții? Hm, nu eram sigură. Iar asta mă înspăimânta. Nu fiindcă el nu și-ar fi dorit ceva mai mult, ci tocmai pentru că și-ar fi dorit și nu știam dacă m-aș fi descurcat cu asta.

Mi-am concentrat atenția asupra băuturilor și așa am reușit să înving spaima care mi se cuibărise în stomac. Prin cap îmi treceau o mulțime de gânduri și, dacă nu mi le limpezeam curând, aveam să ajung acasă complet zăpăcită.

Când m-am apropiat din nou de Jax și de Reece, acesta din urmă m-a oprit.

— Vreau să auzi și tu ce-am să spun acum.

Complet năucită, m-am așezat lângă Jax și mi-am proptit coatele pe tejghea.

— Bine?

Reece mă țintuia cu ochii lui albaștri. A vorbit pe un ton îndeajuns de coborât încât să nu-l auzim decât noi doi:

— Îi povesteam lui Jax despre apelul primit săptămâna asta în Huntington Valley. Știu că nu te uiți la știri, așa că e foarte posibil să nu știi nimic despre asta.

— Ba mă uit la știri, m-am apărat eu, dar am lăsat să-mi scape un oftat când i-am surprins privirea condescendentă. Bine, bine, nu le urmăresc mereu.

Jax a clătinat din cap.

— Nici eu n-am ascultat știrile. Am fost ocupat și nu le-am dat atenție, dar Reece tocmai mi-a spus că a mai fost atacată o fată.

Mi-am apăsat pieptul cu mâna.

— Doamne sfinte! Și cum se simte... e bine?

Reece a strâns din buze.

— Pe cât se poate de bine. A fost bătută și pe urmă legată. A găsit-o iubitul ei și el a anunțat și poliția. Fata n-a apucat să-l vadă ca lumea pe atacator, dar poliția crede că are legătură cu cazul din cartierul Prussia.

— Așa că de acum încolo nu mai pleci niciodată singură de la bar, a încheiat Jax. Și nici Calla, când e aici.

Am încuviințat, cutremurându-mă. Doamne, simplul gând că exista cineva care urmărea fete tinere era mai mult decât oribil. Era îngrozitor.

— La naiba, cred că într-o zi o să o duc pe Calla la poligonul de tragere. Să-și ia permis de portarmă.

Reece a luat o gură de apă.

— Nu-i deloc o idee rea, a spus și și-a mutat privirea spre mine. Cred c-ar trebui să te gândești și tu la asta.

— Eu? Cu un pistol? am spus și am râs de absurditatea ideii. Aș ajunge să mă împușc din greșeală sau să omor vreun amărât nevinovat. Nu mă înțeleg deloc cu armele.

S-a aplecat spre mine și m-a apucat de mână. M-a împins ușor în față, iar șoldurile mi s-au lipit de tejghea. Privirile ni s-au întâlnit din nou și am uitat complet de Jax, care stătea acolo, lângă noi.

— Vreau să te știu în siguranță, mi-a spus și mi-a mângâiat palma cu degetul mare, ceea ce m-a făcut să simt fluturi în stomac. Și vreau să te gândești mai serios la cum să te aperi. Bine?

Reece nu mi-a dat drumul până când n-am încuviințat, după care m-am grăbit să mă duc în cealaltă parte a barului. La puțin timp după miezul nopții s-a apropiat de bar un tip de vârsta studenției. Zâmbind prea mult, pășind cam nesigur, s-a așezat lângă Reece. Mi-am dat seama dintr-o privire că nu avea să mai obțină nicio altă băutură. Mă descurcam fără probleme să le-o tai celor care deja se împleticeau pe picioare.

— Hei, scumpo, ești al naibii de dulce, a bălmăjit tipul clipind rar și clătinându-se nesigur. Mda, și cu ochelarii ăia... ești sexy. Ca o fetișcană...

Am așteptat cu sprâncenele ridicate să-și continue fraza.

— Da, ca o fetișcană nerușinată, și-a terminat el fraza râzând în hohote. Pun pariu că așa și ești.

Întrucât lucram într-un bar, auzisem deja destule replici de agățat idioate, pe care le întâmpinam cu un dezinteres politicos, dar tipul ăsta era deja grețos. Am deschis gura să-l pun la punct cu o vorbă-două, dar chiar atunci Reece s-a întors spre el și au avut contact vizual. Își reluase fața de polițist. Numai că de data asta nu-și mai îndreptase spre mine ochii albaștri sclipitori și maxilarul încleștat.

— Cere-ți scuze, i-a poruncit el.

Tipul amețit s-a clătinat spre stânga, pe urmă spre dreapta și apoi s-a îndreptat.

— Ce?

— Cere-i scuze domnișoarei, i-a ordonat Reece din nou.

— Vorbești serios? i-a răspuns tipul, roșu la față.

Reece s-a lăsat pe spate, cu sprâncenele ridicate.

— Arăt ca și cum aș avea chef de glume? Nu o cunoști și vii să-i spui tâmpenii din astea, imbecilule. Cere-ți scuze!

Uimită peste măsură, am văzut cum tipul s-a întors spre mine și a mormăit un:

— Iartă-mă.

— Și-acum cară-te de aici, a adăugat Reece.

Și tipul și-a luat imediat tălpășița.

L-am privit pe Reece cu ochii cât cepele.

— Aveam situația sub control, mă descurcam și singură, să știi.

— Știu, a zis și a ridicat paharul de apă, zâmbindu-mi cu un aer nevinovat. Doar că nu-s genul de bărbat care să stea cu mâinile în sân când vreun idiot se poartă nerespectuos. Iar ăsta a fost total lipsit de respect.

— Complet nepoliticos, a comentat și Nick trecând prin spatele meu.

— Da, așa e, am zis acoperind muzica din fundal.

I-am întâlnit privirea. Pe de-o parte, voiam să-i mai spun o dată că m-aș fi descurcat, fiindcă eram o femeie în toată firea, să-mi arăt puterea și chestii de-astea, dar îmi luase apărarea... și asta era important. Pentru bărbați era important să facă asta când alții întreceau măsura.

— Mulțumesc, i-am zis cu un surâs.

A lăsat paharul jos și, înainte să-mi dau seama ce făcea, și-a pus ambele mâini pe tejghea și s-a ridicat. S-a întins peste bar și, în fața tuturor și a lui Dumnezeu, s-a aplecat și, pentru o secundă, am crezut că avea să mă sărute și că eu aveam să mă transform într-o chestie gelatinoasă. Clar asta avea de gând să facă. Era ceva deosebit de plăcut în așteptarea acelui moment. Din clipă în clipă mă vedeam apucându-l de obraji și concentrându-mă asupra gurii lui. Eram pregătită să mă topesc cu totul.

Dar Reece nu m-a sărutat. În ultima fracțiune de secundă a înclinat capul și și-a lipit buzele lângă urechea mea. Iar atunci când a vorbit un fior mi-a străbătut șira spinării.

— Încă două ore, scumpo, încă două ore și-ai să fii a mea.

În drum spre casă, Reece a fost cel care a menținut conversația, pe un ton lejer. A ales subiectul furtunilor prognozate pentru weekend, ceea ce m-a calmat îndeajuns cât să nu ies de pe drum și să nimeresc în vreo cutie poștală. El, pe de altă parte, era sută la sută relaxat.

De fiecare dată când îl priveam, afișa un aer ușor arogant. Cu genunchii flexați și îndepărtați, cu un braț sprijinit pe picior și cu celălalt proptit de geam, părea relaxat din profil și ținea capul rezemat de tetieră. Pe buze afișa un zâmbet slab, deja familiar.

Până să ajungem în fața clădirii victoriene, inima îmi tresăltase deja de nenumărate ori. Am răsucit cheia și am oprit motorul, iar el s-a întins și mi-a cuprins mâna cu degetele sale lungi. Surprinsă, l-am privit și-am rămas fără răsuflare.

Avea ochii de culoarea miezului nopții în întunericul din mașina mea.

— Am să-ți pun o întrebare și vreau să-mi răspunzi sincer, bine?

— Bine, am șoptit.

S-a aplecat spre mine, fără să-și îndepărteze mâna de pe a mea.

— Dacă nu te simți confortabil la gândul că vreau să rămân, pot să-mi chem un taxi. Spune-mi când vrei să plec și așa am să fac.

Fără să fiu surprinsă că-mi dădea voie să mă retrag în cazul în care nu mă simțeam pregătită, am încuviințat:

— Bine.

A ridicat un colț al buzelor.

— Dar am, cumva, senzația că o să mă rogi să rămân.

M-am retras, mijind ochii.

— Afurisit înfumurat ce ești!

— Afurisit încrezător, de fapt, m-a corectat el chicotind când a văzut fața exasperată pe care o făcusem.

Și-a desprins mâna de a mea și a coborât din mașină.

I-am urmat exemplul, clătinând din cap. Picioarele lungi l-au adus pe verandă mai repede decât pe mine, așa că a dat la o parte plasa de la ușă. Cu un zâmbet până la urechi, am descuiat.

— Ce gentleman! am remarcat.

— După tine, m-a invitat el.

Am pătruns în casa răcoroasă și cufundată în tăcere și-am chițăit când i-am simțit palma lovindu-mi ușor fundul în timp ce intra în urma mea. Râsul lui scurt a făcut să mi se ridice părul de pe piele.

— Nu m-am putut abține, a recunoscut el, iar eu am aprins lumina în living. Trebuia să-mi echilibrez latura de băiat bun cu aia de băiat rău.

— Ca să vezi, am spus și mi-am aruncat geanta pe scaunul uzat. Ții cumva vreo evidență?

Privirile ni s-au întâlnit.

— Numai cu tine.

Cele trei cuvinte au avut același efect ca un pahar de tequila. Mi-au străbătut corpul și mintea mi-a plutit imediat până la tavan. Mi-am umezit buzele încântată peste măsură când i-am sesizat ochii pironiți asupra gurii mele.

— Flirtezi cumva cu mine, domnule ofițer Anders?

Zâmbind și mai mult, și-a înclinat capul într-o parte.

— Tu ce crezi?

— Cred că da, am spus și m-am îndreptat spre bucătărie.

Slavă Domnului, de data asta mașina de spălat vase nu mai era posedată.

— Vrei ceva de băut? l-am întrebat.

— Ai cumva ceai?

Am surâs.

— Am.

M-a târât după el în bucătărie și m-a proptit de blat, iar eu am apucat un pahar. L-am văzut privind prin geamul de deasupra chiuvetei și am intrat pentru o clipă în panică. Era oare dezastru în bucătărie? M-am uitat repede de jur împrejur și n-am zărit decât câteva firimituri lângă prăjitorul de pâine și pensulele pe care le lăsasem la uscat pe un șervet din hârtie — slavă Domnului! În mod normal, aveam înșirate tot felul de cești, farfurii și un bol cu resturi de cereale cu lapte.

— Poftim, am spus și i-am oferit un pahar de ceai rece.

— Mulțumesc, a zis, iar degetele ni s-au atins, moment în care m-a cuprins timiditatea. Pot să merg la baie?

Rămăsesem cu privirea lipită de baretele groase, din piele, ale sandalelor lui.

— Te rog, am zis și m-am retras cu paharul ridicat la piept.

Am tras adânc aer în piept când i-am întâlnit privirea. Avea o față excitată și înfometată deopotrivă — un aer care spunea că avea de gând să ia ultimele mele două cuvinte și să le folosească la o mulțime de alte chestii.

Îmi venea să-mi dau palme. Îi mai văzusem expresia aia, de multe ori chiar, pe parcursul celor unsprezece luni când trecuse pe la bar. Amândoi făcuserăm tot felul de presupuneri despre noaptea aceea, doar că eu mă simțeam mai idioată decât el, așa cum stăteam acum în fața lui. Nu aveam cum să mă înșel în privința intențiilor din ochii lui.

— Am să... am să mă duc să mă schimb, am spus ocolindu-l. Știi unde e baia.

A spus ceva, dar mintea-mi era plină de mult prea multe gânduri ca să-l mai aud. Am lăsat paharul cu ceai pe marginea mesei pe care o pictasem toamna trecută într-un albastru intens și am fugit în dormitor, oprindu-mă doar cât să mă asigur că ușa de la studio era bine închisă. Chiar dacă portretele pe care i le făcusem lui Reece nu erau la vedere, tot n-aș fi vrut să dea buzna în acea încăpere, fiindcă nu erau deloc greu de găsit.

Am închis ușor ușa în urma mea și m-am răsucit, cu privirea ațintită asupra patului matrimonial pentru care pusesem cu greu bani deoparte și pe care izbutisem să mi-l iau cu doi ani în urmă. Acum strângeam bani ca să-i înlocuiesc parbrizul lui Henry. Fir-ar!

Nu voiam să-mi amintesc cât de obosit și de sătul de toate arătase Charlie azi. Și nici de Henry și de cât de rău îmi pierdusem cumpătul. Nu voiam să mă gândesc la chestii dure, cu excepția unor părți din corpul lui Reece.

Mi-am acoperit gura cu mâna, fără totuși să-mi pot înăbuși un chicotit.

Reece era chiar acolo, mă aștepta. Era în casa mea.

Am strâns din ochi și-am dat bucuroasă din fund, cu mâinile încleștate și strângând din dinți, ca nu cumva să țip de bucurie. Și-am ținut-o așa vreo douăzeci de secunde, după care am făcut

un pas în față. Trebuia să fac un duș, dar ar fi durat mult prea mult. M-am dezbrăcat și m-am dat cu cremă până când am devenit la fel de moale și de lucioasă ca un pui de focă, după care am scos o pereche de colanți noi și un maiou din acela cu sutien.

Mi-am pieptănat părul și l-am lăsat desfăcut, apoi am deschis ușa dulapului din perete să mă verific în oglinda interioară. M-am cercetat repede și mi-am spus că arăt cum trebuie. Chiar bine. Părul îmi ajungea până în dreptul sânilor și, pentru că-l răsucisem în coc cât fusese umed, era puțin ondulat. Hainele erau comode, dar îmi veneau bine. Nu arătau nici că încercam să ies în evidență, nici că așteptam ceva anume. Ceea ce era bine. Cred.

Ceea ce avea să se petreacă între noi se putea termina în atât de multe feluri, încât mă întrebam dacă ai mei se gândiseră vreodată la atâtea variante, în tinerețe, când începuseră să iasă împreună. În seara asta puteam să mă culc cu Reece și atâta tot. Sau putea deveni o relație de genul ăsta, cu sex ocazional la trei-patru dimineața. Dar și genul ăsta de relație ar fi putut progresa la stadiul de amici care și-o trăgeau din când în când sau la stadiul de „cred că suntem iubiți, fiindcă ne plimbăm și facem chestii împreună, chestii care nu implică sexul de fiecare dată, doar că nu am stabilit nimic clar". De la stadiul ăla am fi putut trece la iubiți stabili sau ne-am fi putut despărți. Ne-am fi putut trezi căsătoriți și cu copii sau ne-am fi putut îndepărta definitiv unul de altul. Nu credeam că aveam să ajungem amici care și-o trăgeau uneori, fiindcă Reece îi cunoștea bine pe ai mei și ar fi fost o situație destul de neplăcută.

Erau așa de multe feluri în care s-ar fi putut termina totul, că începeam deja să mă stresez inutil.

Nu mai voiam să întorc situația pe toate părțile.

Am scos limba la mine în oglindă, m-am tras înapoi și am închis ușa dulapului. Mi-am dat jos ochelarii, i-am pus pe noptieră și am ieșit din dormitor lăsând ușa întredeschisă în urma mea, în caz că ar fi trebuit să mă întorc repede.

Am simțit sângele invadându-mi obrajii, fiindcă aș fi fost în stare să mă culc cu el pe canapea, pe blatul de bucătărie, oriunde. Nu aveam nevoie neapărat de un pat.

În noaptea aia eram dispusă la orice.

Zece

Reece mă aștepta pe canapea, cu picioarele întinse și proptite pe măsuța de cafea. Dăduse drumul la televizor, cu volumul încet. Pentru o clipă, n-am făcut nimic altceva decât să-l sorb din priviri, iar stomacul mi-a luat-o razna periculos de nebunește... fiindcă m-aș fi putut obișnui ușor să-l văd pe canapea, așteptând să mă întorc de la serviciu. Sau să-l aștept eu pe el. De preferat goală.

— Hei, a zis ridicându-și privirea. Vrei să-mi spui ceva?

Am înțepenit.

— Poftim?

Pe chip i s-a întipărit un surâs.

— Am găsit capacul de la toaletă ridicat.

— Poftim? am repetat eu.

— Am fost la baie și aveai capacul ridicat la WC. Și mă întrebam dacă nu cumva mai stă cineva cu tine, cineva de care nu mi-ai povestit. Sau poate că încerci o nouă metodă, m-a tachinat el.

Ce naiba? Doar când făceam curat îl mai lăsam așa, din greșeală. Căutam o explicație plauzibilă pentru faptul că se ridicase singur. Strigoi. Era clar. Clădirea fusese construită pe terenul unui fost cimitir indian. Eram cu toții condamnați.

Era oare momentul să-i chem pe Vânătorii de Fantome? Sau pe cei din serialul de investigații paranormale Dead Files?

— Vrei să stai lângă mine? m-a invitat și și-a întins brațul pe canapea.

Reece uitase deja de capac când eu mă pregăteam să-mi exprim dorința de a căuta un vânător de fantome, dar m-am hotărât să nu mai pozez în nebună, măcar de data asta. Mai bine discutam despre problema asta cu mama sau cu Katie. El oricum probabil că nu m-ar fi crezut. Ar fi zis că-s Roxy Țicni.

M-am apropiat de el și m-am așezat lăsând un spațiu considerabil, după părerea mea, între noi. Mi-am ridicat picioarele și mi le-am tras sub mine și cred că între noi erau câțiva centimetri liberi. În plus, dacă mă lăsam pe spate, m-aș fi sprijinit de brațul lui.

De ce mă gândeam oare la așa ceva?

— La ce te uiți? l-am întrebat apucându-mi tivul pantalonilor.

A ridicat din umăr.

— Cred că e o reclamă la niște CD-uri cu muzică din anii optzeci. Mă gândeam să mi le cumpăr.

Am pufnit.

— Eu nici măcar n-am CD-player.

M-a privit pieziș.

— Tu n-ai nici DVD-player.

Când fusesem la el acasă văzusem că avea o colecție impresionantă de DVD-uri. Nu că aș fi avut șansa să mă uit prin ele, dar făceam pariu că avea toate filmele apărute în ultimele două decenii.

— La ce-mi trebuie dacă am cablu?

A clătinat din cap și și-a ridicat paharul.

— N-ai colecție de DVD-uri și încă vine mama ta să-ți aducă ceai făcut de ea. Ce caut eu aici?

— În fine, nu contează, am răbufnit și l-am plesnit peste picior, peste pulpa extrem de tare.

Uau! M-au usturat degetele când mi le-am tras înapoi.

— Cum te-ai prins că nu eu am făcut ceaiul?

— Are exact același gust ca cel făcut de mama ta, mi-a dat replica, săgetându-mă cu ochii lui albaștri. Și, din câte-mi amintesc, ceaiul tău are gust de motorină diluată cu apă.

Am pufnit în râs.

— Ba nu, nu-i adevărat.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Bine, fie. Nu sunt niciodată în stare să țin minte ce cantitate de zahăr și de ceai trebuie să amestec.

Reece a râs.

— Știi, vorbeam serios mai devreme când am spus că ar trebui să știi să tragi cu pistolul. E o chestie necesară și care trebuie făcută.

— Nu știu ce să-ți spun. Armele... n-am o problemă cu ele, dar mi-e teamă de ele, am recunoscut. Îți oferă toată puterea să curmi o viață de om. Nu e nevoie decât să apeși pe un trăgaci, am continuat clătinând din cap. Mi se pare... e prea multă putere.

— Iubire, știi bine că și o simplă piatră aflată în mâini nepotrivite poate să schimbe vieți, ba chiar să le curme. Un pistol nu e cu nimic diferit.

Neliniștită, am fost nevoită să accept că avea dreptate. Numai că armele făceau parte din viața lui zilnică, nu dintr-a mea. Copil fiind, știam că tata avea puști de vânătoare, numai că eu nu le văzusem niciodată. Le ținea undeva încuiate și nu-mi trecuse niciodată prin minte să-mi iau și eu una.

— Nu trebuie decât să fii responsabilă atunci când deții o armă, a continuat el. Mai gândește-te la asta, te rog. Pentru mine.

— Am să mă gândesc, i-am promis.

Zâmbind, mi-am întors privirea către ecranul televizorului. Un tip cu creastă flutura un CD.

— Și ce ziceai că ai făcut la tatăl tău, despre ce ați vorbit?

Reece a băut îndelung, apoi a lăsat paharul jos și s-a auzit clinchetul cuburilor de gheață. A mai trecut o clipă și mi-a venit să-mi dau palme. Reece... de fapt, nu se dăduse niciodată în vânt să vorbească despre taică-său. M-am cutremurat când m-a privit și mi-a răspuns cu o secundă înainte ca eu să schimb subiectul:

— Divorțul Numărul Trei.

Am rămas cu gura căscată.

— Poftim? Când s-a mai petrecut și asta?

O întrebare destul de tâmpită, din moment ce nu prea fuseserăm în relații bune în ultimele unsprezece luni.

— Dacă vrei să mă crezi, nici măcar nu știu. Totul mergea perfect la începutul verii. Pleca în vacanță cu Elaine, în Florida.

Și-a lăsat capul pe spate, sprijinindu-se pe pernuță și uitându-se spre tavan. Cu un râs scurt, a continuat:

— Dar, la urma urmei, tata nu a știut niciodată cum să vorbească cinstit cu nimeni. Așa că nu înseamnă mare lucru atunci când ne spune mie sau lui Colton că totul e în regulă. Omul ăsta nu știe altceva decât să mintă.

Am strâns din buze.

— Ți-a spus ce s-a întâmplat?

Și-a întors privirea spre mine.

— Tu ce crezi?

Am oftat fără să vreau.

— A înșelat-o?

— Mda.

În secunda următoare am simțit cum își trecea mâna prin părul meu, făcând să mi se taie respirația pentru o clipă. Mă atingea ușor, ca și cum mi-ar fi răsfirat pletele, numai că fiecare celulă din corp mi s-a activat brusc.

— Cu o tipă mai tânără pe care a cunoscut-o într-o călătorie de afaceri. Mi-a spus că n-a fost decât o aventură de-o noapte și că Elaine reacționa exagerat.

— Reacționa exagerat când ea a fost cea înșelată?

— Îl știi pe tata. Omul ăsta nu crede niciodată că greșește, a continuat el clătinând din cap. Cât am stat acolo, și-a lăsat telefonul pe capota mașinii. Și i-a sunat. A apărut numele unei femei de care n-am auzit până acum. Pun pariu pe toate economiile mele că era tipa cu „aventura de-o noapte". Nici nu mă surprinde că așa i se termină și mariajul ăsta. Până să se deștepte maică-mea și să-l lase naibii, o înșelase deja cu alte cinci femei. Și n-au fost chestii din alea de genul „hai să ne vedem și să ne-o tragem", nu, ci relații în toată regula.

— E așa de trist... am murmurat lăsându-mi bărbia în jos.

Franklin, tatăl lui Reece, era prin natura lui un afemeiat. Sau cam așa o auzisem la un moment dat pe mama lui că-l numise.

— Îmi pare rău. Știu că acum ești mare, la fel și Colton, și poate că nu mai doare la fel de mult ca atunci când erați mai mici, dar tot e aiurea.

Nu a negat, doar a zâmbit blând.

— Da, așa este.

Și-a desprins degetele din părul meu, dar brațul i-a rămas tot acolo, îmbietor, ca și cum m-ar fi invitat să mă reazem de el.

— Nu m-am apropiat prea mult de Elaine, dar părea o femeie de treabă. Nu merita una ca asta. Nimeni nu merită.

Am tras adânc aer în piept și m-am lăsat pe spate. Își ținea brațul exact la ceafa mea. Nu cred că a trecut mai mult de o secundă până când mâna lui și-a găsit drumul spre umărul meu.

— Crezi că... hm, crezi că o să se mai căsătorească încă o dată?

— Tot ce se poate, mi-a răspuns, apoi a ridicat paharul și a mai luat o gură de ceai. Cred că cel mai rău lucru nu e că-și bagă scula în tot ce mișcă, ci că minte încontinuu cu privire la asta, chiar și atunci când e prins. Asta nu pot să pricep. Niciodată n-am să pot. În fine, a continuat el cu un rânjet care nu i-a ajuns în dreptul ochilor frumoși pe care nu reușeam deloc să-i surprind pe pânză. Tu ce-ai mai pictat în ultima vreme?

Ce mama mă-sii, citea gânduri sau cum venea asta? Sângele mi-a năvălit în obraji și-am început să scotocesc prin minte după un tablou care să nu-i reprezinte fața.

— Păi, hm, am desenat o grămadă de peisaje. Plaje. Apoi orașul Gettysburg. Chestii de-astea.

Excelent răspuns, Roxy!

Mi-a străbătut chipul cu privirea, ca și cum m-ar fi mângâiat fizic.

— Încă pictezi pentru Charlie?

Normal că ținuse minte. Am încuviințat și n-am fost surprinsă că m-am simțit invadată din nou de o tristețe ca aceea plăsmuită în tablourile atârnate pe pereții din camera lui Charlie.

— Și pentru mine când o să pictezi ceva?

— Când o să devii în mod oficial băiatul care-mi curăță piscina, i-am întors-o.

M-a privit neclintit.

— Dar tu n-ai piscină.

— Știu. Așa c-am s-o fac atunci când voi avea piscină și tu vei fi băiatul care-mi curăță piscina, i-am răspuns eu rânjind. Crezi că glumesc, nu?

Și-a lăsat capul pe spate și a izbucnit într-un hohot de râs puternic, trăgându-mă lângă el cu mâna pe care o ținea pe umărul meu. Stătusem rezemată de el și, dintr-odată, m-am trezit așezată pe spate, cu capul în poala lui, și nu mă puteam gândi decât la faptul că se mișcase foarte rapid.

— Ai învățat mișcarea asta când te antrenai să devii polițist? l-am întrebat cu răsuflarea întretăiată.

— Da, ne învață la academie tehnici de punere la pământ a adversarului, a spus, iar genele dese i-au acoperit ochii și și-a pus palma mare pe șoldul meu. Abia așteptam să o încerc cu tine.

I-am zâmbit și inima a început să-mi bubuie în piept. Ai fi zis că nu-și dădea seama că-și pusese mâna pe șoldul meu.

— Mă simt onorată.

— Așa și trebuie, a rostit și cu cealaltă mână mi-a îndepărtat o șuviță de păr de pe față.

O mișcare aparent lipsită de însemnătate mi-a pus inima pe jar. Și-a ridicat genele, dezvăluindu-și ochii de-un albastru sclipitor, și atunci am știut că n-aveam să mă mulțumesc cu câte o întâlnire din când în când.

Înainte să-mi pot continua șirul gândurilor, a intervenit:

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur, am spus și mi-am dorit să mă întrebe dacă mă putea săruta.

I-aș fi răspuns din tot sufletul că „da".

Și-a mișcat mâna de pe șoldul meu și mi-a mângâiat tivul maioului cu degetul mare. Am tresărit.

— La ce te gândeai când ai aruncat cu cartea aia, Roxy?

Poftim? O schimbare totală de subiect pentru care chiar că nu fusesem pregătită. Iar eu nu mă gândeam decât la cum ar fi fost să

mă sărute. Am deschis gura, dar am avut nevoie de câteva secunde bune ca să răspund:

— Știi, de fapt, nu m-am gândit la nimic.

Mi-a luat o șuviță de păr și a început să se joace cu ea, răsucindu-și-o pe degete.

— Iubire, nu cred că există vreo clipă în care să nu gândești.

Ferindu-mi privirea de a lui, mi-am mușcat buza de jos. M-am revăzut în momentul în care Henry m-a apucat de braț și prin minte îmi treceau o mulțime de gânduri. Atât de multe, încât se simțeau ca și cum n-aș fi avut niciunul. Am simțit cum mi se strângea inima.

Reece mi-a lăsat părul în pace și mi-a atins cu degetul buza de jos, provocându-mi un suspin, urmat imediat de un răspuns:

— Îl urăsc din tot sufletul, am răbufnit, simțind cum cuvintele se rostogoleau unul după altul ca o promisiune de răzbunare sângeroasă. Îl urăsc cu toată ființa, Reece. Nu am urât pe nimeni niciodată până acum, dar atunci când îl văd... vreau să-l văd suferind așa cum suferă Charlie. La asta m-am gândit atunci când am azvârlit cartea.

Expresia de pe chipul lui s-a domolit treptat.

— Roxy...

— Știu că nu e bine ce simt, am spus cu ochii închiși și expirând ușor. Știu că nici ce-am făcut eu nu e cu mult mai diferit decât ce-a făcut Henry.

— Ba nu, m-a contrazis el.

Mi-am deschis ochii și l-am văzut privindu-mă fix.

— Tu n-ai făcut nimic altceva decât să azvârli o carte într-un parbriz, nu în el. Henry a ridicat o piatră de pe jos și a dat cu ea în ceafa lui Charlie, când erați deja amândoi cu spatele la el.

Am tresărit.

— Tu n-ai avut nici cea mai mică intenție să-i faci rău lui Henry, a continuat el plimbându-și în continuare degetul pe maioul meu. Și chiar dacă Henry nu a vrut să-l lovească așa de rău, tot a luat decizia să arunce cu piatra în el. Nu să dea cu ea de

pământ sau s-o arunce în vreo mașină din apropiere. A aruncat cu ea în altă ființă umană. Tu n-ai face asta niciodată.

Am simțit un șuvoi de aer rece prelingându-mi-se în piept și apoi în stomac. Chestia era că eu nu eram la fel de convinsă ca el. Atunci când am simțit gustul furiei am știut că aș fi fost în stare de ceva cumplit. Cu toții eram în stare de lucruri îngrozitoare, dar nu știu ce sâmbure de moralitate m-a împiedicat să fac ceva oribil. Oare avea să mă împiedice de fiecare dată? Aveam toate șansele să-mi pierd din nou cumpătul când aveam să-l revăd pe Henry, și atunci cum de eram eu mai bună decât el?

— Gânduri peste gânduri, am murmurat, neștiind sigur unde aveau să mă poarte acele reflecții.

A schițat un zâmbet și degetul lui a atins o bucată subțire de piele expusă pe sub maioul meu. Am resimțit atingerea ca pe un șoc electric.

— Mda, prea multe pentru ora patru dimineața.

Din tonul lui răzbătea amuzamentul, dar eu mă simțeam ca de plumb pe dinăuntru. Ca și cum în mintea mea s-ar fi descuiat o ușă, din care ieșeau amintirile dureroase ale nopții petrecute cu Charlie și Henry. S-au stivuit în mine precum un turn gata să se răstoarne. Iar punctul de plecare era ceea ce făcusem eu, piatra verbală pe care o aruncasem, cea care declanșase toată nebunia.

Iar eu stăteam cu capul în poala bărbatului pe care... ei bine, pe care de unsprezece luni îl mințeam cu nerușinare. Un om care nu ura nimic mai mult pe lume decât minciuna. Ceva nu era deloc în regulă cu mine.

Am dat să mă ridic și m-am rostogolit pe o parte, pretinzând că mă duc la baie, pentru a încerca să-mi limpezesc mintea, dar n-am reușit.

Reece și-a îndoit mâna pe sub ceafa mea, iar mâna de pe șold s-a strecurat în jurul taliei mele, oprindu-se chiar dedesubtul sânilor. Am făcut ochii mari și l-am lăsat să mă țină așa, cu umerii lipiți de pieptul lui.

— Nu, mi-a zis cu un glas răgușit.

Cuvântul acela a fost ca un fulger. Uneori uitam cât de bine mă cunoștea. Deși nu vorbiserăm de aproape un an, tot știa când încercam să-l evit, recunoștea imediat cum mi se modifica starea de spirit cu rapiditatea unei monede aruncate în aer.

I-am susținut privirea și mi-am așezat o mână pe umărul lui. Am încercat să-l împing, dar și-a lăsat capul spre mine. Mi-am ridicat privirea și l-am zărit când și-a atins buzele de ale mele. A fost o atingere ușoară. Și-a trecut buzele peste ale mele o dată și apoi încă o dată. N-am mai putut să respir și l-am simțit cum mă țintuia și-și apăsa buzele mai intens și mai dulce. Îi percepeam mișcările aproape cu curiozitate, căci era ca și cum ar fi fost prima oară. Și nu era așa, doar că în noaptea petrecută atunci cu el nu mă sărutase așa — nu cu blândețea și cu dulceața asta care-mi sugrumau gâtul cu un amestec de sentimente. Sărutul de acum... arăta că ținea la mine.

Mi-am înfipt degetele în umerii lui, mototolindu-i cămașa subțire, și inima mi-a luat-o la goană. Când mă gândisem că ne sărutam, nu-mi închipuisem niciodată asta. Nimeni nu mă sărutase vreodată așa, ca și cum aș fi fost o comoară.

— Reece, i-am șoptit cu gura lipită de a lui.

Auzindu-și numele, ceva s-a declanșat în el. Mâna de la ceafă a început să mă strângă mai tare, la fel și cea din jurul taliei, iar sărutul... s-a adâncit. De astfel de săruturi îmi aminteam, doar că acum era altfel, mai diferit, mai puternic și mai adânc. Nu mai avea niciun gust de băutură pe limbă, doar zahăr, ceai și sută la sută aromă de bărbat. Mi-a mușcat în joacă buza de jos, făcându-mă să oftez ușor, ca un fel de geamăt care mi-a răsunat în tot corpul, apoi mi-a despărțit buzele și m-a gustat. Sărutul era ca un foc intens ce aprindea o dorință profundă. Nu mai aveam nevoie să-mi limpezesc gândurile. Mintea mea devenise un drum pustiu cu o singură destinație.

Reece.

M-am ridicat și m-am foit până când am reușit să-mi trec genunchii de-o parte și de alta a picioarelor lui. Mi-a observat atent mișcările.

— Îmi place încotro ne îndreptăm, a spus și m-a apucat de șolduri. Îmi place de mor, dar vreau să...

Sătulă de vorbe, de gânduri profunde și de bune intenții, i-am cuprins obrajii și am trecut la acțiune. L-am sărutat... la fel de adânc și de fierbinte precum o făcuse și el.

Mi-a răspuns cu un geamăt răgușit, pe care i l-am resimțit în piept și în felul în care mă strângea de șold, trimițându-mi valuri de foc în corp. A deschis imediat gura și mi-am înclinat capul într-o parte, dornică să-i simt gustul pe îndelete. Mi-am trecut degetele prin părul lui scurt din laterale, până când am ajuns la șuvițele mai lungi din spatele capului. A scos imediat un alt geamăt, care mi-a mai transmis un val de dorință.

Și-a strecurat mâinile pe spatele meu, urmărindu-mi câteva clipe șira spinării, apoi și le-a trecut prin părul meu. Și-n tot acest timp ne-am devorat unul pe altul, cu săruturi lungi, pasionale, alternând cu unele scurte, dar care-mi înfierbântau trupul.

Reece își ținea acum mâinile în jos, chiar deasupra taliei mele, și dintr-odată m-a apucat de fund și m-a strâns până am rămas fără răsuflare. Sărutările deveniseră flămânde, iar el mă împingea în poala lui. Un nou val de dorință m-a copleșit când l-am simțit, zvâcnind prin blugi. De data trecută, de când sesizasem, știam că stătea bine de tot la capitolul ăsta, dar uitasem senzația pe care ți-o dădea atingerea directă.

Am mișcat din șolduri, apăsându-mă peste el, și am fost imediat recompensată de o explozie de plăcere. Mi-am rezemat fruntea de a lui și, strângându-l în continuare de păr, am lăsat să-mi scape un geamăt.

— Doamne sfinte, tu o să mă scoți din minți de-a binelea, a zis cu o voce răgușită, dură.

Mi-a tras șoldurile spre el și s-a ridicat și el în același timp, atingându-mi prin pantalonii de yoga exact locul potrivit.

— Nu cred c-ai să fii fericită până nu mergi până la capăt.

Gâfâind, mi-am lăsat brațele să-mi alunece de pe cap pe umerii lui.

— Vreau să fii nebun după mine, am recunoscut și mi-am mușcat buza, simțind cum își lipea iar trupul de al meu.

— Iubito, sunt deja nebun după tine, a spus și mi-a cuprins gura într-un sărut pârjolitor, după care s-a desprins și mi-a lăsat pe obraz un fior fierbinte. Credeam că știi deja asta.

Cu capul lăsat pe spate, m-am ținut tare.

— Nu.

Și-a mutat sărutările de-a lungul gâtului, oprindu-se să-mi simtă pulsul. Mi-a domolit apoi fierbințeala cu un sărut tandru.

— Ori de câte ori te-am văzut anul ăsta te-am vrut aici. Exact *aici* vreau să spun.

Și, ca să sublinieze cele spuse, s-a răsucit și și-a apăsat umflătura din blugi de miezul meu.

— Și ori de câte ori îmi întorceai spatele și plecai de lângă mine, îmi venea să te urmăresc.

M-am cutremurat când și-a lipit gura de clavicula mea. Și-a ridicat mâinile peste abdomenul meu și le-a urcat peste sânii mei. Spatele mi s-a curbat, pradă unor senzații extraordinare care mă paralizau.

— Habar n-ai de câte ori am vrut să te arunc pe un umăr și să te duc în spate, în depozit, a continuat trecându-și degetele peste vârfurile sânilor mei, care erau deja măriți și dureroși, dornici să fie atinși. Cred că așa ar fi trebuit să fac. Și-am fi scăpat mult mai devreme de neînțelegerea asta dintre noi doi.

Capul îmi plutea în valurile de plăcere pe care mi le oferea neîncetat.

— Mi se pare... am rostit cu răsuflarea întretăiată... mi se pare că ar fi fost un plan excelent.

Și-a înălțat capul și m-a apucat de umeri, strecurându-și degetele pe sub bretelele delicate și subțiri ale maioului. M-a fixat cu privirea.

— E voie?

Doamne, i-aș fi dat orice mi-ar fi cerut în clipa aia. Am încuviințat dând din cap, incapabilă să mai rostesc vreo vorbă.

Mă privea cu un colț al buzelor ridicat și iar am simțit o lovitură în piept văzându-i șarmul copilăresc și senzualitatea pe care o emana. Și am știut din nou, am știut că mă îndrăgostisem de el cu mulți ani în urmă. Nu mai aveam cum să schimb asta, chiar dacă eram conștientă că el nu se îndrăgostise de mine și că poate nu avea s-o facă niciodată. Asta nu schimba faptul că mi se strecurase pe sub piele, pe sub o parte din ea, mă rog.

Sorbindu-mă din priviri, mi-a dat jos bretelele maioului până în dreptul coatelor. Nu am avut nici cea mai mică ezitare. Mi-am lăsat brațele în jos și bretelele mi-au căzut, iar restul materialului mi s-a strâns în jurul taliei.

Reece m-a sărutat tandru, după care s-a retras. I-am văzut genele dese coborând și am știut că mă privea și am simțit cum mi se duce o parte din amețeală. Oare-și mai amintea cum arătam, de atunci, din noaptea aia plină de aburii alcoolului? Dintr-odată, am simțit vulnerabilitatea cuprinzându-mă ca un pulover care te mănâncă pe piele. Abia dacă purtam cupa B la sutien și asta, dacă chiar voiam să mă dau mare.

L-am simțit cutremurându-se atunci când mi-a cuprins sânii cu mâinile și m-a atins aproape cu respect. Mi-am coborât privirea ținându-mi răsuflarea și i-am văzut pielea mai închisă la culoare, contrastând cu paloarea și nuanța trandafirie a pielii mele.

— Ești atât de frumoasă, a mormăit, trecându-și buricele degetelor peste sfârcurile întărite.

Am tresărit și rânjetul i-a revenit pe chip.

— Îți place așa?

— Da, am șoptit și am dat și din cap, în caz că nu pricepea mesajul.

— Nu-mi mai amintesc ce te face să te exciți, mi-a spus prinzându-mi sfârcul cu degete abile. Nu-mi amintesc ce te face să-ți ieși din minți, a spus strângându-mă ușor și-am lăsat să-mi scape un țipăt.

Și-a ridicat deodată genele spre mine și i-am văzut foamea din ochi.

— Doamne, ești atât de sensibilă la atingerile mele!

Așa era. Întotdeauna fusesem sensibilă în zona acea. Katie, cea care făcea striptease, îmi spusese cândva că eram norocoasă, fiindcă majoritatea femeilor nu simt mare lucru atunci când sunt atinse pe sâni.

Neputând să-mi mut privirea în altă parte, l-am urmărit cum mă atingea. Era un moment extrem de erotic. Niciodată nu mai făcusem așa ceva. Dar, ca să fiu sinceră, nici nu fusesem cu vreun tip care să mă fi mângâiat atâta timp. Când și-a coborât mâinile pe șolduri, am crezut că avea să meargă mai departe.

Mă înșelasem.

M-a ridicat deasupra lui și mi-am găsit echilibrul ținându-mă de canapea, după care mi-a cuprins sfârcul cu gura larg deschisă.

— Ah, Doamne, am țipat simțindu-l cum îmi sugea sânul. Reece, Doamne sfinte...

Cu o mână petrecută pe după umeri, mă trăgea de păr. Din creștetul capului îmi radiau o serie de înțepături ascuțite, dar încărcate de senzualitate. Simțeam cum mă savura pe îndelete. Eram prinsă în capcană, dar n-aș fi vrut să fiu în altă parte, cât timp el trecea de la un sân la altul.

Mi-am înfipt degetele în canapea și a început să sugă puternic, făcându-mi mușchii de dinăuntru să se strângă din ce în ce mai mult. Până când nu am mai putut.

— Nu încă, a gemut el gros. N-am terminat.

Am gâfâit simțindu-i dinții care-mi prinseseră sfârcul. Mușcătura înceată îmi preschimba sângele în șuvoaie de lavă. Am tremurat toată, cu trupul înfierbântat și lipit de el.

— Nu mai pot... am nevoie de tine. Te rog.

Mi-a dat drumul și am simțit că înnebunesc. M-am agățat de umerii lui și m-am apăsat pe el, găsindu-i la nimereală gura. Și-a trecut mâinile la loc, peste șoldurile mele, iar eu am început să mă împing în el. Materialul subțire al cămășii îmi stârnea sfârcurile, iar senzația de frecare cu întăritura dintre picioare era deja mult prea mult.

Nu-mi mai aminteam când avusesem ultima oară un orgasm ca ăsta, cu mai toate hainele pe mine — și fără ca tipul să fi pus

vreo mână pe mine —, dar simțeam cum crește în mine, așa că am continuat să-l încalec și el să se împingă spre mine, ne-am potrivit mișcările șoldurilor cu cele ale limbii.

Am simțit cum explodez din adâncul ființei și fiecare parte a corpului a reacționat imediat. Mi-a acoperit gemetele cu gura, dar a știut ce se petrecuse, fiindcă am auzit imediat sunetul pur masculin pe care l-a scos. După ce mi s-a scurs din vene și ultima tresărire de plăcere, am rămas îmbujorată și tremurând din toate încheieturile.

— Uită-te la tine, mi-a șoptit la ureche cu glas răgușit. Nu e nimic mai sexy ca asta, Roxy. Ești toată o flacără.

Am avut nevoie de câteva momente ca să-mi revin în simțiri și să-mi dau seama că mă făcuse să am orgasm, iar după ce m-am retras l-am sărutat în colțul gurii.

— Ce vrei să fac pentru tine?

Avea ochii plini de focuri albăstrii.

— Iubito, te-am văzut cum ai ajuns la orgasm, a fost cea mai tare noapte de până acum.

M-am înfiorat gândindu-mă cât de perfect era, dar privirea mi-a coborât și nu aveam cum să mă îndoiesc de umflătura din pantaloni. Cu mâini tremurânde, m-am dat jos și m-am aplecat, așteptând să mă oprească.

Nu a făcut-o.

Cu un zâmbet de satisfacție întipărit pe buze, l-am mângâiat pe toată lungimea, simțindu-mi din nou măruntaiele încleștate de îndată ce și-a ridicat șoldul, în semn de răspuns.

L-am privit și am tras adânc aer în piept.

— Tu n-ai terminat încă.

A dat din cap, cu maxilarul încleștat.

I-am desfăcut nasturele și inima mi-a luat-o din nou la trap, apoi i-am desfăcut cu grijă fermoarul. Materialul s-a dat la o parte scoțând la iveală o pereche de boxeri negri. Fără să scoată un cuvânt, și-a ridicat fundul de pe canapea și apoi m-a ridicat pe mine, într-o rugăminte fără cuvinte. N-am mai pierdut timpul și i-am dat jos blugii și chiloții.

Am rămas cu ochii holbați când l-am văzut eliberat, gros și greu. Sinceră să fiu, partea asta a corpului băieților nu era întotdeauna cea mai atrăgătoare, dar la Reece... ei, da, era la fel de ispititoare ca restul trupului.

Că tot vorbeam de restul trupului...

S-a lăsat la loc, pe spate, și i-am ridicat cămașa. Docil, a ridicat mâinile și m-a lăsat să i-o scot pe cap. Am azvârlit-o pe undeva pe unde speram să n-o mai găsească niciodată și m-am uitat cu nesaț la ce însemna un bărbat care nu mai era deloc un băiat și care avea un corp lucrat și în perfectă formă.

Pielea aurie se întindea impecabil peste pectorali și de-a lungul abdomenului tare ca piatra și cu pătrățele. O șuviță întunecată de păr cobora dinspre buric spre partea care mă aștepta. Mi-am ridicat din nou privirea. Undeva în dreapta buricului avea o cicatrice, un loc în care pielea se strângea în cercuri inegale. Și o alta imediat deasupra ei. Și știam că, dacă-i dădeam jos pantalonii, urma să o găsesc și pe a treia.

Mi s-a oprit răsuflarea când mi-am dat seama cât de aproape am fost — și eu, și noi toți — să-l pierdem. M-am aplecat și l-am sărutat, dorind să fac să dispară cele unsprezece luni de prostie, mai ales că timpul... era scurt și imprevizibil.

— Ce vrei să fac? l-am mai întrebat o dată.

Mi-a căutat ochii cu privirea.

— Roxy, sunt o mulțime de lucruri pe care aș vrea să le faci.

— Alege unul.

Sau două. Sau trei. Eram dispusă să le fac pe toate.

Reece s-a aplecat și și-a strâns penisul cu mâna, din ce în ce mai tare. Sfinte Dumnezeule! Am rămas cu gura căscată văzându-l cum își cobora mâna de la vârf până la bază.

— Asta aș vrea să faci.

Îmi auzeam bătăile inimii în urechi, așa că m-am auzit cu greu spunând:

— Reece, ești al naibii de sexy când faci asta.

A gemut adânc și și-a ridicat din nou mâna, cu spinarea arcuită, iar eu nu m-am mai putut controla. Am gemut și eu. M-a țintuit imediat cu privirea, cu un alt fel de foc venit dinăuntrul lui.

— Cred că știu ce vrei.

— Ce? l-am întrebat gâfâind.

Reece mi-a cuprins gâtul cu cealaltă mână și a continuat să se atingă singur. În vârf îi apăruse deja o mărgea.

— Vrei să te uiți la mine.

Îmi ardea fiecare parte a corpului. Și nu de rușine, ci fiindcă avea dreptate.

— Niciodată nu m-am uitat la un tip care...

— Asta-i tot ce trebuie să știu, a răspuns continuându-și mișcările.

L-am privit cu răsuflarea întretăiată, observându-i mișcările care deveneau din ce în ce mai puternice. Nu-mi venea să cred că făceam asta, nu-mi venea să cred cât de excitată mă simțeam, nici că eram încă la el în poală, cu maioul mototolit în talie și roșie toată la față. Am încercat să-mi ridic privirea.

— Nu. Uită-te la mine, mi-a poruncit și m-am cutremurat la auzul vocii lui.

Am continuat să-l privesc cum își mișca mâna din ce în ce mai rapid și șoldurile i se ridicau din ce în ce mai furios. M-am văzut nevoită să-mi pun din nou mâinile pe umerii lui și nu m-am mai uitat în altă parte până când nu m-a smucit cu mâna cu care mă ținea de gât.

Reece și-a dat drumul și m-a sărutat. Nu, nu se poate spune că m-a sărutat, m-a devorat în clipa în care a ejaculat.

— Fir-ar, a lăsat să-i scape și m-a strâns cu un braț, cât mai aproape de pieptul lui gol.

Mi-am îngropat capul în spațiul dintre gâtul și umărul lui, adulmecându-i parfumul de apă de colonie, până când am simțit că-i reveneau la normal bătăile inimii.

O vreme n-a vorbit niciunul din noi, după care el a râs încetișor, făcându-mă să zâmbesc.

— La naiba, Roxy, a spus și și-a dres vocea. O să mă faci să vreau să te țin doar pentru mine.

Îmi simțeam inima împărțită în două, iar mintea încă buimacă se străduia să priceapă ce-mi spusese. Deja începusem să găsesc nenumărate sensuri. Însemna oare că asta plănuia, să mă țină doar pentru el? Sau că eram o distracție? Dar îmi spusese că voia să fim mai mult decât amici. Mai conta oare? Nu, nu aveam de ce să mai continui să mă mint singură.

Voiam să mă țină doar pentru el.

Unsprezece

Nu avusesem de gând să ațipesc, dar la un moment dat, între emisiunea lui Hilary, care renova o casă veche de la țară, și emisiunea lui David, care arăta unui cuplu cârcotaș niște case, am adormit pe o parte, cu spatele la Reece.

Niciodată până atunci nu mai dormisem pe o canapea cu un bărbat. Părea ceva extrem de simplu și de normal pentru milioane de oameni, dar pentru mine era o chestie cu totul nouă.

La început, n-am fost sigură ce anume m-a trezit. Am clipit de câteva ori, complet confuză. La televizor era o reclamă la ultimul tip de aparat de gimnastică. Am urmărit-o câteva secunde, cât pe ce să adorm la loc, când l-am simțit pe Reece mișcându-se în spatele meu.

M-am speriat de moarte simțind mișcarea neașteptată. Avea brațul neclintit sub mine, dar m-am întors și l-am privit peste umăr și-am văzut în ce stare de încordare stătea. Era culcat pe o parte, dar cu fața întoarsă la tavan. Avea maxilarul încleștat și sprâncenele împreunate. La fiecare două-trei secunde genele i se mișcau. La fel și buzele, dar fără vorbe, numai pieptul i se ridica și cobora neregulat, la fel ca respirația.

— Reece? am șoptit, dar nu m-a auzit.

Pieptul i s-a ridicat din nou, de data asta din ce în ce mai rapid. M-am răsucit pe cealaltă parte, cu fața spre el și i-am mângâiat pieptul.

— Reece.

A tresărit, cu privirea fixată în tavan, și, preț de o clipă, a părut să se afle la mare distanță, de parcă nu și-ar fi dat seama de locul unde era. A trebuit să treacă câteva secunde bune până când și-a întors privirea spre mine. Abia atunci s-a relaxat.

— Bună, a murmurat el.

— E totul bine? l-am întrebat.

A înghițit în sec.

— Da.

Nu l-am crezut.

— Ești sigur?

Reece m-a înconjurat cu brațul și m-a tras mai aproape de el.

— Da, scumpa mea, totul e bine.

Și-a trecut degetele prin părul meu și mi-a așezat obrazul pe pieptul lui, după care a oftat adânc și a rostit:

— Totul e bine acum.

— Ai avut parte de acțiune în weekendul ăsta.

Aproape că m-am înecat cu apa minerală, dar mi-am ridicat privirea. Katie se strecurase în separeu, în fața mea, cu capul învăluit într-o bandană pepit, de-un roz aprins. Puloverul albastru, scămoșat arăta ca și cum ar fi pierdut pariul cu un aparat de montat paiete. Nu era singură.

Calla se așezase lângă ea. Venise în oraș dimineața trecută și lucrase azi-noapte la bar. Zâmbind larg, și-a prins părul blond într-o coadă de cal. Mi-am amintit că, atunci când o cunoscusem, purta părul desfăcut ca să-și ascundă cicatricea. Nu mai era cazul.

Ignorând comentariul perspicace al lui Katie, am dat din cap spre Calla.

— Sunt uimită că te-a lăsat Jax să ieși afară din casă la micul dejun.

— Știe deja că nu e cazul să intervină între mine, mâncare și prietenele mele, mi-a răspuns.

A deschis meniul și a ridicat delicat din sprâncene spre mine.

— Și, spune, are sau nu Katie dreptate? Ai avut acțiune?

Katie a râs cu gura până la urechi.

— Eu am întotdeauna dreptate.

Am dat ochii peste cap și m-am lăsat pe spătarul canapelei din separeu. Reece adormise după coșmarul pe care bănuiam că-l avusese, iar în dimineața următoare îl dusesem acasă. S-a aplecat și m-a sărutat înainte să iasă din mașină. Și acum simplul gând la sărutul acela pârjolitor mă făcea să-mi doresc un evantai. După care gândurile mi-au fugit imediat la cum îl urmărisem în acțiune.

Doamne sfinte, aveam nevoie de un duș rece!

Lucrase de noapte, așa că-mi imaginam că dormea la ora aia. Îmi trimisese un mesaj în care mă ruga să-l anunț când ajungeam acasă, ceea ce și făcusem. Mi se păruse drăguț, era ca și cum se gândea la mine și m-a făcut să mă simt ca o școlăriță.

— Îți ard vârfurile urechilor, a remarcat Calla mijindu-și ochii. Haide, spune tot.

Pentru câteva minute am fost salvată de chelnerița care venise să ne ia comanda. Katie a comandat jumătate din meniu, alegând fiecare fel posibil de șuncă și de cârnați.

— Am nevoie de proteine, a spus văzându-ne pe mine și pe Calla că ne holbam la ea. E un efort fizic al naibii de mare să dansezi și să te învârți pe o bară. Ar trebui să încercați și voi.

Am chicotit.

— Nu, mersi.

Katie și-a dat peste cap ochii de culoarea albăstrelelor.

— Știți ce, n-aveți niciun haz, a spus și s-a întors spre Calla. Când vine Teresa înapoi? Că voia să știe cum se dă din fund până ți-l rupi.

— Cred c-o să vină cu Jase peste câteva săptămâni, odată cu mine.

Calla a zâmbit spre chelnerița care venise deja cu cele două cafele și cu un alt pahar de apă minerală pentru mine. După care m-a săgetat cu privirea.

— Te-ai culcat cu Reece?

— Poftim?

Iar în același timp a răspuns și Katie:

— Da.

Am privit-o iritată.

— De unde știi tu dacă ne-am culcat sau nu? Ai stat cumva ascunsă în casă la mine?

— Așa știu eu diverse chestii, mi-a răspuns. O mulțime. Ca să nu mai spun că tocmai ai presupus că m-aș fi ascuns la tine acasă, așa că e clar că s-a petrecut ceva pe dezbrăcate.

Calla mă fixa cu privirea, ținându-și coatele proptite pe masă.

— Iar mie mi-a spus Jax că Reece a venit în noaptea lui liberă și te-a așteptat să ieși din tură. Că l-ai condus tu acasă cu mașina.

— Jax bârfește mai ceva decât o puștoaică de treișpe ani, am răbufnit fără să fiu de fapt supărată din cauza șirului de întrebări.

Mă bucuram că cele două fete reușiseră să-și facă timp să luăm micul dejun împreună, deoarece chiar simțeam nevoia să vorbesc cu ele.

A mai trecut un moment, apoi m-am aplecat spre ele, neputând să-mi mai țin gura.

— Bine, uite, s-a întâmplat vineri noaptea. Și da, oarecum ne-am culcat. Nu am făcut sex propriu-zis, dar...

Gândurile mi-au fugit la orele din noaptea aia. L-am revăzut cu mâna încleștată în jurul...

— În fine, e clar că ați făcut ceva distractiv și obraznic, dacă mă iau după privirea ta, care arată de zici că tocmai ai luat Ecstasy, a conchis Katie.

Calla a bătut din palme și a sărit pe scaun de bucurie.

— Pe bune? Mă bucur nespus pentru tine. Să știi că are dreptate Katie, arăți de parcă ai fi în comă sexuală.

— Iar tu știi foarte bine ce înseamnă asta, am bombănit.

Și-a scărpinat nasul cu degetul mijlociu.

— Dar acum câteva săptămâni nici măcar nu vorbeai cu el. Ori de câte ori intra sau venea spre tine, îl evitai. Am știut eu că e ceva la mijloc, dar acum nu mai pricep nimic.

I-am zâmbit strâmb.

— Păi, e o poveste destul de lungă.

— Cum am comandat deja o jumătate de porc, eu zic că avem destul timp, a replicat Katie.

— Și pe urmă o să mă considerați cea mai îngrozitoare persoană din lume.

— Mă îndoiesc, m-a asigurat Calla.

Nu eram prea sigură de ce-mi zisese Calla, dar până atunci nu mai spusesem nimănui în afară de Charlie ce se petrecuse cu mine și cu Reece, inclusiv neînțelegerea aia imensă. Am tras adânc aer în piept și apoi le-am povestit *totul* despre noaptea petrecută de mult cu Reece, făcând o pauză lungă când ne-a fost adusă mâncarea.

— Deci, da, cam așa stau lucrurile, am încheiat eu tăind în farfurie restul de gofre însiropate.

Calla mă privea cu o fâșie de bacon extra crocant atârnându-i printre degete.

Până și pe Katie o lăsasem cu gura căscată, care tocmai spunea ceva. Reușisem s-o aduc într-o zonă de tăcere absolută din cauza uimirii. M-am făcut din nou mică în separeu, simțindu-mă rușinată și ca naiba.

— Sunt o persoană îngrozitoare, nu-i așa?

— Nu, mi-a răspuns Calla imediat. Nu ești deloc îngrozitoare.

— Așteaptă, a ridicat Katie mâna.

Cumva ajunsese să aibă între degete o bucată groasă de cârnat.

— Stai să văd dacă am priceput corect. Practic, ești îndrăgostită de Reece de când aveai cincisprezece ani.

— N-aș spune chiar *îndrăgostită*, am contrazis-o eu, dar inima mi-a bătut mai tare decât aș fi vrut.

— În fine. Știu că-l iubeai, a insistat ea, iar eu n-am mai protestat, fiindcă eram convinsă că am fi ajuns să dezbatem supraputerile ei de stripteuză. Să revenim, ai fost mereu îndrăgostită de el, dar el te-a tratat ca pe o puștoaică oarecare.

Am mijit ochii în direcția ei.

— N-aș spune că m-a tratat așa.

M-a ignorat.

— Apoi începe să te trateze ca pe o tipă super sexy, așa cum și ești, de altfel, vine la bar într-o noapte, se face praf, dar fiindcă tu ești îndrăgostită de el nebunește și iremediabil și pentru că ești fată, nu-ți dai seama de cât de beat este.

Am mai mijit o dată ochii spre ea.

— Vă duceți amândoi la el acasă, pentru că te roagă să-l conduci acasă cu mașina, fiindcă băuse, și acolo lucrurile o iau razna, sar scântei peste tot. Îi vezi cârnăciorul, adaugă ea clătinând cârnatul din farfurie, ceea ce aproape că o face pe Calla să se înece cu cafeaua. Ajungeți până în dormitor, unde el leșină. Am înțeles bine până aici?

— Mda, i-am răspuns cu brațele încrucișate. Cam așa ceva.

Katie a încuviințat cu un aer înțelept, iar eu nu pricepeam deloc de ce.

— Mai întâi de toate, e absolut patetic pentru un tip ca el să se îmbete turtă, așa că îi luăm un punct.

— Îi luăm un punct? a rostit Calla cu ochii cât cepele. Mai suntem la faza de a lua și de a adăuga puncte?

Am chicotit.

— Da, în lumea mea, da, ne-a răspuns ea, după care a mușcat din cârnat, mestecându-l gânditoare câteva clipe. Așadar, să revenim, ziceai că-și pierde cunoștința, tu rămâi cu el, după care se trezește, crede că ați făcut sex și începe să-și ceară scuze, plin de regrete, nu?

Am încuviințat și am luat o bucată de gofră.

— Iar tu ai crezut că lui îi pare rău că v-ați culcat, a intervenit Calla. Numai că el regreta, de fapt, că s-a culcat cu tine fiind beat criță?

— Da.

Clătinând din cap, Katie a luat sarea și a turnat din ea peste cârnatul pe jumătate mâncat.

— Numai că, de fapt, voi doi nu v-ați culcat.

— Nu. Și am încercat să-i spun asta prima oară când l-am auzit ce presupunere face, numai că îi părea așa de rău de toată chestia, că am crezut că se referea de fapt la sex.

— Ceea ce te-a durut îngrozitor, a șoptit Calla. E de înțeles. Probabil că și eu aș fi gândit la fel.

— Dar tu ai fi clarificat totul imediat, a spus Katie.

— Nu mai mânca rahat, am răbufnit. *Eu* n-am putut. Mi-a fost așa de rușine și... mda, recunosc, m-am simțit jignită, așa că

am plecat și a trecut mult de atunci și tot mă mai doare sufletul pentru că n-am clarificat niciodată situația.

Katie și-a terminat cârnatul și apoi a trecut la unii mai mici.

— Și zici că Reece nu suportă minciuna? Asta nu e bine deloc.

Am fixat-o cu o privire rece. S-a aplecat în față, folosind cârnăciorul pe post de baghetă magică.

— Uite ce-i, înțeleg perfect de ce n-ai spus nimic. Ai zis mai întâi o minciunică, după care alta care s-o acopere pe prima, și apoi alta, și tot așa. După care situația a căpătat cu totul alte dimensiuni. A trecut mult timp de atunci, dar cum o să-i explici ce s-a întâmplat de fapt? Auzi, Reece, nu cumva ți-ar plăcea să te joci puțin cu sânii mei? Și, apropo, să știi că n-am făcut sex niciodată.

Calla era să se înece din nou.

— Asta... asta chiar e o conversație ciudată rău.

Am oftat și mi-am împins farfuria într-o parte.

— Mă simt oribil. Îmi doresc să-i fi dat șansa să-mi explice de ce a reacționat atunci așa și pe urmă să-i fi spus și eu adevărul.

— Nici el nu e lipsit de vină în toată povestea asta, a completat Katie. Adu-ți aminte, a fost așa de beat că a crezut că ați făcut sex. Eu, una, am băut o grămadă la viața mea. Mult. Atât de mult, că uneori ai fi zis că sunt o fabrică de bere, dar n-am fost niciodată așa de beată să nu-mi mai amintesc dacă m-am culcat sau nu cu vreunul.

Calla a încuviințat, jucându-se cu furculița în omletă.

— Adevărat.

Nici eu nu băusem vreodată în viața mea așa de mult, dar nu despre asta era vorba aici. Am luat o gură de apă minerală și-am simțit cum mi se îneacă corăbiile. Mi-am aranjat ochelarii și am oftat.

— Mie... mie chiar îmi place de el, fetelor. Îl plac cu adevărat.

— Cred și eu, a zis Katie dându-și ochii peste cap. Îl iubești.

I-am ignorat comentariul pentru că... iubirea era un cuvânt înfricoșător.

— E un tip mișto, foarte de treabă. Ți-l mai amintești pe ultimul tip cu care m-am întâlnit? am întrebat-o pe Katie.

Ea a strâmbat din nas.

— Înainte de Dean cel delicat?

— Doamne sfinte, a murmurat Calla reprimându-și chicotitul cu dosul palmei.

Am dat din cap și-am mai luat o gură de apă minerală.

— Da. Ți-l amintești pe Donnie...

— Tipul ăla de treabă care te-a dus la meci, la Eagles[1], și cu care te-ai cuplat în parcare, dar ai aflat în cele din urmă că era căsătorit? a continuat Katie veselă.

Am privit-o cu buzele strânse.

— Nu. Ăla era nemernicul de Ryan și mersi că mi-ai amintit de el. Mai avea și un puști de care nu mi-a povestit nimic. Eu vorbeam de Donnie, artistul acela mort de foame care mi-a furat bijuteriile pe care mi le lăsase bunica.

Calla a clipit de mai multe ori.

— Pe bune? Un tip însurat și un hoț?

— În mod normal, nu atrag oameni deosebiți, am spus ridicând din umeri și mi-a zburat gândul la Henry, simțind imediat că mi se face pielea de găină.

Ideea era că știam de ce îmi alegeam numai tipi din ăștia. Mergeam la sigur.

— Dar Reece nu e ca ei și, pe de-o parte... am lăsat să-mi scape un oftat prelung înainte de a continua: Ani întregi am tânjit după el.

Și probabil că ani întregi simțisem ceva mai puternic de atât.

Am rămas pe scaun, dând din cap. Ce naiba făceam? Trebuia să-i spun adevărul și gata. Sau să las atracția dintre noi să moară înainte de a mă arde de tot? Dar nu puteam... nu puteam să nu-mi încerc norocul cu el. Nu după ce trecuseră atâția ani în care îl dorisem cu pasiune.

Doamne, ai fi zis că am dublă personalitate... Du-te după el! Nu te duce! Spune-i adevărul! Nu-i spune nimic! Mă chinuiam singură.

[1] Philadelphia Eagles, echipă profesionistă de fotbal american (n. tr.).

— Trebuie să-i spui adevărul, m-a sfătuit Calla. Cât mai repede. În locul tău, nu mi-aș mai face atâtea griji.

Mi-am arcuit sprâncenele spre ea.

— Serios, a insistat ea. Nu e ca și cum ai fi mințit despre cine știe ce chestie de importanță capitală.

— Cred că e destul de important că nu i-am spus până acum că, de fapt, nu m-am culcat cu el.

— Nu prea, mi-a zâmbit Calla. Crede-mă, sunt și minciuni mai rele pe lume. Nu e ca și cum l-ai fi înșelat cu altul cât erai cu el sau chestii de-astea. O să te înțeleagă. Nu-i așa, Katie?

Ea m-a privit bosumflată. Calla a înghiontit-o cu umărul și s-a încruntat la ea.

— Nu-i așa, Katie?

Am simțit cum înghet pe dinăuntru când am auzit-o pe Katie:

— Nu știu ce să-ți zic, Roxy. Spune-i adevărul înainte să-ți intre pe bune în pantaloni. Dacă nu o faci, cred că deja ai mers prea departe.

Am încuviințat, fiind total de acord cu ea. Și m-a cuprins iar spaima pe care am simțit-o atunci când mi-am dat seama că trebuia să-i spun lui Reece adevărul.

Calla și-a dres vocea:

— O să fie bine.

— Are dreptate, s-a arătat și Katie de acord, înfigându-și furculița în cel din urmă cârnăcior. Plus că, uite, ai spart parbrizul de la mașina lui Henry Williams și Reece tot ți-a dat cel mai tare orgasm. Poate că, după ce-i spui, te alegi cu unul și mai tare.

Mi-am tras una peste frunte cu palma și am gemut.

— Ah, Doamne! Mai e cineva care să nu știe despre asta?

— Nimeni, scumpo, a zis Katie mușcând jumătate din cârnat. Absolut nimeni.

*

Eu și Calla am urmărit-o pe Katie ieșind în trombă cu Mini Cooper-ul din parcare, aproape lovindu-se de o camionetă care

avea pe lunetă un abțibild cu „Bebe la bord" și din care a coborât un cuplu mai în vârstă.

— N-ai de gând să faci o ședință de spiritism, nu? m-a întrebat Calla.

Am izbucnit în râs. Le povestisem despre lucrurile ciudate care se petreceau la mine acasă. Din fericire, niciuna din ele nu credea că sunt nebună sau că exagerez când ziceam că era posibil să am casa bântuită. Normal, Katie avea o mulțime de idei despre cum să rezolvăm situația, una dintre ele fiind să chemăm în oraș pe cineva care putea să comunice cu spiritele și să organizăm o ședință de spiritism.

— Hm, știi, nu cred că e o idee prea grozavă, am rostit zâmbind. Dacă chiar există o fantomă care mă bântuie, până acum nu a încercat să mă sperie. Într-un fel, chiar mi-a fost de mare ajutor.

Calla a chicotit.

— Pun pariu că multora le-ar plăcea să aibă și ei o fantomă din asta.

— Iar ideea să organizez o ședință sau să primesc în casă un spiritist, dacă chiar e vorba despre o fantomă, mai bine să nu știu. Câtă vreme nu mă trezesc noaptea și n-o găsesc uitându-se țintă la mine, atunci pot să mă împac cu o asemenea fantomă.

— Ah, Doamne, a spus și s-a cutremurat. Asta e chiar înfiorător, a mai zis și a făcut o pauză. Dar dacă nu e niciun spirit?

— Ce altceva ar putea fi? Pe bune acum! Doar dacă nu cumva trăiesc niște oameni pe sub treptele mele, ca în filmul ăla de groază din anii optzeci; ori e o fantomă, ori îmi pierd eu mințile.

— Nu ți le pierzi deloc, a spus și m-a privit cu coada ochiului. Dar poate că n-ar strica să-l rogi pe Reece să arunce o privire prin casa ta. Sau pe Jax?

Mda, mi-i și imaginam luându-mă întruna peste picior după ce aveam să le povestesc despre fantoma din casa mea.

— Și cât timp o să stai acolo? am întrebat-o schimbând subiectul.

M-am rezemat de mașină, mi-am dat jos ochelarii și m-am folosit de marginea tricoului ca să-i șterg.

— Tocmai mi s-a amânat cursul de dimineață, așa că o să plec mâine, mi-a răspuns Calla privind cerul înnorat. Poate că e mai bine așa, fiindcă azi se anunță niște furtuni destul de serioase.

Mi-am pus ochelarii la loc, zâmbind fericită că nu mai aveam niciun punct sau vreo pată.

— Ai vreun plan pentru azi cu Jax?

— Cred c-o să stăm pe la el pe acasă, a zis răsucind o șuviță de păr blond și ridicând din umeri. Dar tu cu Reece?

— Nu cred că avem vreun plan. E ciudat. Nu-mi dau seama dacă suntem împreună sau dacă doar ne-am simțit bine o dată. Mi-a scris azi-noapte și m-a rugat să-l anunț când ajung acasă, ceea ce am și făcut.

Mi-am încrucișat brațele și-am strâns din buze.

— Așa că nu prea știu cum stau lucrurile între noi.

— Păi, scrie-i din nou, invită-l la tine dacă nu e de serviciu sau dacă n-are alte planuri. Poartă-te normal, mi-a dat ea o idee și a râs blând. Sinceră să fiu, sunt ultima persoană de la care ar trebui să primești sfaturi în privința asta.

— Ba nu, am spus și am strâns-o ușor de braț. Știi bine ce faci. Ai pus mâna pe un tip ca Jax, nu...?

S-a îmbujorat și a râs din nou, cu fundul proptit în portiera din spate.

— Știi bine că habar nu aveam ce-i cu mine când a apărut el în viața mea.

Am rânjit. Calla fusese cam aeriană la vreme aceea.

— Asta-i adevărat.

— Dar știi, cred că așa e de fiecare dată când chiar îți place de cineva. La fel s-a întâmplat cu Teresa și cu Jase. Când îți place de cineva, devii prost de-a binelea. Eu asta cred.

— Cred că ai dreptate.

— Ah, a exclamat ea, am uitat să te întreb noaptea trecută. Cine ți-a trimis trandafirii? Sunt așa de frumoși!

Fiindcă presupusesem că erau de la Dean, îi lăsasem la birou. Iar încăperea mirosea acum ca o florărie. Ha!

— Știi, n-am nici cea mai vagă idee, dacă nu-s de la Dean, nu știu de la cine sunt...

Și-a arcuit o sprânceană.

— Tu chiar crezi că sunt de la el?

Am ridicat din umeri.

— Cred că da.

— Ce zicea biletul?

— Ceva cum că o să fie mai bine data viitoare, i-am răspuns încruntată. Aiurea, nu?

A încuviințat și s-a îndepărtat de mașină.

— Cine știe, poate că florile erau pentru altcineva, dacă nu sunt de la Dean.

— Eu știu ce să zic... Era trecut numele meu. O fi totuși o greșeală.

Calla mi-a zâmbit, s-a aplecat spre mine și m-a îmbrățișat.

— Gata, trebuie să plec, te sun mai târziu, bine?

I-am făcut cu mâna, după care m-am urcat în mașină. Am fost surprinsă să văd că mă suna Dennis. Era duminică și nu mă așteptam să-l aud, fiindcă în mod normal polițiștii nu munceau decât de luni până vineri. M-a informat că Henry îi dăduse un preț estimativ pentru parbrizul spart și că urma să mă coste câteva sute de dolari să-l repar.

Am gemut, gândindu-mă la cât aveam pus deoparte, adică mai nimic. Dar după cum îți așterni, așa dormi; nu-mi rămânea decât să-mi găsesc și mai multe pagini web de creat, ca să strâng banii.

Aproape de casă, la jumătatea trotuarului, cerul s-a dezlănțuit și a început să toarne cu găleata, udându-mă până la piele în câteva secunde. Chițăind, m-am grăbit să ajung pe verandă. De cum am atins podeaua cu sandalele ude, am și alunecat. Am dat din brațe ca o moară de vânt, geanta mi-a căzut pe jos și mi-am pierdut echilibrul.

Cădeam.

Înainte să mă trezesc pe jos, ușa de la intrare s-a deschis și pe verandă a apărut o umbră. Niște brațe puternice m-au apucat de talie și m-au tras în sus. Impactul subit cu ceva tare și dur mi-a

azvârlit ochelarii de la ochi și m-a făcut să icnesc. Pentru o clipă, nu s-a mai mișcat nimic altceva în afară de inima mea, care o luase razna.

— Ești bine? m-a întrebat o voce joasă de bărbat.

Mi-am ridicat capul și, prin perdeaua neagră pe care o crease părul meu, am reușit să disting că era un tip blond. În mod clar, nu era James, care avea părul de culoarea cărbunelui și tuns scurt.

— Sunt foarte bine. Mersi pentru... hm... pentru că m-ai prins.

Simțindu-mă ca o toantă, mi-am dat părul la o parte și-așa am putut să-l văd și eu ca lumea pe tip.

Avea un chip care mi s-a părut oarecum familiar: pomeții rotunjiți, nasul ușor turtit, probabil spart cu mulți ani în urmă. Avea ochii de un căprui-închis și intens. Privire inteligentă.

Și mă ținea în continuare de talie.

Fir-ar!

M-am tras deoparte și am râs încurcată, iar el și-a retras brațele.

— Îmi cer scuze. De obicei nu încerc să mă sinucid când pășesc pe verandă.

A zâmbit ușor, cu buzele strânse.

— E bine de știut. Așteaptă, a spus văzând că încercam să-mi iau geanta.

Am înghețat, dar el s-a aplecat rapid și mi-a ridicat ochelarii.

— Mai aveai puțin și călcai pe ei.

De două ori fir-ar.

— Mulțumesc din nou, am spus și i-am luat zâmbind.

Bărbatul mi-a înmânat și geanta. Mi-am aranjat șuvițele ude leoarcă pe după urechi și l-am privit cu luare-aminte.

— Nu cred că am făcut cunoștință.

Zâmbetul i s-a lățit, lăsând să se zărească puțin din albul dinților.

— Sunt Kip Corbin. Locuiesc la etaj. M-am mutat în bloc acum câteva luni.

— Ah, am exclamat, de-asta aveam senzația că te cunosc de undeva.

— Da? a întrebat surprins.

Am încuviințat.

— Da, probabil că te-am văzut în treacăt. În fine, mă bucur că am făcut cunoștință.

— Și eu la fel, a rostit și și-a mutat privirea spre stradă.

Ploua așa de tare că abia îmi mai puteam vedea mașina parcată lângă trotuar.

— Păi, eu trebuie să plec, a zis scoțându-și niște chei din buzunar și trecând pe lângă mine. Mi-a făcut plăcere.

M-am întors spre ușă și i-am făcut cu mâna.

— Și mie.

Ajuns în capul scărilor, a ezitat o clipă.

— Ai grijă, Roxy.

Am descuiat ușa, am deschis-o și i-am trimis un zâmbet peste umăr.

— Și tu. Să nu te ude ploaia.

Dar deja gonea spre parcare, așa că am intrat în casă și am închis ușa în urma mea. Mi-am lăsat geanta pe fotoliu, m-am oprit în mijlocul livingului și m-am încruntat. Ia stai! Îmi știa numele. Nu cred că-i spusesem cum mă cheamă.

Mi s-a pus un nod în stomac din cauza neliniștii. De unde...? Bine. Mă purtam prostește. Probabil că James sau Miriam îi spuseseră cum mă chema. La fel de bine puteau să-i fi spus și soții Silver.

Trebuia să încetez cu tâmpeniile.

Am zărit geanta și mi-am dat seama că trebuia să încetez a mă mai comporta ca un bebeluș și să-i scriu lui Reece. Dar mai întâi aveam nevoie de ceai dulce.

Mi-am turnat un pahar de ceai, am deschis televizorul și l-am dat pe HGTV. Era emisiunea *Property Brothers*. Mi-am scos telefonul din geantă și l-am luat cu mine în studio. Nici nu apucasem să ajung pe hol, că mi-a și sunat. Am privit în jos și am înjurat, văzând că era Dean. Deși pe de-o parte voiam să apăs pe butonul roșu, m-am forțat să-i răspund.

— Alo? am zis cu o voce plată, ca o coală de hârtie.

A trecut o secundă.

— Roxy?

Mi-am dat ochii peste cap. Cine naiba putea să fie? Doar el mă sunase și eu îi răspunsesem. M-am simțit aiurea că am gândit așa. Dean nu greșise cu nimic în mod special.

— Mda, eu sunt, mă pregăteam să...

Am privit disperată în jur, încercând să găsesc o scuză.

— ... să fac un duș.

M-am cutremurat. Doamne. Sfinte. Vai de capul meu!

Dean mi-a râs ușor în ureche.

— Păi, mersi că mi-ai trezit imaginația, a zis, iar eu m-am ghemuit. Nu vreau să te rețin. Te-am sunat să văd dacă ești liberă diseară.

— Dean, am oftat, dorind să mă dau cu capul de un perete.

În loc să fac asta, mi-am reașezat ochelarii.

— De fapt, am planuri în seara asta.

— Dar mâine?

M-am rezemat de perete și am închis ochii.

— Dean, îmi pare rău, dar nu mai sunt interesată de o a doua...

— Știu că nu ne-am distrat prea bine la prima întâlnire, dar cred că ne potrivim, a insistat el și, cu ochii minții, aproape că l-am văzut clipind des. Mă gândeam că dacă ne mai vedem o dată...

— Mă văd cu altcineva, i-am trântit-o și nu era o minciună.

Nu în totalitate.

I-am auzit răsuflarea prin telefon.

— Cum? De când?

— Îmi pare rău. Ești un tip foarte de treabă. Nu e nimic personal, dar...

— Ce mama dracului, Roxy?

Am făcut ochii mari și m-am desprins de perete, încordată. Nu-l mai auzisem înjurând până atunci. Nu că aș fi avut eu cine știe ce sensibilități, dar mă călca pe nervi să-l aud vorbind așa.

— Te vedeai deja cu altcineva? a continuat el. Nu crezi c-ar fi trebuit să-mi spui asta de la început? Nu mi-aș fi pierdut vremea cu o fufă ca tine.

— Puah! Mda, da? Știi ce, du-te dracului! i-am spus și i-am trântit telefonul în nas.

Mă mânca pielea ca și cum o mulțime de furnici mi s-ar fi urcat pe corp. Mă simțeam așa de furioasă, că începea să mi se învârtă capul. Am avut nevoie de câteva minute bune să mă calmez înainte să intru în studio.

Am întredeschis ușa și m-au întâmpinat mirosul ca de plastic al acuarelelor și aroma de cidru a pensulelor. Am inspirat adânc, lăsând mirosul care pe alții i-ar fi iritat să mă relaxeze. Mi-am alungat toate gândurile legate de Dean. Unele dintre tablourile mele preferate stăteau atârnate pe pereți alături de diverse decupaje din ziare — vorbe și expresii pe care le adunasem de-a lungul anilor și despre care credeam că se potriveau cu picturile mele.

Mi-am așezat paharul cu ceai și telefonul pe o măsuță de lângă ușă și m-am apropiat de șevalet, după care am luat un elastic de prins părul. Mi-am încetinit pașii și m-am oprit în fața șevaletului, prinzându-mi părul ud la spate, în coadă.

Stai o clipă!

Mi-am coborât mâinile și-am dat din degete, cu ochii la șevalet. Vineri, când scosesem tabloul de pe cadru să i-l duc lui Charlie, nu înlocuisem pânza, iar sâmbătă nu avusesem timp să fac asta. Dacă mă gândeam mai bine, ieri nici măcar nu intrasem în studio.

Și totuși, pe cadru era întinsă o pânză nou-nouță.

Cu capul înclinat într-o parte, am retrăit în minte ultimele patruzeci și opt de ore. Să fi făcut oare asta după ce-mi terminasem ultimul tablou? Da, era posibil. Făceam o mulțime de lucruri mecanic, lucruri despre care nu-mi dădeam seama că le făceam, numai că de data asta eram destul de sigură că nu schimbasem pânza.

M-am gândit imediat la telecomanda din frigider, la mașina de spălat vase, la capacul de la toaletă și așa mai departe...

Aveam neapărat nevoie de Vânătorii de Fantome.

Dar, iată, și de data asta fantoma mea îmi fusese de ajutor. Da, înspăimântătoare, dar de ajutor. M-am îndepărtat de pânză și m-am agitat, ca să scap de frisonul care mi se strecurase pe spinare. Privirea mi-a căzut asupra telefonului. M-am străduit să ajung la el, l-am ridicat și am apăsat pe simbolul mesajului. Era de ajuns să

țin telefonul în mână și să deschid ultimul mesaj al lui Reece pentru ca inima să înceapă să-mi bată ridicol de tare.

Nu era mare lucru să trimiți un mesaj unui tip.

N-ar fi trebuit să fie mare lucru să-i trimit un mesaj unui tip care-mi văzuse sânii și care-mi dăduse un orgasm.

Mă speria însă îngrozitor de tare să trimit mesaj unui tip de care-mi plăcea.

I-am trimis un „Bună!" rapid, după care am dat bir cu fugiții și-am azvârlit telefonul pe măsuță, de parcă ar fi fost un șarpe, dar apoi m-am simțit aiurea, pentru că m-am gândit că probabil încă dormea.

M-am îndepărtat grăbită de lângă telefon, mi-am luat scaunul pentru pictat și chiar atunci l-am auzit sunând. Am rămas fără aer în piept.

— Ah, Doamne, am șoptit întorcându-mă.

Ecranul era luminat: primisem un mesaj.

— Toantă mai sunt!

M-am dus din nou la telefon. Așa cum era de așteptat, Reece îmi răspunsese. Șapte cuvinte, doar șapte cuvinte fuseseră de ajuns ca să zâmbesc cu gura până la urechi.

Bună, iubire! Tocmai mă gândeam la tine.

Am apucat telefonul și am tras adânc aer în piept, de câteva ori. *Și eu mă gândeam la tine.* Aveam obrajii roșii, iar răspunsul meu suna fals în comparație cu al lui.

Mi-a răspuns aproape imediat: *Normal c-o făceai.*

Ușoara lui aroganță mi-a stârnit râsul și-am simțit din nou că rămân fără aer, fiindcă știam ce aveam de făcut. Trebuia să vorbesc cu el înainte ca lucrurile să evolueze între noi.

Dar înainte să apuc să-i răspund, am mai primit un mesaj: *Pe bune, chiar mă gândeam la tine. Ghicești ce făceam în timp ce mă gândeam la tine?*

Am căscat ochii și i-am răspuns: *Ah!*

A urmat o pauză.

E prea greu să admiți asta?

Nu era. Am dat din cap și i-am scris: *Nu!*

Bine, a venit imediat replica, urmată de: *Mă bucur să știu că nu mă crezi vreun pervers.*

Te înșeli, tot pervers cred că ești.

Măcar sunt un pervers mișto?

M-a pufnit râsul. *Sigur că ești mișto.* Am așteptat o secundă și pe urmă i-am scris: *Cred că locuiesc într-o casă bântuită.*

Poftim?

Am simțit că-mi ardeau vârfurile urechilor și mi-am dorit să nu-i fi trimis mesajul. *Nimic. Nu contează. M-am prostit. Ești liber diseară?*

A urmat o pauză, care a făcut să mi se răsucească stomacul. *Trebuie să muncesc diseară, dar mâine sunt numai al tău, dacă mă vrei.*

Glumești cumva? i-am scris înapoi. Cu zâmbetul tâmp întipărit pe chip, mi-am permis să dau din fund înainte să adaug: *Mâine e perfect.*

Am mai schimbat câteva mesaje și-am stabilit să ne vedem a doua zi la mine, la ora şapte seara. Urma să aducă ceva de mâncare și probabil că eu trebuia să iau niște vin, fiindcă urma să am nevoie de curaj și ceva lichid în care să-mi înec amarul, în caz că lucrurile mergeau prost.

Doisprezece

— Știi ce, m-aș aștepta ca unul din frații tăi să facă o tâmpenie ca asta, fiindcă, la naiba, băieții ăștia au uneori gunoi în loc de creier.

Stând pe marginea fotoliului, m-am tras deoparte când tata a trecut în fața canapelei. Nu așa îmi imaginasem că se va desfășura ziua mea de luni, dar nu eram deloc surprinsă. Nu știu cum, părinții mei nu auziseră nimic despre mine, despre afurisita de carte și nici despre parbrizul lui Henry. Azi era ziua în care voiam să-mi închei socotelile, așa că o sunasem pe mama și îi povestisem ce făcusem.

După treizeci de minute, tata s-a înființat la mine acasă.

Gavin Ark nu era un bărbat înalt, dar era corpolent și de statura unui fundaș. Cu numai câteva fire de păr alb pe la tâmple, mă întrebam dacă nu cumva experimenta vopseaua de păr pentru bărbați.

— Mai ales de la frate-tău ăla mai mic, și-a continuat el discursul. Uneori mi se pare că Thomas n-are nici doi neuroni în creier care să-i funcționeze. Știi ce-a făcut ieri? m-a întrebat oprindu-se în colțul canapelei, cu mâinile în șolduri. S-a dus să ia niște porumb din frigiderul din pivniță și a lăsat ușa deschisă, de parcă ar fi vrut să răcească toată casa.

Am ridicat sprâncenele a mirare.

— Și acum aud că ai azvârlit cu o carte într-un parbriz?

Ridicându-și mâna, și-a trecut degetele prin părul șaten-închis.

— Nici măcar nu știu cum de ai putut să spargi un parbriz cu o carte.

— Se pare că e nevoie să atingi un punct anume, am murmurat.

A mijit ochii la mine și mi-am închis gura.

— Te-am crescut să fii mai deșteaptă de atât. Maică-ta mi-a spus că i-ai zis că Henry nici măcar nu te-a provocat.

— Ăsta e adevărul, am recunoscut timidă.

A oftat și s-a apropiat de locul în care stăteam.

— Draga mea, știu că nu ești o mare admiratoare a lui Henry. Nimeni din orașul ăsta nu e, dar nu poți să-i vandalizezi lucrurile, și știu că și tu știi asta foarte bine.

Am încuviințat.

Punându-și o mână grea pe umeri, m-a strâns ușor.

— Ai nevoie de bani să rezolvi problema cu parbrizul?

Am deschis gura, dar emoțiile mi-au blocat gâtlejul. Îmi simțeam lacrimile arzându-mă în spatele ochilor. Ai mei erau supărați că făcusem o tâmpenie ca aia, dar mai mult decât orice altceva, se simțeau dezamăgiți. Tata avea dreptate. Mă crescuseră să mă comport mai bine de atât și, cu toate astea, tata era în stare să-mi sară în ajutor și să mă scoată din necaz.

Ca atunci când deja locuiam singură de o lună și mi se stricase mașina. Ca atunci când am completat prea târziu actele pentru bursa școlară și ei mi-au acoperit cheltuielile pentru primul semestru. Așa cum o făcuseră, de fapt, toată viața.

Îmi iubeam părinții la nebunie! Știam cât de norocoasă eram. Nu toți aveau părinți așa de grozavi ca ai mei. Eu, da. Chiar da.

Înghițind nodul din gât, i-am zâmbit.

— Mulțumesc, dar am banii necesari.

M-a țintuit cu o privire semnificativă.

— Cât de mult o să-ți afecteze economiile?

— Nu foarte mult, l-am mințit.

Sincer, urma să fie o lovitură în bugetul meu, dar... nu mai eram o fetiță pe care s-o ridice de jos și s-o ajute. În afară de asta, și ei munceau din greu pentru banii lor și chiar voiam să-l văd pe tata

ieșind la pensie cândva în secolul ăsta. Mi-am fixat ochelarii pe nas, fiindcă începuseră să-mi alunece.

— O să fiu bine.

Tata m-a mai privit o clipă, după care s-a tras înapoi și și-a încrucișat brațele la piept. Era ceva în maxilarul încleștat care mă îngrijora.

— Și care-i treaba cu tine și cu Reece?

— Poftim? am țipat sărind din fotoliu.

A mijit ochii.

— Am auzit că voi doi ați început să vă petreceți timpul împreună.

Am rămas cu gura căscată. Nu petrecusem cu Reece decât o singură noapte și n-aveam de gând să mă gândesc la asta în prezența tatălui meu. Bleah.

— Cine ți-a spus că am început să ies cu Reece?

— M-am întâlnit întâmplător cu Melvin la feronerie ieri-dimineață. Mi-a spus că l-a văzut pe Reece acum câteva nopți așteptându-te să ieși din tură.

Mi-am încrucișat brațele și mi-am dat ochii peste cap.

— Melvin își imaginează tot felul de chestii.

— Adică, nu e adevărat?

Auzisem oare o urmă de dezamăgire în glasul tatălui mei? Sigur că da. Sunt convinsă că tata ar fi vrut să-i adopte și pe Reece, și pe Colton.

— Uite ce-i, nu vreau niciun fel de detalii și poate că nu încerca decât să fie un tip de treabă, să se asigure că ajungi acasă în siguranță, de când cu fetele alea din orașul de peste... a continuat el, așteptându-se să intervin.

— Sau poate c-ar trebui ca Melvin să nu mai bârfească, am spus cu ochii pe geam și mi-am prins o șuviță rebelă.

Ploaia se oprise, dar tot era o zi mohorâtă.

— Eu și Reece...

Cum să-i explic ce eram noi doi, când nici eu n-aveam nici cea mai vagă idee?

— ...ne petrecem din când în când timpul împreună, am încheiat cu un aer lipsit de convingere.

S-a încruntat.

— Suntem amici, m-am grăbit să adaug, simțindu-mi obrajii arzând. Diseară, de pildă, am plănuit să cinăm împreună.

Pe chip i s-a furișat un zâmbet slab.

— Serios?

— Mda, am zis mutându-mi greutatea de pe un picior pe altul.

A dat ușor din cap.

— Să știi că e un băiat foarte bun. Întotdeauna am crezut că voi doi v-ați potrivi.

— Să nu-i spui mamei.

Zâmbetul i s-a lățit și i-am văzut bucuria din ochi.

— Tată! Să nu cumva să-i spui ceva mamei. O să interpreteze în fel și chip, o să se apuce să facă planuri de nuntă și o s-o sune pe mama lui Reece!

— Probabil că s-ar apuca și să croșeteze botoșei pentru un nepot, a continuat el chicotind.

— Ah, Doamne, am gemut eu strâmbând din nas. Nu e deloc amuzant, să știi.

— N-am să spun nimic, mi-a promis, dar știam că mințea.

De îndată ce avea să iasă pe ușă, avea s-o sune pe mama.

— Gata, e timpul să mă întorc la birou. Vino să te iau în brațe.

După ce m-a strâns de m-a topit, a luat-o spre ieșire și s-a oprit pe verandă.

— Să încui bine ușa, Roxy.

Am încuviințat și am făcut întocmai. Chiar dacă fetele alea două, plus cea care era dată dispărută — Shelly Winters — nu locuiau aici, nu eram proastă. M-am dus spre studio gândindu-mă la sugestia lui Reece de a-mi lua o armă.

— Nu, am spus cu voce tare, aș sfârși prin a răni pe cineva.

Plus că incidentul cu cartea demonstra că nu dădeam dovadă de cea mai bună stăpânire de sine atunci când mă dominau emoțiile. Ce-i drept, erau două chestiuni diferite, să azvârli cu o carte și să apeși pe un trăgaci, dar tot mă neliniștea ideea de a avea în mâini puterea de a spune „Stop joc!”

Alegându-mi pensulele, gândurile mi-au alunecat spre seara care urma să vină. Emoția îmi emana prin fiecare por, dar era acoperită de neliniște. Trebuia neapărat să-i spun adevărul despre ce se petrecuse între noi și-mi asumam un risc enorm, fiindcă știam cât de mult ura Reece minciuna.

L-aș fi putut pierde pentru totdeauna... înainte chiar de a-l avea cu adevărat.

Dar nu mai puteam să continui cu minciuna, deși mă îndoiam că Reece ar fi fost în stare să-și dea vreodată seama. Dacă aș fi continuat să tac, aș fi făcut o greșeală și aș fi fost o lașă, iar eu aveam curaj cât un bărbat.

Trebuia doar să-l găsesc.

Restul amiezii mi l-am petrecut pictând Piața Jackson din New Orleans. Nu fusesem niciodată acolo, dar mă obseda de când citisem un roman paranormal a cărui acțiune se desfășura acolo.

Îl făcusem și pe Charlie să citească seria și, când eram mai mici, trecuserăm NOLA[1] pe lista noastră de locuri care trebuiau vizitate în timpul vieții. Îmi promisesem să ajung acolo curând, nu numai pentru mine, dar și pentru Charlie.

I-aș fi putut povesti totul după aceea.

Îmi printasem mai multe imagini ale pieței și mă hotărâsem asupra aceleia în care cele trei tunuri ale impunătoarei biserici se ridicau deasupra statuii lui Andrew Jackson[2] călare. Cel mai probabil, avea să fie unul dintre cele mai dificile tablouri de care mă apucam, având în vedere numărul mare de detalii și de straturi necesare.

Orele au trecut în zbor, iar eu am lucrat la florile albe plantate în fața statuii de bronz a lui Jackson. Mă durea încheietura de la cele câteva mii de tușe prin care mă asiguram că petalele erau bine definite, dar durerea surdă merita pe deplin rezultatul de până atunci. Nu eram însă convinsă că aveam să mă descurc cu guașele.

---

[1] New Orleans (n. tr.)

[2] Cel de-al șaptelea președinte al SUA (n. tr.)

Se făcuse aproape ora cinci când m-a speriat telefonul care a sunat. Ieșind din starea de amorțeală care mă cuprindea când pictam, am sărit de pe scaun și mi-am șters mâinile de blugii scurți și uzați.

Pe buze mi-a apărut un zâmbet de bucurie când am văzut pe ecran numele lui Reece.

— Salut, i-am răspuns și am apucat o pensulă.

— Bună, iubire, am să-ți dau niște vești proaste, a zis.

Se auzea un zgomot de haine, ca și cum și-ar fi tras peste cap o cămașă.

— Azi o să întârzii. Am fost chemat la o misiune de luare de ostatici.

Am înghețat, cu stomacul făcut ghem.

— Luare de ostatici?

— Mda, probabil că nu-i mare lucru, doar niște nătărăi beți care trebuie calmați, dar uite că au chemat și Trupele Speciale SWAT.

Am clipit repede și am pus pensula jos.

— Tu ești în SWAT?

— De trei luni, mi-a explicat, iar eu am strâns din ochi.

Aș fi știut asta dacă am fi vorbit în tot acest timp.

— Iubito, îmi pare foarte rău, dar...

— Nu, n-ai de ce să-ți ceri scuze.

Și vorbeam serios.

— Sper să fie totul bine și să... să fii în siguranță.

— Iubire, a mai zis — și felul în care a spus-o m-a bucurat nespus —, sunt întotdeauna în siguranță. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

— Știu, am șoptit înghițind cu greu.

— Gata, trebuie să fug, dar dacă mai ești în stare, pot să trec pe la tine mai târziu, de îndată ce scap. Vreau să te văd, cu sau fără mâncare chinezească.

Am zâmbit traversând încăperea și am tras într-o parte draperiile. Nu vedeam decât un stejar uriaș. Sau cel puțin asta credeam eu că e, un stejar.

— Și eu vreau să te văd. Vino oricând, la orice oră.

— S-ar putea să fie foarte târziu, m-a avertizat el. S-ar putea să fie abia mâine-dimineață.

— Nu contează. Doar trimite-mi un mesaj înainte, în caz că adorm, i-am spus. Vino când poți.

— Bine. Ne vedem atunci.

Cu răsuflarea întretăiată, am strâns telefonul în mână.

— Te rog, Reece, să ai grijă.

A urmat o pauză și apoi:

— O să am. Ne vedem curând.

— Pa.

Întorcându-mă de la geam, am pus telefonul pe măsuță și am privit tabloul. Da, eram dezamăgită fiindcă era posibil să nu-l văd pe Reece în acea seară, dar ceea ce simțeam acum nu avea de-a face cu asta.

Reece îmi spusese să nu-mi fac griji și chiar asta exprima și tonul lui, ca și cum n-ar fi fost mare lucru, dar era vorba totuși de o luare de ostatici. Cum să nu fie asta mare lucru? Habar n-aveam că făcea parte din SWAT. Nu era îndeajuns de periculos să fii ofițer de poliție, acum mai trebuia să facă parte și din Trupele Speciale? Doamne, până atunci nu mă gândisem cât de periculos era serviciul lui.

Cu noduri în stomac, mi-am încrucișat mâinile pe lângă corp. Mă simțeam la fel ca atunci când Reece plecase să lupte pe front, iar eu mă confruntam încontinuu cu teama aia chinuitoare că avea să i se întâmple ceva îngrozitor.

De-asta nu mă puteam îndrăgosti de el. La capitolul intimitate stăteam bine. La capitolul întâlniri era excelent. Dar să mă îndrăgostesc de el, să mă las să alunec așa de adânc? La naiba, nu! L-aș fi putut pierde, la fel... la fel ca pe Charlie.

Cum deja îl pierdusem pe Charlie.

Și, deși în cazul lui Charlie vorbeam despre un alt fel de dragoste, totuși situația era extrem de dureroasă.

M-am reîntors la tablou și, ori de câte ori gândurile începeau să o ia pe arătură, mă concentram asupra lui. Pe la șapte am făcut repede un duș, în caz că Reece nu avea să întârzie așa de mult, și

când s-a făcut nouă mi-am pregătit un sandvici cu ton și l-am mâncat cu ochii lipiți de telefon.

Deși știam că nu e bine, pe la unsprezece am verificat pe internet știrile locale. Un titlu clipea sub niște imagini pline de lumini roșii și albastre dintr-o zonă împădurită.

Cu stomacul încordat, am verificat ultimele știri. Nu erau prea multe detalii despre conflictul la care fusese chemat Reece, în afara faptului că un bărbat își ținea soția ostatică în casă și, pare-se, pe cei doi copii.

— Doamne Dumnezeule, am șoptit neputând să-mi imaginez prin ce treceau sărmana femeie și copiii.

Cum de era cineva în stare să-și supună familia la așa ceva?

Neliniștită și neputând să mă uit la televizor, m-am schimbat într-o cămașă largă pe care o împrumutasem de la fratele meu mai mare. Îmi ajungea până pe la jumătatea coapselor, era îndeajuns de lungă încât să treacă drept o rochie. Era toată acoperită de vopseluri uscate, perfectă pentru lucru. Mi-am ridicat părul și mi l-am prins într-o coadă, la spate, după care m-am reapucat de pictat.

Orele au trecut repede în timp ce încercam să redau nuanța de bronz a statuii, după care am început schițarea dureros de înceată a calului și a lui Andrew Jackson. Nu le puteam face decât dacă le schițam mai întâi în creion. Și speram să nu-și dea seama careva după ce aveam să adaug culoarea. Uneori simțeam că trișez când făceam asta, fiindcă erau artiști care puneau direct culoarea pe pânză. Eu? Nu, nu eram unul dintre ei.

Probabil că ar fi trebuit să lucrez mai mult la designul site-ului, dar îmi promisesem să mă ocup de el marți seara. Mai aveam câteva zile până la termenul-limită, iar pictatul... ei, exact de asta aveam nevoie acum.

Culoarea mi se uscase deja pe degete când am simțit telefonul vibrând, atenționându-mă astfel că primisem un mesaj. Am sărit de pe scaun ca și cum m-ar fi mușcat de fund și am apucat telefonul. Era de la Reece. Numai două cuvinte: *Ești trează?*

Am răspuns mai repede decât un pistolar din Vestul Sălbatic scriind un *Da*. După câteva clipe, mi-a răspuns: *Ajung în câteva minute*.

Cu inima bătându-mi nebunește în piept, am verificat ora afișată pe ecranul telefonului. La naiba, era aproape trei dimineața. Am dat buzna în living, mi-am lăsat telefonul pe măsuța de cafea și tocmai mă pregăteam să mă duc înapoi în dormitor ca să mă schimb când am văzut niște faruri prin geam.

Am țâșnit și am tras draperia la o parte. Farurile erau chiar în fața mașinii mele. S-au oprit în fața ei. Și s-au stins. În sinea mea bănuiam că era Reece, că probabil îmi scrisese de pe drum.

Ca un animal sălbatic surprins în fața unei mașini, am rămas nemișcată, am privit silueta înaltă care prindea formă și care se mișca pe trotuar. La auzul ciocănitului ușor în ușă, am scâncit. Un pic.

M-am răsucit pe călcâie, mi-am lăsat ochelarii pe măsuță și am dat fuga la ușă, unde m-am ridicat pe vârfuri. Nu vedeam mai nimic pe vizor, dar știind că trebuia să fie Reece, am deschis ușa.

Doamne, cum arăta...

Da, era Reece, dar era îmbrăcat în ceva ce numai în fanteziile mele era posibil. Tricoul negru mulat îi scotea în evidență umerii largi, bicepșii și pieptul. N-aveai cum să te înșeli în privința taliei lui subțiri. Avea tricoul băgat în pantalonii negri, iar ghetele negre completau de minune întreaga ținută. Bun. Mă dăduse gata cu uniforma aia de la SWAT.

Mi-am ridicat privirea și m-am dat câțiva pași înapoi, făcându-i loc să intre. A făcut un pas în față, cu o geantă mare în mâna dreaptă. Avea încheieturile degetelor albe. Ocupată fiind să-l sorb din priviri, nu mi-am dat seama că și el mă privea la fel de înfometat ca mine. Atunci am băgat de seamă că nu purtam nimic altceva decât cămașa.

Nici nu mai trebuia să mă privesc ca să știu că arătam ca naiba, dar eram emoționată peste măsură.

Reece a închis ușa în urma lui și a încuiat-o fără să-și dezlipească ochii de la mine, lucru pentru care, m-am gândit eu atunci, chiar e nevoie de ceva îndemânare. Am tras adânc aer în piept.

— E... e totul în regulă? l-am întrebat.

Era ceva în felul în care mă privea în timp ce-și așeza geanta în spatele fotoliului. Ceva sălbatic, complet necenzurat și puțin... imprevizibil. Ca un elastic întins prea mult.

A clătinat din cap.

— Nu.

N-am știut ce să-i spun când mi-am ridicat privirea spre a lui. Un fior mi-a străbătut umerii. Pieptul i se ridica și cobora respirând greu.

— Tipul ăla... cu luarea de ostatici. N-am putut să ne înțelegem cu el.

Mi-am ținut răsuflarea.

— A început să împuște în ferestre și am primit ordin să intrăm, a spus și ochii albaștri i-au devenit de culoarea cerului în timpul furtunii. Dar era prea târziu. Își împușcase nevasta și se omorâse și el. Nici măcar nu a folosit o pușcă de calibru mic. Copiii au văzut totul. Unul din ei era prea mic să fi înțeles ceva, dar băiatul cel mare... da, el a priceput clar ce s-a petrecut. O să rămână marcat pe viață.

Lacrimile mi-au inundat ochii și am deschis gura.

— Ah, Doamne, Reece, îmi pare așa de rău! Nu știu ce să-ți spun.

N-am crezut nicio clipă că noaptea noastră avea să se termine așa. Știam că era o situație serioasă. Normal, știam că se putea termina prost, dar îmi era greu să-mi imaginez cum s-o fi simțit el, care se trezise de dimineață, își făcuse diverse planuri, după care primise apelul, fără să-și dea seama că urma să vadă cum cineva omora pe altcineva și apoi își punea capăt zilelor. La fel cum nici nefericita aceea și nici bieții copii nu-și puteau închipui una ca asta.

Dar mi-am dat seama că știam oarecum ce-nseamnă asta.

Când mă trezisem în dimineața aceea, pe când aveam șaisprezece ani, nu-mi trecuse prin minte că urma să-mi pierd prietenul

cel mai bun în noaptea aia. Nimeni nu știe când urmează ca viața să i se schimbe în mod irevocabil. Nu există avertismente. Sau, mai bine zis, lucrurile se petrec întotdeauna atunci când totul era calm și bine.

— Ce pot să fac pentru tine? l-am întrebat clipind ca să-mi alung lacrimile din ochi.

Lacrimi pentru o femeie și pentru o familie pe care nu le cunoscusem niciodată, lacrimi pentru faptul că Reece ar fi trebuit să se afle la kilometri depărtare de situația asta, ținând cont de trecutul lui.

Am vrut să-l întreb dacă era bine, să mă asigur că era bine, dar înainte să pot face vreo mișcare, el luase deja inițiativa.

Fără să spună o vorbă, a eliminat distanța dintre noi. Am simțit cum tensiunea umplea aerul, îngreunându-l. Mi-a cuprins obrajii, cu o atingere incredibil de ușoară. Și-a coborât gura spre a mea și de data asta nu a mai fost nimic delicat în felul în care m-a sărutat. Nu mi-a mai sedus treptat simțurile. Mi-a răpit gura cu un sărut care m-a cutremurat și m-a înfierbântat de parcă mi-aș fi petrecut toată ziua sub soarele dogoritor al verii.

— Tu, mi-a zis ridicându-și capul. Te doresc. Foarte mult. Și am nevoie de tine... am nevoie de tine acum.

Și-a trecut degetele peste obrajii mei și a continuat:

— Dacă vrei să o luăm mai încet, pot face asta. O voi face. Dar spune-mi acum, Roxy, fiindcă simt că explodez și, după ce-o să te dezbrac, n-am să mă mai pot opri.

Cuvintele lui m-au făcut să tresar, din inimă până în miez. Tremuram când i-am întâlnit privirea.

— Nu... nu te opri.

Treisprezece

Oricât de prostește ar putea suna, știam de ce anume avea nevoie Reece. După necazul cu Charlie, am adunat atâta frustrare, născută din neputință, încât singura mea scăpare a fost să pictez. Dar uneori nu-mi era de ajuns, așa că-mi umpleam cada, mă băgam sub apă și țipam. Frustrarea atinsese cote înfiorătoare atunci când Charlie începuse să devină o legumă.

Asta simțise și Reece.

O secundă văzuse viața, în următoarea, viața dispăruse. Ca un tren deraiat de pe șine. Nu fusese în stare să facă nimic ca să-l oprească. Simțise aceeași frustrare și neputință ca mine cu Charlie, și-i înțelegeam nevoia asta... aproape instinctivă de a-și aminti că încă trăia.

Reece m-a sărutat din nou și, dacă mai devreme crezusem că-mi zăpăcise simțurile, mă înșelasem. De data asta, sărutul mi-a înmuiat genunchii și mi-a stârnit atât de mult dorința, încât începusem s-o resimt aproape ca pe o durere.

Și-a strecurat mâinile în părul meu și mi-a desfăcut abil cocul. Și-a trecut degetele prin pletele care mi-au căzut pe umeri. Și-a răsucit capul și m-a sărutat și mai adânc. Simțindu-i mâinile care-mi mângâiau brațele și talia, am oftat în gura lui.

S-a auzit un geamăt prelung venit dinăuntrul lui și m-a ridicat în brațe. L-am înconjurat cu picioarele, de parcă aș fi vrut să fac asta de când lumea. Șoptindu-i numele în ureche, mi-am încolăcit brațele în jurul gâtului său.

— Trebuie să ajung la un pat, a rostit și a început să meargă. Dacă nu, o să fii a mea aici, pe jos.

Am tremurat la auzul acestor vorbe, probabil mai excitată decât ar fi trebuit să fiu. I-am sărutat colțul gurii și apoi bărbia, lăsându-mă purtată în brațe spre dormitor. Degetele îmi alunecau prin părul lui fin spre mușchii bine definiți de pe spate. Emana incredibil de multă putere.

S-a oprit cât să aprindă lumina, apoi m-a așezat pe pat, în genunchi. Am simțit cum fiecare celulă a corpului îmi era inundată de un val de căldură în timp ce-l priveam cum se dădea câțiva pași în spate și-și scotea tricoul din pantalonii de la uniformă. Aproape că am oftat când și-a tras tricoul peste cap și l-a lăsat să cadă pe jos.

Doamne, cât era de frumos... totul la el era minunat, de la felul în care i se încordau mușchii de-a lungul abdomenului până la bicepșii încordați în timp ce-și desfăcea cureaua de la pantaloni.

M-am așezat pe vine și i-am spus-o:

— Ești frumos.

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Frumos?

— Da. Ești frumos.

Uitând de curea, mi-a cuprins obrajii și mi-a dat capul pe spate. De data asta, sărutul lui a fost blând și dulce, ca o binecuvântare. M-a aprins însă la fel de rapid și de intens ca și cele de dinainte.

Reece s-a îndreptat de spate și și-a continuat spectacolul de striptease, pentru care ar fi trebuit să plătesc câteva sute de dolari. Aș fi fost în stare să-i flutur bancnotele, ca nebunele alea din cluburi.

Rânjind, și-a desfăcut nasturele și apoi fermoarul. S-a oprit îndeajuns de mult ca să-și scoată ghetele și șosetele, apoi și-a dat jos pantalonii și boxerii.

Arăta... ah, Doamne, nici nu mai eram în stare să mai judec, îl sorbeam din priviri.

— Sus, a spus și mi-a făcut un semn cu degetul.

M-am ridicat pe genunchi și privirile ni s-au întâlnit. Mi-a apucat cămașa și mi-a dat-o jos. Nu mai aveam pe mine decât o

pereche de boxeri băiețești. Dacă aș fi fost mai deșteaptă, ar fi trebuit să-mi pun și eu ceva mai sexy. De exemplu, niște chiloți tanga din mătase, pe care-i și aveam. Dar nu, purtam niște boxeri în dungi. Nu părea să conteze însă, după cum mi-am dat eu repede seama.

M-a cuprins cu o privire arzătoare.

— Uite asta, asta înseamnă frumos... Roxy, a zis și s-a aplecat spre mine, trecându-și degetul peste sfârcul trezit la viață. Nu eu. Tu ești frumoasă. Toată.

Mi-am arcuit spatele și m-am aplecat să-l apuc de partea tare și umflată, dar mi-a prins încheietura din zbor și a clătinat din cap.

— Vreau să-ți ating fiecare parte a corpului cu mâinile și cu gura.

Mi-a dat drumul mâinii și mi-a cuprins sânii, zăbovind peste sfârcurile dureroase.

— Mai ales aici. Vreau să-ți simt gustul.

Cu pulsul mărit, mi-am umezit buzele și l-am lăsat să mă împingă blând pe spate.

— Și, mai ales, vreau să te gust aici, a spus Reece coborându-și mâinile peste abdomen, între coapse.

M-a strâns cu o mână și spatele mi s-a arcuit pe pat.

— Da. Aici. Aici vreau să știu ce gust ai.

Știa ce-avea de făcut în timp ce mă freca prin bumbacul boxerilor.

— Dar nu mai pot să aștept.

— Atunci nu mai aștepta, am spus ridicându-mi șoldurile spre el.

Cu flăcări în privire, mi-a tras chiloții în jos. Și iată-ne pe amândoi dezbrăcați. Mai fuseserăm cândva în situația asta, fără să ajungem prea departe. Am simțit un gol în stomac. Trebuia să-i spun despre noaptea aia, dar cum s-o fac după ce tocmai trecuse prin acea experiență oribilă? După ce-mi spusese că avea nevoie de mine imediat?

Corect sau nu, n-aveam de gând să-l las baltă acum.

Reece a pus un picior pe pat și s-a aplecat deasupra mea, într-un mod care m-a dus cu gândul la o panteră care-și adulmeca prada. Flexându-și brațele, și-a apropiat gura de a mea. M-am ridicat să-i ating fața, dar m-am oprit.

— Atinge-mă, mi-a poruncit blând. Îmi place când mă atingi.

— Am degetele pline de vopsea, am reușit să-i spun printre sărutări. Iartă-mă.

Mi-a prins mâna și și-a împletit degetele cu ale mele, capturându-mi totodată gura cu un sărut adânc, mistuitor.

— Nu-ți mai cere scuze. Asta ești tu. Incredibil de sexy.

Nu știu cum de-mi mai bătea inima, dar știu că mi-a luat mâna și mi-a sărutat podul palmei. Moment în care am fost toată a lui.

Și-a ridicat din nou gura spre a mea și i-am simțit limba căutând-o pe a mea. Fremătând toată de valuri de plăcere, am simțit cum mă ridică de subsuori și mă așază în mijlocul patului. Fără să-și dezlipească vreo secundă gura de a mea. Avea o forță uimitoare, înspăimântătoare chiar.

Și-a lipit trupul de al meu și i-am simțit umflătura apăsându-mi șoldurile. Sărutându-mă din ce în ce mai adânc și mai fierbinte, și-a ridicat capul și mi-a mușcat buza. Cu vocea răgușită de dorință, m-a întrebat:

— Ai un prezervativ?

— Da, am încuviințat și l-am mângâiat pe umeri și pe brațe.

Avea o piele absolut fantastică, fină precum satinul întins pe oțel. Fără cusur.

— Ar trebui să fie câteva în sertarul de sus al noptierei, am zis și în același timp mi-am făcut griji cu privire la ce-ar fi putut gândi despre mine, fiindcă era evident că aveam prezervative în casă. Pot să...

— Nu, îl iau eu, a zis și mi-a sărutat vârful nasului și apoi fruntea, cu o blândețe care mi-a detensionat complet gâtul.

Nici măcar nu m-am întrebat de ce aveam prezervative. Bărbatul ăsta era perfect.

Perfecțiunea întruchipată.

Și-a pus mâna pe pat lângă capul meu și s-a ridicat, în timp ce eu îi urmăream mușchii, care făceau niște lucruri absolut uimitoare. Nici n-am distins zgomotul sertarului, din cauza bătăilor puternice ale inimii mele. Nu nu mai fusesem niciodată așa de excitată.

— Slavă Domnului că ești pregătită, a remarcat cu un glas gros, trimițându-mi un val de furnicături prin corp. Fiindcă eu nu... ah, da, la naiba, da.

M-am încruntat.

— Ești atât de excitat din cauza unui prezervativ?

— Nu, fir-ar să fie. Nu.

S-a mai aplecat puțin și s-a mișcat, cu mâna ridicată de data asta. Privirea mi s-a oprit asupra obiectului pe care-l ținea în mână.

— Din cauza *ăstuia* sunt excitat.

— Ah, fir-ar să fie, am bombănit.

Avea în mână bunul meu prieten de încredere, vibratorul. Cum mama naibii de uitasem că se afla în același sertar? Cu fața roșie, mi-am privit fix iubitul ocazional. Și era unul dintre acelea deosebite. Un Vibrator Iepuraș. Roz, roz aprins.

— Am nevoie de un pod de pe care să mă arunc. Chiar acum. În clipa asta.

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Nu. Îmi place. Îmi place ideea că folosești așa ceva, a continuat și zâmbetul a devenit rânjet în toată regula. Și o să-l folosim și noi.

Am căscat ochii, în vreme ce restul părților corpului meu erau asaltate de senzații nebănuite.

— Acum? am scâncit.

— Ți-ar plăcea, nu? m-a întrebat și s-a aplecat ca să-mi fure un sărut. Nu în noaptea asta. Trebuie să ajung înăuntrul tău, dar o să-l folosim. Îți promit.

— Îmi place promisiunea asta, am recunoscut înroșindu-mă până în vârful urechilor.

Niciunul dintre tipii cu care ieșisem nu mai fusese interesat să folosească jucării sexuale în timpul partidelor de sex. Nici nu mă așteptam ca vreun tip să fie dispus să facă asta.

A chicotit.

— Sigur că-ți place.

După ce a pus vibratorul la loc, Reece s-a răsucit pe o parte, cu prezervativul în mână.

— Te-ai gândit vreodată la mine când l-ai folosit?

Proptindu-mă în coate, am dezvăluit întregul adevăr înainte să-mi dau seama.

— Da.

— Fir-ar! a gemut el.

Cu ochi lacomi, l-am urmărit rulând prezervativul cu o iuțime de invidiat. Și-a pus apoi mâna pe obrazul meu și mi-a dat capul pe spate. M-a sărutat încet, relaxat și senzual în timp ce mă făcea să alunec pe pat. Pe de-o parte, mă așteptam să-l văd urcându-se deasupra mea. Nu m-aș fi plâns, dar nu a făcut asta, în ciuda vorbelor rostite.

Reece mi-a mângâiat gâtul cu vârfurile degetelor, apoi sfârcurile, iar buzele lui au urmat curând drumul degetelor. Mi-a lăsat pe corp o urmă de sărutări și de mușcături care m-au făcut să-mi înfig unghiile în umerii lui. Ajuns în dreptul sânilor, s-a oprit și s-a apucat să sugă și să muște, iar apoi să mă aline lingându-mă, într-un amestec erotic de plăcere și de durere. A trecut la celălalt sân, cu mâna între picioarele mele. Le-am desfăcut și i-am lăsat cale liberă spre ceea ce amândoi ne doream. Îmi simțeam sânii grei și dureroși când și-a vârât degetul înăuntrul meu, scoțând din mine un geamăt încărcat de dorință.

— Ah, da, ești deja pregătită, a spus și s-a ridicat, coborându-și bărbia ca să poată privi trupurile noastre întinse.

Lavă încinsă, asta trecea prin mine văzându-l cum urmărea senzațiile pe care mi le trezea.

Combinația dintre atingerea fizică și imaginea lui dinaintea mea avea să mă facă să-mi ies din minți. Nu mai eram în stare să judec din cauza atingerilor lui.

— Doamne, îmi place la nebunie să te simt așa, a zis și a mai băgat un deget înăuntru.

Mi-am încordat instantaneu șoldurile și-am simțit cum mi se încleștează degetele de la picioare.

— Fac pariu că ești în stare să ai orgasm chiar acum.

L-am apucat de încheietura mâinii, nu ca să-l opresc, ci ca să i-o țin acolo. M-a înnebunit senzația pe care mi-o ofereau mușchii

mâinii lui mișcându-se sub palma mea. Câtă dreptate avea! Simțeam cum mi se acumula toată tensiunea în stomac. Nu știu cum de reușea cu atâta ușurință să-mi facă tot corpul să-i răspundă. Era ca și cum ar fi avut o hartă secretă care-i arăta fiecare pas necesar. Nu mai simțisem niciodată așa ceva. De multe ori nu ajungeam să fiu așa de excitată nici după ce se termina toată povestea.

Privirea mi-a alunecat o clipă asupra lui și, preț de o secundă, n-am mai avut aer în plămâni. Se uita în continuare la ce-mi făcea, lucru extrem de sexy, dar știam că nu văzuse momentul când mi se topise inima. Îl doream din punct de vedere fizic. Ce naiba, îl dorisem dintotdeauna. Eram fizic atrasă de el, dar era mai mult decât atât. Era ceva mult mai puternic decât atât, iar ceea ce spusese Katie despre sentimentele mele nu era, de fapt, prea departe de adevăr. Pieptul mi se umpluse de o tensiune nebănuită în timp ce-l priveam.

Aș fi mințit să spun că nu depășeam barierele dorințelor fizice. Aș fi mințit să spun că nu conta trecutul dintre noi doi. Conta, cel puțin pentru mine.

Reece era bărbatul care ar fi putut să-mi frângă inima.

Apoi a făcut ceva cu degetul mare care mi-a spulberat toate gândurile. Spatele mi s-a arcuit și mi-am ridicat șoldurile, împingându-mă și mai mult în mâna lui. A râs pe înfundate și și-a scos mâna din mine.

— Trebuie neapărat să intru în tine, a zis și s-a rostogolit deasupra mea.

Vârfurile excitate ale sfârcurilor mele au reacționat la atingerea pieptului său tare. Simțeam mult mai intens cu fiecare parte a trupului. Fiecare mângâiere a degetelor sale îmi dădea frisoane în tot corpul.

Mi-am ridicat picioarele și l-am simțit făcându-și loc între coapse. În cele din urmă, chiar avea să se întâmple. Pe de-o parte, nu-mi venea să cred.

M-a fixat cu niște ochi așa de albaștri, că păreau ireali și mi-a băgat o mână pe sub șolduri. M-am cutremurat, dar i-am susținut privirea și i-am înconjurat gâtul cu un braț.

Fără să întrerupă contactul vizual, și-a împins șoldurile spre mine și-am lăsat să-mi scape un țipăt scurt. O scurtă senzație de apăsare nedureroasă mi-a dat de veste că, oricât de bun ar fi fost vibratorul meu, nu avea termen de comparație cu Reece.

— Fir-ar!

Reece își mișca șoldurile, iar eu mi-am încleștat gleznele deasupra lui, delectându-mă cu geamătul care-l cutremura. A rămas nemișcat o clipă, iar piepturile ni s-au ridicat și au coborât împreună, cu rapiditate. Intrase adânc și-l simțeam cu fiecare respirație.

Fără să mă piardă din ochi, s-a tras încet afară, cu totul, și a alunecat înapoi, făcând totul invers. I-am cuprins brațul pe care-și lăsase toată greutatea. Mi-a cuprins sânul și mi-a încercuit sfârcul sensibil cu degetul mare.

Mă pierdusem deja în ochii lui, în senzațiile transmise de corpul lui. Îi simțeam trupul tremurând cu reținere.

— Habar n-ai cât de tare vreau să ți-o trag, mi-a spus dând ușor din cap.

Mă tot amenințase până atunci, și totuși se abținea. M-am întins și l-am sărutat. A deschis gura și mi-am lipit limba de a lui.

— E în regulă, i-am șoptit atingându-mi buzele de ale lui.

Și-a proptit fruntea de a mea, mișcându-și încet șoldurile.

— Roxy...

— Trage-mi-o, i-am spus încet.

Cuvintele alea mă ardeau în mii de feluri.

Cu un geamăt, Reece și-a ridicat șoldurile și le-a trântit înapoi. Mi-a găsit gura cu a lui și bruma de control pe care o mai avea a dispărut cu totul. Se mișca furios, într-un ritm aproape imposibil de urmat.

Mi-a prins mâna deasupra capului și, la fel ca înainte, și-a dus-o la gură și apoi și-a împletit degetele cu ale mele. Și-a proptit șoldurile în mine, cu mâinile noastre țintuite în saltea.

Simțeam cum creștea în mine o plăcere de nedescris. Mi-am lăsat capul pe spate și i-am strâns mâna, simțind tensiunea care creștea neîncetat. Într-un mod incredibil, Reece și-a reluat ritmul

mișcărilor și am auzit tăblia patului lovindu-se de perete. Asta, împreună cu sunetul trupurilor noastre, m-a dat gata.

Mi-am dat drumul cu un țipăt ascuțit, care a răsunat în încăpere, și m-am cutremurat, cu trupul acoperit de al lui. Eliberarea mi-a stors tot aerul din plămâni. Plăcerea venea acum în valuri și mă străbătea de-aș fi zis că pot zbura până la tavan sau că oasele aveau să mi se prefacă în gelatină.

Pentru o fracțiune de secundă miraculoasă, am știut cum aș putea surprinde întocmai... senzația asta pe pânză. Printr-un cer în nuanțe de violet și albastru-închis — un albastru ca ochii lui. Ar fi exact cerul de după o furtună tumultuoasă.

Reece și-a cuibărit capul în curbura dintre gâtul și umărul meu și și-a desprins mâna de a mea. Și-a strecurat mâna sub spate și mi-a ridicat șoldurile de pe pat. Cu mișcări febrile intra și ieșea din mine. A intrat cât de adânc a putut, respirându-mi în ureche. Mi-a bălmăjit numele, iar trupul i s-a cutremurat și m-a strâns până când nu a mai rămas niciun spațiu între noi doi și eu l-am susținut mângâindu-i părul fin. L-am ținut până s-a terminat furtuna și mi s-au liniștit bătăile inimii.

A trecut ceva timp până când Reece s-a rostogolit într-o parte. Dar nu și-a clintit brațul din jurul meu. Era încă în mine.

— Scuze, a șoptit răgușit. Cred că te-am strivit.

Aveam obrazul lipit de pieptul lui.

— Nu m-a deranjat.

Cu mâna cealaltă și-a croit drum prin părul meu răvășit și mi-a susținut capul.

— Nu te-a durut, nu?

— Nu. Din contră, am murmurat. A fost...

— Al naibii de perfect?

Mi-am înăbușit un chicotit.

— Da, a fost al naibii de perfect.

Mi-a dat capul pe spate și l-am privit clipind. Îmi zâmbea într-un fel care mă făcea să-mi simt pântecul plin de noduri. Și-a plecat capul și m-a sărutat cu blândețe.

— Lasă-mă să mă ocup de asta, da?

Mi-am mușcat buza, iar el a ieșit din mine. Trecându-și picioarele pe marginea patului, s-a ridicat și-am putut vedea din plin un spate perfect. A dispărut imediat pe hol, iar eu am rămas întinsă pe pat. La un moment dat, am simțit peste picioarele goale o adiere răcoroasă, care probabil că venea dinspre dulapul din perete, dar eram mult prea epuizată ca să mă ridic, să-mi trag pătura sau să închid ușa.

Am închis ochii, cu un oftat. Mușchii îmi deveniseră complet inutili, iar unele părți ale trupului chiar mă dureau ușor, dar nimic nu mă putea distrage de la senzația de fericire pură care-mi zumzăia în urechi.

— Frumos, a murmurat Reece când s-a întors în pat.

Punându-și mâinile de-o parte și de alta a mea, a adulmecat o parte din gâtul meu neacoperită de păr.

— Oare te pot convinge să dormi așa în fiecare noapte?

Am chicotit din nou prostește în timp ce mi-am deschis un ochi.

— Poate că da.

— Dacă te rog frumos?

— Sună bine.

Mi-a tras pilota de sub trupul istovit și, la scurt timp, am simțit cum se lăsa patul, sub greutatea lui. Mă așteptasem de fapt să se facă deja dispărut. Fiindcă nu prea știam ce fel de relație aveam, ce credea el despre asta, așa că am fost surprinsă să văd că trage pilota peste noi și mă așază în așa fel încât să stau cu spatele la el.

Era bine... chiar bine de tot și mă făcea să mă întreb dacă nu cumva era mai mult decât o aventură de-o noapte sau ceva care să-l ajute să treacă peste frustrările acumulate.

Moțăind, l-am privit peste umăr. Deși stinsese lumina când se întorsese în pat, tot am putut să-i disting trăsăturile pronunțate ale pomeților.

— Ești bine?

Nu mi-a răspuns din prima, dar când a făcut-o mi-am dat seama că înțelesese la ce anume mă refeream.

— Mult mai bine. Iartă-mă că am dat buzna în casa ta. Doar că... mi-e din ce în ce mai greu să văd cum se sfârșesc viețile așa, fără niciun motiv, fără ca eu să pot face ceva.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze, am spus răsucindu-mă astfel încât să-l văd mai bine.

Avea ochii deschiși și un surâs calm pe buze.

— Mă bucur că am putut... să fiu aici pentru tine.

— Și eu.

— Știu că e greu, am spus și, fără să mă gândesc, l-am sărutat repede pe buze. Mi-aș dori să fie altfel.

Brațul cu care-mi înconjurase talia m-a strâns mai tare.

— Și eu, a zis sărutându-mă pe frunte.

După o clipă, am simțit din nou că mi se închideau ochii.

— Vrei să facem o învoială? Dacă-mi împrumuți câteva ouă dimineață, o să-ți fac o nebunie de omletă pe care o să ți-o dorești în fiecare dimineață la micul dejun.

Am rânjit și m-am cuibărit mai aproape de el.

— S-a făcut.

Paisprezece

M-am trezit înaintea lui Reece.

Era încă devreme și printre obloanele de la fereastra din fața patului se strecura o dâră subțire de soare. Eram încolăciți unul într-altul, cu mâinile și picioarele în formă de covrig. Nu știu cum de ajunsesem pe o parte, cu spatele lipit de pieptul lui.

Ceva mai devreme îndrăznisem să mă uit la el peste umăr și chiar îl fixasem cu privirea mai mult decât se cuvenea, dar rareori îl văzusem așa de relaxat. Trăsăturile frumos sculptate ale chipului său erau acum complet destinse. Fața de polițist dispăruse fără urmă, dar tot arăta ca un bărbat adevărat — unul care se luptase pe mare pentru țară și care, reîntors acasă, își risca viața de fiecare dată când se ducea la serviciu.

La drept vorbind, probabil că Reece era singurul bărbat adevărat cu care mă culcasem. Nu se punea problema că ceilalți n-ar fi fost bărbați, dar niciunul dintre ei nu-și asuma responsabilitățile așa cum o făcea el. Lucrurile cele mai serioase care li se puteau întâmpla celorlalți variau de la întârzierea unui avion la întreruperea internetului în timp ce jucau Call of Duty.

Dar Reece era mai mult decât suma tuturor lucrurilor pe care le făcea în viața de zi cu zi. Da, era un tip curajos și puternic, dar era și blând și cinstit. Știa ce înseamnă să fii loial. Plus că avea o minte brici și putea să-mi controleze trupul ca și cum aș fi fost făcută pentru el.

Revăzând în minte noaptea trecută, mi s-au înroşit obrajii amintindu-mi cum îl rugasem în mod explicit să o facă cu mine, numai că înlocuisem cuvântul cu „tragă", ceea ce n-aş fi spus nimănui până atunci.

Nu-mi mai aminteam decât că adormisem cu fața la el, sporovăind despre omlete și învoieli, iar acum nu mă puteam gândi decât la cât de... la cât de bine ne-a fost prima dată.

Prima dată.

Mi-am trecut vârfurile degetelor peste mâna lui nemișcată, urmărindu-i mușchii puternici și oasele. Visam de foarte mult timp să mă culc cu Reece. De câțiva ani, mai bine zis. Și chiar dacă acum un an fuseserăm foarte aproape de a o face, chiar și după cele întâmplate pe canapea zilele trecute, nimic din toate astea nu se apropia de ceea ce simțisem când chiar se întâmplase, adică fusese minunat.

Prima dată.

La asta m-am gândit când m-am trezit. Având în vedere tot ce se petrecuse noaptea trecută, mă hotărâsem să amân momentul conversației noastre. Și nu aveam niciun fel de regret. Era decizia potrivită, deși nu mai aveam mult și înnebuneam dacă nu clarificam...

Fără niciun avertisment, Reece s-a mișcat în spatele meu. Și-a încleștat degetele în jurul meu și și-a vârât piciorul între ale mele, desfăcându-mi-le. În mai puțin de o secundă se împingea în mine cu șoldurile, cu fața îngropată în ceafa mea. Îl simțeam, fierbinte, întărit, cum mi se strecoară printre picioare, ajungând în locul care începuse deja să pulseze pentru el.

— Neața, iubire, a murmurat el adulmecându-mă și imediat mi-a dat drumul mâinii și m-a apucat de fund, trăgându-mă spre erecția lui.

Mușcându-mi buza de jos, am gemut:

— Neața.

Mi-a prins lobul urechii cu dinții și am gâfâit. Și-a înăbușit râsul și și-a rotit trupul astfel încât să mă apese exact pe mijloc.

Corpul mi s-a arcuit singur, iar Reece a uitat de ureche, croindu-și drum spre gât. Ce jucăuș era dimineața!

— Am o dilemă, a rostit cu glasul răgușit de somn și de excitare.

Și eu aveam, fiindcă nu știam ce să fac: să-l opresc ca să discutăm odată ce aveam de vorbit sau să-l las să continue.

— Chiar vreau o omletă, a continuat el mușcându-mă de umăr și repetând mișcarea aia magică de șolduri. Cred că am visat omleta asta.

— Chiar așa? am întrebat cu răsuflarea întretăiată.

— Da, iubire, a răspuns strecurându-și mâna pe sub talia mea și prizându-mi sânul, pe care mi l-a strâns ușor. Dar, pe de altă parte, vreau să ți-o trag, să te fac să uiți de tine.

Doamne Sfinte!

Mă umezisem în așa hal, încât eram de-a dreptul ridicolă, iar faptul că mi-a prins sfârcul între degete nu mi-a fost de niciun ajutor. Bine, bine. Trebuia să mă concentrez asupra a ceea ce era important.

— Reece, eu...

Dar m-a întrerupt propriul țipăt, fiindcă, tot frecându-se de mine, atinsese exact locul *acela*.

— Doamne Dumne...

— Știu că și tu vrei omleta aia și crede-mă că fac într-adevăr cea mai bună omletă din lume, a continuat desfăcându-mi picioarele cu genunchiul, iar eu m-am ridicat pe cot. Vei avea parte de un orgasm gastronomic de îndată ce-ai s-o guști.

Aveam toate șansele din lume să am unul chiar în momentul acela.

Mi-a dat părul peste umeri și m-a sărutat la baza gâtului.

— Dar cum naiba aș putea să mă îndepărtez de așa ceva? s-a întrebat și a făcut ceva extrem de imoral cu sânul meu, iar eu mi-am ridicat din nou șoldurile.

Și s-a întâmplat. Nu știu cum. O fi fost din ceruri, nu știu, dar am simțit cum mă pătrundea.

— La naiba, a mormăit el rămânând nemișcat. S-o ia naiba de omletă.

Și m-a pătruns într-o fracțiune de secundă, foarte adânc.

— Reece, am țipat simțindu-mi corpul străbătut de o mulțime de senzații acute și care mă înnebuneau.

Din poziția asta îl simțeam mult mai gros și mai lung.

— Îmi place de mor cum mă strigi, m-a anunțat frământându-mi sânul și începând să se miște, dând încet din șolduri, atingându-mi fiecare terminație nervoasă cu care fusesem binecuvântată. Mai fă-o o dată, mi-a poruncit cu un glas care m-a acoperit precum catifeaua.

Și am făcut-o.

Îmi lipeam șoldurile de ale lui și plăcerea mi se strecura treptat pe sub piele. Și-a întins mâna peste abdomenul meu și s-a lipit de mine și m-a ridicat imediat în genunchi. Era o senzație intensă, copleșitoare să-l știu în spatele meu.

Mi-am mișcat și eu șoldurile odată cu el, tremurând la sunetele de aprobare pe care le scotea. M-a apucat cu hotărâre și a început să se miște din ce în ce mai repede și mai adânc. Mâinile mi-au alunecat pe pat și m-am prins de marginea tăbliei. M-am ținut bine, să fac față mișcărilor intense din spate.

Mintea îmi plutea. Nu-mi mai dădeam seama unde se termina trupul lui și unde începea al meu. Ne mișcam amândoi ieșiți din minți și deodată și-a coborât mâna peste sânii mei și m-a ridicat cu totul. Proptindu-mi mâinile de peretele de deasupra capului, i-am simțit șoldurile care mă ridicau și pe mine.

Controlând pe deplin situația, Reece m-a apucat de bărbie și mi-a întors capul puțin într-o parte. Trecându-și degetul peste buza mea de jos, m-a lăsat să i-l prind și să i-l sug pe tot.

A scos un strigăt care ar fi spart urechile marinarilor pe mare și mi-a tras gura spre a lui. Sărutul lui, felul în care-mi cuprindea gura, nu era nici pe departe la fel de rapid precum mișcarea lui în mine, dar asta nu însemna că era mai puțin copleșitor și minunat.

— Vreau să te simt când ai orgasm, mi-a șoptit cu o voce groasă în ureche. Hai, Roxy, fă-o pentru mine.

Niciodată nu-mi vorbise vreun tip în felul ăla, dar după cum aveam să descopăr chiar atunci, avea efect. Un efect major. Când

și-a lipit gura de punctul acela de lângă ureche, am simțit cum îmi dădeam drumul cu intensitatea unui tunet care m-a cutremurat. Geamătul gros din ureche a fost cel dintâi avertisment înainte să-l simt tresărind sălbatic și retrăgându-se. Un lichid cald îmi acoperea fundul. Replici ale orgasmului mă țineau încă departe de lume, dar îi simțeam mâna care i se odihnea pe abdomenul meu. Preț de câteva clipe, niciunul din noi nu s-a mișcat, după care Reece mi-a dat părul peste umeri, prinzându-mi șuvițele care-mi intrau în ochi. Mi-am coborât fața pe pernă, lăsându-l să mă așeze înapoi pe pat, cu burta în jos. Aveam capul încă în nori când l-am auzind spunându-mi:

— Nu te mișca.

După câteva secunde l-am simțit ștergându-mă cu ceva moale pe spate și pe fund. Am scos un fel de mieunat, căci orice parte a corpului meu ar fi atins era mult prea sensibilă. S-a așezat lângă mine și patul s-a clătinat, dar a fost nevoie de mult efort să-mi pot întoarce capul spre el.

Avea un braț ridicat deasupra ochilor și privirea mi-a rămas pironite pe bicepsul frumos. Îmi zâmbea.

I-am zâmbit și eu.

— Roxy, mi-a spus coborându-și brațul.

M-a privit, cu niște gene negre incredibil de dese. Mi-am dat seama că nu le surprinsesem niciodată corect în tablourile mele.

— Iei anticoncepționale?

Amețeala mi-a dispărut și mi-au înțepenit picioarele când mi-am dat cu adevărat seama de ceea ce mă întrebase. Dacă luam anticoncepționale. Da. Luam. Anticoncepționale. Când îmi aduceam aminte. Nu făcusem sex o lungă perioadă anul ăsta și foloseam mereu prezervative, așa că, mda, uneori mai uitam să le iau. Oare când se întâmplase ultima dată? Acum două săptămâni oare? Să fi uitat să iau mai mult de una? Doamne sfinte, Isuse Hristoase, inima deja îmi bătea să-mi iasă din piept.

— N-am mai judecat, mi-a spus și s-a aplecat deasupra mea, mângâindu-mă pe spate. Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva. Jur pe Dumnezeu. N-am uitat niciodată să folosesc prezervativ.

— Nici eu. Iau anticoncepționale, am răspuns încet. Dar... cred că... cred că am uitat să iau o zi, acum vreo două săptămâni.

Reece nu a țâșnit din pat ca și cum ar fi luat foc. M-a studiat o clipă, după care s-a aplecat peste mine, protector. M-a sărutat pe obraji.

— M-am retras la timp. O să fim bine. Și dacă asta nu a funcționat... a continuat el sărutându-mi colțul gurii, tot o să fim bine.

Doamne!

Fir-ar să fie de treabă! Lacrimile mi s-au strâns în gât. Nu știam de ce. Eram așa de fraieră! Poate pentru că nu se speriase că existau șanse, mici, ce-i drept, să se fi produs o inseminare. Sau poate pentru că era incredibil de... incredibil de... de toate.

Făcusem încă o dată sex cu el, de data asta neprotejat, îmi lăsasem hormonii să se manifeste și tot nu-i spusesem adevărul despre noaptea aceea.

M-a sărutat din nou și m-a plesnit în glumă peste fund, după care s-a ridicat.

— Haide. Ne așteaptă o omletă orgasmică.

L-am privit din aceeași poziție, cu fața în jos. Pe buze i-a fluturat un rânjet și s-a rostogolit din pat. S-a aplecat și și-a ridicat pantalonii de pe jos. I-a tras pe el și mi-a făcut cu ochiul.

— Te deranjează dacă-ți folosesc periuța de dinți?

Mai conta oare dacă o făcea?

— Nu.

— Ai face bine să-ți miști fundul din pat până când termin, a zis făcându-mi cu ochiul și a ieșit din dormitor.

În picioarele goale. Fără tricou. Cu șlițul desfăcut.

Am rămas pe pat, fără să știu ce anume mă speria mai mult: faptul că eram o trădătoare fiindcă nu-i spusesem încă adevărul sau gândul că era posibil să fi rămas însărcinată?

Să vedem. Erau șanse foarte mici să fi rămas gravidă și era deja timpul să-mi dedic energia unor chestiuni mult mai relevante: să-i spun adevărul.

De îndată ce l-am auzit închizând robinetul la baie și deschizând ușa, am țâșnit din pat. Tocmai alesesem un șort din bumbac și un

maiou când l-am văzut apărând în dreptul ușii. Eram în continuare goală-pușcă, lucru pe care l-a remarcat imediat. A năvălit în dormitor, m-a luat pe după talie, m-a ridicat și m-a sărutat. Avea gust de mentă și de bărbat și aproape că m-a făcut să-mi scap hainele din brațe.

— Te miști în reluare în dimineața asta, a remarcat și m-a urcat ca pe un sac pe umărul lui. Va trebui să intervin.

Am scos un țipăt care a fost pe jumătate hohot de râs.

— Ce Dumnezeu faci?

— Îți duc fundul ăsta dulce direct la baie.

S-a răsucit pe călcâie și m-a cărat la baie, unde m-a lăsat pe picioarele mele, iar eu mi-am ținut hainele la piept. A continuat să-mi pipăie coapsele și sânii. A scos un sunet gutural când și-a coborât fruntea spre a mea.

— Acum nu-mi stă mintea decât la tine, în duș...

— Du-te de-aici, am pufnit în râs și l-am împins. Oricât de mult mi-ar plăcea, n-o să mai mâncăm niciodată omleta aia dac-o mai ținem așa.

Nici n-o să mai reușim să vorbim.

— Hm, a murmurat cu mâna lipită de fundul meu.

M-a lipit de el și m-a strâns de fund și, indiferent cât de nebunește era, simțeam cum mă trezea din nou la viață. Omul ăsta era o mașină vie, în carne și oase, de trezit instincte sexuale! Și-a frecat buzele de pielea de deasupra sprâncenelor mele.

— Parcă-mi vine din nou să spun „s-o ia naiba de omletă"!

Ah! Trebuia să recunosc, ideea era extrem de tentantă. Totul la el era tentant, dar am izbutit să-l scot totuși din baie. M-am spălat pe corp, pe dinți și pe față și mi-am jurat că n-aveam să mai amân discuția pe care voiam să o port cu el.

Am tras adânc aer în piept și mi-am surprins reflexia în oglindă în timp ce-mi prindeam părul în coadă. Unde naiba îmi lăsasem ochelarii? Bună întrebare. Aveam obrajii roșii, pupilele dilatate și buzele umflate de la săruturile noastre.

Am aranjat paharul de periuțe de dinți albastru cu buline albe și pe urmă m-am privit cu un aer serios.

Păream pe jumătate ridicolă.

Totul va fi bine. Reece... mda, n-avea să fie prea fericit, dar avea să fie bine. Vreau să zic, nu se enervase că făcuserăm sex neprotejat și practic mă asigurase că ne vom descurca în cazul în care ar fi urmat să apară pe lume un bebe Reece sau Roxy. Trebuia să reacționeze bine și în privința asta. Făceam din țânțar armăsar. Sau, așa cum mi-ar fi spus Charlie, eram regina dramei.

Venise vremea să mă adun.

Cu un oftat, m-am răsucit pe călcâie și am ieșit din baie. Mi-am zărit ochelarii pe măsuța de cafea, i-am luat și mi i-am pus la ochi.

Reece era în bucătărie, unde descoperise deja tigaia, ceea ce nu era foarte greu din moment ce n-aveam atât de multe prin dulapuri. Ouăle erau pe blat. Mi-a aruncat o privire peste umăr și a scos din frigider câțiva ardei proaspeți și o pungă cu cașcaval ras. M-aș fi putut lesne obișnui să-l văd mereu la mine în bucătărie, exact așa cum era acum: fără tricou, desculț și cu pielea bronzată la vedere. Aș fi vrut să-l pot picta așa cum era în momentul acela. Cu spatele la mine, cu mușchii puternici, bine definiți.

— Știi la ce mă gândeam? m-a întrebat punând totul pe blat, după care s-a dus să ia laptele. Eu lucrez diseară, iar tu de miercuri până sâmbătă, nu?

Încuviințând, am intrat în bucătărie.

A spart câteva ouă într-un castron găsit într-un dulap.

— O să fie cam greu să reușim să ieșim și la cină, și la film.

S-a oprit o clipă, cu ochii la mine, remarcând:

— Apropo, trebuie neapărat să mă culc cu tine când ai ochelarii la ochi.

Un val de căldură mi-a cuprins obrajii.

— Ești groaznic!

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Iubire, habar n-ai câte vreau și plănuiesc să-ți fac. Am idei cât pentru ani întregi.

L-am privit cu gura căscată.

— Ani?

— Ani, a insistat el. În fine, să revenim la cină și la film. Mă gândeam că am putea să luăm prânzul într-o zi, iar în alta să mergem la film, fiindcă o să fie destul de greu să le facem pe toate la ce program avem.

Nu eram în stare decât să-l privesc cum găsea singur condimentele și făcea omleta. Făcea planuri pentru noi doi — pentru mai multe zile. Lipsa de aer își făcea din nou simțită prezența în pieptul meu.

— Ori așa, ori așteptăm până suntem amândoi liberi, lunea viitoare, a conchis el ridicându-și brațele deasupra capului și întinzându-se în timp ce se prăjea omleta.

Doamne sfinte, imaginea aia — toți mușchii ăia bine definiți și pantalonii atârnând indecent — era imaginea vie a păcatului.

— Doar că nu prea vreau să mai aștept până luni. Tu ce zici?

— Nici eu, am șoptit.

Omleta era gata, a tras tigaia de pe foc și m-am mișcat și eu într-un târziu. Am scos din dulap două farfurii și două pahare.

— Și atunci ce zici de joi? a continuat el așezând o omletă perfectă pe una din farfurii. Știu că vineri ți-e greu fiindcă te duci să-l vezi pe Charlie. Am putea să ieșim la prânz.

Mi-am înghițit din nou lacrimile. Fir-ar să fie, era atât de... atent cu toate. M-am grăbit să ajung la frigider, de unde am scos ceaiul dulce.

— Joi e perfect.

— Ești bine? m-a întrebat.

M-am întors cu fața la el și l-am văzut așezând farfuriile pe masă, dar cu ochii la mine. Mi-am dres vocea, am dus carafa cu ceai la masă și am luat tacâmurile. Pe chip i se citea o urmă de îndoială.

— Da, sunt bine, am zis și m-am așezat.

După ce s-a așezat și el încet în fața mea, am continuat:

— Doar că...

— Doar că ce? m-a întrebat fără să mă scape din ochi.

— Doar că te plac de atâta vreme, Reece... De foarte mult timp.

Zâmbetul i-a reapărut pe chip. A luat o furculiță, pe care mi-a oferit-o.

— Știu, iubito.

L-am privit cu blândețe.

— Chiar așa? am spus tăind o bucată de omletă, pe care mi-am îndesat-o în gură. Ah, Doamne, am gemut, ce bună este!

— Ți-am spus. Dar, mda, am ignorat mult timp faptul că mă plăceai, fiindcă aveam toate șansele ca tatăl tău să-mi ia gâtul dacă mă legam de tine înainte să împlinești vârsta la care să ai voie să bei băuturi alcoolice. Și până să se întâmple asta, știi și tu... s-au petrecut o mulțime de rahaturi, a mai spus el încruntându-se și trăsăturile i s-au înăsprit. Ia stai. Tocmai m-am gândit la ceva. Am folosit prezervativ în noaptea aia?

Și, dintr-odată, mi-am simțit stomacul la pământ. Dacă n-aș fi stat jos, probabil că m-aș fi prăbușit. La naiba! De o mie de ori la naiba! Aveam tărâțe în loc de creier.

L-am privit, cu chipul palid și cu mâna încleștată pe furculiță. Omleta căpătase între timp gust amar.

— Fir-ar! a zis luând niște ou în furculiță. N-am folosit prezervativ, nu? Dar ce mai contează, faptul e deja consumat.

Am tras adânc aer în piept și mi-am îndreptat umerii. Sosise vremea adevărului. Speram să nu fie și a regretelor și plânsetelor. Mi-am pus furculița pe masă și am zis:

— Știi, a venit momentul să vorbim despre ceva.

Poate că nu era cel mai fericit mod de a începe conversația.

S-a lăsat pe spătarul scaunului și din furculiță îi atârna o bucată de omletă pufoasă. A ridicat din sprâncene.

— Chiar așa? m-a întrebat pe un ton egal, dar care oricum m-a făcut să tremur. Despre ce anume, Roxy?

— Despre noaptea aia de atunci, am spus înghițind cu greu și simțind cum bucățica de omletă mi se strângea în stomac. Când te-am condus la tine acasă.

M-a privit un moment, apoi și-a terminat omleta. A dat farfuria deoparte și și-a așezat brațele pe masă.

— Ce-i cu noaptea aia?

Îmi bătea inima de-ai fi zis că făcusem ture pe hol până atunci.

— Nu știu cum să-ți spun asta, dar îmi doresc din tot sufletul... îmi doresc să-ți fi spus totul mai devreme și să-mi fi dat seama că nu ți-a părut rău de faptul că te-ai culcat cu mine. Ci că, de fapt, ai regretat că te-ai îmbătat. Dar m-am simțit așa de rușinată și de furioasă, încât...

— Da, știu că ai fost furioasă. Nu e nimic nou în asta, a intervenit el. Ți-am mai spus, aș fi vrut să mă fi exprimat mai clar, dar mă trezisem cu cea mai cruntă durere de cap.

Și eu mi-aș fi dorit să se fi exprimat mai clar, dar nu asta era ideea. Așa cum spusese Charlie, eram genul de fată care acționa-fără-să-pună-vreo-întrebare. Toată nebunia asta apăruse, în principiu, din vina mea.

— În noaptea aia, după ce am ajuns la tine acasă, ne-am înfierbântat destul de repede.

— Asta mi-am imaginat și eu, a comentat el sec.

Mi-am lăsat privirea în jos și am tras adânc aer în piept.

— Când am ajuns la tine în dormitor... care arată super, e mare și frumos, apropo. Mi-a plăcut la nebunie. E imens. Și ai cuverturi frumoase.

— Roxy, m-a oprit el mușcându-și buzele.

Mi-am lăsat mâinile să-mi cadă în poală și mi-am strâns pumnii.

— Reece, n-am făcut sex în noaptea aia.

Poftim. O spusesem. Fusese ca atunci când îți smulgeai un leucoplast de pe piele. S-a încruntat și și-a înclinat capul într-o parte.

— Poftim? a pufnit el în râs.

— Ai... ți-ai pierdut cunoștința înainte să se întâmple ceva între noi doi. N-am făcut sex.

Îmi era mai ușor să continui dacă-mi auzeam propriile vorbe. I-am văzut privirea neîncrezătoare.

— Am început, dar ai adormit și am rămas cu tine ca să mă asigur că nu pățești nimic. Nu-mi dădusem seama până atunci cât erai de băut.

Reece m-a privit neclintit.

— Și când te-ai trezit dimineață, ai crezut că te-ai culcat cu mine, i-am explicat eu grăbită. Te-ai uitat la mine și mi-ai spus că

n-ar fi trebuit să se întâmple nimic din ce se petrecuse în noaptea aceea, iar eu nu m-am gândit că de fapt n-am făcut nimic.

S-a lăsat pe spătar, și-a tras mâinile de pe masă, după care le-a pus la loc. Liniște. Neliniștea începea să mă apese.

— Am vrut să uit cu totul dimineața aia. Știi de ce, iar pe urmă am plecat și... toată situația asta ne-a scăpat printre degete, *mi-a* scăpat printre degete. Ai început să mă eviți. Și mi-am spus că trebuia să-ți povestesc totul de îndată ce aveam să începem să ne vorbim din nou, dar...

Am simțit cum nodul din gât îmi făcea vocea răgușită.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun în dimineața aia. Ar fi trebuit să fiu mai deșteaptă de-atât și să-ți fi spus de atunci. Am vrut să-ți spun și azi-noapte, dar nu mi s-a părut indicat. Dar acum... acum a fost prima dată pentru noi, Reece. Nu a existat nimic înainte.

Continuând să râdă încetișor, Reece a dat din cap ușor, dar râsul era scurt și plin de neîncredere.

— Stai puțin, vreau să fiu sigur că am înțeles corect cum stă treaba.

Neliniștea m-a cuprins ca o plantă carnivoră, văzându-l cum își clătina capul și-și închidea ochii.

— În ultimul an ai fost ofticată pe mine pentru că tu credeai că mie-mi pare rău că m-am culcat cu tine, dar, de fapt, noi doi nici măcar n-am făcut sex atunci, da?

Am deschis gura, dar ce naiba aș fi putut să adaug?

— Așa că ai decis să mă ignori. Să mă faci în toate felurile, a spus cu același râs tăios, iritat. M-ai înjurat pentru că ți-ai imaginat c-am spus ceva ce n-am zis despre un act care de fapt n-a avut loc.

Am închis ochii.

— Am fost supărată fiindcă am crezut că-ți părea rău că am făcut sex.

— Doar că nu făcuserăm.

Am clătinat din cap.

Am văzut cum i-a tresărit un mușchi al maxilarului.

— Tu-ți bați joc de mine?

Cincisprezece

Am bănuit mereu că Reece nu avea să fie prea încântat la aflarea adevărului, dar tot am tresărit.

S-a ridicat și s-a îndepărtat de masă. Habar n-aveam încotro voia s-o ia, dar atunci s-a oprit în mijlocul bucătăriei și m-a privit drept în față. A urmat o pauză lungă și plină de semnificații.

— Oare poți să-ți închipui cât de mult m-a afectat că nu-mi aminteam nimic din noaptea aia? Că nu-mi aminteam cum era să te țin în brațe, să fiu în tine, să adorm și să mă trezesc cu tine? Am crezut că, după un an de rahat ca acela pe care l-am avut, n-am fost în stare să-mi mai amintesc cum a fost când m-am culcat cu singura fată de care mi-a păsat vreodată. Îți dai seama cât de mult m-a afectat chestia asta?

Nodul din gât m-a împiedicat să mai respir.

— Nici nu mai știu de câte ori am încercat să-mi amintesc și Dumnezeu mi-e martor cât de oribil m-am simțit că n-am fost în stare să-mi amintesc cum a fost prima dată cu tine. M-am gândit că poate ți-am făcut naibii vreun rău, a mai spus frecându-se cu mâna pe piept, deasupra inimii. Și-n tot timpul ăsta nenorocit, de fapt nu s-a întâmplat nimic între noi doi? Tu chiar îți bați joc de mine?

— Nu, am șoptit clipind ca să-mi alung lacrimile fierbinți. Ar fi trebuit să-ți spun...

— Da, fir-ar a dracului de treabă, ar fi trebuit să-mi spui. Ai avut timp unsprezece luni. E destul de mult timp.

M-am ridicat.

— Reece...

— În loc de asta, m-ai mințit, tot timpul ăsta m-ai mințit?

Și-a ridicat sprâncenele și, pentru o clipă, am văzut tot ce-mi doream să nu fi văzut niciodată pe chipul lui: durere, jignire, neîncredere. Toate amestecate cu furia care-i ținea maxilarul încordat.

— Ia stai, nu m-ai mințit intenționat. M-ai lăsat doar să cred într-o minciună.

Am înconjurat masa.

— Îmi pare rău. Știu că sună aiurea, dar îmi pare atât de rău... Doar că, la început n-ai vorbit deloc cu mine, iar pe urmă a trecut timpul și...

— Și n-ai știut cum s-o mai scoți la capăt cu o asemenea minciună, nu? Sună al naibii de cunoscut, m-a acuzat el și știam că vorbea despre tatăl lui. Pentru numele lui Dumnezeu, Roxy, n-am crezut niciodată...

N-a terminat fraza, dar nu a mai fost nevoie să o facă. Nu crezuse că l-aș fi putut minți vreodată cu o așa nerușinare, dar o făcusem. Durerea îmi sfâșia pieptul. Îmi venea să mă târăsc pe sub masă, dar m-am forțat să rămân în picioare și să înfrunt totul ca un adult.

Reece a deschis gura, dar l-a întrerupt zgomotul unui telefon care suna în surdină. S-a întors pe călcâie și s-a grăbit să ajungă în locul unde-și trântise geanta cu o noapte în urmă. Și-a scos telefonul din buzunarul lateral și a răspuns fără să mă slăbească din priviri:

— Care-i treaba, Colt?

La celălalt capăt era fratele lui și nu-mi dădeam seama dacă era o chestiune personală sau de serviciu.

— Ce porcărie! Vorbești serios?

Reece și-a ridicat mâna liberă și și-a trecut-o prin păr, după care a lăsat-o să cadă la loc.

— Asta nu-i bine deloc.

Cum nu pricepeam nimic din ce se petrecea, m-am întors și am luat de pe masă farfuria lui goală. Am deschis mașina de spălat vase și aproape că am scăpat farfuria din mână.

În suportul pătrățos pentru tacâmuri era îndesată o pereche de chiloți de-ai mei. I-am privit cu mâna tremurând. Erau — Doamne Dumnezeule — erau chiloții tanga negri, din mătase pe care aș fi vrut să-i fi purtat noaptea trecută. Cum Dumnezeu ajunseseră în mașina de spălat vase? N-o mai folosisem de duminică, dacă-mi aminteam eu bine. Ieri nu folosisem niciun vas și-mi lăsasem în chiuvetă ceașca din care băusem.

Tremurând toată, am băgat farfuria înăuntru, dar n-am scos chiloții de acolo. Nici măcar n-am vrut să-i ating. Fantoma Casper mă bântuia în mod sigur și era un pervers și jumătate. Iar dacă fusesem în stare să-i pun acolo fără să-mi mai amintesc, era clar că aveam nevoie de o radiografie la cap. Poate că n-ar fi stricat s-o ascult pe Katie și să fac totuși ședința aia de spiritism.

— Mda, m-a adus la realitate vocea lui Reece. Sigur că pot să fac asta. Vorbim mai târziu.

Am închis mașina de spălat vase, cu chiloții înăuntru. Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să-i scot de acolo în momentul acela. Aveam și-așa o mulțime de chestii de explicat, ca s-o mai explic și pe-asta. M-am întors spre el și l-am văzut cum își scotea un tricou din geantă și-l trăgea peste cap. S-a încheiat la pantaloni fără să-mi arunce vreo privire.

— E totul în regulă cu fratele tău? l-am întrebat.

Reece și-a ridicat capul și și-a netezit tricoul. Mi-a întâlnit privirea și i-am remarcat chipul lipsit de orice expresie sau emoție.

— Mda, totul e bine.

Nodul din gâtul meu s-a mărit la auzul tonului său apatic. Am deschis gura, dar s-a întors cu spatele la mine.

— Uite ce e, trebuie să plec, mi-a mai spus și a luat-o spre hol.

O secundă am rămas nemișcată. Pleca? Nu ne terminaserăm conversația. Venindu-mi în fire, am fugit după el și l-am găsit în dormitor, așezat pe marginea patului, trăgându-și șosetele și ghetele.

Nu vedeam nimic altceva decât patul și pilota răvășite. Urmele rămase pe cele două perne. Tricoul pe care îl purtase cu o noapte în urmă, cel cu care mă ștersese, mototolit acum pe podea.

Inima îmi bătea cu o asemenea viteză, încât mă temeam să nu-mi explodeze ca un balon umflat prea mult.

— Chiar trebuie să pleci? Chiar acum?

— Da, mi-a răspuns legându-și șireturile și ridicându-se, mai înalt cu două capete decât mine. Trebuie să plec ca să scot afară câinele lui Colt.

Am murmurat cuvintele, fiindcă aproape că nu-mi venea să cred că de-asta pleca. Mă rog, n-aș fi vrut ca sărmanul cățel să-și facă nevoile prin locuri nepermise, dar chiar era cazul să ne terminăm discuția.

— Și nu poate... nu poate și el să mai aștepte puțin?

— E o ea, mi-a întors-o, aplecându-se și adunându-și de pe jos tricoul purtat. O cheamă Lacey și nu, nu mai poate să aștepte.

Mi s-a strâns inima când l-am văzut ridicându-se și ocolindu-mă. Simțeam că mă ard ochii și am rămas... am rămas cu privirea pironită asupra patului. Mi se părea că dimineața petrecută împreună avusese loc cu ani în urmă.

M-am întors și eu și m-am dus după el în living. Avea deja geanta în mână și o șapcă de baseball pe cap. O trăsese în jos, astfel încât să-i acopere ochii.

— Reece, eu...

Și am rămas fără cuvinte când l-am văzut că deschide ușa de la intrare.

— E totul în regulă între noi?

I-am văzut mușchii mișcându-se pe sub tricoul alb, de parcă i s-ar fi pus un cârcel în umeri, dar s-a întors spre mine. Linia obrazului era la fel de ascuțită ca o lamă.

— Mda, mi-a răspuns cu același ton plat. Suntem bine.

Nu l-am crezut, nici măcar o secundă. Nodul îmi ajunsese deja în gât, așa că am clipit de câteva ori. Nu mai puteam vorbi, căci aș fi izbucnit în lacrimi.

Reece și-a îndepărtat privirea de la mine, cu maxilarul încleștat în continuare.

— Te sun eu, Roxy, a spus și a pornit-o spre ușă, după care s-a oprit.

Într-o fracțiune de secundă, speranța mi-a redat viața ca un chibrit aprins într-o baltă cu benzină.

— Ai grijă și încuie ușa.

Și apoi a plecat.

Am răsuflat cu greu când am apucat mânerul ușii și am privit în urma lui cum a luat-o în dreapta și s-a făcut nevăzut. Amorțită, am închis ușa. Am încuiat-o. Și apoi m-am tras câțiva pași în spate. Aveam obrajii umezi. Cu mâini tremurânde, mi-am ridicat ochelarii pe cap și mi-am lipit palmele de ochi.

Mai prost de atât nici că ar fi putut să-mi iasă. M-am împleticit până la canapea, pe care m-am prăbușit și mi-am lăsat mâinile în jos.

— Ah, Doamne, am șoptit.

Știusem că avea să se înfurie și mă îngrozise gândul că avea să mă urască fiindcă îl mințisem. La urma urmei, de-asta îmi și fusese atât de greu să-i vorbesc din nou, dar după tot ce se petrecuse noaptea trecută, după acea dimineață, nu-l credeam în stare să plece așa cum o făcuse. Înțelegeam că încă era supărat, dar... dar nu mai știam ce să mai cred.

Lacrimile îmi brăzdau obrajii și am tras cu greu aer în piept, iar respirația mi s-a oprit curând într-un suspin. Nu era deloc bine și eu eram singura vinovată.

„Încetează cu plânsul", mi-am spus.

Mă simțeam ca și cum aș fi avut o greutate imensă pe piept, așa că mi-am repetat ce-mi spusese el la plecare.

„Mi-a spus că e totul în regulă. A zis c-o să mă sune."

Iar Reece nu mințea.

Nu era ca mine.

N-am mai primit niciun semn de la Reece toată ziua de marți. N-am mai pictat, nici măcar n-am mai pășit în studio. N-am făcut nimic altceva decât să stau ca o pleașcă pe canapea, cu ochii pironiți asupra telefonului, dorindu-mi să sune sau să primesc un mesaj.

Reece nu m-a sunat și nu mi-a scris nici miercuri.

N-am mai intrat deloc în studio, iar singurul motiv pentru care m-am ridicat de pe canapea a fost ca să mă duc la serviciu. Dacă n-ar fi fost vorba despre parbrizul pe care tocmai îl spărsesem și pe care trebuia să-l plătesc, aș fi sunat să anunț că eram bolnavă. Uite încă o decizie proastă pe care o luasem și pentru care plăteam și la propriu, și la figurat.

Era ca naiba să lucrezi la Mona miercurea seara!

Aveam o durere de cap care-mi pulsa de la tâmple spre ochi și înapoi la tâmple. Aveam ochii umflați și am motivat spunând că am făcut o alergie. Asta i-am zis lui Jax, care m-a întrebat de ce arătam ca naiba. Dar mințisem. În dimineața de miercuri încă îi simțeam mirosul lui Reece pe cearșafuri... și am pufnit în plâns la fel ca atunci când aflasem că Reece ieșea cu Alicia Mabers, o jucătoare de tenis blondă și absolut perfectă. Doar că la vremea aia îl aveam pe Charlie, care să mănânce ciocolată și să se uite la filme de groază cu mine, ajutându-mă astfel să nu mai simt că era sfârșitul lumii.

Am continuat să-mi spun că lacrimile pe care le vărsam erau, de fapt, mai mult pentru că pierdusem un prieten decât pentru ce-ar fi putut deveni legătura noastră. Niciodată nu-mi permisesem să mă gândesc că aș fi avut vreodată vreun viitor alături de Reece, așa că nu era posibil să plâng pentru asta.

Nu era posibil.

Pe la jumătatea nopții, Brock Mitchell, cunoscut drept „Bestia", și-a făcut apariția fără gașca lui obișnuită de fete și de tipi musculoși. Brock era destul de vestit prin părțile noastre. Era un luptător de arte marțiale, campion în devenire, care se antrena în Philadelphia. Nu aveam nici cea mai vagă idee cum de-l cunoștea pe Jax, dar, dacă stăteam bine să mă gândesc, Jax părea să cunoască pe toată lumea.

Era mai înalt decât Jax și avea un corp pe care se vedea că-și petrecea ore întregi la sală, mda, era o bunăciune. Cu un păr negru, țepos și cu un ten care-mi amintea de lutul copt, Brock avea un aer intimidant pentru cei care nu-l cunoșteau, dar de fiecare dată păstrase o atitudine rezervată și fusese politicos cu cei din jur.

S-a așezat la bar și mi-a făcut cu ochiul, iar Jax s-a apropiat de el. Urma un moment de discuții ca între prieteni. Nu le dădeam mare atenție, dar cum era o seară de miercuri și în club nu erau decât cei obișnuiți, iar muzica încetase de tot, n-am avut cum să nu le aud conversația. La început, n-au discutat despre nimic important. Doar niște informații despre un meci care avea să se desfășoare în cușca morții și despre o sponsorizare pe care Jax ar fi vrut s-o obțină foarte repede, după care au schimbat subiectul.

— Omule, îți spun, azi a fost nebunie curată, a zis Brock dând sticla pe spate și trăgând o dușcă. Una dintre fetele care lucrează la birourile de la clubul unde mă antrenez nu a mai apărut azi la serviciu. Antrenorul Simmons zice că nu a anunțat nimic și că pur și simplu nu a mai apărut, dar...

A dat din cap și ochii întunecați i-au sclipit de mânie.

— A pus mâna pe ea un nebun de legat.

M-am oprit, strângând în mâini cârpa pe care o foloseam ca să șterg sticlele de pe rafturile de sus. Jax și-a înclinat capul într-o parte.

— Ce s-a întâmplat?

— Un nemernic a intrat la ea în apartament. Și a cotonogit-o destul de rău, din câte am auzit, a continuat el și și-a strâns mâna într-un pumn periculos. Știi, nici nu pot să mă gândesc cum de un bărbat poate să-i facă rău unei femei? Pur și simplu, nu pot să pricep.

— Isuse, a zis Jax clătinând din cap. Asta e... al câtelea incident de luna asta, al treilea parcă?

— Păi, a fost mai întâi fata aia care a dispărut la începutul verii, am spus și m-am apropiat de locul unde stăteau cei doi, lăsând cârpa pe tejghea. Cred că o chema Shelly sau așa ceva.

Brock a încuviințat.

— Nu-s polițist. Și nici psiholog. Dar mi se pare că avem prin preajmă un psihopat.

Mi-am încrucișat brațele ca să-mi opresc tremuratul care-mi străbătea spatele. Gândurile mi-au zburat imediat la lucrurile ciudate care se petreceau la mine acasă și am înțepenit. Era o nebunie

să mă gândesc că ceea ce se petrecea la mine acasă avea vreo legătură cu sărmanele fete. Plus că n-avea niciun sens. Cum ar fi putut cineva să intre la mine în casă și să facă toate chestiile alea, iar eu să nu-mi dau seama? Dar tot trebuia să întreb:

— Ai cumva idee dacă fetele astea au fost urmărite înainte? Dacă au existat indicii sau avertismente de vreun fel?

— N-am auzit, mi-a răspuns Jax îndreptându-și corpul spre mine.

A ridicat o sprânceană.

— Fac pariu că Reece știe mai bine, totuși.

Ah. Cuvintele mi-au întors stomacul pe dos, de parcă aș fi primit o lovitură. Nu eram pregătită să răspund la așa ceva. Din câte știa Jax, din urmă cu câteva zile, între mine și Reece lucrurile mergeau din ce în ce mai bine. Dar acum nu mai eram atât de sigură.

— Dar un lucru e sigur. Indiferent cine-o fi tipul ăsta, e un om mort, a continuat Brock curbându-și buzele într-un zâmbet malițios. Fata care lucrează la noi e verișoara lui Isaiah.

— Mama mă-sii, a bombănit Jax.

Exact așa aș fi spus și eu. Isaiah era un tip destul de controversat prin părțile locului. Pentru cei din afară, părea un om de afaceri cât se poate de legal, dar pentru cei din partea locului, inclusiv pentru poliție, era mult mai mult. Conducea Philadelphia și orașele din jur. Cu alte cuvinte, nu era genul de om cu care să te încurci și era destul de inteligent în ceea ce privește afacerile necurate, fiindcă forțele de ordine nu reușiseră să-l prindă cu nimic.

De la Isaiah furase droguri mama Callei, în valoare de milioane de dolari. Și, fiindcă Isaiah era un om ale cărui puteri ajungeau departe, mama Callei nici măcar nu mai locuia pe aici. Singurul mod prin care putuse să mai trăiască a fost să dispară.

Isaiah avea totuși un cod de etică. Unul dintre băieții lui, Mack, plecase după Calla, deși ar fi trebuit să se ocupe de mama ei. Lui Isaiah nu-i convenise asta, fiindcă, din punctul lui de vedere, Calla era nevinovată. Nimeni nu a putut să dovedească nimic, dar atunci când l-au găsit pe Mack pe un drum lăturalnic, cu un glonț în cap, au știut cu toții că fusese fapta lui Isaiah.

Chiar dacă băieții lui petreceau o grămadă de timp la Mona, pe Isaiah nu-l văzusem decât de câteva ori. Rareori intra la Mona și lăsa întotdeauna bacșișuri astronomice.

— Da. Așa că n-are numai poliția pe urmele lui, ci și pe băieții lui Isaiah. Tipul ăsta ar fi bine să se roage să-l găsească poliția mai întâi sau ultimul lucru pe care o să-l mai vadă o să fie un portbagaj pe dinăuntru.

Brock s-a lăsat pe spate și și-a încrucișat brațele masive peste pieptul mare, apoi a ridicat dintr-un umăr.

— Dar, dacă stau să mă gândesc mai bine, sper să pună Isaiah mâna pe el.

Indiferent dacă asta mă făcea un om rău, și eu speram același lucru.

Brock a rămas până mi-am terminat tura și cei doi m-au condus pe urmă la mașină. Tot nu primisem niciun semn de la Reece, niciun telefon, niciun mesaj. Durerea pe care o purtam în mine de douăzeci și patru de ore se transforma deja într-o panică amară.

Înainte ca situația s-o ia razna în dimineața de marți, îmi spusese că ar fi vrut să luăm masa împreună, iar la plecare mă asigurase că totul era în regulă și că urma să mă sune. Mai trăgeam speranțe pentru ziua de joi.

Reece avea să sune. Aveam să luăm masa împreună. Nu era un nemernic. Nu fusese niciodată, așa că știam că n-avea cum să mă lase baltă de data asta.

Era liniște pe strada pe care se afla locuința mea și am simțit că se răcorise în timp ce am mers din parcare până la intrare. Aproape că simțeam mirosul toamnei care nu era prea departe. După o vară lungă și fierbinte, abia așteptam dovlecii și crizantemele.

Am descuiat, am intrat în apartamentul întunecos, după care am închis ușa în urma mea. Nu știu de ce, dar de îndată ce am auzit zgomotul încuietorii, am simțit că mi se face pielea de găină. Niște degete de gheață mi-au alunecat pe șira spinării și am înghețat pe loc, în întuneric.

M-a cuprins o senzație acută că nu eram singură. Simțeam un fior de groază în tot corpul. Pieptul mi se ridica și cobora cu

rapiditate, iar eu am rămas nemișcată. Poate c-ar fi trebuit să le fi spus băieților despre chestiile ciudate care se petreceau la mine în apartament. Dacă aș fi făcut-o, ar fi insistat să mă conducă acasă, dar mi se păruse ceva mult prea aiurea, ciudat și de neexplicat, așa că n-am mai menționat nimic. Iar acum mai aveam puțin și făceam un atac de cord.

Pe orbecăite am pipăit lampadarul înainte să găsesc butonul de pornire. L-am aprins și sufrageria a fost instantaneu inundată de o lumină caldă și slabă, numai că celelalte umbre de jur împrejur mi se părea că se întunecaseră.

Am băgat mâna în geantă, am apucat telefonul și l-am scos. Am înaintat încet, așezându-mi geanta pe fotoliu. Cu telefonul în mână, am intrat în bucătărie, unde am aprins luminile.

Nimic nu părea nelalocul lui.

Cu inima în gât și cu urechile ciulite, am deschis mașina de spălat vase, așteptându-mă să descopăr pe acolo vreun set de chiloți cu sutien. Se auzea ceva venind dinspre capătul apartamentului, dinspre dormitoare. Să fi fost zgomotul făcut de o ușă închisă încet? Nu eram sigură.

M-am întors, cu inima bătându-mi nebunește în piept. Teama mi se strecura subtil pe sub piele. Auzisem oare o ușă închizându-se sau nu? Să fi fost doar în imaginația mea? În momentul acela nu mai eram sigură de nimic, dar am apucat un cuțit imens de pâine din suport.

După ce am tras adânc aer în piept, am pornit în recunoaștere prin tot apartamentul. Nu părea nimic neobișnuit, nu era nicio ușă deschisă acolo unde n-ar fi trebuit și nici invers, drept care, cu luminile aprinse în toată casa, m-am prăbușit pe pat, cu un oftat.

Trebuia să mă duc la biserică și să cer să mi se facă o exorcizare în casă. Privirile mi-au căzut asupra cuțitului înfricoșător pe care-l țineam în mână, așa că l-am pus lângă mine pe pat și mi-am privit telefonul. I-aș fi putut scrie lui Reece. Să-i povestesc că auzisem zgomote în casă. Ar fi venit imediat și n-ar fi fost nicio minciună, dar...

Dar n-ar fi fost deloc corect.

Ar fi fost ca și cum aș fi atins un nou nivel de disperare, dar încă n-ajunsesem într-un asemenea stadiu. Nu încă.

N-am reușit să dorm îndeajuns. Speriată de cum mă simțisem când intrasem în casă și de tot ceea ce se întâmplase, m-am trezit din oră în oră până s-a luminat de ziuă.

De îndată ce s-a crăpat de ziuă, m-am înființat în studio. Dând deja uitării tabloul cu Andrew Jackson, am rămas ceva timp cu privirea fixată asupra pânzei albe, după care mi-am luat pensulele. Habar n-aveam ce pictam. Era ca și cum mâna mea ar fi avut o minte proprie. Eram pe pilot automat. După câteva ore au început să mă doară mâna și ceafa, din cauză că stătusem practic în aceeași poziție.

Frecându-mi mijlocul, m-am lăsat pe spătarul scaunului. Mi-am lăsat capul într-o parte și, fără să vreau, mi-a scăpat o înjurătură:

— Să mă ia naiba!

Pe fundal era un albastru precum ouăle de mierlă, identic cu cel de pe pereții din bucătărie, și-un alb la fel ca acela al dulapurilor. Asta n-ar fi fost mare lucru, dar ceea ce am descoperit în centrul tabloului aproape că m-a făcut să-mi vină să-mi trag una.

Se vedea că-mi fusese greu să surprind culoarea pielii, în amestecul de nuanțe de maro cu roz și galben, până când m-am apropiat cât am putut de mult de tonul auriu. Îmi fusese ușor să-i desenez umerii, dar contrastul conturului mușchilor îmi dăduse cel mai mult de furcă. Încheietura mâinii mele nu părea să fie impresionată de efortul necesar pentru a-i surprinde exact curbura spatelui, cu mușchii încordați, de-o parte și de alta. Cel mai ușor îmi fusese cu pantalonii negri.

Îl pictasem pe Reece așa cum îl văzusem ultima oară, în bucătărie.

Am strâns din ochi, dar asta nu m-a ajutat să-mi treacă usturimea și nici să-mi oprească lacrimile. Am simțit cum creștea în mine un sentiment de frustrare. Știam, fără să mă uit măcar la telefon, că era zece și jumătate dimineața. Ceea ce m-a făcut să simt dureri în piept și să-mi bolborosească stomacul, ca și cum aș fi mâncat prea mult.

Nu mai puteam aștepta. Așteptasem deja două zile.

Am lăsat pensula în suport și m-am grăbit să-mi iau telefonul. Și, fără să mai stau aiurea pe gânduri, fără să mă mai stresez, i-am scris lui Reece un mesaj scurt.

Mi-e dor de tine.

Doamne, era adevărat, straniu, dar adevărat. Îmi petrecusem un an din viață fără să-i vorbesc și-mi fusese dor de el în tot acel timp, dar dorința aia fusese acoperită de furie și de amărăciune. Odată dispărute sentimentele acelea, nu-mi mai rămăsese decât dorul de el.

Am șters și am scris altceva: *Ne mai vedem azi?* După care am șters și asta și m-am hotărât să-i spun doar: *Salut!*

Mi-am luat telefonul în dormitor și-am făcut repede un duș, după care mi-am uscat părul cu föhnul. Ba chiar mi-am făcut niște bucle și m-am machiat, să fiu pregătită, în caz că...

Apoi am început să fac ture prin sufragerie și bucătărie, mult prea agitată ca să pot sta jos și simțind cu fiecare minut cum mă cuprindeau frustrarea și panica.

Ora douăsprezece s-a făcut unu, iar apoi două și, când mai rămăseseră doar treizeci de minute pentru a mă pregăti să intru în tură la Mona și tot nu primisem niciun mesaj, atunci mi s-a spulberat și ultima rază de speranță care mai sălășluia în sufletul meu.

Reece mă mințise.

Pentru prima oară de când îl cunoșteam, mă mințise. În clipa aceea, am știut că n-avea să mă sune. Lucrurile nu erau deloc în regulă între noi.

Șaisprezece

Cred că unul dintre cele mai rele lucruri din viață este să dormi așa cum îți așterni. Mă scotea din minți proverbul ăsta idiot, dar era adevărat. Atunci când te simțeai dezamăgit sau întristat de ceva ce nu puteai controla, era mult mai ușor să treci peste, dar atunci când era vorba despre ceva ce ți-ai făcut cu mâna ta, ei, atunci era mult mai greu să te descurci.

Eu eram vinovată pentru toată nebunia asta cu Reece. Ce-i drept, fusese nevoie de amândoi, dar unul din noi se îmbătase criță, iar eu ascunsesem adevărul despre ce se petrecuse în noaptea aceea din urmă cu un an. Îi înșelasem încrederea. Pentru unii poate că asta nu însemna mare lucru, numai că pentru Reece nu era așa. Pentru el onestitatea era cea mai importantă.

Joi seara, exact înainte să iau o pauză, a trecut Katie să mă vadă. N-a fost nevoie să-mi arunce decât o privire ca să știe tot. Sau or fi fost puterile ei de super stripteuză.

Am luat un bol cu cartofi prăjiți din bucătărie și ne-am ascuns în birou. S-a cocoțat pe masă, ceea ce m-a făcut să zâmbesc, în ciuda faptului că mă simțeam ca naiba. Rochia de pe ea, dacă așa s-ar fi putut numi chestia aia cu care era îmbrăcată, nu reușea să-i acopere fundul atunci când se așeza.

— Spune-mi totul, mi-a cerut ținând bolul cu cartofi.

M-am așezat lângă ea și i-am povestit ce se petrecuse. Cum aveam încredere deplină în ea, i-am oferit toate detaliile. Mă rog, n-am detaliat atât de mult felul în care m-am agățat de táblia

patului în dimineața de marți. Nu era un amănunt necesar în conversația noastră.

Când am terminat, Katie mâncase deja jumătate din cartofi.

— Scumpa mea, uite cum stă treaba. Ai tot zis: „aș fi putut să..." și „ar fi trebuit să...". Nu mai ai cum să schimbi trecutul și, la drept vorbind, n-ai omorât pe nimeni.

Probabil că am făcut o mutră ciudată, fiindcă a fost nevoită să adauge:

— Nu te mai chinui atâta. Știi bine cu ce-ai greșit. Ți-ai cerut deja iertare și ai făcut-o din tot sufletul.

Dându-mi bolul, s-a dat jos de pe birou, apoi s-a proptit în fața mea, cu mâinile în șolduri.

— Și dacă Reece nu e în stare să treacă peste asta, atunci să știi că nu merită să-ți pierzi timpul cu el. Și nu-ți spun asta ca un clișeu.

Am vârât în gură ultimul cartof și, punând bolul deoparte, i-am răspuns:

— Știu, dar îl plac...

— Îl iubești vrei să spui, m-a corectat ea trântindu-se pe canapeaua din piele de la perete.

Mi-am dat ochii peste cap și-am mișcat nepăsătoare din mână, dar pe dinăuntru îmi simțeam inima răscolită.

— Ei, n-aș merge așa de departe.

— Și atunci de ce plângi de marți încoace, dacă zici că nu-l iubești?

Am mijit ochii.

— Hm, pentru că-l plac foarte mult. De multă vreme. Și pentru că eram prieteni buni și acum am distrus asta. Și nu plâng de marți, am adăugat, brusc îmbufnată fiindcă nu mă credea, cel puțin nu încontinuu.

Și-a ridicat o sprânceană blondă.

— Bine. Uite ce-i, primul lucru pe care trebuie să-l faci este să nu te mai minți pe tine însăți. Recunoaște că-l iubești de ani întregi și gata. Nu e nimic greșit în asta.

Am deschis gura să spun ceva, dar și-a ridicat mâna și m-a oprit.

— În al doilea rând, dă-l naibii. Sau nu neapărat, poate doar până când își revine, dar așa cum ți-am spus, dacă nu trece peste asta, el e de vină, nu tu.

Încuviințând, mi-am dat o șuviță de păr pe după urechi și m-am lăsat să alunec de pe birou. Pricepeam foarte bine ce voia să-mi spună.

— Calla și Teresa vin acasă weekendul viitor. Trebuie neapărat să ne întâlnim și să ne facem praf, m-a anunțat ridicându-se de pe canapea cu aerul unei zeițe care fusese invocată de către muritorii de rând. Adică, să ne îmbătăm și să vorbim despre cât de proști sunt bărbații, iar a doua zi să ne trezim și să nu mai vrem să punem niciodată gura pe băutură.

— Bine, bine, am mormăit.

— Să ne îmbătăm ca în noaptea aia în care a plecat Calla, a continuat, iar eu m-am făcut mică, știind prea bine încotro avea să ducă discuția. Mai ții minte? Erai convinsă că o să-ți susțină greutatea un dulap din ăla de plastic?

— Dar nu m-a susținut, i-am răspuns iritată.

Dându-și capul pe spate, a izbucnit în hohote de râs.

— Ba da, vreo treizeci de secunde. După care te-ai vârât înăuntru, cu genunchii lipiți de piept.

— M-ați scos din minți.

— Și chestia aia s-a rupt și-am crezut că ți-ai rupt spinarea.

Și eu crezusem la fel. Și Calla și Teresa tot așa, ceea ce mă ducea cu gândul la cât de recunoscătoare trebuia să mă simt că nu-mi rupsesem nimic, fiindcă niciuna dintre fete nu reușise atunci să se oprească din râs ca să vadă dacă mai trăiam sau nu.

Naiba s-o ia de tequila!

Venind direct spre mine, Katie m-a luat în brațe și m-a strâns de-am zis că leșin.

— O să fie bine, ai să vezi. O să-și revină el.

Am strâns-o și eu.

— Chiar crezi ce zici sau ai niște superputeri care-ți spun asta?

A chicotit și s-a desprins din îmbrățișare.

— Spune-i intuiție feminină, dacă vrei.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Pe bune?

— Da, mi-a răspuns plutind până la ușă. Trebuie să plec, că arde, și da, chiar arde de data asta, a mai zis lovindu-și fundul. Dragoste și pace, draga mea.

Am privit în urma ei zâmbind. Katie era diferită, ceea ce era nemaipomenit. Mi-am aranjat ochelarii și, cu toate că mi-am propus să nu o fac, mi-am luat geanta din dulap și mi-am verificat telefonul.

Zâmbetul mi-a dispărut imediat de pe buze. Aveam un mesaj, dar era de la Dean, și am simțit că mi se înmoaie genunchii. Apoi am văzut afișat același mesaj pe care i-l trimisesem mai devreme lui Reece și de la care nu primisem niciun răspuns.

Salut!

Am oftat, simțindu-mă cuprinsă de tristețe. Mama mă-sii, devenisem versiunea feminină a lui Dean, îi trimiteam mesaje unui tip care nu era câtuși de puțin interesat. Se stresase oare și el la fel de mult ca mine pentru mesajele alea? Poate că încercase și el o mulțime de versiuni până când alesese formula asta complet inofensivă de salut. Și simțeam că primeam un pumn în stomac ori de câte ori vedeam mesajul. Mă durea *sufletul*.

Mi-am băgat telefonul în buzunarul de la spate al pantalonilor și mi-am înghițit lacrimile care amenințau să-mi invadeze ochii. Era cazul să-mi revin. La urma urmei, eu eram vinovată pentru toată situația asta. Reece luase o decizie. Și, în ciuda a ceea ce credea Katie, nu eram câtuși de puțin îndrăgostită de el.

Era imposibil să mă fi îndrăgostit așa de tare de el.

Nu mă îndrăgostisem de nimeni până atunci și nici n-aveam s-o fac.

*

Era vineri după-amiază și nu mă mai gândeam deloc la Reece. Apăruse o nouă problemă, mult mai serioasă decât relația mea sau decât lipsa ei, ca să fiu mai exactă.

Sora Venter stătea lângă mine, la picioarele patului lui Charlie, cu fața schimonosită într-o expresie de compasiune care i se regăsea chiar și în ochii obosiți.

— Dacă ai nevoie de ceva, știi unde să mă găsești, mi-a spus.

Prea speriată să vorbesc, n-am putut decât să încuviințez. A ieșit din cameră și a închis ușa cu grijă în urma ei, iar eu am rămas în picioare. Era ca și cum cineva ar fi apăsat pe butonul de „pauză" a vieții.

Charlie era din nou hrănit artificial.

Voiam să închid ochii, dar ce rost ar fi avut? N-ar fi schimbat ce vedeam. N-ar fi schimbat nimic. I-aș fi deschis și Charlie ar fi fost în aceeași stare. Viața lui nu se putea da nicicum înapoi.

Pătura lila îi acoperea pieptul osos, ascunzând totul de la umeri în jos, dar eu știam că pe dedesubt avea mâinile legate bine de pat.

Nu suportam chestia asta, pur și simplu mă scotea din minți faptul că era legat. Mi se părea inuman și mult prea crud, chiar dacă știam că exista un motiv real. Dar de îndată ce-i atașau tubul prin care îl hrăneau artificial, Charlie începea să tragă de el. Așa că îl legau pentru binele lui, dar tot mă durea să-l văd așa.

M-am forțat să mă apropii de fotoliul de lângă patul lui, pe care m-am așezat țeapănă, cu geanta lângă mine. M-am întins, i-am găsit mâna pe sub plapumă și i-am cuprins-o într-ale mele.

— Charlie, i-am șoptit. Ce ne facem?

Charlie avea ochii deschiși, dar eu mi-aș fi dorit să fi fost închiși, fiindcă era ceva ciudat în ei. Erau pierduți, lipsiți de viață. Dacă n-ar fi clipit din când în când sau n-ar fi tresărit, aș fi zis că era un manechin.

Îl priveam și în piept mi se cuibărea spaima. Doamne, nu arăta deloc bine. Nu-mi aminteam să-l fi văzut vreodată atât de slăbit și de pământiu la față.

Minutele au trecut unul după altul și n-am auzit nimic altceva decât ciripitul păsărilor de afară și zumzăitul conversațiilor din

celelalte încăperi. Cât timp am stat acolo am simțit un nod de spaimă cuibărit în piept. Mă ducea cu gândul la... la bunicul meu, care stătuse internat într-un azil chiar înainte să moară. Eram mică pe atunci, dar mi-o aminteam pe mama cum stătea lângă un pat la fel ca ăsta și-l ținea de mână pe bunicul și-i șoptea la ureche, iar el dormea cufundat într-un somn atât de adânc, încât nici nu-mi dau seama dacă i-am văzut vreodată pieptul ridicându-se.

Acum mă simțeam la fel ca atunci și nu-mi puteam alunga gândul că nu eram singuri în cameră. Că mai era cineva în afară de mine și de Charlie, și anume moartea.

M-am apropiat cât am putut de pat, am închis ochii și mi-am rezemat capul de perna de lângă a lui.

— Mi-e așa de dor de tine, i-am șoptit răgușită. Știu că și tu știi asta.

Din colțurile ochilor îmi țâșneau șuvoaie de lacrimi, agățându-mă cu mâinile de pătură și de mâna lui. Cine ar fi crezut că mai eram în stare să plâng cu așa ușurință după săptămâna care tocmai trecuse? Poate că ajunsesem într-o stare emoțională jalnică. În clipa aia nu-mi prea păsa. Toată neliniștea pe care o simțisem din cauza lui Reece nici nu se compara cu ceea ce simțeam acum. Am vrut să mă strecor lângă Charlie în pat, dar m-am temut să nu-i mișc tubul.

Știam că trebuia să mă comport normal. Trebuia să scot unul dintre tablourile pe care i le făcusem cu ceva săptămâni în urmă și trebuia să mă apuc să-i citesc. Asta era normalitatea vizitelor noastre. Îmi plăcea să cred că amândoi aveam nevoie de asta.

Dar n-am reușit să mă gândesc decât la acele câteva secunde când totul s-a schimbat pentru Charlie, pentru mine. Indiferent de câți ani se scurseseră de atunci, mie mi se părea că totul se petrecuse cu o zi în urmă.

Era vineri seara, la câteva săptămâni după ce începuse școala, și singurul motiv pentru care mă dusesem la meciul de fotbal era că juca Colton, ceea ce însemna că Reece urma să se afle în tribună, să-și vadă fratele mai mare.

Eu și Charlie trecuserăm deja de cinci-șase ori prin fața tribunei unde stăteau Reece și prietenii lui.

— Să știi că arăți deja ca un obsedat în toată regula, m-a anunțat Charlie.

L-am înghiontit cu șoldul.

— E bine așa.

M-a privit piezîș.

— Când oare e bine să urmărești pe cineva?

— Când e vorba despre Reece Anders, am glumit și-am pufnit în râs când l-am văzut dându-și ochii peste cap. Ei, haide, că știu eu mai bine și știu că și tu crezi că arată demențial, nu numai eu.

— Asta n-am cum să neg, a adăugat privind peste umăr spre locul în care stătea Reece, după care și-a întors imediat privirea. Se uită la noi.

— Poftim? am țipat și m-am împiedicat.

M-am holbat la el.

— Minți, nu-i așa?

Charlie mi-a râs în față.

— Nu, nu te mint. Uită-te singură dacă nu mă crezi, dar prefă-te și tu puțin, nu te uita direct.

— Cum adică să nu mă uit direct? am bombănit, dar la următorul pas m-am prefăcut că arunc o privire peste umăr.

L-am reperat imediat pe Reece, ca și cum aș fi avut un radar de găsit băieți frumoși foc.

Reece se uita la noi, la mine. Și-mi zâmbea. Cu cel mai frumos zâmbet din lume. Cald. Prietenos. Dezinhibat. Mi-am simțit inima bătând să-mi spargă pieptul și i-am zâmbit și eu.

— Ah, a spus Charlie, îmi cer scuze.

La început nu mi-am dat seama despre ce vorbea Charlie, după care mi-a atras atenția un țipăt ascuțit.

Una dintre majorete îl strigase pe Reece. Ridicându-se pe vârful tenișilor albi, i-a trimis un sărut în zbor. Mi-am simțit stomacul ajungând rapid în vârful degetelor de la picioare. L-am privit pe Charlie.

Se făcuse mic.

Nu la mine se uita Reece. Nu mie îmi zâmbea. Doamne, ce situație jenantă. Oftând, am mărit pasul.

— Ești gata de plecare? l-am întrebat.

— Sunt gata de când am ajuns, mi-a răspuns. Dar e cazul să-ți scoți din minte să-l mai urmărești. Uite și tu ce s-a întâmplat, Roxy, vezi? Nu iese nimic bun din asta.

— Te urăsc.

A râs și mi-a înconjurat umerii cu un braț, strângându-mă aproape de el.

— Haide. Hai acasă la mine. Ai mei sunt tot la casa de lângă lac și am găsit din nou cheia de la dulapul cu băutură.

M-am răzgândit imediat.

— Te iubesc.

Charlie a pufnit pe nas.

Cu gândul să mi-l scot definitiv din minte pe Reece, ne-am îndreptat spre porțile terenului de fotbal. Charlie își ținea în continuare mâna pe umerii mei.

— Urăsc să vin la chestii de-astea, s-a plâns el. De fiecare dată când venim, suntem nevoiți să parcăm pe iarbă. O să fim plini de căpușe din cap până-n picioare.

Am surâs spre cerul înstelat și ne-am croit drum în continuare prin iarba înaltă până la jumătatea pulpei.

— Sunt convinsă că ai deja vreo douășpe lipite de picioare.

— Băi, asta chiar e nasol, a zis și și-a îndepărtat mâna împingându-mă.

M-am împleticit și am pufnit în râs, știind că urma să mă roage să-l verific până și-n cap atunci când aveam să ajungem acasă la ai lui.

— În seara asta vreau să văd Un sărut adevărat.

Chiar și pe întuneric și fără să mă uit la el, tot am știu că și-a dat ochii peste cap.

— Filmul ăla e așa de vechi, că ar fi cazul să iasă la pensie, a spus.

— Ba nu, niciodată! am strigat și am sărit peste o piatră lângă care parcase cineva mașina. Tipul ăla e mult prea mișto.

— Tipul ăla e deja foarte bătrân în viața reală, mi-a întors-o el.

L-am înghiontit ușor.

— Haide, nu-mi strica momentul.

Și-a vârât mâinile în buzunarele pantalonilor scurți și a clătinat din cap. Deja îi zărisem mașina, era parcată lângă o dubiță care nu fusese acolo de la început.

— Auziți, ne-a strigat cineva. Unde credeți că plecați?

M-am răsucit și am privit în urmă, înăbușindu-mi un mormăit când am văzut cine era. Henry Williams. Și nu era singur, ci însoțit de doi amici. Toți trei erau cu un an mai mari decât noi. Și toți trei erau niște imbecili notorii. El, mai ales, era cel mai imbecil. Genul ăla care arăta bine și era conștient de asta, chestie care o anula complet pe prima.

— Continuă să mergi, nu te opri, mi-a șoptit Charlie.

Nu l-am ascultat. M-am întors spre ei și mi-am pus mâinile în șolduri.

— Nicăieri unde să fiți și voi invitați.

Charlie a bombănit ceva în barbă, s-a oprit și s-a întors spre ei. Cred că a zis că am o gură care-o să ne bage în bucluc sau ceva de genul, dar nu era nici prima, nici ultima oară când auzeam asta.

Unul din prietenii lui Henry a izbucnit în râs și sunetul acela mi-a zgâriat nervii. Era ascuțit, semăna cu vocea majoretei, dar hohotul îmi amintea de o mâță lovită de o mașină.

Henry nu părea tulburat de ceea ce-i spusesem. S-a apropiat țanțoș de locul în care mă oprisem cu Charlie, umflându-se în pene ca un păun.

— Arăți bine în seara asta, Roxy.

Mi-am ridicat sprâncenele.

Charlie a oftat.

— Arăt bine în fiecare seară, i-am răspuns și mi-am încrucișat brațele la piept.

A zâmbit superior și m-a sorbit din priviri, iar eu am avut senzația că m-a străbătut o armată întreagă de furnici. Mare păcat că era așa de imbecil, fiindcă nu arăta deloc rău.

— Așa este, a spus și apoi l-a străfulgerat pe Charlie cu privirea. Și ce planuri ziceați că aveți în seara asta?

— Avem de gând să...

— Nu vorbeam cu tine, l-a întrerupt Henry și jur că am simțit că aveam și o latură de viperă, pe care nu știu cum, dar el reușea s-o aducă la viață. De ce nu-l lași naibii pe poponarul ăsta și nu vii cu...

— Poftim, ce-ai spus? am zis văzând roșu în fața ochilor. Cum mama naibii i-ai spus?

Charlie m-a apucat de braț.

— Lasă-i în pace. Știi că n-are niciun rost să te cerți cu proștii.

Dar eu nici în ruptul capului n-aveam de gând să las să treacă de la mine.

Mi-am întrerupt șirul amintirilor, m-am ridicat și mi-am frecat obrajii cu palmele, pe dedesubtul ochelarilor. Vinovăția mă cuprindea cu gheare lipicioase. Mi-am lăsat mâinile în jos și l-am privit. Avea capul ușor întors către mine, de parcă m-ar fi privit, dar se uita în altă parte, peste umărul meu, spre geam.

„Lasă-i în pace!" așa îmi spusese.

Dacă l-aș fi ascultat!

Vinerea asta era mai aglomerat decât de obicei la Mona, fiindcă nu-l aveam decât pe Nick în spatele tejghelei, Jax plecase să o vadă pe Calla în Shepherdstown. Cu excepția faptului că arătam ca naiba, cu părul prins aiurea în vârful capului și cu un maiou uzat cu două mărimi mai mare, eram recunoscătoare că nu simțeam cum trecea timpul. Lipsa somnului își spunea deja cuvântul și aveam o dispoziție oribilă, undeva la limita dintre „du-te naibii!" și „dracu' să te ia".

Pe măsură ce treceau orele, simțeam că mă indispuneam și mai mult. De obicei, Reece își petrecea serile de vineri la Mona. Bine, nu neapărat toată noaptea, dar apărea de obicei pe la ora zece. Prietenii lui se adunaseră deja la masă, la masa lor, dar de Reece nici urmă, iar eu știam că era din vina mea.

Dean a apărut pe la unșpe și l-am evitat, făcându-mi de lucru de cealaltă parte a barului. Nick i-a ținut companie și nu știu cine ce i-a zis, că pe la miezul nopții a plecat, iar mie nu mi-a păsat deloc.

Da, totul mi se părea nasol.

Mi se părea mai greu ca niciodată să-mi păstrez zâmbetul amabil pe față în timp ce amestecam băuturile și sporovăiam cu

clienții de la bar. Am reușit să termin și tura aia concentrându-mă doar asupra chestiilor pe care le aveam de făcut.

M-a ajutat să-mi termin tura și gândul că acasă mă aștepta o pungă imensă de nachos, cu care intenționam să mă împrietenesc. Aveam de gând să rad cașcaval pe ele, să le încălzesc și să le mănânc.

Sherwood, bucătarul nostru șef provizoriu, apăruse din concediu exact când m-am întors să-l servesc pe clientul care tocmai intrase în bar.

Am rămas literalmente cu gura căscată. Doamne, ce naiba se petrecea în noaptea asta?

În fața mea se afla Henry Williams și arăta puțin mai bine decât ultima oară când îl văzusem. Ca și cum s-ar fi bronzat. Bravo lui!

— Nu vreau decât să stăm de vorbă, mi-a spus și de-abia i-am auzit glasul, acoperit de muzica din fundal.

Am strâns sticla de whisky așa de tare, încât m-am mirat că nu s-a spart.

— Nu-mi vine să cred că ești aici, i-am spus uluită.

— L-am văzut pe Charlie, a continuat aplecându-se și am simțit un val de căldură pe ceafă și pe șira spinării. Știu că se simte foarte rău și că...

— Nu mai vorbi tu despre el. Nici măcar să nu-i pronunți numele, am spus și am agitat sticla la fel cum făcusem și cu cartea, dar, deși ardeam de dorința de a arunca în el cu ea și de a-l răni, nu am făcut-o.

Învățasem să mă abțin din experiența avută.

O fată mi-a făcut semn cu mâna și mi-a atras atenția. I-am aruncat lui Henry o privire plină de ură și m-am dus să iau comanda fetei. Sigur că el era tot acolo chiar și după ce am terminat de pregătit cocktailul tipei.

— Roxy, te rog mult, a început el. Vreau neapărat să...

— Vrei să știi cât îmi pasă când e vorba de ce vrei tu? i-am zis și mi-am desfăcut larg brațele. Deloc, atât îmi pasă.

Nick și-a făcut apariția, punându-și mâinile pe tejghea.

— Cred că ar trebui să pleci.

— Îmi cer scuze, a zis Henry ridicându-și mâinile și mutându-și privirea de la la mine la Nick. Nu vreau să fac probleme. Nu voiam decât să vorbesc cu ea. Atâta tot.

Furia m-a invadat atât de repede și de intens, încât, atunci când am deschis gura, am crezut că aveam să scot flăcări.

— Nu vreau nici măcar să-ți văd mutra, darămite să vorbesc cu tine.

— Ai auzit ce spune domnișoara, a conchis Nick ridicându-și mâna și indicându-i ușa. Afară!

Deși inițial mi s-a părut că avea de gând să comenteze, Henry a clătinat din cap. S-a aplecat, a scos un cartonaș alb din buzunar și l-a pus pe tejghea. M-a privit direct în ochi și a zis:

— Sună-mă. Te rog.

Am aruncat o privire spre ceea ce părea o carte de vizită cu o mașină desenată pe ea, apoi m-am uitat la el. Deja se întorsese cu spatele la mine, croindu-și drum prin mulțime. Am pufnit în râs, fără să mă pot controla. Păream nebună, semănam cu o hienă înainte să-și ucidă prada.

Nick a dat să ia cartonașul, dar, din nu știu ce motiv, l-am apucat înaintea lui. A ridicat din sprâncene, dar am clătinat din cap și mi l-am strecurat în buzunar.

Și-a înclinat capul spre urechea mea.

— De ce?

— Nu știu să-ți spun, am recunoscut, dându-mă înapoi și privindu-l. Habar n-am.

Restul nopții s-a desfășurat fără evenimente notabile. În loc să-l văd pe Reece, pe care-l așteptam în sinea mea să intre pe ușă, avusesem parte de Dean, de Henry Williams, de două tipe bete care vărsaseră pe jos și de un tip care se oferise să-mi dea ceva de băut ca să-i fac repede un sex oral.

Am ajuns acasă mult prea obosită ca să-mi mai pese de ciudățeniile care se petreceau la mine în apartament. Mi-am pus telefonul pe noptieră, m-am dezbrăcat, mi-am scos sutienul și am rămas

în chiloți și în maioul pe care-l purtam ca tunică. M-am strecurat în pat și mi-am tras pătura până la bărbie.

Ziua aceea fusese... dintre cele mai oribile cu putință.

La fel și ziua de ieri.

Ziua de mâine trebuia să fie mai bună.

Asta mi-am spus în sinea mea în timp ce zăceam în pat, complet epuizată. Pe bune că trebuia să fie mai bine a doua zi. Serios? Atunci când se întâmplase necazul cu Charlie fusese mult mai rău decât acum — toată acea neputință, furia, depresia... Totul fusese de-a dreptul cumplit. Și trecusem peste. Aveam să trec și peste rahaturile de acum, căci ce altă opțiune aș fi avut? Să plec capul și să mă dau bătută? Nu era stilul meu.

Nu știu când am adormit, dar probabil că o făcusem din moment ce brusc m-am trezit. Nu mai era nevoie să-mi alung somnul. Eram complet conștientă și priveam fereastra de vizavi de pat. Visasem. Nu mai știam exact ce, dar cineva mă striga.

Mi-am întins mâinile și picioarele și m-am uitat spre noptieră. Nu era nici măcar cinci dimineața. Dormisem vreo oră jumătate.

Tocmai voiam să mă întorc pe partea cealaltă când mi-am dat seama că ecranul telefonului meu era aprins, ca și cum aș fi primit un mesaj sau un apel și încă nu intrase în stand-by.

M-am ridicat în capul oaselor, l-am apucat imediat și, cu inima în gât, am apăsat pe buton. O persoană din întreaga lume ar fi putut să-mi trimită mesaje sau să mă sune la ora aia. Reece. Speranța m-a copleșit ca o lovitură de tun. Recunosc, nu era cel mai extraordinar lucru să trimiți mesaje sau să suni la cinci dimineața, dar tot era ceva, iar ceva-ul ăsta tot era mai mult decât nimic.

Ecranul a prins imediat viață când l-am atins cu degetul, l-am deblocat, dar nu mi-am dat seama imediat la ce anume mă uitam. N-am priceput din prima, mintea mea nu reușea să înțeleagă.

Nu era niciun mesaj sau vreun apel pierdut.

Mâna a început să-mi tremure.

Când am deblocat telefonul, m-a dus automat la ultima aplicație folosită, care n-ar fi trebuit să fie alta decât ecranul principal. Doar că nu era ecranul principal, ci galeria mea de fotografii.

Iar pe ecran vedeam una dintre ele.

În stomac mi-a explodat un urlet care mi s-a strecurat în gâtlej, dar nu a ieșit niciun sunet când am deschis gura. Groaza îmi blocase corzile vocale. Pe ecranul telefonului era o fotografie pe care n-aș fi putut să o fac eu niciodată, pentru că era o poză cu mine.

O poză cu mine *în timp ce dormeam.*

Șaptesprezece

Spaima și neîncrederea mă țintuiau în pat, cu ochii lipiți de poza în care eu dormeam. Îmi dădeam cumva seama că fusese făcută în acea noapte, fiindcă distingeam bretelele albastre și fundițele roz de pe maioul cu care eram îmbrăcată.

Doamne Dumnezeule!

Pulsul mi-o luase razna, iar aerul îmi intra în plămâni prin respirații scurte, sacadate. Am sărit din pat și picioarele goale mi-au alunecat pe parchet. Am ajuns la ușa dormitorului, pe care am deschis-o dintr-o mișcare, și am dat buzna pe holul scurt și îngust. Eram deja la ușa de la intrare când mi-am dat seama că cine făcuse poza aia — indiferent cine ar fi fost, deși aveam dubii că o fantomă ar fi putut-o face — putea să fie afară.

Doamne sfinte!

Putea să fie încă *înăuntru!*

Am intrat în panică și n-am mai știut ce să fac. Nu mai fusesem niciodată într-o astfel de situație. M-am îndepărtat de ușă, m-am răsucit pe călcâie și am fugit în baie. Ajunsă înăuntru, am încuiat ușa și m-am dat înapoi până când m-am lovit de vasul de toaletă. M-am așezat pe capac, încercând să respir și să-mi domolesc spaima cumplită. Am dat s-o sun pe prima persoană care mi-a venit în minte.

Pe Reece.

Cu degetul pe numele lui, m-am oprit. Ce rost avea să-l sun pe el? Nu mi-ar fi răspuns nici de data asta. Cu ochii în lacrimi, l-am

sunat pe Jax, însă mi-am amintit că era plecat din oraș. Pe de-o parte, îmi dădeam seama că nu mai gândeam clar. Trebuia să sun la poliție, ce naiba! Cineva fusese la mine în apartament în timp ce dormeam. Putea să fie în continuare acolo. Numai că celulele mele nervoase nu comunicau prea bine una cu alta.

L-am sunat pe Nick.

A răspuns aproape imediat:

— Roxy?

— Te-am trezit?

Ce întrebare tâmpită, dar asta mi-a ieșit pe gură.

— Nu, nu m-am culcat încă. Ești bine?

Cu ochii lipiți de ușa de la baie, mi-am tras genunchii la piept. Mi-a ajuns la urechi un bâzâit, de parcă aș fi stat lângă un stup de albine.

— Cred... cred că e cineva la mine acasă.

— Cum?

Avea vocea la fel de tăioasă ca un bici.

Am tremurat și am șoptit:

— M-am trezit și am găsit o poză cu mine pe telefon... o poză în care dorm.

— Fir-ar să fie!

— Nu eu am făcut poza, am spus trăgând cu nesaț aer în piept, dar am simțit în continuare că mă sufocam. La mine s-au petrecut tot felul de chestii ciudate în ultimul timp. Mi-a pornit mașina de spălat vase când eu nu eram acasă. Am găsit telecomanda în frigider. Capacul de la WC ridicat și alte chestii. Am crezut că am eu casa bântuită. Dar treaba asta cu poza nu o putea face decât o persoană, un om viu.

— Isuse Hristoase, Roxy, ai chemat poliția? E pe drum? m-a întrebat.

— Nu. Nu am chemat-o.

A urmat o fracțiune de secundă de tăcere.

— L-ai sunat pe Reece?

— Nu, am spus și m-am întins, punându-mi picioarele pe gresia rece. Nu pot să-l sun. El...

— Fată dragă, ești dusă cu capul? Trebuie să suni imediat la poliție. Așteaptă, a spus și mi s-a părut că l-am auzit mișcându-se.

Am auzit imediat o ușă trântindu-se.

— Unde ești?

— Sunt în baie, am spus ridicându-mă de pe capacul de la WC și dându-mi părul la o parte din ochi. N-am mai fost în stare să gândesc limpede. M-am trezit, am văzut poza și am intrat în panică.

— Vin la tine cât pot de repede și-l sun pe Reece. Are liber vinerea, nu? O să-mi răs...

— Nu-l suna. Te rog să nu-l suni, am zis și am strâns ochii cât am putut. Nu este... nu suntem în relații prea bune în momentul ăsta și nu vreau să... te rog mult, nu-l suna.

Adevărul era că știam cât de aiurea părea totul, cât de bizar era să te trezești și să găsești o poza cu tine pe telefon. Cineva ar fi putut crede că mi-am făcut-o singură, ca să atrag atenția asupra mea, și, la cum mergeau lucrurile cu Reece, nu voiam să creadă așa ceva despre mine.

— Mai ești?

— Da. Vin la tine, dar acum trebuie să închizi și să suni la poliție. În clipa asta, mi-a spus cu voce calmă și i-am auzit motorul mașinii pornind. Rămâi în baie până când te sun eu sau poliția, da? M-ai înțeles?

M-am simțit prost că n-am sunat mai întâi la poliție.

— Bine. Sun chiar acum. Îmi cer scuze.

— Nu-ți mai cere scuze, Roxy. Sună la poliție. Ajung și eu imediat.

Am făcut apoi ceea ce ar fi trebuit să fac de la bun început. Am sunat la poliție. Dispecera nu mi-a râs isteric în ureche atunci când i-am spus că m-am trezit și-am găsit pe telefon o poză pe care mi-a făcut-o cineva în timp ce dormeam. Mi-a luat datele și am rămas pe fir până când Nick m-a sunat pe cealaltă linie, să-mi spună că ajunsese și că era afară.

Habar n-aveam cum de ajunsese așa de repede. Probabil că încălcase o mulțime de reguli de circulație.

Unul dintre cele mai înfricoșătoare lucruri pe care a trebuit să le fac a fost să deschid ușa de la baie. Am apucat clanța tremurând din tot corpul. Iar apoi m-am așteptat să văd un criminal în serie îmbrăcat într-un costum de clovn. Dar holul era gol. Am alergat pentru a doua oară la ușa de la intrare.

Nick a intrat îmbrăcat cu aceleași haine cu care fusese mai devreme la serviciu. S-a uitat în treacăt la mine, m-a apucat de mână și mi-a aprins toate luminile din apartament.

— Unde erai, în dormitor?

— Da, în pat.

Aveam o voce spartă și abia mă mai țineam pe picioare.

M-a condus la canapea.

— Stai aici.

S-a aplecat, a luat pătura de pe canapea și mi-a acoperit picioarele goale. Abia atunci mi-am dat seama că mă fâțâiam de colo colo în chiloți și-n maiou.

— O să mă duc să arunc repede o privire și în dormitor, da?

Amorțită, mi-am înfășurat pătura peste picioare, fără să dau drumul telefonului. Clipele care au urmat au fost de domeniul științifico-fantasticului. De îndată ce a ieșit din living, am știut că nu voiam să rămân singură. Așa că m-am ridicat, mi-am înfășurat pătura pe mine și am dat de el exact când ieșea din studio și intra în dormitorul mare. Nick mi-a aruncat o privire, după care a verificat geamul.

— Nu vreau să stau singură, am recunoscut cu un glas răgușit.

Nu mai voiam să stau singură nicăieri în casa aia.

A încuviințat și a traversat încăperea, deschizând ușa de la dulapul din perete. Am auzit umerașele lovindu-se unele de altele. Nick s-a întors spre mine.

— Ai niște pantaloni cu care să te îmbraci? Cred că poliția a ajuns deja.

Roșind, m-am grăbit să ajung la dulap, de unde mi-am scos niște pantaloni scurți din bumbac. Nick tocmai ieșea din cameră.

— Poți, te rog, să mai stai puțin?

Și-a trecut o mână prin părul negru și s-a întors cu spatele, oferindu-mi intimitate.

— Doamne, Roxy, nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată așa de speriată.

Am dat drumul păturii și cu mâini tremurânde mi-am tras pe mine pantalonii. După care am luat din nou pătura și mi-am ridicat-o până la piept. Fără nicio vorbă, ne-am întors în living. Vedeam deja luminile roșu-albastre de afară.

Ofițerul pe care Nick l-a lăsat să intre era cam de vârsta lui Reece și mi s-a părut că-l cunoșteam. Venise de câteva ori la bar cu ceilalți băieți. Parcă era logodit sau cam așa ceva. Fără ochelari, n-am fost în stare să-i descifrez numele de pe ecuson. Din fericire, s-a prezentat și m-a scos din încurcătură.

Ofițerul Hank Myers.

Ah, da, Hankie Hank. Mi-l aminteam. Hankie Hank era porecla pe care i-o dăduse Katie și nu, nu era logodit. Dacă mă gândeam mai bine, cred că chiar o plăcea pe Katie, fiindcă o lăsase de câteva ori să-l folosească pe post de bară de dansat la Mona.

Dar nimic din toate astea nu era important în acel moment.

— Am verificat apartamentul, a anunțat Nick. Fereastra din dormitorul mic era deschisă.

Am întrebat cu răsuflarea întretăiată:

— Poftim?

— Cred că așa a intrat în casă. Ciudat e că n-am văzut plasa.

— Nu am... n-am plasă la geamul ăla.

L-am urmărit pe Hank ieșind din cameră.

— S-a stricat acum câteva luni și proprietarul a luat-o s-o repare.

Am simțit că nu mai aveam aer.

— Persoana care... a intrat pe geam? Doamne...

Hank a făcut o scurtă verificare în mai puțin de un minut, apoi a revenit în camera de zi.

— Roxy, ce se întâmplă aici?

Așezată pe canapea, înfășurată în pătură, i-am povestit lui Hankie Hank despre poza de pe telefon. Cu o față complet inexpresivă, mi-a cerut-o:

— Pot să văd și eu telefonul?

I l-am dat și, când mi-am privit mâna, am văzut că telefonul îmi lăsase urme în palme.

— Trebuie să intri în galeria foto.

Nick stătea pe brațul canapelei. Era tăcut, dar îi eram recunoscătoare că nu eram nevoită să trec de una singură prin toate astea.

Am simțit o durere în piept când m-am gândit că în urmă cu câteva zile l-aș fi putut suna pe Reece. La naiba, nici în cele unsprezece luni în care nu ne purtaserăm frumos unul cu altul, nici atunci nu cred că aș fi ezitat să-l sun. Aș fi putut să jur că ar fi venit imediat.

Uniforma bleumarin s-a întins frumos pe umerii lui Hank în timp ce el lua telefonul și ridica din sprâncenele blonde.

— Asta ai găsit pe telefon când te-ai trezit?

Am încuviințat dând din cap și s-a mai uitat o dată la poză.

— Nu avea cum să se întâmple înainte de ziua de azi?

Am clătinat din cap.

— Nu. Când m-am trezit, ecranul era luminat. Tocmai îmi făcuse poza.

— Cunoști pe cineva care-ar fi putut să facă asta ca o glumă? Și care să aibă acces la tine în apartament?

— Numai familia mea are chei de rezervă și n-ar face niciodată așa ceva. Și-n plus, geamul din celălalt dormitor era deschis, nu? Dacă cineva ar fi avut chei, de ce-ar mai fi făcut asta?

— Roxy, oamenii fac tâmpenii tot timpul. Tâmpenii care n-au nicio explicație, a continuat Hank.

Nick s-a aplecat spre mine.

— Povestește-i lui Hank ce mi-ai mai spus mie că s-a întâmplat.

Când am văzut ochii căprui ai lui Hank ațintiți asupra mea, m-am simțit brusc stânjenită de ceea ce urma să spun. Mă privea cu suspiciune, îndoiala îi umbrea privirea. Începusem deja să-i spun câte ceva, când am auzit un ciocănit în ușă care m-a făcut să tresar.

— Aștepți pe cineva? m-a întrebat Hank.

Nick s-a ridicat și, când am clătinat din cap, ofițerul l-a rugat să se dea la o parte. Cu surprindere am văzut că Nick l-a ascultat și am fost și mai uimită când l-am văzut așezându-se lângă mine.

— Ești bine? m-a întrebat în șoaptă.

Am încuviințat.

— Da. Mulțumesc.

Privirea mi-a fugit la Hank. De unde stăteam vedeam foarte bine cine era la ușă.

Erau James și celălalt, cum îl chema oare, da, Kip. Vecinii de la etajul de deasupra.

— Am văzut mașina de poliție, a spus James înălțându-se să privească peste Hank. Și am vrut să ne asigurăm că Roxy n-a pățit nimic.

Îmi venea să-i îmbrățișez pentru că se dăduseră jos din pat la ora aia numai ca să se asigure că eram bine.

— Totul e în regulă, i-a liniștit Hank. Dar va trebui să vă întoarceți acasă la voi. Dacă vom avea nevoie de ceva, știm unde să vă găsim.

James nu s-a clintit.

— Sigur e totul în regulă cu Roxy?

— Da, sunt bine, am ridicat eu vocea cât să mă asigur că m-au auzit amândoi.

Doamne, nu suportam să-mi aud vocea tremurândă. Nu suportam să-mi fie atât de frică.

— Totul e în regulă.

Hank a reușit să-i conducă afară, dar nu a închis ușa, așa cum m-aș fi așteptat. În loc de asta, s-a dat la o parte și a spus doar atât:

— Am preluat eu cazul, amice.

Inima mi-a sărit din piept văzându-l pe celălalt ofițer care tocmai intra. Nu era unul oarecare.

Era Reece.

Poate că aveam deja halucinații și toate astea nu erau decât un vis.

Reece a dat buzna ca și cum ar fi fost stăpânul casei. Fără să-i răspundă lui Hank, i-a aruncat o privire lui Nick când a intrat în living.

— Ce naiba se petrece aici?

Neputând să formulez un răspuns, am rămas cu ochii ațintiți asupra lui.

Oftând, Hank a închis ușa.

— Am primit un apel...

— Am auzit și eu apelul, l-a întrerupt Reece cu cea mai întunecată privire. Nu mi-a venit să cred când am auzit adresa și despre o posibilă intrare prin efracție, fiindcă nu m-am gândit decât că, dacă chiar era la tine acasă, n-ai fi chemat poliția, a mai spus și s-a lovit cu pumnul în piept. Nu, m-ai fi chemat pe *mine*.

Gata, nu mai aveam maxilarul încleștat. Bun. Era clar că aveam vedenii.

— Parcă vinerea o aveai liberă, nu? a comentat Nick sec.

— Am ținut locul cuiva în seara asta, a spus și l-a săgetat cu o privire de culoarea cerului la miezul nopții. Ce mama dracului cauți tu aici?

Nick s-a lăsat pe spate și și-a sprijinit un braț pe speteaza canapelei.

— Roxy m-a sunat.

Reece a mijit ochii spre brațul din spatele meu.

— Te-a chemat?

Hank și-a dres vocea.

— Am găsit geamul deschis în dormitorul mic și ea susține că are o poză pe care i-a făcut-o cineva în timp ce dormea.

Felul în care a rostit toate astea, cu o brumă de neîncredere, m-a făcut să ies din starea de năuceală în care mă cufundasem.

— Exact asta s-a întâmplat.

Reece și-a înclinat capul într-o parte în timp ce umerii i se încordau.

— Poftim?

— Cineva i-a făcut o poză cu telefonul ei în timp ce dormea, i-a repetat Nick și, în clipa aia, a fost clar că Reece nu auzise amănuntul ăsta în anunțul făcut prin stațiile radio ale poliției.

Oare îmi auzise adresa și alergase imediat spre mine? Nici măcar nu mai știam să cred.

Și-a întins mâna spre Hank.

— Lasă-mă să văd poza.

I-a dat telefonul și Reece a înjurat în barbă.

— Fereastra de la dormitor zici că era deschisă?

Hank a încuviințat.

— Dacă era închisă, habar n-am cum de s-a deschis singură. Geamul nu e spart, a spus uitându-se la mine. Bănuiesc că în mod normal îți închizi ferestrele. Dacă nu, ar fi cazul s-o faci de-acum înainte.

— Îmi închid toate geamurile, i-am răspuns și mi-am strâns degetele în jurul păturii. Întotdeauna o fac.

Cu toții au schimbat între ei priviri pline de îndoială, pe care le-am înțeles având în vedere situația actuală.

— Ia stai, am spus și am atins podeaua cu picioarele. Reece, ce cauți tu aici?

Am văzut cum i se încorda maxilarul.

— Nici nu-mi vine să cred că ai pus o asemenea întrebare. Știi ce, nici nu mă mai miră.

— Poftim? am întrebat.

Cu ochi scăpărând, și-a lăsat privirea în jos, spre mine.

— Tu vorbești serios când întrebi ce caut eu aici?

M-am ridicat de pe canapea, am lăsat pătura să cadă și m-am pus în fața lui, ceea ce însemna că mă aflam la nivelul pieptului său, dar nu conta.

— Da, chiar asta e întrebarea și, dacă te surprinde, atunci ești chiar idiot.

— Idiot? a întrebat și și-a ridicat mâna în care ținea telefonul, îndreptând-o spre dormitor. Ai lăsat deschis geamul de la studio, deși știai că umblă unii prin zonele astea...

— Ba nu mi-am lăsat deloc geamul deschis! Așa cum nici nu te-am sunat să vii aici!

Și-a coborât bărbia fără să mă scape din ochi.

— Roxy, o să vorbim mai târziu despre asta.

Toate emoțiile pe care le acumulasem până atunci fierbeau în mine și urmau să iasă la suprafață.

— Asta-i nebunie curată, am spus strângând din pumni. Mă ignori de atâtea zile. Ca să nu mai spun că ai mințit, m-ai mințit.

Reece s-a dat înapoi, tresărind.

Fără să-mi mai pese că nu eram singuri, am continuat, deși știam că ar fi trebuit să mă fi oprit. Nu privea pe nimeni discuția asta, iar din vocea mea răzbătea furie cu fiecare cuvânt, dar cum de îndrăznea să vină și să se poarte ca și cum ar fi avut dreptul?

— Și tu ai mințit, Reece. Mi-ai spus că o să fie totul în regulă și că o să mă suni. Ei bine, n-ai decât să-mi zici că-s nebună, dar când am verificat ultima oară telefonul, nu făcuseși deloc asta. Și nu e nimic în regulă, să știi. „Da, sigur, hai să luăm prânzul împreună”, bla, bla, bla. Nici măcar nu mi-ai răspuns la mesaj, ticălosule!

— Da, lucrurile au luat-o deja într-o direcție neașteptată, a murmurat Nick.

— Nu ți-am răspuns la mesaj? a spus Reece cu ochii mari. Ți-am răspuns de joi. Ți-am spus atunci că...

S-a întrerupt, apoi a continuat:

— Ți-am răspuns la mesaj.

Siderată că era capabil să mă mintă în față, am râs zgomotos.

— Ba nu, nu ai făcut-o.

Hank își trecea privirea de la unul la altul și se clătina de pe un picior pe celălalt.

— Hm, știți ce, cred c-ar trebui să revenim la...

— Minți, Roxy, a răbufnit Reece. Ți-am răspuns la mesaj.

Mi-am încrucișat brațele.

— Atunci mesajul tău a dispărut ca prin minune. În fine. N-ai cumva un alt apel de preluat de la secție? Cred că Hank se descurcă și singur aici. Nu-i așa, Hank?

Hank a ridicat mâinile într-un gest care spunea că nu voia să fie prins la mijloc. Mda, îmi era de mare ajutor, ce să zic?

— Nu-mi vine să cred, a spus Reece și și-a scos telefonul din buzunarul din spate al pantalonilor.

L-a deschis, după care mi l-a arătat.

— Uită-te, mi-a spus și s-a apropiat și mai mult când a văzut că mi-am întors privirea într-o parte. Roxy, uită-te la telefonul meu.

Am pufnit plină de nervi și am acceptat cu greu să fac ce-mi spunea sau, mă rog, ce-mi poruncea. Am aruncat o privirea asupra ecranului și-am deschis gura, pregătită să trântesc vreo remarcă deșteaptă, după care am închis-o la loc.

Ce nai...?

I-am smuls telefonul din mână și l-am apropiat de ochi, cât să văd bine cuvintele scrise și data afișată.

Bună, hai să reprogramăm prânzul pentru sâmbătă. Putem să vorbim atunci.

Textul arăta că mesajul fusese livrat la destinatar. Se pare că fusese trimis cam la zece minute după mesajul meu. Probabil că eram la duș. M-am holbat la el, așteptându-mă să dispară, ca o plăsmuire a minții mele.

— Îți jur, am șoptit ridicându-mi ochii spre el. N-am văzut niciodată mesajul ăsta. Știu că scrie că a fost trimis, dar eu nu l-am văzut.

Reece mi-a susținut privirea îndelung, apoi a zis:

— Am crezut că ești supărată pentru că am reprogramat.

Mi-a luat blând telefonul din mâna cu care-l țineam strâns.

— Și că de-aia nu mi-ai răspuns. Și, ca să știi, cu sau fără mesaj, aveam de gând să vin aici duminică.

— Ar fi putut oare să-ți șteargă cineva mesajul înainte să-l vezi? a sugerat Nick.

Am simțit un fior rece coborându-mi pe șira spinării, de la ceafă în jos. Asta chiar că era... al naibii de aiurea.

— Cine ar intra în casă ca să-i șteargă un simplu mesaj? a întrebat Hank, cu brațele încrucișate la piept. Ca să nu mai vorbim

că ar fi trebuit să intre la momentul potrivit ca să-l șteargă și de ce l-ar fi șters numai pe cel de la Reece? Nu vreau să fiu nătărău, dar sunt foarte puține șanse să se fi petrecut una ca asta.

Știam că părea o adevărată nebunie, dar eram aproape sigură că asta se întâmplase. Nu văzusem niciodată mesajul acela. Dacă l-aș fi văzut, i-aș fi răspuns și n-aș mai fi suferit atât. Tot aș fi suferit, dar mult mai puțin. Deși în clipa aceea nu realizasem că, de fapt, îmi scrisese și voia să se întâlnească cu mine. Nimic nu mai conta în acel moment.

Neliniștea punea treptat stăpânire pe chipul lui Reece, care-mi privea telefonul. I se albiseră încheieturile degetelor, așa de tare îl strângea.

— Și ăsta nu e cel mai ciudat lucru, a spus Nick atrăgând privirea neliniștită a lui Reece. Spune-i și lui tot ce mi-ai povestit mie.

M-am așezat pe marginea canapelei, extrem de agitată.

— Acum câteva săptămâni am venit acasă de la serviciu și am găsit mașina de spălat vase pornită. Nu o programasem. Pe cuvânt, nici măcar nu știu cum se face asta.

Hank și-a arcuit o sprânceană.

— Continuă, a zis Reece cu voce joasă.

Nu-mi era ușor, fiindcă știam și eu cât de lipsit de logică suna totul.

— Într-o altă dimineață m-am trezit și am găsit telecomanda în frigider. Mi-am zis că poate am făcut asta fără să-mi dau seama, doar că nu mi s-a mai întâmplat niciodată înainte. După care a fost chestia aia cu capacul de la toaletă...

Ascultându-mă, Reece și-a încleștat pumnul.

— Și n-am făcut nici asta. Sunt aproape convinsă că nu. Pe urmă, a mai fost odată un moment în care am găsit așezată pe șevalet o pânză nouă. Au fost chestii din astea mărunte, lucruri pe care n-aș fi putut spune sigur dacă le-am făcut sau nu. Am ajuns să cred că stau într-o casă bântuită. Le-am povestit mamei și lui Katie, am adăugat și am pufnit în râs. Știu că sună aiurea, dar pe urmă...

Nu-l văzusem niciodată pe Reece atât de nemișcat și nici atât de încordat la față, de-ai fi zis că trăsăturile îi erau sculptate în marmură.

— Pe urmă ce?

Simțeam că-mi ardeau vârfurile urechilor. Acela era ultimul lucru pe care-aș fi vrut să-l menționez de fața cu Hank și cu Nick.

— Cel mai sinistru lucru, la fel de sinistru ca ideea că mi-a făcut cineva poză în timp ce dormeam, s-a petrecut acum câteva zile. Marți dimineață, am adăugat și Reece m-a privit cu și mai mare atenție și a tras adânc aer în piept. Când am pus farfuriile în mașina de spălat vase.

— Îmi amintesc, a zis el.

Bun. Bine, deja nu mai aveam nimic de ascuns.

— O pereche...

Am înghițit în sec, simțindu-mi obrajii înflăcărați.

— O pereche de chiloți era îndesată în spațiul pentru tacâmuri. Și n-am pus-o eu acolo.

— Isuse, a mormăit Nick și s-a ridicat, trecându-și mâna prin păr.

S-a uitat spre bucătărie, părând că l-ar fi dezgustat în mod special mașina mea de spălat vase. Hank însă nu a spus nimic. A continuat să se uite la mine cu o expresie care spunea „Ce naiba!"

Reece însă mi-a atras toată atenția. Rămăsese nemișcat ca o statuie și continua să mă privească.

— De ce nu mi-ai spus nimic? m-a întrebat cu un glas aproape șoptit.

Umerii mi s-au prăbușit epuizați.

— Vorbeam despre alte *chestii* atunci și nu am... am încercat eu să spun dând din cap.

Mi-am dat seama imediat că înțelesese ce voiam să spun, de fapt. Sângele i-a năvălit în obraji. Furia pe care o simțea părea destul de intimidantă și, dacă n-aș fi știu că nu era îndreptată spre mine, mi-ar fi fost un pic teamă. Pe față i se citea un amestec de emoții.

— Dar eram aici și... a spus, dar nu și-a terminat gândul.

S-a întors spre celălalt ofițer din încăpere.

— Hank, gata, preiau eu apelul.

— Dar...

— Îl preiau eu, a repetat el pe un ton îndeajuns de apăsat ca să mă facă să tresar.

Hank l-a privit o clipă, apoi și-a dat ochii peste cap.

— În fine.

A apăsat un buton de la stația de pe umăr și a comunicat:

— Cod 10-8, sunt liber. Echipajul trei-zero-unu a preluat posibila intrare prin efracție.

A urmat un răspuns pe care cu greu l-am distins, după care Hank a ieșit. Nick a rămas în picioare lângă fotoliu. A ridicat mâna și și-a frecat obrazul.

— Ești bine? E totul în regulă?

Nu eram convinsă că voiam ca Nick să plece, fiindcă asta ar fi însemnat că rămâneam singură cu Reece, dar știam că trebuia, fiindcă și Nick era la fel de obosit ca mine.

— Îți mulțumesc mult că ai venit. Îți rămân datoare.

Reece s-a prefăcut că privește pe geam, cu maxilarul încleștat.

— N-ai pentru ce, a spus Nick privindu-l pe Reece.

Și cu ochi mijiți a adăugat:

— Ești sigură că e totul în regulă acum?

— Mda, am murmurat cu gândurile împrăștiate în o mie de locuri.

Nick s-a oprit în dreptul ușii, cu un rânjet care prevestea probleme.

— Apropo, mi-au plăcut la nebunie fundițele de pe chiloți.

Fir-ar să fie!

Reece și-a încordat fălcile în așa hal, încât am zis c-or să-i plesnească. Dar nu a spus nimic, doar l-a privit pe Nick ieșind pe ușă. După care am rămas doar noi doi. A rămas câteva secunde cu spatele la mine, apoi s-a răsucit. A venit lângă canapea și s-a așezat pe marginea măsuței de cafea, chiar în fața mea.

— Ești bine?

Da. Nu. Poate? Nu aveam nici cea mai vagă idee. Mă copleșeau deja mult prea multe sentimente. Speriată nu era cuvântul potrivit. Cineva intrase la mine în casă — în mod repetat. Mă simțeam... mă simțeam violată, de parcă mi-ar fi fost luați toți pereții din casă, și mă consideram proastă deoarece calificasem toate întâmplările alea ca fiind supranaturale.

M-am cutremurat când am înțeles totul cu adevărat. Cineva fusese la mine în apartament. Cineva fusese la mine acasă în repetate rânduri, uneori chiar și în prezența mea. Frica și-a făcut din nou simțită prezența. Cum naiba aveam să mă mai simt în siguranță acasă la mine? Mă scotea din minți ideea că cineva îmi luase dreptul ăsta și nu puteam să fac nimic.

— Nu știu ce simt, i-am răspuns într-un final, lăsându-mă pe speteaza canapelei.

Și-a așezat brațele pe genunchi și a lăsat să-i scape un oftat de extenuare. Mi-am ridicat privirea, i-am întâlnit-o pe a lui și ne-am uitat unul la altul. Într-o singură secundă scuturile dintre noi s-au spulberat și am început să respir neregulat. Se vedea că ducea o luptă, părea sfâșiat. De parcă și el experimenta aceleași emoții ca mine.

— De ce nu mi-ai spus că se petreceau toate chestiile alea? m-a întrebat.

Mi-am plecat bărbia și am ridicat din umeri.

— Chiar am crezut că apartamentul meu este bântuit. De ce să cred că-mi intra cineva în casă doar ca să-mi mute diverse lucruri de colo colo și să facă chestii ciudate? Și au fost lucruri pe care le-aș fi putut face și eu fără să-mi dau seama sau să uit de ele, ca de exemplu faza cu mașina de spălat vase sau cu telecomanda.

— Ți-ai băgat singură chiloții în mașina de spălat vase?

— Nu, i-am răspuns strâmbându-mă.

— Atunci știi că n-aveai cum să fi fost tu, iubire.

S-a ridicat și a privit de jur împrejur.

— Când ai folosit ultima oară mașina de spălat, înainte să-i găsești?

Știam la ce se gândea.

— N-am verificat mașina luni.

— Dar ai fost toată ziua acasă, nu-i așa?

Am dat din cap că da și mi-am ridicat genunchii la piept, apoi i-am înconjurat cu brațele. Nu era nevoie să spună cu voce tare ce gândea. Știam ce-i trecea prin minte. Aceea nu fusese prima oară când persoana respectivă intrase în apartamentul meu în timp ce eu dormeam. Era singura explicație plauzibilă. Am închis ochii și mi-am sprijinit fruntea pe genunchi. Cu o voce de copil, am întrebat:

— De ce ar face cineva una ca asta?

— Ca să se joace cu mintea ta, Roxy, de-aia. Astfel de lucruri, ca acelea care s-au întâmplat aici, au fost îndeajuns de nesemnificative ca să te zăpăcească și să te facă să-ți pui întrebări, dar cel mai important este că ai început să-ți pui întrebări în ceea ce te privește. Și, prin urmare, n-ai spus nimănui. Ai păstrat totul în tine.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Fir-ar să fie, Roxy, aș fi vrut să fi știut și eu. N-aveai de ce să duci singură povara asta.

— Mă crezi? l-am întrebat.

— De ce naiba să nu te cred?

Am ridicat din umeri.

— Hank s-a uitat foarte neîncrezător la mine. Și nu-l învinuiesc. Știu că sună al naibii de aiurea.

— Dă-l naibii pe Hank. E un cretin. Și când o să pun mâna pe acela care s-a jucat cu tine, o să-l omor. Dar despre asta vom discuta mai târziu.

Mi-am ridicat capul și l-am privit. Având în vedere tot ce se întâmplase, reacția lui mă șoca.

Reece s-a ridicat.

— Nu vreau să mai stai aici.

Gândul de a rămâne acolo în acel moment nu mă încânta nici pe mine deloc.

— Va trebui să-ți rețin telefonul, să verificăm dacă mai găsim și alte amprente pe el, în afară de ale mele, ale tale sau ale lui Hank. Nick nu l-a atins, nu?

Am clătinat din cap. Vedeam deja ca prin ceață ce se petrecuse.

— Nu cred.

— Mai ai cumva vreun telefon pe care să-l folosești între timp?

— Mda, îl am pe cel vechi.

— Bun. Hai atunci să-ți strângi câteva lucruri, mi-a spus ocolind canapeaua. Te duc la mine acasă. Mai am câteva ore până mi se termină tura, dar măcar o să apuci să dormi puțin.

Am crezut că iar începusem să-mi imaginez lucruri.

Văzând că nu mă mișcam din loc, Reece a continuat:

— Așa e cel mai bine. Va trebui să vorbești cu Colton. O să treacă pe la mine mai târziu. El a investigat tot ce s-a petrecut recent prin părțile astea. De-asta a trebuit să mă duc la el marți dimineață să-i scot câinele afară.

În clipa aia mi-am amintit conversația dintre Jax și Brock.

— E vorba de fata care lucrează la sala de forță a lui Brock?

Reece și-a mijit ochii spre mine.

— Ai auzit deja?

— Da, a fost Brock pe la Mona. Zicea că... M-a străbătut un fior. Zicea că tipa a fost destul de afectată. A fost cumva...?

Dar n-am reușit să-mi termin întrebarea.

Și-a afișat imediat fața de polițist. Lipsită de orice emoție.

— N-am voie să dau detalii. Nu pentru că n-aș avea încredere în tine, ci din respect pentru victimă. Dar suntem deja siguri că toate atacurile din ultimul timp au legătură între ele. Și, între timp, au început să devină din ce în ce mai violente.

— Violente în ce sens? am șoptit.

Mi-a răspuns privindu-mă în ochi:

— Deja e vorba de violență fizică. Mai rău decât îți poți imagina.

M-am cutremurat.

— Doamne sfinte, bietele fete! Eu... Am făcut ochii mari. Crezi că treaba asta de acum are de-a face cu ce li s-a întâmplat lor?

A îngenunchiat și și-a pus o mână pe genunchiul meu.

— Nu știu, dar îți jur că ție n-o să ți se întâmple așa ceva. Și-acum haide să ne pregătim de plecare.

L-am privit ridicându-se și îndepărtându-se de mine.

— Stai puțin. N-am cum să merg la tine acasă.

S-a întors cu fața spre mine și și-a înclinat capul într-o parte.

— De ce nu?

— De ce nu? Păi, cred că ai fost destul de clar când ai spus că... că te-am mințit și că nu poți să treci peste asta. Așa că nu pot să stau cu tine.

Chiar n-aveam de gând să mai trec prin așa ceva.

— Pot să mă duc acasă la ai mei.

S-a îmblânzit puțin și mi-a răspuns:

— Noi doi mai avem de vorbit pe tema asta. Dar acum nu e deloc momentul potrivit. O să vii la mine acasă.

Am strâns din ochi.

— Chiar nu cred că ai dreptul să fii așa de autoritar.

— Tu chiar vrei să-ți trezești părinții la ora asta? Vezi cât e ceasul, chiar vrei să-i sperii în halul ăsta?

L-am privit cu gura căscată.

— Fir-ar, așa e, ai dreptate. Dar nu joci cinstit.

— Nu e vorba de jucat cinstit. Ăsta-i adevărul, mi-a răspuns. Haide, strânge-ți lucrurile și hai să plecăm naibii de aici.

Sinceră să fiu, n-aveam nimic împotrivă să stau în continuare acolo și să mă cert cu el. M-aș fi putut duce la Katie sau aș fi putut să mai aștept până avea să se facă o oră decentă pentru a merge la ai mei, dar am observat hotărârea din glasul lui. N-aveam să câștig ușor o astfel de luptă și, sinceră să fiu, eram deja epuizată și chiar nu mai voiam să rămân mai mult decât era necesar în apartamentul meu.

M-am ridicat cu greu și m-am dus în dormitor, cu Reece pe urmele mele. Mi-am luat niște haine și, între timp, el a verificat celălalt dormitor. Simțeam fiori pe șira spinării stând în dormitor și nu știam dacă senzația asta avea să dispară vreodată.

Am expirat zgomotos, încercând din răsputeri să nu plâng.

Reece a ieșit din studio, cu fața mai palidă. M-am oprit, cu mâna deasupra genții, și l-am întrebat:

— Ai găsit ceva?

Reece a clipit de câteva ori și a clătinat din cap.

— Nu. Ești gata?

Mi-am tras peste cap un pulover lung și gros care-mi ajungea până la genunchi, mi-am luat geanta și m-am încălțat cu niște balerini. Nu mă mai simțeam în stare să vorbesc, așa că am încuviințat.

Reece a rămas tăcut cât m-a scos din casă și a încuiat. Am ieșit pe verandă și am văzut că ambele apartamente de deasupra aveau luminile aprinse și mi-am spus că era cazul să le fac niște prăjituri la întoarcere, în semn de mulțumire.

M-am așezat pe locul din față, al copilotului, în mașina de poliție în care mirosea surprinzător de plăcut, a mere verzi. În orice alte condiții m-ar fi încântat toate butoanele alea și sirena, dar în acel moment n-am făcut altceva decât să mă uit pe geam, în întuneric, la primele semne ale dimineții care se arăta la orizont.

— Ești bine? m-a întrebat Reece.

L-am privit și am simțit o dorință imensă să-l ating și să-mi plimb degetele pe obrajii lui. Să-l simt. Să mă atingă și el.

— Mda, sunt bine.

Mi-a aruncat o privire în care se amestecau îngrijorarea și amuzamentul.

— E normal să nu te simți bine în situații din astea.

Mi-am coborât privirea asupra mâinilor și mi-am ținut gura închisă.

Până am ajuns la el acasă, n-a mai scos niciunul nicio vorbă. Locuia într-un bloc pe undeva pe lângă Jax, într-un apartament spațios la etajul trei. M-a poftit înăuntru și m-a întâmpinat un miros de lenjerie proaspăt spălată.

Reece s-a mișcat rapid și a aprins luminile. Am clipit de câteva ori, buimacă și întrebându-mă cum de era posibil să-mi închei noaptea la Reece acasă.

Avea un hol mare la intrare, care ducea într-o bucătărie și un living la fel de mari. Era curat peste tot, cu excepția unui coș de rufe pus pe o măsuță de cafea din living.

Reece s-a încruntat când l-a văzut. S-a dus și l-a luat de acolo.

— Știi unde e patul și, dacă-mi amintesc bine, mi-ai zis că ți s-a părut confortabil, așa că simte-te ca acasă.

Am fost surprinsă să observ că n-avea nicio urmă de răutate în glas când a amintit de noaptea aia. Dar până nu s-a întors în living nu m-am mișcat prea mult, doar mi-am lăsat geanta lângă canapea. Amuzată, l-am observat cum a strâns o pungă de chipsuri de pe marginea mesei și a dus-o la gunoi.

— Trebuie să ajung la birou, să-ți duc telefonul la departamentul de probe, să vedem dacă găsim și alte amprente, a spus trecându-și mâna prin păr.

Mișcarea a făcut ca bicepsul să i se încordeze pe sub materialul uniformei.

— Am un număr de telefon la care dai de mine în mai multe birouri. E scris pe frigider. Poți să mă suni acolo sau pe mobil dacă ai nevoie de ceva. Ar trebui să mă întorc pe la opt.

Am dat din cap.

S-a oprit în fața mea și am tras adânc aer în piept. Mi-am strâns puloverul pe lângă corp și am ridicat ochii spre el. Mă căuta cu privirea.

— Nu-mi e prea bine din cauza a tot ce s-a întâmplat, am spus aproape șoptind.

Cumva a înțeles că nu mă refeream doar la ce se petrecuse la mine în apartament. Pentru o clipă am crezut că n-o să comenteze nimic. Că o să-mi întoarcă spatele și-o să iasă din casă.

Dar s-a apropiat și, încet, extrem de încet, mi-a înconjurat umerii și m-a strâns în brațe. Am ezitat o secundă, după care m-am lăsat moale și mi-am apăsat obrazul pe pieptul lui. I-am simțit insigna rece și tăioasă pe obraz, dar nu mi-a păsat. Căldura trupului și a îmbrățișării lui compensau orice altceva.

Cu cealaltă mână mi-a prins ceafa și și-a aplecat bărbia spre capul meu. A tras adânc aer în piept și am închis ochii.

— Știu, mi-a spus cu glas răgușit. Știu, Roxy.

M-a mai ținut câteva secunde, după care s-a retras. Mâna de pe ceafă i-a alunecat pe obrazul meu. Privirile ni s-au întâlnit.

— Haide, odihnește-te. Mă întorc cât pot de repede.

Nu m-am clintit până n-am auzit ușa încuindu-se. Reece îmi spusese să mă duc la el în pat, dar nu mă simțeam în stare să

adorm acolo. Nu după tot ce se întâmplase între noi. Da, așa era, mă ajuta în acele momente, dar asta pentru că era un tip de treabă. Și așa fac de obicei tipii de treabă, ajută.

Am mutat două pernuțe la unul din capetele canapelei bej, am tras cuvertura de pe spetează și m-am întins.

Am fost imediat absorbită de pernele moi ale canapelei și, când am închis ochii, am știut că urma să adorm imediat. Știam că suna complet aiurea, dar acolo mă simțeam în siguranță, așa că nu m-am mai împotrivit somnului care-mi dădea târcoale.

Am dormit buștean, fără să visez nimic, dar nu știu exact cât timp. Câteva minute? Sau ore? A fost genul acela de somn din care te trezești și nu știi exact unde te afli.

Eram la Reece acasă. Bun. Asta îmi aminteam, știu că adormisem aproape imediat pe canapeaua aceea confortabilă din living. Avea gusturi excelente în ceea ce privește mobilierul. Am început să mă întind, dar am înțepenit când mi-am dat seama că, dintr-odată, canapeaua devenise ciudat de tare... și de caldă.

Cu simțurile încă amorțite, mi-am mișcat mâna dreaptă și am dat peste ceva fin ca mătasea întinsă pe marmură, ceva cald și foarte tare totodată. Și cu onduleuri. Degetele mele au descoperit apoi o adâncitură. Un buric?

Am deschis imediat ochii.

Doamne sfinte, nu mă aflam deloc acolo unde adormisem. Nu canapeaua o mângâiam eu.

Ci pe Reece — pe Reece dormind în bustul gol. Eram cuibărită la pieptul lui, în patul lui.

Optsprezece

Dacă acela era un vis, atunci n-aveam de gând să mă trezesc. Dintr-o mulțime de motive, dar în principal fiindcă nimic nu se compara cu experiența de a te trezi alături de bărbatul acela. Nu mi se întâmplase decât de două ori și nu mi se părea deloc destul.

Pe de-o parte, eram șocată că dormisem atât de adânc încât mă mutase fără să-mi dau seama. Am încercat să-mi imaginez ce făcuse după ce venise de la serviciu. Sigur că mai întâi s-a dezbrăcat și știam că avea pe el pantalonii de pijama, fiindcă simțeam bumbacul moale lipit de picioarele mele. După care probabil că m-a ridicat și m-a dus în brațe în dormitor. Nu-mi dădeam seama dacă mă așezase de la început aproape de el sau dacă m-am cuibărit eu mai târziu. În orice caz, nu era niciun pic de spațiu între noi doi și mâna i se sprijinea pe șoldurile mele.

Mă durea sufletul. Am continuat să stau nemișcată ascultându-i sforăitul ușor, dându-mi seama cât de mult îmi doream asta. Nu cu oricine, cu el în mod special. În ciuda trecutului nostru confuz și a lucrurilor care trebuiau clarificate o dată pentru totdeauna, bărbatul acela... avea în continuare grijă de mine.

Iar asta demonstra ce fel de om era. Decent și bun până în adâncul ființei lui. Puțini bărbați mai erau ca el.

Iar Reece era un tip cu adevărat frumos.

În somn i se relaxau toate trăsăturile, avea o destindere pe care rareori o zăreai atunci când era treaz. Își păstra în permanență o aură de om puternic, chiar și când dormea. Nu pentru că ar fi fost

polițist, nu cred că de-asta. Probabil că era ceva înnăscut, ca o a doua piele.

Buzele pline și bine conturate erau puțin întredeschise și am rezistat tentației de a-i atinge buza de jos. Mi-a fost și mai greu să mă abțin să nu-l sărut. Voiam să-i simt din nou buzele lipite de ale mele.

Îi simțeam pielea caldă și netedă și mi-am dat seama imediat că era cazul să-mi mișc fundul din pat înainte să fac vreun gest nepotrivit, ca de pildă să-mi strecor mâna în pantalonii lui de pijama.

M-am desprins cu grijă de el și m-am ridicat din pat. Mi-am găsit puloverul pe marginea patului, l-am tras peste cap și l-am strâns pe lângă corp, simțind imediat lipsa căldurii trupului său. N-am vrut să-l trezesc, era încă devreme și probabil că nu dormea de prea mult timp, așa că m-am furișat afară din dormitor și am închis încet ușa în urma mea.

În apartament era o liniște mormântală. M-am dus în living și mi-am amintit că avea balcon, așa că am deschis ușile și am ieșit afară. Am respirat cu nesaț aerul dimineții și am privit de jur împrejur. Balconul dădea spre o zonă cu mulți copaci și oarecum retrasă.

Reece se ocupa cu grădinăritul.

El sau altcineva.

Pe balustrada din fier forjat atârnau ghivece pline de floricele drăguțe, roz și mov. Avea două suporturi verticale și o ferigă mare într-unul din colțuri, ferită de soare. Două scaune mari din răchită așezate unul lângă altul.

Mi-am tras picioarele sub mine și m-am cuibărit pe unul din ele. Nu-mi venea să cred cât de răcoare era. Mă lua amețeala dacă mă gândeam la cât de repede treceam de la un anotimp la altul.

Am început să mă gândesc la o mulțime de chestii. Nu-mi aminteam dacă-mi luasem sau nu ochelarii înainte să plec de acasă. Nu prea conta, fiindcă oricum nu venisem cu mașina. Trebuia să mă întorc acasă să-i iau înainte să plec la serviciu diseară.

Să mă întorc acasă.

Am tremurat, dar nu din cauza temperaturii scăzute de afară. Tot nu-mi venea să cred. Cineva mă urmărea. Pe mine. Fir-ar să fie! Am clătinat încet din cap. Asta se petrecea, de fapt. Nu mai aveam cum să glumesc spunând că l-aș fi găzduit pe Casper, fantoma cea prietenoasă, dar perversă sau că aș fi avut probleme de memorie. Chiar exista cineva care se furișase în apartamentul meu, cu mine înăuntru. Cineva care-mi ștersese mesajele cât eu fusesem la duș, care-mi făcuse poze. Dintre toate, aceste două lucruri mi se păreau cele mai oribile. Și mai îngrozitor era faptul că nu-mi dădusem seama deloc de ceea ce se întâmpla. Nici măcar nu-mi trecuse prin cap, la fel cum nu știam nici cine ar fi fost în stare să facă una ca asta.

Putea să fi fost Dean, dar, deși era insistent, nu cred că se potrivea profilului unui psihopat. Sau putea fi un tip cu totul și cu totul străin — tipul vinovat pentru ce li se întâmplase celorlalte fete — cel care făcea asta, iar atunci era și mai înfiorător. Poate că venea zilnic la bar, de unde să știu eu?! Poate că-i vorbeam și-i zâmbeam seară de seară.

Doamne, chiar și simplul gând era îngrozitor. Mă făcea să-mi doresc să nu mai ies niciodată din casă. Doar că nici acasă nu eram în siguranță. Fir-ar! Am închis ochii strâns. Ce naiba era de făcut? Mă scotea din minți gândul că trebuia să-mi dau toată viața peste cap pentru un dement pe care eu îl crezusem o fantomă.

La urma urmei, o altă fantomă din trecut îmi schimbase deja toată viața. Facem și nu făceam anumite lucruri din cauza a ceea ce se petrecuse cu Charlie. Abia acum eram conștientă de asta. Dar nu eram destul de trează să-mi duc mai departe șirul gândurilor.

Am avut imediat o bănuială. Dacă era cineva cunoscut? Nu Dean. Nu unul dintre tipii cu care ieșisem. Poate că era cineva care revenise de curând în viața mea — un adaos recent și nedorit.

Henry Williams.

Nici ideea asta nu avea prea multe argumente, dar în liceu fusese unul dintre tipii ăia ciudați. Era frumos și bine făcut, dar ciudat. Poate că nu se mulțumise cu faptul că-i distrusese toată viața lui Charlie. Poate voia să mă aducă și pe mine în pragul

nebuniei. Sinceră să fiu, n-avea nicio logică, la fel cum n-avea nicio logică nici să-mi intre cineva în casă și să-mi facă poze.

Am deschis ochii la timp să văd un iepuraș maroniu care fugea pe pajiște spre copaci. Sau, mă rog, bănuiam că ar fi fost un iepure. Văzusem o pată maronie. Ar fi putut foarte bine să fie și un oposum.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi venea să cred că eram acasă la Reece. Nu voiam să mă gândesc prea mult la asta. Mi-am dat părul pe spate și am oftat obosită. Cu toată liniștea asta, înconjurată de iepurași săltăreți și de flori frumoase, tot nu reușeam să exprim ce simțeam cu adevărat pentru Reece. Sentimentele mele rămăseseră încâlcite în întâmplările din trecut și din prezent. Dorința trupească ce crescuse de-a lungul anilor și...

Nu eram în stare să gândesc mai departe.

Mă vedeam nevoită să recunosc că țineam enorm la el și de foarte mult timp, dar dragostea era ceva înfiorător. Învățasem asta din experiența cu Charlie. Îl iubeam mai presus de orice, iar când l-am văzut rănit o parte din mine a murit chiar atunci, la șaisprezece ani, și încă mă doare. Nu-mi puteam permite să mă îndrăgostesc de Reece. Nu când serviciul lui însemna că ar fi putut fi oricând rănit sau chiar mai rău. Am tresărit, dar ăsta era adevărul. Doamne, gândurile astea nu-și aveau deloc rostul, pentru că...

Ușile s-au deschis și Reece și-a făcut apariția pe balcon și m-a găsit imediat; încă era somnoros. Cu fluturi în stomac, l-am sorbit din priviri. Doamne, ce frumos era dimineața! Cu părul zbârlit în toate părțile și cu un început de barbă pe obraz, putea să apară în reviste.

— Neața, mi-a spus și mi-a zâmbit cu jumătate de gură.

I-am răspuns la fel. Era clar că era pe jumătate adormit.

— Bună și ție. Nu te-am trezit, nu?

— Nu cred.

A ridicat brațul și și-a trecut degetele prin păr. Ochii mi s-au lipit de bicepșii lui și de mușchii de pe piept. M-am foit, surprinsă că puteam fi atât de vizibil excitată la vederea unui tip care se scărpina în cap. S-a apropiat de fotoliul de alături.

— Adică, m-am trezit și tu deja nu mai erai lângă mine.

S-a lăsat pe spate și și-a întins picioarele, apoi și-a înclinat capul spre mine.

— Mi-am făcut griji când nu te-am găsit în pat. Ești bine?

Cuvintele lui încă îmi răsunau în urechi când i-am răspuns:

— Da. M-am trezit și n-am vrut să te deranjez. Nu cred că dormeai de prea mult timp.

A ridicat leneș umerii largi.

— Nu-mi trebuie prea mult somn. Câteva ore din când în când, mai ales când sunt la muncă.

Mi-am amintit de noaptea petrecută pe canapea, când cred că-l trezise un coșmar.

— Totuși, cred că ești foarte obosit.

M-a privit cu ochii pe jumătate adormiți și a ridicat din nou din umeri.

— Și cu tine e la fel, iubire. Și tu muncești la niște ore la fel de aiurea ca mine. Te descurci și tu. Mă descurc și eu.

— Adevărat, am murmurat privind spre verdeața de afară. Îmi place aici, la balcon mă refer.

M-am înroșit imediat.

— E foarte retras și liniștit.

— Și mie îmi place. Încerc să ies pe balcon măcar o dată pe zi să-mi beau cafeaua.

L-am văzut cu coada ochiului cum își ridica brațele deasupra capului și se întindea. Eram și eu om și, pentru numele lui Dumnezeu, chiar îmi plăcea ce vedeam. Spatele i s-a curbat și am auzit cum i-au trosnit oasele. Tipul ăsta era întruchiparea păcatului.

— E un loc bun în care să-ți limpezești gândurile, a conchis el lăsându-și brațele în jos.

Mi-am plimbat privirea peste pieptul și abdomenul lui încordat, până la firele de păr mai închise la culoare care dispăreau în pantalonii de pijama.

— Hm, da, îmi dau seama.

A urmat o pauză.

— Am vorbit cu Colton în dimineața asta. O să treacă pe aici mai târziu. Voi fi și eu aici când o să vorbească cu tine.

Am simțit un fior pe ceafă și mi-am strâns puloverul pe lângă corp. Am încuviințat.

— Știe ce s-a întâmplat?

— Da.

Cu ochii către o pasăre care trecea prin dreptul balconului, l-am întrebat:

— Crede că există vreo legătură cu celelalte întâmplări?

— Nu știu. Cred că mai întâi vrea să discute cu tine și apoi să tragă astfel de concluzii.

A oftat ușor.

— Acum, serios, Roxy, cum faci față situației, cum te simți?

Nu era ușor să răspund. După câte se petrecuseră cu noi doi și câte rămăseseră în aer, la câte mai aveam de clarificat și nu eram încă pregătită.

— Charlie este hrănit artificial, i-am spus într-un târziu, privind cerul albastru și senin.

Acum avea o culoare care semăna cu cea a ochilor lui Reece.

— Nici data trecută nu s-a simțit bine, așa că au fost nevoiți să-l lege de pat. E cumplit să-l văd așa.

— Îmi pare foarte rău, a spus și i-am simțit mila din voce.

Eram de acord cu el.

— Ultima oară când a refuzat să mănânce a urmat un accident vascular.

— Îmi amintesc, a șoptit.

L-am privit surprinsă.

— Da?

A încuviințat dând din cap.

— Da. Îmi amintesc cum povesteai și știu că a fost cât pe ce să-l pierzi.

Am simțit cum pieptul mi se umplea de durere și m-am lăsat pe spătarul scaunului.

— Mi-e așa de frică!

— Pentru Charlie?

— Da, am spus în șoaptă și mi-am mușcat buza de jos.

S-a tras lângă mine și și-a pus mâna pe brațul meu. Simțeam că inima îmi bătea de două ori mai tare.

— Mă tem că o să-l pierd în curând. Mor de frică.

M-a strâns ușor de braț.

— Mi-aș dori să-ți pot spune ceva care să te facă să te simți mai bine.

— Știu, i-am spus înghițindu-mi cu greu nodul din gât.

Mi-a susținut privirea o clipă, apoi și-a mișcat mâna. Voiam să mă urc la el în brațe și să mă înfășor în jurul lui ca o caracatiță, dar știam că probabil nu era cea mai fericită idee.

— Vreau să te mai întreb ceva încă o dată. Și sper să-mi răspunzi altfel de data asta.

Ah, Doamne, nu cred că eram pregătită.

— Bine, ce e?

— Roxy, de ce nu mi-ai spus ce se petrecea la tine acasă?

La început n-am știut cum să-i răspund la întrebare.

— Nu știu. Cred că n-am vrut să mă considere nimeni nebună fiindcă credeam în fantome sau să creadă că inventez chestii, numai ca să atrag atenția asupra mea. Serios acum, câte femei nu vin la secția de poliție cu teama că le urmărește cineva și pe urmă se clasează totul?

Reece a clătinat din cap.

— Nu și când sunt eu pe tură.

— Tu ești altfel, am subliniat scoțându-mi picioarele de sub mine.

Am simțit cimentul rece sub picioarele goale.

— Și atunci de ce nu mi-ai spus nimic?

Mi-am mușcat buza de jos și m-am sprijinit mai bine de brațele fotoliului.

— Nu mi-am dat seama ce se petrecea, iar atunci când mi-am găsit... lucrurile în mașina de spălat vase, nu mi s-a părut potrivit să vorbim despre asta exact când...

N-am mai putut să stau jos, așa că m-am ridicat și m-am sprijinit de balustradă.

— Știi și tu ce s-a întâmplat, nu trebuie să-ți mai spun.

Mi-a susținut privirea un moment, apoi s-a uitat în altă parte. Încruntat, și-a frecat pieptul cu palma.

— În dimineața asta mi-am dat seama că eu eram de fapt acolo când i-ai găsit în mașina de spălat și n-am avut nici cea mai vagă idee. Mi-a venit să-mi trag una.

Am ridicat sprâncenele a mirare.

I-a zvâcnit un mușchi de-a lungul maxilarului.

— Vorbesc serios. Tot ce s-a întâmplat cred că te-a speriat de moarte. Să-ți găsești chiloții în mașina de spălat vase? Să nu știi cum au ajuns acolo, să crezi că ai o casă bântuită sau să te întrebi în permanență dacă e sau nu cazul să te duci să te cauți la cap, cred că toate astea te-au înnebunit. Și ai trecut prin ele de una singură... de una singură, când eu eram chiar acolo.

S-a tras pe marginea fotoliului din răchită și s-a aplecat în față.

— Mă termină faptul că ai trecut prin așa ceva.

Am încercat să trag adânc aer în piept, dar n-am reușit.

— Erai furios și... aveai tot dreptul să fii.

— Da, eram, a spus și m-a săgetat prin genele dese. Numai că ar fi trebuit să fiu alături de tine, să te ajut. Ar fi trebuit să mă oprești și să-mi arăți ce s-a întâmplat. Și nu e vina ta că n-ai făcut-o. Eu te-am pus în situația aia și-mi pare rău.

Am deschis gura, dar n-am știut ce să mai spun.

— A venit momentul să purtăm conversația asta, a anunțat pe un ton care nu accepta nicio contrazicere. Și de data asta trebuie să fim cinstiți unul cu altul. Amândoi. Fără tâmpenii.

M-am sprijinit de balustradă, simțindu-mă puțin slăbită, dar n-am fugit și nici nu m-am ascuns de ceea ce urma. Nu eram lașă. Sau nu încercam să fiu.

— Ai dreptate, i-am răspuns dorindu-mi să-și pună un tricou pe el, fiindcă mă distrăgea al naibii de mult să-l văd la bustul gol.

— Știi că m-ai scos din minți. Și știi și de ce.

— Pentru că nu suporți minciuna, o urăști mai mult decât orice pe lume. Știu că e din cauza tatălui tău, am zis și m-am grăbit să adaug, ca să nu mă oprească: Tocmai fiindcă știu lucrurile astea, nu

mi-a fost ușor să-ți povestesc despre noaptea aia. Nu încerc să-mi caut scuze, dar vreau să știi prin ce-am trecut.

— Minciuna nu e lucrul pe care-l urăsc cel mai mult, Roxy. Îi urăsc pe criminali, pe nemernicii care urmăresc femeile și oamenii la care țin. Asta e mai important. Precum și crima sau violul, a continuat el și am înțeles ce voia să-mi transmită. Dar, da, așa este, eram supărat. Și încă sunt.

M-am făcut mică pe dinăuntru. Gata, acum urma...

— De-asta am și plecat. Acum îmi doresc să n-o fi făcut. Dar trebuie să recunosc că a fost o decizie bună, fiindcă n-aș fi vrut să-ți spun ceva ce-aș fi regretat enorm mai târziu. Și totuși, aș fi vrut să fi rămas cu tine, lângă tine. Dacă aș fi rămas, poate că mi-ai fi mărturisit tot ce ți se întâmpla, a urmat frecându-și ceafa. Haide să lăsăm porcăriile astea deoparte deocamdată, o să le discutăm când va ajunge Colton aici.

— Bine, am acceptat, înțepenind din toate încheieturile.

Și-a lăsat capul în jos și a tras adânc aer în piept.

— Am avut nevoie de spațiu. A trebuit să-mi limpezesc mintea de toată furia pe care o simțeam. Am învățat până acum că nu e indicat să porți o conversație importantă atunci când ești furios. Se strică totul și ăsta era ultimul lucru pe care l-aș fi vrut în relația noastră.

Dar nu era oare deja stricat totul între noi?

I-am întâlnit privirea de un albastru cutremurător.

— Nu eram pregătit să vorbim nici joi, dar știam unde o să ajungem, în cele din urmă.

Pregătită de verdict, am început să respir din ce în ce mai repede.

— M-am gândit la asta. Înțeleg acum de ce te-ai supărat și știu că ai priceput și de ce m-am supărat eu. Amândoi am greșit, într-un fel sau altul.

— Așa este, am șoptit cât pe ce să izbucnesc în lacrimi.

Am vrut să mă întorc, dar și-a întins mâna și m-a prins. L-am privit cu ochi mari.

— Cred că n-am făcut ce trebuia, mi-a zis împletindu-și degetele cu ale mele.

Habar n-aveam unde ducea discuția asta, dar mă ținea de mână, așa că îl urmam, părea să mă ducă într-un loc din care nu mi-ar mai fi trecut prin cap să mă arunc de la balcon.

— Nu?

Reece a dat din cap că da.

— Fără prostii de-acum încolo, da? Trebuie să-ți spun ceva.

— Fără, am repetat după el.

A surâs și a continuat:

— Prima oară când te-am văzut cu adevărat abia făcuseși șaisprezece ani, erai în curtea din spate, cu Charlie. Nu pricepeam ce naiba voiați să faceți cu o saltea de apă și, sincer, nici nu-mi păsa, fiindcă erai îmbrăcată cu cea mai mică pereche de bikini pe care-o văzusem în viața mea.

— Nu-mi amintesc nimic de salteaua aia, am murmurat.

M-a tras și mai aproape de el.

— Eu, da. Era în iunie. Pe la ora două, la prânz. Te urmăream de la geamul din bucătărie. Mi-am spus atunci încontinuu că erai prea mică să-ți treacă prin cap lucrurile care-mi treceau mie.

Brusc interesată, n-am putut rezista să nu-l întreb:

— Ce lucruri te interesau?

— Lucrurile la care se gândește orice adolescent când vede o tipă într-un costum de baie care abia îi acoperă fundul, mi-a răspuns. Nu cred că m-am mișcat de acolo decât atunci când n-am mai rezistat și nu cred că vrei să știi ce-am făcut după ce-am plecat de acolo.

— Ce-ai făcut?

Și-a arcuit o sprânceană.

— O să-ți dau două indicii. Duș. Mână.

— Ah!

Simțeam cum o mulțime de ace îmi înțepau pielea.

— Da, a murmurat și m-a tras și mai aproape de el.

Piciorul mi se lipise deja de genunchiul lui.

— Pe urmă, când aveai deja șaptesprezece ani mi-ai făcut o felicitare de ziua mea de naștere. Nu știu de ce, dar de când mi-ai

zâmbit și mi-ai dat felicitarea nu mi te-am mai putut scoate din minte, n-ai mai dispărut niciodată.

Îmi aminteam perfect de felicitare. Am stat zile întregi s-o fac, i-am desenat Statuia Libertății, fiindcă știam că intrase în armată și voiam să aibă simboluri cu America. Mi-a fost așa de rușine când i-am dat-o, dar îmi amintesc că mi-a zâmbit și că m-a îmbrățișat cu un braț. Credeam că mă vedea ca pe o puștoaică prostuță.

— Când m-am întors din armată și te-am văzut... a continuat el clătinând din cap. M-ai îmbrățișat într-un anume fel. Nimeni nu mă mai îmbrățișase așa. N-am înțeles de ce erai prima persoană pe care am vrut s-o văd la întoarcere. Mult timp nu mi-am dat seama de ce am început să merg la barul ăla de doi bani unde e acum Mona. Și când mi-am dat seama că, de fapt, pe tine te voiam, atunci s-a întâmplat tâmpenia aia cu împușcăturile.

M-am străduit să înghit. Știam că Reece fusese implicat într-un conflict armat și că de atunci se apucase de băut, dar, înainte să apuc eu să-i spun ceva, el a continuat:

— Nu eram în stare să judec corect pe atunci. Începusem deja să vin la Mona mai mult ca să mă fac praf decât ca să te văd pe tine. După care, a urmat noaptea aia între noi doi.

Și-a înclinat capul într-o parte.

— De-asta mi-a părut rău. Fiindcă eram beat și aveam mintea praf. Nu-mi doream să am pe nimeni în preajmă, mai ales pe tine.

— Reece, am șoptit.

Mi-a căutat privirea.

— Când mi-am dat seama ce simțeam, de fapt, pentru tine, tu deja nu mai vorbeai cu mine și, așa cum se întâmplă de cele mai multe ori, lucrurile au scăpat de sub control.

Mi-am plecat ochii spre el și inima îmi bubuia să-mi iasă din piept.

— Reece, ce vrei să spui?

Pe față i-a apărut zâmbetul obraznic și m-a cuprins cu brațul. Am icnit când m-a luat pe sus și m-a așezat la el în poală, cu fundul pe coapsele-i puternice. Fără să-mi dea drumul la mână, mi-a

înconjurat mijlocul cu celălalt braț și s-a lăsat pe spătarul fotoliului. N-am avut de ales, așa că m-am întins peste pieptul lui, sprijinindu-mi mâna liberă pe umărul lui. Trupul mi s-a încălzit imediat aflându-mă atât de aproape de el.

Stăteam față în față.

— Și din cauza asta... a tuturor lucrurilor ăstora... am abordat situația asta greșit. Nu regret că am făcut-o. Nu, la naiba! În niciun caz! Dacă mă uit în urmă, sunt sută la sută încântat că atunci a fost prima dată pentru noi.

Și-a mișcat mâna de pe mijlocul meu spre șold, către marginea pantalonilor mei scurți, și apoi mi-a mângâiat piciorul. Am simțit cum mi se făcea pielea de găină.

— Dar ar fi trebuit să fac mai multe pentru tine. Să te scot la cină. La film. Toate lucrurile astea. Le meritai. Cred că, după atâta timp, le merităm amândoi.

— Chiar așa? am întrebat cu voce pițigăiată.

Nu-mi venea să cred ce auzeam.

— Da, merităm, a spus și și-a ațintit ochii asupra gurii mele. Ce-ai zice s-o luăm de la capăt? Vrei?

Tot nu știam ce să-i răspund.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— După cum îmi freci gâtul cu mâna, înțeleg că vrei, dar trebuie s-o aud din gurița asta dulce, iubire.

Cu mâna? Mi-am privit-o imediat. La naiba, chiar îl mângâiam pe gât.

— Nu mă așteptam la asta, am recunoscut. Am crezut că o să-mi spui că vrei să continuăm ca prieteni... sau chestii de-astea.

— Roxy, ți-am spus deja că vreau să fim mai mult decât prieteni.

— Dar...

Și-a plecat capul în față, rezemându-și fruntea de a mea.

— Am fost supărat, dar n-am vrut niciodată să nu mai fim împreună, a spus și, după o secundă, a adăugat: Pentru tine s-a schimbat ceva?

Pe de-o parte aș fi vrut să se fi schimbat, fiindcă relația cu Reece era periculoasă și pentru inima, și pentru mintea mea. Mă puteam

îndrăgosti de-a binelea, dar îl doream și... și nu mai eram în stare să-mi termin șirul gândurilor.

— Mi-ar plăcea foarte mult să fim împreună.

— Asta mi-am închipuit și eu.

Am tresărit.

— Ești al naibii de încrezut.

— Doar încrezător, a glumit apucându-mi șuvița mov de păr și răsucind-o pe deget.

Am tras adânc aer în piept, simțindu-i respirația caldă peste buze. Îmi pierdusem complet capul. Și inima, dar într-un fel bun și îngrijorător totodată. Asta chiar era ultimul lucru la care m-aș fi așteptat. Dintr-odată, mi se schimbaseră și prezentul, și viitorul alături de el.

— Așteaptă, am spus retrăgându-mă. Dacă o luăm de la capăt, asta înseamnă că n-o să facem sex decât de la a treia întâlnire încolo?

— Pe bune?

L-am privit mijind ochii.

— E o întrebare pertinentă.

— Hai, iubire, a zis și mi-a cuprins fundul cu mâna, iar eu am simțit că mă topesc într-un lichid fierbinte. Cred că știi și tu răspunsul la întrebarea asta.

— Cred că înțeleg, dar tot...

M-a redus la tăcere cu un sărut. Unul blând, care m-a făcut să nu-mi mai simt capul. Unul singur și imediat mi s-au umflat sânii și-am simțit un spasm dureros între picioare. Poate că și din cauza mâinii pe care el o ținea pe fundul meu, mai ales când unul dintre degetele sale a găsit cusătura din mijloc a pantalonilor scurți pe care-i purtam. A urmărit-o cu degetul, provocându-mi un val de furnicături.

— Cred că acum ai înțeles despre ce vorbesc, da? m-a întrebat răgușit.

Mi-am umezit buza de sus cu vârful limbii, dorindu-mi mai mult decât orice să-mi încolăcesc picioarele pe după șoldurile lui și să mă apăs pe el acolo unde-l voiam cu totul, dar a gemut.

— Crezi că e o idee bună? l-am întrebat.

Și-a luat mâna din dreptul cusăturii și și-a strecurat-o pe sub puloverul și maioul meu, mângâindu-mă.

— Și de ce n-ar fi o idee bună?

M-am tras puțin înapoi și i-am cuprins obrajii în palme. Îmi plăcea cum mă gâdilau în palme firele de barbă abia crescute. Nu puteam găsi decât un motiv serios, așa că i l-am spus:

— N-am de gând să mă îndrăgostesc de tine.

Surâsul de pe chipul lui s-a prefăcut într-un zâmbet larg care mi-a acoperit inima.

— Sigur că nu.

Nouăsprezece

Colton și-a făcut apariția la scurt timp după ce ieșisem de la duș și-mi uscasem părul. Îmbrăcată în blugi și într-un tricou pe care scria FATA ASTA ARE NEVOIE DE SOMN, m-am târât până în living. Mi s-a părut în regulă să mă prăbușesc pe sofaua confortabilă și să mă uit la Colton, care-și privea fratele, așezat lângă mine.

Mult prea aproape de mine, de fapt.

Piciorul lui Reece mă atingea și-și întinsese brațul pe spătarul canapelei din spatele meu. Dacă ne-am fi apropiat mai mult, am fi fost lipiți de la brâu în jos.

Colton se așezase pe un scaun în fața canapelei, chiar lângă ușa de la balcon, și din felul cum ne privea se vedea că înțelesese tot.

— Și ia spune-mi, frate, cum îți mai merge?

— Cum ți se pare? i-a răspuns Reece.

Sinceră să fiu, habar n-aveam cum aș fi răspuns eu la acea întrebare. Deși clarificaserăm situația și eram hotărâți „să o luăm de la capăt", nu-mi dădeam seama dacă ajunseserăm sau nu în punctul în care am fi vrut să anunțăm relația asta sau ce era ea.

— Mie mi se pare că mâna mea o să facă foarte curând cunoștință cu ceafa ta, i-a întors-o Colton.

Reece a pufnit, iar pe mine m-a trecut un fior când i-am auzit vocea profundă.

— Se poartă frumos cu tine? și-a îndreptat Colton atenția spre mine.

Am privit de jur împrejur, așteptându-mă să apară cineva din spatele canapelei ca să răspundă în locul meu.

— Da, de ce?

— E spre binele lui! a spus pe un ton scăzut și aruncându-i o privire amenințătoare lui Reece, care i-a răspuns cu un rânjet. Sunt sigur că ori tatăl tău, ori unul din frații tăi l-ar snopi în bătaie dacă nu se poartă cum trebuie.

M-am strâmbat imaginându-mi-l pe fratele meu mai mic încercând să se lupte cu ceva ce nu semăna a telecomandă sau a Xbox.

Colton și-a vârât mâna în haina de la costum și a scos un carnețel și un pix. Și-a deschis carnețelul și, la fel ca și fratele lui, a adoptat imediat fața de polițist. Era cazul să trecem la lucruri serioase.

— Vreau să-mi spui tot ce s-a întâmplat, să nu omiți nimic. Bine? Chiar dacă ți se pare ceva minor, ar putea fi de fapt ceva extrem de important.

Mi-am împreunat mâinile, am tras adânc aer în piept și i-am povestit totul, începând cu telecomanda din frigider și sfârșind cu poza de pe telefon. În tot acest timp, Colton a luat notițe, iar Reece a rămas tăcut, lângă mine. Când am ajuns la partea cu chiloții din mașina de vase și-a ridicat mâna de pe canapea și mi-a pus-o pe umăr, încercând să-mi detensioneze mușchii.

— Mai e ceva? m-a întrebat Colton punând pixul peste carnețel.

Aveam senzația că uitasem ceva, dar oricât scotoceam prin minte, nu reușeam să-mi dau seama ce anume mă făcea să simt asta.

— Nu, i-am răspuns într-un final.

— Ți-a făcut cineva probleme în ultimul timp? m-a întrebat.

Era cât pe ce să-i spun că nu.

— Am ieșit la un moment dat cu un tip. Îl cheamă Dean Zook. Dar nu cred că-i psihopat, deși e destul de insistent, am adăugat privindu-l pe furiș pe Reece, care se încordase brusc. Și mai e și Henry Williams. A venit vineri seară la bar, dar l-a gonit Nick.

Colton și-a notat și numele alea.

— Am toate datele despre Henry. Pe Dean îl ai în agenda de la telefon?

Am încuviințat.

— Dacă nu-s ei doi, crezi că există vreo legătură cu cele întâmplate de curând?

Înainte să-mi răspundă, l-a privit pe Reece.

— În clipa asta n-avem cum să fim siguri de nimic. Trebuie să vorbesc cu victimele, dar din câte știm, niciuna nu a raportat nimic de genul ăsta.

— Nu sunt sigură dacă ar trebui să mă simt ușurată sau nu, am recunoscut.

— Nu contează, important e că ești în siguranță, a spus Reece trecându-și mâna prin părul meu și coborând spre ceafă.

I-am întâlnit privirea.

— O să mă asigur că așa va fi.

— Dar chiar dacă n-are nimic de-a face cu violatorul în serie, n-avem cum să trecem cu vederea peste ce s-a întâmplat, a conchis Colton strecurându-și carnețelul în jachetă, iar eu am tras adânc aer în piept.

O spusese. Umbla printre noi un violator în serie. Am simțit că mi se strângea stomacul.

— E clar că te urmărește cineva, Roxy. A făcut-o o perioadă și, după ce ți-a făcut poza...

— Înseamnă că nemernicul începe s-o ia razna, a intervenit Reece retrăgându-și mâna și aplecându-se.

Avea o privire de gheață.

— Înainte făcea lucruri care să nu-ți dea de bănuit că ar exista. Acum vrea să știi că este acolo.

— Exact, a întărit Colton și m-a privit cu niște ochi care semănau izbitor de mult cu ai lui Reece. Roxy, deja e ceva foarte serios.

— Știu. Crede-mă că știu.

Reece a ridicat din sprâncene.

— Atunci n-ai de ce să te împotrivești, înțelegi de ce trebuie să stai la mine. Până aflăm cine se ascunde în spatele mizeriilor ăstora.

Am deschis gura să-i răspund.

— Am putea să-ți blocăm ferestrele de la apartament, dar ar fi o idee absolut prostească, mi-a explicat Reece. Dacă izbucnește un incendiu, rămâi blocată în casă.

— Dar dacă mi-aș instala un sistem de alarmă? i-am întrebat pe cei doi frați. Nu mai sunt chiar atât de scumpe.

— Da, ai dreptate dacă te referi la cheltuielile lunare, dar instalarea și senzorii de mișcare te toacă de bani, a recunoscut Colton.

Iritată, m-am întors către Reece, cu ochii mari.

— Nu se poate să fiu dată afară din propria casă, Reece. Nu suport ideea asta.

A scrâșnit din dinți.

— Trebuie să te obișnuiești cu gândul ăsta, iubire. Vreau să te știu în siguranță. N-avem ce discuta pe tema asta. Nu va fi ceva definitiv. Știm pe cineva care e posibil să ne facă o reducere la instalarea sistemului.

Colton a încuviințat.

— E polițist în Philadelphia. Știu că va face asta. Ne e dator cu niște chestii, dar tot o să dureze probabil o săptămână, două. O să fim următorii pe listă, știu sigur că weekendul viitor trebuie să se ocupe de fiu-său.

N-aveam cum să trecem noi în față.

— Bine atunci. Cred c-aș putea să stau până atunci la Katie sau la ai mei.

Reece și-s înclinat capul într-o parte.

— Iubire, poți foarte bine să rămâi la mine. Gata, văd că deja ți s-au pus în mișcare rotițele din cap și în curând o să înceapă să-ți meargă și gura.

Am mijit ochii spre el.

— Aici ești în siguranță. Fără discuții. Oricum, sunt convins că preferi să stai aici, și nu cu ai tăi sau cu Katie, fiindcă stau cu toții la mare distanță de Mona, a zis și a afișat un zâmbet larg. În plus, sunt o companie mult mai plăcută.

— De-asta n-aș fi atât de sigur, a bombănit Colton.

Replica lui a trecut neobservată.

— Să nu mai spun că te-ai distra mult mai bine cu mine, a adăugat Reece.

Obrajii mi s-au înroșit treptat și mi-am mușcat buza de jos, mutându-mi privirea în altă parte. Știam despre ce vorbea. Da, m-aș fi distrat extraordinar, doar că...

— Ne lași un moment singuri? i-a spus Reece fratelui său.

— Sigur, a răspuns Colton oftând și s-a ridicat. Oricum trebuia să plec. Când aflăm ceva despre telefon sau despre orice altceva, voi doi o să fiți primii informați.

S-a îndreptat spre ușă, dar apoi s-a întors și m-a privit.

— Ar trebui să rămâi aici, cu frate-meu. Nu spun asta fiindcă ar fi cine știe ce companie. Lasă prosoapele ude și folosite pe jos în baie, așa că... Numai că aș dormi mai bine noaptea știind că ești cu el.

De îndată ce a ieșit Colton, l-am privit pe Reece.

— Lași prosoape ude pe jos în baie?

Avea un aer spăsit.

— Hm, poate. Uneori, nu mereu.

L-am privit mirată.

— Bine, bine, după fiecare duș, dar special pentru tine o să le ridic de pe jos, s-a oferit el.

— Nici nu știu ce să zic. Prosoapele ude sunt de-a dreptul scârboase.

A pufnit în râs, dar a dispărut orice urmă de haz când ni s-au întâlnit privirile.

— Știu că pare un pas important să stai cu mine, dar nu este decât pentru o perioadă, iubire.

Înțelegeam prea bine, dar știam că, dacă stăteam cu el, alunecam pe o pantă... ei bine, spre o mulțime de alte lucruri. N-aveam nimic împotriva prieteniei dintre noi și nici a sexului. Ba chiar îmi doream să ieșim împreună în oraș. Nu voiam decât să-l țin departe de sufletul meu, fiindcă știam că...

Știam că l-aș fi putut pierde, iar gândul ăsta mă înspăimânta.

Dar avea dreptate în ceea ce spunea. Mi-ar fi fost foarte greu să stau la ai mei, iar la Katie ar fi fost nebunia de pe lume. Sigur că

ne-am fi distrat, dar ar fi fost cât se poate de posibil ca distracția noastră să se termine uneori la secția de poliție.

Eram de-a dreptul toantă, dar m-am trezit încuviințând.

Am reușit să nu le spun părinților ce se petrecea în viața mea, ceea ce era o mare realizare. Știam că s-ar fi speriat de moarte, după cum era și normal, dar mă aștepta o tură lungă și aveam deja destule pe cap. Trebuia să ajung cât mai repede la bar, Reece la serviciu, așa că n-aveam timp de discuții, ceea ce însemna că le amânam pentru duminică. Cum aveam încă mașina la mine acasă, Reece m-a dus la serviciu cu a lui.

Iar asta a fost ceva nou pentru mine.

În afară de frații mei, nu mă mai condusese niciodată un bărbat la serviciu. Și să cobor din mașină a fost o experiență nouă. Mi-am împletit degetele cu ale lui Reece și i-am mulțumit.

Se părea însă că nu era destul.

— Hei, hei, a zis și m-a prins de braț înainte să cobor din camionetă. Unde crezi că pleci așa?

— Păi, hm... La serviciu?

— Nu așa se pleacă.

Uimită, am deschis gura, pregătită să cer lămuriri, dar m-a tras aproape de el.

— Nu ne spunem „la revedere" și atât, a continuat el. Ne sărutăm.

Ceea ce am și făcut.

Și-a înclinat capul, astfel încât gura lui să fie chiar în dreptul gurii mele. Am simțit secundele de dulce așteptare, apoi și-a atins buzele de ale mele. Repede și gingaș. Credeam că asta a fost tot, dar mă înșelasem. Abia pe urmă m-a sărutat. Pasional, dur, un sărut care mi-a făcut sângele să-mi clocotească și pielea să mi se înfioare. M-a sărutat ca și cum ar fi fost ultima oară și am rămas cu senzația că m-am înecat în el, în gustul și în căldura lui.

Am coborât din mașină și m-am îndreptat spre bar clătinându-mă. Chiar și după câteva ore continuam să-i simt gustul pe buzele pârjolite.

Mi se părea o tură complet diferită de cele de până atunci. Mi-era dintr-odată mai ușor să stau de vorbă cu clienții, eram mai sinceră atunci când zâmbeam, ceea ce însemna că și bacșișurile mele erau foarte mari.

Chestie care-mi convenea de minune, fiindcă, după cum stăteau lucrurile, era nevoie să mai plătesc și alte rate lunare. Nu-mi plăcea, dar era nevoie.

Într-un moment cu mai puțini clienți, Nick m-a tras în spatele barului, în fața rafturilor cu sticle.

— Auzi, voiam să mă asigur că nu stai la tine acasă în noaptea asta.

— Nu stau, l-am asigurat eu.

Avea o expresie a feței greu de descifrat.

— Rămâi la Reece?

— De unde ai ghicit?

Mi-a aruncat o privire cu subînțeles.

— Am puteri paranormale. Și nici măcar n-am căzut de la bara în jurul căreia dansam, nu, m-am lovit la cap cu o sticlă de tărie.

Pufnind în râs, l-am lovit ușor peste braț.

— Taci din gură.

Gura i-a tresărit.

— Vorbesc serios. Mă bucur să aud că nu stai la tine acasă, a continuat și a aruncat o privire scurtă spre clienți. Altfel cum mai ești, ești bine?

De fapt, nu voiam să mă mai gândesc că mă urmărea cineva. Dacă mă gândeam la asta, atunci o luam razna de tot. Aș fi ajuns să mă legăn de una singură într-un colț de cameră.

— Mda, am răspuns cu jumătate de gură. Atât cât e posibil.

M-a studiat câteva clipe.

— Dacă ai cumva nevoie de ceva, să mă anunți, bine?

— Bine, am răspuns și am simțit cât îi eram de recunoscătoare, așa că am acționat înainte să gândesc.

M-am înclinat spre el și i-am înconjurat mijlocul cu brațele. A înțepenit, de parcă i-ar fi turnat cineva ciment pe șira spinării, dar l-am strâns tare în brațe, ignorând cu desăvârșire situația penibilă.

— Îți mulțumesc pentru aseară. Mulțumesc mult, mulțumesc că ți-a păsat de mine.

M-a cuprins cu brațele și m-a mângâiat stângaci pe spate.

— E-n ordine, n-a fost mare lucru.

— Ba da, a fost ceva extraordinar, i-am spus și m-am retras.

Mi-am ridicat privirea spre el și i-am zâmbit.

— Ești un tip foarte de treabă, chiar dacă ai niște obiceiuri ciudate atunci când vine vorba de întâlniri cu fete.

Mi-a zâmbit larg, după care s-a întors către un tip care tocmai se așeza pe un scaun la bar.

— Să păstrezi informația asta pentru tine, da?

Restul nopții a trecut repede și, când a venit vremea să mă ia Reece, am devenit brusc o agitată, de parcă un stol de fluturi flămânzi mi-ar fi invadat stomacul.

Reece a parcat exact când încuiam localul împreună cu Nick. A dat din cap spre Nick și a primit drept răspuns un gest similar, ceva specific lor, băieților. Uneori chiar nu-i înțelegeam. De ce oare nu-și puteau spune unul altuia „Bună!" ca oamenii normali?

M-am urcat în camioneta de poliție, unde am fost imediat întâmpinată de o pungă cu mâncare de la Subway.

— Am luat un sandvici cu vită pentru tine, iar pentru mine unul cu curcan, mi-a explicat el pornind mașina. M-am gândit că ți-e foame.

— Mersi, am spus strângând punga. Foarte drăguț din partea ta.

Drept răspuns, a dat din cap.

Cu ochii pe geam, am văzut barul îndepărtându-se și mi-a trecut prin minte un gând.

— Ai avea probleme dacă s-ar afla că m-ai luat în mașina de poliție?

Nu cunoșteam regulile, dar mi se părea o întrebare absolut justificată.

A ridicat din umeri.

— Sunt în pauza de masă, așa că nu e ca și cum aș face un ocol, am rămas în perimetrul meu, așa că nu contează.

— Dar ai avea probleme? am întrebat din nou, îngrijorată.

— Nu, m-a liniștit cu un surâs. Cum a fost în seara asta?

— Mi s-a părut că a trecut repede timpul. Cred că revine și Clyde săptămâna viitoare și sunt convinsă că Sherwood abia așteaptă să-l aibă înapoi.

— Asta-i bine. Nimeni nu face aripioare de pui cu dafin la fel ca Clyde.

Era o experiență complet nouă să discut cu cineva despre cum mi-a mers la serviciu; mai precis, cu Reece. Mi se părea ceva extrem de intim. Simțeam că așa trebuia să fie realitatea. Mi-a plăcut să vorbim vrute și nevrute până când am ajuns la el acasă și ne-am mâncat sandviciurile.

— N-am mai făcut niciodată asta până acum, am spus strângând ambalajul.

Așezat pe fotoliul de vizavi, Reece s-a lăsat pe spate. Uniforma albastră i s-a mulat perfect pe umerii largi.

— Ce anume? Să mănânci sandviciuri de la Subway la trei dimineața?

— Ha! Asta am făcut-o de atâtea ori, încât am pierdut socoteala, am spus și m-am ridicat să duc la bucătărie ambalajele și firimiturile. Mă refer la faptul că până acum n-am mai vorbit cu niciun tip despre cum e la mine la serviciu.

M-am bucurat că stăteam în penumbră, fiindcă mi-ar fi observat obrajii înflăcărați.

— Adică vorbeam și cu tipii cu care am mai ieșit, dar nu așa.

— Chestii mai superficiale? m-a întrebat Reece.

I-am aruncat o privire peste umăr și am zăbovit asupra liniei netede și ascuțite a maxilarului său, apoi asupra pistolului care-mi aducea aminte cât de periculoasă era viața pe care o ducea. Cât de incredibil de scurtă ar fi putut fi. Mi-am alungat astfel de gânduri din minte și i-am admirat fața.

— Da, ăsta ar fi cuvântul potrivit, am spus.

M-am întors și mi-am mușcat buza de jos. Chiar ăsta era adevărul. Lucrurile erau cu adevărat superficiale atunci când venea vorba despre tipii cu care mă întâlneam. Am căutat coșul de gunoi ca să scap de mizeriile din mână. Când m-am îndreptat de spate,

mi-am înăbușit un strigăt de uimire. Reece era în spatele meu. Nici măcar nu-l auzisem când se mișcase.

— Doamne sfinte, știi să te teleportezi sau cum?

Înghesuindu-mă în cel mai plăcut mod cu putință, și-a așezat mâinile pe blat, de-o parte și de alta a mea. Căldura din spate m-a învăluit. Mi-a pufnit în ureche.

— Ai văzut că oamenii de știință au reușit să teleporteze cu succes un atom?

Cu gura uscată, am clătinat din cap.

— Nu.

— Mda.

Și-a ridicat o mână de pe blat și mi-a dat părul într-o parte, lăsându-mi ceafa liberă.

— Înainte să-ți dai seama, o să ajungem să ne teleportăm oriunde în spațiu.

Simțindu-i răsuflarea în ceafă, m-am înfierbântat imediat și pulsul mi-a crescut.

— Dacă ai avea de ales între teleportare și zbor, ce-ai alege?

— Ce întrebare ciudată, a râs el din nou, iar eu am zâmbit. M-aș teleporta, normal.

— Chiar așa? l-am întrebat și m-am cutremurat când i-am simțit degetul plimbându-se de sus în jos pe gâtul meu. Dacă te teleportezi, poți să ajungi să ai un braț înfipt în cap. E ca și cum ai alege o probabilitate de 99% să ai parte de o moarte oribilă, față de 1% șanse să mori.

— Nu suport să zbor, a mai spus și și-a mișcat degetul pe obrazul meu. O fac atunci când n-am de ales, dar cam atât.

Mi-am închis ochii.

— Mie-mi place să zbor.

— Nu ești normală, a murmurat sărutându-mi gâtul, în locul unde mi se simțea pulsul. Încă mi-a rămas timp din pauza de masă, a spus prinzându-mi lobul urechii cu dinții.

Am gâfâit, simțind șocul electric pe care mi l-a transmis.

— Și vreau desert, a mai spus.

Replica suna a clișeu, dar mie mi s-a părut incredibil de excitantă.

— Numai la asta m-am gândit, a adăugat și și-a coborât mâna spre sânii mei.

Sfârcurile mele au reacționat imediat când le-a mângâiat cu vârfurile degetelor.

— E al naibii de greu să mă mai pot concentra, fiindcă te doresc de mor.

M-a străbătut un fior fierbinte.

— Poftim?

Începuse să mă muște încet.

— Ar trebui să-ți pară rău pentru ce-ai făcut. Am stat tare ca piatra toată noaptea.

— Probabil că de-asta ne-am oprit de câteva ori așa de ciudat la semafor.

— Hm, i-auzi.

Mi-a prins vârful sfârcului cu degetul mare și cel arătător și fiorul de plăcere m-a străfulgerat, cu toate că aveam hainele pe mine.

— Roxy, te vreau.

— Sunt a ta, am șuierat înainte să mă gândesc mai bine, fiindcă suna a promisiune, ca o cheie care descătușa niște părți ascunse ale lui Reece.

S-a îndepărtat puțin și mi-a ridicat marginea tricoului. Aerul rece m-a înfiorat și mi-am răsucit fața spre el. Avea chipul în penumbră, dar trăsăturile îi dezvăluiau intențiile. Un alt fior m-a străfulgerat când a atins nasturele de la blugi. Mi-am azvârlit sandalele din picioare și mi-a tras pantalonii în jos.

S-a oprit și mi-a sărutat locul acela dintre omoplați, apoi mi-a mângâiat picioarele, oprindu-se să-mi sărute apăsat locul de unde începe șira spinării.

— Reece, am șoptit.

— Da?

Și mi-a cuprins mijlocul cu mâinile.

— Ce-ai de gând?

Vârfurile degetelor lui se jucau cu elasticul de la chiloții mei tanga și-și împingea șoldurile în mine. Îi simțeam perfect toată umflătura în spate.

— Cum se simte asta?

Fără să-mi mai aștepte răspunsul, și-a strecurat o mână pe burta mea și apoi pe sub chiloții aproape inexistenți. M-a cuprins cu mâna.

— În cazul în care ai nevoie de indicii, iată. Ai spus că ești a mea. Mă comport ca atare.

Doamne Dumnezeule, exact așa se comporta. A pătruns în mine cu un deget în punctul acela în care știa că o să tresar și a înaintat prin umezeala produsă. M-am cutremurat vizibil, iar el a început să-mi frece locul pe care credeam că numai devotatul meu vibrator îl cunoaște. Cu degetul cel mare a început să traseze cu dibăcie cercuri în jurul unor terminații nervoase. M-am înfipt cu nerușinare în mâna lui, stăpânită de trăirile corpului, nu de rațiune.

În timp ce își mișca degetele, îi simțeam șoldurile împungându-mă din spate.

— Aș putea să ejaculez numai văzându-te cum te miști în mâna mea, mi-a spus.

I-am auzit vorbele și am crezut că iau foc. Toate senzațiile astea sexuale și brutal de reale îmi erau complet noi. Mai aveam foarte puțin până să explodez, astfel că atunci când și-a retras mâna, am scos un scâncet.

Am auzit apoi zgomotul produs de cureaua de la uniformă, care atinsese podeaua, și zumzăitul fermoarului. Inima îmi bătea sălbatic.

— Grăbește-te, l-am rugat.

M-a sărutat pe umăr, cu mâna în jurul mijlocului meu.

— Iubire, dacă mă grăbesc mai mult de atât, am să termin înainte să intru în tine.

M-am aplecat să-mi dau jos chiloții, dar m-a oprit.

— Lasă-i, mi-a poruncit. Și pune-ți mâinile pe blat. Ține-le acolo.

Surprinsă și excitată peste măsură, mi-am pus mâinile pe blat și mi-am înăbușit un geamăt. Oarecum îmi plăcea, bine, recunosc, îmi plăcea la nebunie când adopta tonul ăsta autoritar. Mi-a despărțit genunchii cu piciorul și mi-a trasat o cărare de săruturi fierbinți pe ceafă. Apoi m-a ridicat pe vârfuri, împingându-mă peste blat.

— Stai așa, mi-a spus.

M-am cutremurat când am auzit ambalajul rupt. A urmat o pauză, după care mi-a apucat fundul și a început să-l frământe. Am lăsat să-mi scape un strigăt când a dat într-o parte marginea subțire a chiloților.

— Aș vrea să te poți vedea în clipa asta. Ești al naibii de frumoasă, Roxy.

Am închis ochii, lăsându-mă scăldată de fierbințeala cuvintelor. Niciodată nu-l crezusem mai mult decât atunci.

— Doamne, am gâfâit, simțindu-l între picioare.

M-a cuprins din nou de mijloc și m-a ridicat până când aproape că nu mai atingeam pământul.

Era incredibil de incitant să faci sex și totuși să fii oarecum îmbrăcat, mă simțeam mult mai expusă decât atunci când eram goală. Cam asta-mi trecea prin cap până când l-am simțit apropiindu-se din spate și pătrunzându-mă un centimetru, după care s-a oprit.

Imediat după aceea și-a izbit șoldurile de fundul meu, intrând puternic și repede, avansând cât se putea de mult. Se mișca luându-și din ce în ce mai mult avânt, făcându-mă să țip de plăcere.

— La naiba, ești atât de strâmtă, mi-a spus lipindu-se de mine.. Nu te doare, nu?

— Nu. Nu mă doare. Deloc, i-am răspuns și mi-am mișcat șoldurile ca nu cumva să rateze punctul erogen și, când l-am auzit cum geme de plăcere, am mai făcut-o o dată. Te rog, Reece, am nevoie, te rog, am bălmăjit.

— Nu, m-a refuzat și s-a retras până când nu i-a rămas înăuntru decât vârful. Nu de asta ai nevoie.

— Ba da, exact de asta am nevoie.

Și-a mișcat șoldurile cu putere, atingând exact locul potrivit.

— Ai nevoie de mine. Nu doar de penisul meu. De mine, tot.

Am vrut să neg cu disperare, dar vorbele mi-au pierit pe buze, ca scrumul. M-a lipit din nou de el, forțându-mă să mă sprijin în brațe. Și-a răsucit mâna în părul meu, obligându-mă să-mi întorc fața într-o parte. M-a sărutat fierbinte, sălbatic, exact cât trebuia ca să îmi pierd mințile, și știa prea bine.

Nu m-am putut mișca; eram neclintită, întinsă pe blat, dar și din cauza diferenței de înălțime. Nici măcar atunci când a început să mă pătrundă din ce în ce mai adânc și mai rapid, cu un ritm care mă făcea să-mi depășesc orice limită. Mi-a dat drumul la păr și și-a mutat mâna între picioarele mele.

— Asta e, m-a anunțat mișcându-și degetele între coapsele mele, cu un ritm absolut copleșitor. Haide, iubire, termină acum, pentru mine.

Mișcările adânci, vorbele, degetele care se jucau cu mine, toate astea laolaltă m-au trimis în altă lume. Am urlat, m-am ridicat și m-am lăsat pe spate cu degetele înfipte în părul lui moale. Orgasmul s-a revărsat în valuri tumultoase, unul după altul. Simțeam cum fiecare terminație nervoasă se activase brusc. Corpul îmi tremura puternic, reacționând firesc la frumusețea momentului.

— Doamne, te simt cum te cutremuri, mi-a șoptit el în ceafă. E al naibii de perfect. Ești perfectă.

Nu mă simțeam perfectă, doar lipsită de oase. L-am lăsat să mă așeze la loc pe blat și degetele mi-au alunecat pe granit, dar m-am sprijinit pe coate și mi-am întors privirea către el. Prin claia mea de păr, am reușit să-i zăresc maxilarul încleștat și chipul concentrat.

Reece era frumos.

— Nu mai pot să mă abțin, a spus cu vocea sugrumată.

Un fior mi-a biciuit spatele.

— N-o mai face, i-am spus.

M-a apucat de mijloc și nu s-a mai abținut. M-a împins cu șoldurile în blat, complet dezlănțuit. Am simțit cum mi se contactau toți mușchii și, înainte să-mi dau seama, toate replicile primului

orgasm s-au unit și au explodat în următorul. Unul care a scos din mine un țipăt ascuțit.

Reece s-a prăbușit peste mine într-o ultimă mișcare, apoi a țipat răgușit. Mi-am rezemat obrazul de blatul rece, unde am rămas gâfâind, cu ochii închiși. Mișcările s-au oprit treptat și și-a lipit buzele de colțul gurii mele.

— Ăsta-i cel mai bun desert din lume pe care l-am mâncat vreodată, a șoptit. Cred că ar trebui să devină obligatoriu, după fiecare masă.

— Hm, am murmurat, fiindcă doar atât mai eram în stare să fac.

— Deși nu sunt convins că asta ar fi o idee bună, a zis sărutându-mă pe obraz. Dacă o s-o ținem tot așa, n-o să mai poți merge.

Adevărat.

Reece a ieșit din mine și a aruncat prezervativul. Nu m-am mișcat până când și-a tras chiloții și și-a ridicat pantalonii. Extazul de după sex mă prefăcuse într-o masă gelatinoasă, așa că m-a întors spre el și m-a strâns puternic la piept.

M-a sărutat blând, cu un sărut incredibil de tandru. Mi-a dat părul la o parte din ochi și și m-a sărutat dulce pe sprâncene.

— Ar trebui să te odihnești. În patul meu, nu pe canapeaua aia nenorocită. Mâine e o zi importantă.

— Da? l-am întrebat ridicându-mi ochii spre el.

— Da, a spus cu trăsături îmblânzite, care mi-au mers la suflet și m-au făcut să mă gândesc la lucruri nebunești, la cuvinte precum „pentru totdeauna”. Mâine mergem să vorbim cu părinții tăi.

Douăzeci

Din nu știu ce motiv, nu mă gândisem până atunci că Reece avea să fie cu mine când voi vorbi cu ai mei. Nu știu de ce, probabil pentru simplul motiv că niciodată nu mă dusesem acasă să vorbesc ceva cu părinții însoțită de un tip.

Mă rog, adusesem la un moment dat pe cineva la ai mei, dar fusese din greșeală. Aveam nouăsprezece ani și fusesem la ei înainte de întâlnire, când mi-am dat seama că nu-mi luasem portofelul și buletinul, le uitasem pe masa din bucătărie. Așa că m-am întâlnit cu tipul acela, după care m-am întors la ai mei și le-am luat. Îmi amintesc că s-au strâns cu toții ca pentru un eveniment important, dar amărâtul nu a mai venit la a doua întâlnire cu mine.

Aveam dubii că pe Reece l-ar fi putut lua totuși la întrebări. După cum îi știam eu pe părinții mei, erau în stare să pună covorul roșu pentru el.

Mai întâi am trecut pe la mine pe acasă. Reece a insistat să intre el primul, așa că l-am așteptat în ușă, cât aruncat o privire înăuntru. S-a întors apoi la mine și mi-a spus:

— Mi se pare că e totul în ordine. Ai nevoie de ajutor să-ți mai aduni ce-ți mai trebuie?

— Nu. Mulțumesc.

L-am lăsat pe Reece în living, iar eu m-am dus în dormitor. Nu mi-am putut reține fiorul de spaimă de pe șira spinării când am privit de jur împrejur. Ochii mi-au poposit asupra patului rămas

nefăcut, asupra cuverturii pe care o azvârlisem în graba mea de a fugi și care rămăsese așa cum o lăsasem.

M-am apucat îndurerată să-mi strâng haine și produse cosmetice pentru vreo săptămână și ceva. Mi-am șters o lacrimă care mi se cuibărise în colțul ochiului. Acela ar fi trebuit să fie locul meu, în care să mă simt confortabil și în siguranță, nu unul care să-mi provoace frică și paranoia.

Am ieșit din baie și l-am găsit pe Reece pe marginea patului. Mi-a aruncat o privire și s-a ridicat ușor.

— Ești bine?

— Sigur, am spus, dar m-a dat imediat de gol vocea.

Îndoiala a pus stăpânire pe chipul lui frumos. Fără să-mi spună o vorbă, m-a lăsat să-mi pun trusa de cosmetice în geanta de voiaj, peste haine. Străduindu-mă să-i zâmbesc, am tras fermoarul genții.

— Gata, asta ar trebui să fie tot.

Și-a plecat capul.

— Mai știi ce ți-am spus?

— Mi-ai spus o mulțime de lucruri. Nu sunt mereu atentă la ce vorbești, l-am tachinat.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— E normal să nu te simți bine în clipa asta.

— Ce-ți mai place să pătrunzi în mintea oamenilor! Sigur ți-ai ales meseria potrivită?

— Nu mă lua peste picior, că acum îți trag două la fund, a spus cu ochii de culoarea cobaltului. De fapt, asta chiar cred că e o idee fantastică.

Da, era. Mă întrebam dacă mi-ar fi poruncit să stau nemișcată și când mi-ar trage două la fund. Și brusc, m-am simțit surescitată.

A înaintat cu un geamăt și m-a mângâiat pe obraz.

— Te citesc ca pe o carte deschisă, a spus pe un ton scăzut, răgușit. Ți-ar plăcea să încerci.

Am închis ochii, amețită de timbrul gros al vocii lui.

— Poate.

— Nu există poate. Ți-ar plăcea. Așa cum ți-a plăcut și în bucătărie.

— Cât e ceasul? l-am întrebat. Cred că avem timp să testăm teoria asta înainte să ajungem acasă la părinții mei.

Reece și-a lăsat capul pe spate, izbucnind într-un hohot de râs.

— Iubire, de fiecare dată când am fost în tine s-a petrecut totul mult prea repede. Data viitoare când te dezbrac vreau să avem destul timp la dispoziție.

Ah, asta chiar că mi-a atins toate părțile femeiești.

S-a aplecat spre mine și m-a sărutat scurt, apoi mi-a apucat geanta. Oftând, m-am îndreptat și eu spre ieșire, oprindu-mă să-mi iau laptopul din living. Am ieșit fără să mai vreau să privesc în urmă.

— Știi cumva dacă Colton a dat de tipul acela care ar putea să-mi instaleze sistemul de alarmă? l-am întrebat încuind ușa în urma noastră.

— Cum? Gata, te-ai și săturat să stai cu mine?

Am zâmbit când i-am auzit ironia din glas.

— Da.

— Inima. Mi-ai frânt-o, să știi.

M-a așteptat să cobor de pe verandă, apoi a luat-o spre locul unde parcase.

— Nu știu, dar o să verific azi, să vedem ce vești sunt și despre telefon. Celălalt pe care îl ai funcționează bine, da?

— Da.

Reece mi-a deschis portiera și mi-a luat bagajele, pe care le-a așezat apoi frumos, în spatele scaunelor. Înainte să se îndepărteze mi-a aranjat ochelarii pe nas și s-a aplecat și m-a sărutat apăsat pe obraz. Pe de-o parte, îmi venea să chicotesc ca o fetișcană, fiindcă mi se părea extraordinar de drăguț să fii pupată pe obraz. M-am abținut cu greu, iar el s-a retras și s-a așezat pe scaunul șoferului.

M-am întors să verific dacă totul era în regulă pe bancheta din spate și am înțepenit. Nu-mi venea să cred că era adevărat ceea ce vedeam. M-am uitat mai bine și am înghețat. În spatele scaunelor, împachetate cu mare grijă, aveam șevaletul, niște pânze albe și vopselurile. Cu ochii pironiți asupra lor, am simțit că nu mă mai puteam mișca. Nici măcar nu-l auzisem când intrase și ieșise din casă, darămite în studio, dar el...

Îmi împachetase vopselurile!

Mi-am ridicat privirea și am văzut că se așezase deja la volan. Mă privea cu o expresie ciudată, probabil pentru că arătam ca o nebună.

— Ce e? m-a întrebat.

— Te-ai gândit să-mi iei șevaletul și acuarelele, am șoptit.

S-a uitat în spate și pe urmă la mine.

— Da. M-am gândit că ai vrea să le ai cu tine. Am loc destul pentru ele în dormitorul de oaspeți.

M-am gândit la ce-mi spusese cu o seară în urmă, la faptul că aveam nevoie de el și am simțit cum mi se accelera respirația. Nici măcar nu știam de ce mă gândisem la asta, dar dacă aveam nevoie de el, însemna că iar simțeam ceva puternic pentru el, adică dacă ar fi fost să-l pierd, m-aș fi prăbușit pur și simplu. Și toate astea la un loc mă făceau să simt că înnebuneam.

Și totuși, bărbatul ăsta îmi împachetase vopselurile.

Am rămas buimacă în afara camionetei, privindu-l ca o toantă, până când a deschis gura și mi s-a adresat:

— Iubire, vrei să te urci sau nu în mașină?

Am apucat portiera, simțind cum inima era pe punctul să-mi explodeze de la o chestie care pentru el nu părea mare lucru, dar pentru mine era enorm.

A izbucnit în hohotul lui de râs liniștit și profund.

— Roxy?

— Mă urc acum, i-am spus.

După o clipă, și-a arcuit sprâncenele a mirare.

— Anul ăsta, da?

— Imediat, i-am răspuns roșie în obraji, dându-mi seama de cât de aiurea arătam. Nu vreau să-mi rup vreun picior urcându-mă în monstrul ăsta. Am nevoie de o scară să mă cocoț aici.

Reece a continuat să râdă, iar eu m-am strâmbat la el. Într-un târziu, am încetat să mă mai comport prostește și am urcat în mașină. Când îmi puneam centura, m-a întrebat:

— Cine-i ăsta?

M-am uitat pe geam și l-am văzut pe Kip traversând în goană veranda clădirii victoriene.

— Ah, e Kip. Nu mai știu care e numele de familie, dar e tipul care s-a mutat de curând deasupra mea.

— Aha.

Kip și-a ridicat ochii, iar eu i-am făcut semn veselă, cu mâna, dar mi-a răspuns cu mai puțin entuziasm.

Mi-am tras centura astfel încât să nu mă sugrume și l-am privit pe Reece, care tocmai pornise mașina. A verificat oglinda retrovizoare, după care s-a uitat la mine. Mi-a făcut cu ochiul. Mi-am îngustat privirea spre el. A râs și am strâmbat din buze. Era ceva extrem de contagios în felul în care zâmbea și râdea. Mi-am lăsat capul pe tetieră. Avea ceva cu totul special.

Ai nevoie de mine.

Cuvintele îmi pluteau prin minte și, chiar dacă încercam să le ignor, nu mă simțeam ofensată și nici nu le luam drept un simbol al faptului că aș fi fost slabă, că aș fi fost o femeie care avea neapărat nevoie de un bărbat sau chestii de-astea. Însemnau mult mai mult decât atât, ceva ce nu credeam că eram în stare să procesez încă.

— Mulțumesc, i-am spus.

Mi-a aruncat o privire.

— Pentru ce? Pentru orgasmele de aseară?

Am pufnit în râs.

— Păi, mda, bine, mersi și pentru ele, dar nu la asta mă refeream. Mulțumesc pentru pânze. Ai fost extrem de atent și de grijuliu.

— Așa sunt eu. Domnul Amabil.

Am clătinat din cap și mi-am fixat ochelarii, care începuseră să-mi alunece pe nas.

— La fel de bine ești și Domnul Arogant.

— Se zice multilateral dezvoltat.

Am pufnit zgomotos și lipsită de delicatețe.

— Sigur, spune-ți în continuare asta.

Când am ajuns acasă la părinții mei uitasem deja motivul pentru care ne aflam acolo. Mă distraseră la maximum micile insulte și vorbele pe care ni le adresaserăm pe drum, dar când am parcat în spatele Volkswagenului fratelui meu, am simțit că-mi venea să mă bag sub scaunul pe care stăteam. Desigur că ai mei n-aveau cum să fie singuri. Doar legile lui Murphy funcționau de minune, ca de obicei.

Reece a rânjit și m-a privit.

— Vrei să facem un pariu?

— Că la sfârșitul vizitei o să-mi doresc să mă arunc sub roțile trenului? am spus desfăcându-mi centura.

A izbucnit în râs și pielea din jurul ochilor i s-a încrețit.

— Nu. Că mama ta o să mă primească în sânul familiei până la sfârșitul vizitei.

— Doamne, am gemut clătinând din cap. Nu fac pariu, fiindcă sunt sigură că așa o să facă. O să înceapă deja să croșeteze botoșei pentru un bebeluș inexistent.

A râs din nou, ceea ce-l făcea minunat din toate punctele de vedere. Majoritatea tipilor ar fi încălcat o mulțime de reguli numai să scape de o mamă obsedată de căsătorie și de nepoți. Totuși, nu i-am spus asta.

Cu un oftat, m-am silit să ies din camionetă. Nici măcar nu ajunseserăm la pietrișul de pe alee, că ușa de la intrare s-a deschis dintr-o smucitură și mama a țâșnit, privind cu ochii măriți când la mine, când la Reece.

Mi-am înghițit o înjurătură.

Mama s-a oprit la marginea terasei, lipindu-și palmele. Literalmente. Bătea din palme.

— Scumpa mamei, mi-a spus zâmbind așa de larg, că am crezut că o să i se despice fața în două. Ai de gând să o faci mândră pe mama ta?

— Ah, Doamne, am bombănit.

Reece a râs în barbă, m-a depășit și a urcat pe trepte. Înainte să poată spune sau face ceva, mama l-a cuprins într-o îmbrățișare

care știam că doare și te amețește. Atunci când mama își pierdea controlul de bucurie te storcea literalmente și te clătina dintr-o parte în alta.

— Mamă, am încercat s-o opresc, nu cred că Reece mai poate să respire.

— Șșșt, mi-a răspuns. Nu am așa de des ocazia să strâng în brațe un tânăr frumos care nu-mi e băiat.

— Ah, Doamne Dumnezeule, am mormăit.

Hohotele lui Reece n-au ajutat nici ele, dar după ce a izbutit într-un final să se elibereze, s-a uitat la mine peste umăr și mi-a făcut cu ochiul. L-am săgetat cu privirea de îndată ce am urcat treptele, dar a vorbit înaintea mea:

— Am senzația că fata mea o să mă facă mândru.

Am rămas cu gura căscată.

— Fata ta? Ah! a spus mama și și-a acoperit obrajii cu palmele, strigându-l pe tata. Sunt cele mai bune vești pe care le-am auzit toată...

— Mamă! am strigat, pregătită să-i pun la punct pe amândoi. Nu de-asta am venit aici și...

— Nu-mi strica bucuria, a zis și s-a întors cu spatele la mine, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

Tata apăruse între timp la ușa de la intrare, cu sprâncenele ridicate a mirare.

— Wit, n-o să-ți vină să crezi! Reece i-a spus fetei noastre „fata mea”!

— Bun atunci, a rostit și tata, încuviințând spre Reece. Era și timpul, fiule.

L-am depășit pe Reece și i-am înfipt un cot în abdomen, cu blândețe și tărie totodată. A gemut, ceea ce mi-a dat o brumă de satisfacție.

Mama mai avea puțin și izbucnea în lacrimi, se foia de colo colo, aproape dărâmând crizantemele mov și portocalii. La un moment dat, s-a oprit și s-a rotit către Reece.

— Trebuie s-o sun pe mama ta. Trebuie să...

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, mi-am ridicat exasperată mâinile. A intrat cineva la mine în apartament la miezul nopții și mi-a făcut o poză în timp ce dormeam și probabil că da, e cineva care mă urmărește. De-asta sunt aici!

Părinții mei au rămas cu privirile pironite asupra mea.

— Frumos mod să le dai o asemenea veste, a remarcat Reece sec, vorbind în barbă.

Tata s-a întors spre mine, lăsând ușa să se trântească în urma lui.

— Poftim?

Îmi venea să mă arunc pe jos și să mă tăvălesc, ca un copil răzgâiat.

Reece mi-a pus mâna pe spate.

— Ce-ar fi să intrăm în casă și să vorbim? O să vă povestim ce s-a întâmplat.

Și asta am și făcut. Doar că înainte să apucăm să povestim, Gordon și nevastă-sa, care făceau chiftele în bucătărie, au presupus că eu și Reece urma să ne mutăm împreună a doua zi, să ne căsătorim peste o săptămână și să facem un copil înainte să nască Megan.

Megan stătea la masa din stejar, iar frate-meu lângă insula din mijlocul bucătăriei. Nu aveam nici cea mai mică idee cum de puteau să lucreze așa. Gordon avea carnea. Megan avea ouăle și pâinea. Și între masă și insulă erau vreo trei metri. Mă durea mintea când încercam să-mi dau seama cum făceau chiftelele.

Frate-meu era scund și îndesat, ca tata, și moștenise și vederea slabă de la mama. Și totuși, ochelarii lui cu rame din sârmă păreau să nu-i alunece niciodată pe nas, ca mie. Gordon mi-a zâmbit într-un fel care mi-a dat de înțeles că avea de gând să spună ceva ca să mă pună într-o lumină nepotrivită.

— Știi că s-a îndrăgostit de tine de când avea cincisprezece ani?

— Iubitule, a încercat Megan să-l oprească clătinând dezaprobator din cap.

Reece i-a zâmbit.

— Da, știu.

— Toată lumea știa, a continuat Gordon. Sunt sigur că și-a făcut un desen cu tine pe peretele din dormitor și tata a trebuit pe urmă să vopsească...

— Gordon! Taci din gură odată! am țipat eu la el.

Tata a intrat în bucătărie.

— Da, Gordon, taci din gură. Cineva se joacă cu viața surorii tale mai mici.

Ridicându-și imediat mâinile pline de carne tocată din castron, Gordon a devenit serios într-o fracțiune de secundă.

— Cum?

M-am prăbușit pe un scaun, la masă, vizavi de Megan, gândindu-mă că ar fi fost indicat să stau jos. Le-am povestit totul, când eu, când Reece, pe rând. Mă rog, aproape tot. Am trecut peste chiloții din mașina de spălat vase, fiindcă nu era cazul să le împărtășesc asta, și peste partidele de sex sălbatic, din motive lesne de înțeles.

După cum era de așteptat, mama și-a ieșit din minți și pe urmă s-a înfuriat, rău de tot.

— Cum de-și permite cineva să-i facă asta fetei mele? a strigat ea bubuind cu pumnul în masă și clătinând castroanele cu mâncare.

S-a întors spre Gordon.

— Mai ai pușca aia de vânătoare? Ia stai, a zis privindu-l pe Reece. Astupă-ți urechile, băiete. Am de gând să sugerez să fie încălcate niște legi.

Reece și-a ținut gura închisă.

— Mamă, am încercat să protestez.

Am fost ignorată.

— Mai ai pușca, da? Du-te la ea acasă și stai o noapte, iar dacă vine cineva la ușă, să-l...

— Doamna Arks, nu cred că e o idee bună. Cred că Gordon ar prefera să fie acasă atunci când o să i se nască primul copil, a

intervenit Reece înțelept. Roxy este acum în siguranță și asta e tot ce contează deocamdată.

— Ce contează e ca voi să-l prindeți pe nemernicul ăla, a spus tata, cu brațele încrucișate la piept.

Reece le-a explicat că totul era cât se putea de bine investigat, că telefonul îmi fusese dus la verificat de amprente. Că urma să-mi instalez un sistem de alarmă în apartament. Și că locuiam la el acasă până se termina totul.

A durat ceva să-i calmăm pe toți. Nu îi acuzam pentru felul în care reacționaseră. Mă iubeau și-și făceau griji pentru mine. Nu voiam să-i știu speriați și nici eu nu voiam să-mi mai fie frică de un nenorocit fără nume și chip.

După aproape o oră aerul s-a umplut cu miros de carne și de usturoi și mama ne-a invitat pe toți să mâncăm împreună meniul săptămânal de spaghete. L-am privit pe Reece, a încuviințat și iar am simțit mișcarea aia tembelă în stomac, ca și cum un stol de fluturi și-ar fi luat zborul. M-am ridicat s-o ajut pe mama să pună masa și mi-am dat seama că uitasem de cineva.

— Unde-i Thomas? am întrebat așezând teancul de farfurii pe masă.

Tata a scos o bere din frigider.

— Ei, a plecat la un prieten, îi ridică osanale lui Satan sau naiba știe ce-o face acolo.

Am ridicat puțin din sprâncene, dar i-am întâlnit privirea lui Megan. Surâzând, și-a lăsat bărbia în jos.

— Păi, sună distractiv.

— Așa e, s-a arătat Reece de acord din locul unde stătea. Nimic nu se compară cu o venerație satanică făcută duminica, a adăugat el râzând.

Mama l-a lovit pe tata pe braț.

— Termină, Thomas e cu iubita lui. S-au întâlnit să învețe.

Gordon a pufnit pe nas.

— Vedeți ce mi-ați făcut? a spus ea ridicându-și mâinile vârâte în mănușile de bucătărie. Am uitat să aduc pâinea cu usturoi.

A scos farfuria și s-a grăbit să ajungă la mine, iar pâinea s-a mișcat îngrijorător pe hârtia de copt.

— Ah! Aproape că uitam să-ți spun, fiindcă n-am ajuns ieri la tine, ceea ce se pare că a fost benefic, altminteri acum aș fi fost Dog, vânătorul de recompense[1].

Tata a oftat.

Nu m-am putut abține și am chicotit, lângă Reece.

— Mi te și imaginez purtând coamă.

— Aș arăta foarte bine cu ea, mi-a răspuns punând pâinea într-un coș. M-am întâlnit cu domnișoara Sponsito. O mai ții minte? E muzeograf undeva în oraș.

Ah, nu. Mi-am ridicat paharul.

— Da, o țin minte.

Gordon a adus un castron imens de sos de paste, iar mama m-a împuns cu privirea.

— Mai știi și că i-am arătat câteva dintre tablourile tale?

— Cum aș putea să uit? am spus privindu-mi ceaiul și dorindu-mi în secret să fi fost alcool.

Sau poate chiar niște metamfetamină, în clipa aia. Ia stai! Dacă ar fi fost alcool amestecat cu metamfetamină? Ar fi trebuit să-l întreb pe Reece. Dar nu acum, fiindcă mă fixa cu privirea, văzând cum tata îi punea în farfurie un morman imens de paste.

Am luat loc cu toții la masă, numai mama era ca un pit bull.

— Să știi că e în continuare la fel de interesată.

— Aha, am murmurat luând cea mai mare chiftea pe care am găsit-o. Faci cele mai bune chiftele din lume, i-am spus lui Gordon. Ți-am mai spus asta până acum?

Gordon mi-a zâmbit.

— Interesată de ce anume? a întrebat Reece.

— De nimic, i-am răspuns eu imediat.

Mama mi-a aruncat o privire dojenitoare.

— I-am arătat domnișoarei Sponsito câteva dintre tablourile lui Roxy, cu câteva luni în urmă. Și o interesează să-i comande

[1] Referire la emisiunea de tip reality show cu același nume (n. tr.)

câteva piese. Știi și tu despre ce-i vorba, mi-a spus privindu-mă. Ai primi bani făcând ceva ce-ți place. O idee trăsnet! Numai că Roxy nu s-a apucat încă de ele.

M-am strâmbat și mi-am învârtit spaghetele pe furculiță, după care aproape că am țipat când am simțit o mână care mi-a aterizat pe coapsă. L-am privit pe Reece foarte uimită. Deja își îngustase ochii spre mine.

— De ce nu le-ai făcut?

Bună întrebare. Nu era ușor de răspuns. Am ridicat din umeri.

— Nu-am avut timp. Simt că ar trebui să... să-i dau ceva nou, ceva minunat.

— De-asta ar trebui să renunți la cursurile alea inutile, a comentat tata împungând pastele.

— Tata, încerc doar să-mi termin studiile. Oare nu asta își dorește fiecare părinte pentru copilul lui? l-am întrebat.

— Părinții nu vor decât să-și știe copiii fericiți, m-a corectat el. Și tu n-ai să fii mai fericită cu nu-ș ce diplomă de grafician.

Am tras adânc aer în piept.

— Sunt fericită.

Nimeni nu părea să mă creadă și, fir-ar să fie, era foarte greu să suport asta. Voiam să le strig în față că eram fericită... pe cât de fericită puteam să fiu în clipa aia. Adică, pe bune, tocmai descoperisem că un nebun îmi făcea poze în somn, că Henry ieșise din închisoare și se plimba în deplină libertate, în vreme ce Charlie...

Charlie nu avea să mai mănânce vreodată.

Brusc, mi-am pierdut apetitul.

Reece mă privea îndeaproape, cu prea multă atenție, de fapt.

— Toate tablourile pe care le-am văzut eu sunt minunate, mi-a spus.

— Asta-i adevărul, l-a completat Megan zâmbind. Ne-ai făcut tabloul acela pentru camera bebelușului. Îl mai știi, pe acela cu ursuleț? De fiecare dată când intru acolo, sunt uimită de cât de real arată.

— Mersi, am murmurat stânjenită.

M-am uitat la Reece și am observat cum i se puseseră rotițele în mișcare. Ca să fiu sinceră, aș fi preferat să discutăm despre individul care mă urmărea și despre chiloții din mașina de spălat vase.

Dar cum era vorba despre familia mea, întrunirea a devenit și mai ciudată către terminarea cinei.

— Ce mai face tatăl tău? l-a întrebat tata pe Reece.

Am înțepenit și mi-am întors privirea spre el. Tata nu prea ținea minte anumite chestii.

— E bine. A ajuns la divorțul numărul Cinci Sute, i-a răspuns Reece cu nonșalanță.

Știam însă că era apăsat de infidelitățile și de minciunile tatălui său. Totuși, nu erau un motiv pentru ca Reece să rupă legăturile cu el. Dacă ar fi fost, n-ar fi trecut niciodată peste faptul că îl mințisem. Era totuși o chestie care îl deranja teribil.

— Cam aceleași lucruri, de fapt.

Tata și-a dres glasul:

— Sper ca foarte curând să-și găsească și tatăl tău fericirea. Toată lumea merită asta.

Oare? De asta nu eram foarte convinsă, dar ai mei erau genul de oameni care îmbrățișau copacii. Am rămas singură cu mama și am ajutat-o să strângă masa, cât timp Reece dispăruse cu tata, cu frate-meu și cu Megan în casă. Abia atunci mi-am dat seama de cât de mult visa să fie bunică.

— Vă opriți pe la mama lui Reece în drum spre casă? m-a întrebat ea umplând mașina de spălat de vase.

Poftim? Dacă ne opream? Nici măcar nu-mi trecuse prin cap așa ceva. Nu eram convinsă că mai eram în stare în aceeași zi și de runda a doua.

— Nu știu.

A luat farfuriile pe care i le dădeam după ce le clăteam cu apă. A mai trecut un moment, după care m-a întrebat:

— Ce se întâmplă, de fapt, cu voi doi? Și nu-mi spune că nu știi. Ultima dată când am discutat noi două despre stadiul relațiilor tale, Reece nu era în cărți. Și deodată este.

Am deschis gura să-i răspund. Dar mama a continuat:

— Știu că frate-tău te-a luat peste picior azi, mi-a spus întorcându-se spre mine și privindu-mă drept în ochi. Dar, scumpa mea, toată lumea știe că îl iubeai...

— Am început între timp să ieșim, am întrerupt-o înainte să aibă șansă de a termina. Bine? Cred că asta facem. Nu e nimic serios. Bine? Nu mai am cincisprezece ani.

M-a privit cu sprânceana ridicată.

Și nici nu-l mai desenam pe perete. Îi pictam fața. Ah! M-am îndepărtat de mama, am luat restul de tacâmuri, pe care le-am așezat separat, fiecare în cutiuța lui din mașina de spălat.

— Scumpa mea, mi-a spus mama atingându-mi brațul. Îmi fac griji pentru tine.

M-am îndreptat, m-am rezemat de chiuvetă și am vorbit pe un ton scăzut:

— Din cauza lui Reece?

Mi-a zâmbit, dar am simțit că mă durea sufletul, fiindcă era un zâmbet foarte trist.

— Da, fiindcă știu de câți ani nutrești pentru el sentimentele astea puternice și iată-l, e aici, cu tine. Băiatul ăsta e aici și tu te porți de parcă n-ar fi nimic?

— Mamă...

Mi-a pus mâna la gură, să nu mai continui.

— Și uite, tot n-ai de gând să încerci treaba cu muzeul. Iar acum îți mai intră și un nebun în apartament?! Asta chiar n-are nimic de-a face cu primele două și nici cu ce îți voi spune mai departe. A venit momentul să-ți deschizi sufletul în fața Domnului.

Ah, nu.

— Doar fiindcă Charlie a rămas înțepenit în patul acela, nu înseamnă că tu nu trebuie să-ți trăiești viața din plin.

M-am tras câțiva pași înapoi, ca și cum m-ar fi plesnit.

— Poftim?

— Draga mamei, și eu și tatăl tău știm că porți de atâția ani povara vinei și că...

— Roxy? m-a strigat Reece intrând în bucătărie, cu tata și frate-meu în urmă.

Văzându-le mutrele, am simțit imediat un gol în stomac.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Trebuie să mergem la tine acasă, mi-a spus Reece și a trecut pe lângă mine, fără să mă slăbească din priviri. Ți-a spart cineva apartamentul.

Douăzeci și unu

Eram deja în drum spre casă și tot nu-mi venea să cred că era adevărat. Tocmai fuseserăm acolo în urmă cu câteva ore. Cum să intre cineva până la lăsarea nopții? Bine, știu că n-ar fi durat așa mult să intre, dar... Nu-mi venea să cred, mai ales după tot ce se întâmplase.

Tata și frate-meu erau în urma noastră și, când am ajuns, am fost întâmpinați de o mașină de poliție parcată în fața clădirii victoriene. Tot acolo era și Mustangul roșu, deja cunoscut.

— Roxy! a strigat Reece la mine, dând cu spatele spre locul de parcare.

Dar eu deschisesem deja portiera, sărisem din camionetă și urcam treptele spre verandă, auzindu-i bombănelile în urmă. L-am văzut pe Kip, care era acolo împreună cu logodnica lui James, dar nu mă puteam concentra decât asupra unei singure persoane.

Henry Williams era în dreptul scărilor și vorbea cu un ofițer. S-a întors spre mine când m-a văzut apropiindu-mă, cu ochii mari.

— Roxy...

— Tu ai fost! Nu-i așa? Tu ai fost la mine acasă când dormeam și acum te-ai întors să dai și o spargere, nu? l-am întrebat cu pumnii strânși.

Dintr-odată, mi se părea că totul începea să capete sens. Ce mi se întâmpla mie nu avea nimic de-a face cu ce pățiseră acele sărmane fete. Mie nu mi se întâmplase nimic ciudat până când nu ieșise Henry din închisoare.

— Cum faci să intri la mine în casă, ia spune?

A clătinat din cap, s-a tras câțiva pași în spate și a început să-și mute privirea de la mine la ofițerul de poliție.

— Îți jur că n-am nicio legătură cu asta. Nu eu ți-am spart apartamentul. Nici măcar nu știu ce...

— Ești un nemernic psihopat, asta ești, am urlat dezlănțuită. Ce mama naibii ai? De ce...?

— Hei, stop, am auzit și am simțit un braț înconjurându-mi mijlocul și-n următoarea secundă eram cu fața la stradă, iar tata și frate-meu tocmai treceau pe lângă mine.

Reece mi-a șoptit la ureche:

— Roxy, trebuie să te liniștești. Nu știm dacă el...

— Păi, cine altcineva ar fi putut s-o facă? am strigat, încercând să-i mai vâr o dată cotul în abdomen.

Nu puteam să fac față situației dacă Reece îl apăra. Pentru mine totul devenise clar. M-am răsucit până când am ajuns din nou cu fața spre Henry.

— Din ce alt motiv ai putea să fii aici?

— Am venit să vorbesc cu tine, dar când am ciocănit la ușa de la intrare, s-a deschis singură și am văzut dezastrul din casă. Și atunci am sunat la poliție.

— Ah, vorbești numai tâmpenii, am urlat.

— Roxy, m-a avertizat Reece blând.

— Așa este, el ne-a sunat, a confirmat ofițerul. Și pretinde că nu a intrat în casă. Am mai vorbit și cu domnul de pe verandă. Nu a auzit nimic suspicios, dar era deja plecat de câteva ore de acasă.

Abia atunci mi-am dat seama că tata și Gordon fuseseră deja în casă și acum ieșeau. Tata cobora treptele cu obrajii înroșiți de furie.

— Nu vreau să vadă asta.

Normal că trebuia să văd.

— Lasă-mă să trec.

Când am văzut că nu voia, am simțit că mai aveam puțin și-mi roteam capul ca-n *Exorcistul.*

— Reece, lasă-mă să trec. Acum. Vorbesc serios.

— Ascultă-mă, draga mea, lasă-ne pe noi și pe Reece să ne ocupăm de asta, a încercat tata să mă convingă cu mâinile în șold. Gordon o să te ducă la noi acasă sau la Reece, dar nu e cazul să vezi ce e acolo. Nu acum.

— Nu vreau decât să-mi dai drumul și să văd ce s-a întâmplat la mine acasă, am spus încercând să-mi păstrez controlul. Nu mai am cincisprezece ani. Sunt un adult, la naiba! Serios!

Tata și-a întors privirea în altă parte, cu degetele încleștate în păr. După care s-a întors spre Gordon, care părea la fel de furios ca mine, și i-a spus ceva atât de încet, încât să nu-l aud.

— N-o să lovești pe nimeni, da? m-a întrebat Reece. Dacă-ți dau drumul.

Henry și-a fixat privirea în pământ, iar eu am rânjit.

— Numai dacă nu-mi dai drumul.

— Poartă-te frumos, mi-a poruncit înainte să mă elibereze din strânsoare.

M-am smucit, l-am ocolit pe tata, am evitat mâna fratelui meu și-am urcat treptele în goană.

— Poate c-ar fi bine să aștepți puțin, mi-a sugerat Kip din fața ușii familiei Silver.

A înaintat spre mine, dar s-a oprit când l-a văzut pe Reece în urma mea.

Am intrat în casă și am înțepenit imediat. Am avut senzația că ochii îmi jucau feste. N-avea cum să fie aceea casa mea. N-avea cum să existe atâția polițiști înăuntru făcând poze și căutând amprente. Televizorul fusese trântit pe podea și avea ecranul făcut praf. Comoda TV și măsuța de cafea, ambele pictate de mine, arătau ca și cum s-ar fi întâlnit cu Hulk, care le lovise până când le rupsese picioarele. Iar fotoliul și canapeaua erau răsturnate. De unde stăteam, vedeam că mobila din bucătărie scăpase întreagă, dar că fusese și ea răsturnată.

Inima mi-o luase razna de nervi. Cu mâinile încleștate, m-am îndreptat spre hol. Dormitorul era vraiște, pilota și cearșafurile rupte și azvârlite pe podea. Toate sticlele mele cu parfum și cosmeticele aruncate în toate părțile.

M-am răsucit pe călcâie, aproape răsturnându-l pe Reece. Mă căuta, dar l-am evitat și am intrat în studio. Iar acolo mi s-a frânt inima.

— Doamne sfinte, am șoptit apăsându-mi palma pe piept, cu privirea înmărmurită.

Slavă Domnului că-mi luase Reece pânzele și vopselurile, fiindcă tot ce avusesem vreodată în camera aceea fusese distrus complet. Toate tablourile făcute, chiar și cele cu Reece pe care le ascunsesem în debara, toate fuseseră rupte în bucățele greu de recunoscut. Ca și cum toată furia ar fi explodat acolo, în camera aia.

M-am cutremurat.

— Sunt... toate lucrurile mele.

— Îmi pare rău, mi-a spus Reece venind în spatele meu.

M-a strâns în brațe

— Aș vrea să-ți spun ceva care să te facă să te simți mai bine.

Pe de-o parte, voiam să mă smulg din îmbrățișare și să încep să lovesc cu picioarele.

— Nu înțeleg.

M-a strâns și mai tare și câteva clipe a făcut doar asta... dar m-a ajutat mai mult decât mi-aș fi închipuit c-ar fi fost posibil. M-am gândit apoi la cine mă aștepta afară.

— Trebuie să fi fost Henry, nu se poate altfel.

Furia reieșea la suprafață, înlăturând groaza și amorțeala provocate de faptul că-mi vedeam toate lucrurile distruse. M-am întors în brațele lui și i-am întâlnit privirea.

— Trebuie să fie el. Cine altcineva?

Și-a umezit buza de jos.

— Roxy...

— Chiar ai de gând să-i iei apărarea? Pe bune? Vreau să spun că nimic din toate astea nu s-au petrecut până când nu a binevoit el să apară. După care se nimerește la mine la ușă, complet nevinovat, bate și ce să vezi, o găsește deschisă? Serios, chiar așa?

Reece și-a lăsat brațele pe lângă corp

— Chiar nu cred că el e vinovatul.

Am clătinat din cap și m-am îndepărtat de el.

— Dar e evident.

— De ce să-ți spargă apartamentul și pe urmă să cheme poliția? mi-a zis cu o voce plată, răbdătoare.

— Cum de ce, fiindcă e un sociopat, nu?

Și-a înclinat capul într-o parte.

— Iubire, omul ăsta a făcut niște alegeri de rahat în adolescență, dar a plătit pentru ele — și încă plătește — și nu sunt câtuși de puțin de acord că vine aici neanunțat, dar asta nu-l face deloc un sociopat.

Am rămas cu gura căscată.

— Tu vorbești serios, chiar îl aperi?

— Nu. E un idiot. Dar nu e sociopat.

Neîncrederea m-a cutremurat.

— Reece nu caută să apere ce-a făcut Henry acum șase ani, draga mea, a spus și tata apărând în cadrul ușii. Nu vrea decât să-ți explice că n-are niciun sens ce spui, ca Henry să fi făcut asta și pe urmă să cheme poliția.

Mi-am ridicat mâinile în aer.

— Dar a avut vreun sens atunci când a aruncat piatra și aproape că l-a omorât pe Charlie?

— Iubire, asta n-are nicio legătură cu Charlie.

Eram pe punctul să scot flăcări pe nas.

— Dar de unde știi? Poate că...

— Am vorbit cu el, a continuat Reece.

Am rămas cu gura căscată.

— Am vorbit îndelung cu el.

— Poftim? am șoptit.

Reece l-a privit pe tata, apoi și-a oprit ochii asupra mea. S-a apropiat. Curajos bărbat, căci eram convinsă că expresia feței mele îi spunea deja că mă pregăteam să-l tai pe din două.

— După ce a încercat prima oară să te contacteze, am vorbit cu el să mă asigur că nu vrea să-ți facă niciun rău.

— Bun băiat! a comentat tata și i-a atins umărul cu palma.

L-am săgetat cu privirea. Pe bune?

— Ce e? m-a întrebat el. Reece a avut grijă de tine, atâta tot.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Și când spun asta, nu uit deloc ce i-a făcut lui Charlie. Nici Henry nu a uitat. Trăiește cu o povară imensă, a continuat Reece și, din tonul vocii, înțelegeam că avea o experiență bogată în domeniul ăsta. Și nu caută iertare. Nu vrea decât să îndrepte lucrurile, pe cât posibil. Sunt două lucruri diferite, iubire, și n-ar fi avut niciun rost să fi intrat la tine și să se joace cu mintea ta în halul ăla.

N-am știu ce să-i răspund. Stăpânită deopotrivă de furie și de uimire, m-am simțit trădată și n-am știut cum să reacționez. Dintr-odată, am simțit că nu mai puteam. Epuizată până în măduva oaselor, am simțit cum îmi pică umerii. M-am întors pe călcâie și am examinat pagubele.

— Trebuie să fac curat.

După o clipă, Reece mi-a atins umerii.

— Vorbim mai târziu despre asta.

— Bine, nu contează, am murmurat trăgându-mă deoparte și ridicând o bucată dintr-o pânză ruptă.

Ținând-o la piept, am simțit cum răsuflarea îmi devenea din ce în ce mai neregulată. Albastrul era precum culoarea ochilor lui Reece și distingeam liniile fine care radiau din pupilă. Nu știam ce ar fi trebuit să simt, conștientă fiind că exista cineva care-mi descoperise rezerva de tablouri ascunse cu Reece.

Și totuși, dincolo de asta, nimic nu se compara cu spaima și cu senzația de viol pe care le aveam știind că intrase din nou cineva și făcuse chestiile astea, atât de dure și de lipsite de control.

După ce am strâns cât am putut de mult, am stabilit ca a doua zi să chemăm compania de asigurări. Din fericire, aveam asigurare de chiriaș, ceea ce asigura tot ce fusese distrus și se putea înlocui.

Tablourile și piesele de mobilier cumpărate la mâna a doua nu intrau în categoria asta, dar știam că ar fi putut fi mai rău. Nimic nu fusese furat și, dacă priveam per ansamblu, în casa mea era mai mult dezordine.

Gordon s-a oferit să mă ajute a doua zi să terminăm de aranjat, după ce Reece i-a anunțat că asta era de făcut. Nu am protestat,

fiindcă ultimul lucru pe care mi-l doream era să muncesc de una singură.

Până să ies eu din nou afară, Henry plecase deja, ceea ce era bine. Mă calmasem între timp și-mi dădeam seama că Reece avea ceva logică în ce spunea, dar tot vedeam roșu în fața ochilor când mă gândeam că Henry avusese tupeul să vină la mine acasă. Și oricum nu eram convinsă că nu fusese el.

Era deja târziu când am ajuns înapoi la Reece și, deși cochetasem cu ideea să rămân o perioadă la ai mei, dacă era să fiu sinceră cu mine până la capăt — plus că nu era deloc distractiv —, chiar voiam să stau cu el.

— Vrei ceva de băut? m-a întrebat Reece aruncând cheile pe blatul de bucătărie.

Zdrăngănitul lor a semănat cu cel al unor clopoței de vânt trântiți la podea.

— Sigur.

— Ceai? Apă minerală? Bere?

— Bere. Aș bea niște bere.

A zâmbit cu jumătate de gură și a scos două sticle de Corona din frigider, le-a desfăcut capacele și mi-a dat una din ele.

— Scuze, nu am lămâie verde.

— Mersi. Oricum, nu-mi place să pun lămâie în băuturi.

Am luat o înghițitură și m-am întors cu spatele. Deși era aproape miezul nopții, nu eram pregătită să dorm. Am oftat zgomotos, apoi m-am dus spre ușile de la balcon.

— Te deranjează?

Și-a ridicat sprâncenele.

— Iubire, simte-te ca acasă.

— Asta mi s-a părut întotdeauna o replică foarte ciudată. De ce să vrei să se simtă alții ca acasă la tine? am spus dând draperiile deoparte și deschizând ușile. Dacă ar face-o, atunci ar umbla de colo colo despuiați prin toată casa.

— Dacă-i vorba de tine, atunci chiar că nu mă deranjează, a rânjit el peste gâtul sticlei. De fapt, chiar aș prefera să fie așa.

— Pervers mai ești! am bombănit și am ieșit apoi în aerul rece al nopții.

M-am așezat pe scaun, cu picioarele sub mine. După câteva minute, mi s-a alăturat și el. Era în picioarele goale și și le-a ridicat pe balustradă. Nu știu de ce, dar mi se părea sexy combinația asta dintre blugi și picioare goale.

Pe de altă parte, multe lucruri mi se păreau mie sexy.

Câteva momente am stat în liniște și m-a șocat asemănarea dintre ce făceam noi și ce făceau ai mei noaptea când credeau că noi, cei mici, dormeam. Se furișau afară din casă, își luau câte o bere și petreceau un pic de timp împreună.

Mi-am privit sticla din mână și am început să mă joc cu eticheta. Inima a început să-mi bată mai tare fiindcă... ei bine, totul părea așa de real, iar asta mă speria.

Simțind nevoia să-mi distrag atenția, l-am întrebat:

— Tu chiar crezi că Henry n-are nimic de-a face cu ce s-a întâmplat?

— Da, așa cred.

Bleah!

— Știu că nu-ți place că am discutat cu el. Dar nu e ca și cum aș fi ieșit cu el să bem ceva. Voiam să mă asigur că nu-ți va face niciun rău, mi-a explicat Reece. Și, după cum ți-am spus deja, faptul că vrea să îndrepte lucrurile nu înseamnă că ștergem cu buretele ce a făcut, dar oare nu e mai bine ca omul să aibă remușcări decât să n-aibă deloc?

M-am încruntat și am cugetat la ce spunea.

— Mda, cred că ai dreptate.

— Crezi?

— Vreau să zic, de unde știi când cineva e ros de remușcări? Sau de vină? Sau o fac doar pentru că i-ai prins și știu că au dat de bucluc?

— Știi, am văzut o grămadă de chestii anapoda când am fost în nisipurile din deșert, a spus Reece tulburându-mă cu comentariul neașteptat. Am văzut ce s-a întâmplat atunci când cineva a fost

lovit de un IED[1]. Am văzut trupurile băieților pe care-i consideram amici ciuruite de gloanțe, unii și-au pierdut picioarele sau brațele, alții viața. I-am văzut pe unii din care, la sfârșitul zilei de luptă, n-a mai rămas mare lucru de trimis înapoi acasă. Așa că, vezi tu, te obișnuiești cu asta — cu furia pe care o simți de fiecare dată când pierzi pe cineva din grup. Nu ți se pare mai ușor, dar știi că așa e în război. Cred că așa reușești să-ți faci ordine în minte când în jur nu sunt decât nenorociri, așa reușești să faci față pentru ca toți să supraviețuiască.

S-a oprit, înghițind de câteva ori în sec.

— Când am plecat de la academie și am început să lucrez aici am crezut că o să pot face la fel. Să-mi fac ordine în minte, să mă descurc cu toate, cu opririle enervante în trafic, cu certurile între soți de vineri seara, cu accidentele alea înfiorătoare de te rogi la Dumnezeu, cu supradozele și cu violența idioată de peste tot. Să le pun pe toate la locul lor. Și am reușit o perioadă. Am crezut că, dacă am să fiu nevoit să împușc pe cineva, n-am să mă simt diferit față de cum era în război, pentru că nu-mi făceam decât datoria. M-am înșelat.

Mi-am pus sticla în poală, redusă la tăcere de șocul emoției. Vorbea despre atacul armat. Reece nu vorbise niciodată până atunci despre asta. Nici măcar nu îndrăzneam să respir, de teamă să nu înceteze să vorbească.

— A fost un apel obișnuit. O bătaie undeva în fața restaurantului Spades Bar and Grill. Am ajuns acolo odată cu un alt ofițer. Bătaia era în parcare și a durat ceva să ne facem loc prin mulțime, a continuat el clătinând încet din cap. Pe puști îl chema Drew Walker. Avea doar optsprezece ani. Îl omora cu bătaia pe un tip mai mare decât el. Când am ajuns noi era deja inconștient. Avea falca dislocată, nasul distrus, ochiul la fel. Scăfârlia spartă toată. Asta i-a făcut puștiul.

Reece și-a întors atenția către eticheta sticlei de bere.

---

[1] Dispozitiv exploziv improvizat (n. tr.)

— Puștiul era drogat cu metamfetamină și cu nu știu ce alt drog de rahat. Am urlat la el să se oprească și, când a făcut-o, Doamne, atunci am văzut că era plin de sânge. Ca într-un film de groază. Puștiul avea un pistol. Avusese la el pistolul tot timpul. Cu arma îl bătuse pe omul ăla. Nu cu pumnii. Cu patul pistolului Glock.

— Doamne Dumnezeule, am șoptit.

Mi-am amintit detaliile de la momentul respectiv, din presă, și mi-am dat seama că partea aia fusese ori înfrumusețată, ori omisă cu desăvârșire.

A plesnit din buze.

— Ce să-ți spun, a fost instinctul. În clipa în care și-a îndreptat pistolul spre mine, a fost pur și simplu instinctul. Am tras amândoi în el, dar glonțul meu a fost cel care l-a omorât, așa a dovedit expertiza ulterioară.

Am deschisa gura, dar n-am știut ce să-i spun.

— A trebuit să dau ochii cu mama băiatului. M-a lovit. Nu o singură dat, a râs el sec. De două ori. Pur și simplu nu putea înțelege. Puștiul aproape că omorâse din bătaie un om și asta pentru că-și făcuse o combinație nebună de substanțe. Și totuși, n-am de ce să o acuz că mă urăște. Mă urăște. Încă. Pentru totdeauna. Era băiatul ei. Asta înțeleg, nu e ca atunci când asta se petrece peste hotare. Atunci nu le mai vezi membrii familiei. Nu te mai uiți în ochii lor.

Mă durea sufletul pentru el, pentru întreaga situație. Aveam în minte numai întrebări care începeau cu „Dar dacă?" referitoare la incident. Dar dacă nu era drogat? Dar dacă nu ar fi sărit la bătaie? Dar dacă ar fi fost glonțul celuilalt ofițer? Întrebări pe care mi le pusesem de o mie de ori. Dar dacă nu l-aș fi târât pe Charlie după mine la meciul de fotbal numai fiindcă așa speram eu să-l văd pe Reece? Dar dacă ne-am fi decis să stăm la tot meciul? Dar dacă aș fi plecat pur și simplu și nu m-aș fi luat de Henry?

— A urmat multă furie, a spus el privindu-mă și oftând adânc. Multă. De ce am fost eu cel care a răspuns la apel? De ce a fost

glonțul meu? Am luat decizia corectă? Aș fi putut oare face altceva?

— Ai făcut ce trebuia să faci, i-am spus crezând fiecare cuvânt.

Pe chip i-a apărut un surâs.

— De fiecare dată când ofițerii sunt implicați în atacuri armate urmează o investigație. Am fost exonerat de răspundere, dar asta nu înlesnește lucrurile, nu te simți mai bine știind că ai luat viața unui puști care nu era îndeajuns de mare nici cât să-și cumpere o sticlă de bere din asta.

Și-a ridicat sticla și a continuat:

— Fiindcă atunci când faci ce trebuie nu înseamnă... nu înseamnă că e cel mai ușor lucru cu care să înveți să trăiești. E o combinație îngrozitoare să trăiești cu amestecul ăsta de furie și vină.

Asta știam și eu prea bine. Am luat o gură de bere. Știam că nu prea aveam ce să-i spun ca să-l fac să se simtă mai bine, dar i-am zis un lucru pe care-l credeam din tot sufletul:

— Reece, nu ești un om rău. Ai avut de făcut ceva extrem de greu și el era doar un puști, dar...

— Dar așa se întâmplă în viață, iubire. A fost ceva peste care a trebuit să învăț să trec, încă o fac, așa că recunosc o situație similară când o văd.

M-am încordat.

— O văd atunci când vorbesc cu Henry. Și o văd și în cazul tău, dar tu, Roxy, tu nu ești vinovată cu nimic. Înțelegi?

Am încuviințat, în principiu fiindcă îmi era extrem de greu să-mi explic vina pe care o simțeam față de Charlie.

— Mă bucur că ai vorbit cu mine despre ce s-a întâmplat, i-am spus după câteva clipe. Știu că nu e ușor.

— Nu, nu este. Știi că asta e reciproc valabilă, da?

M-am arătat mirată.

— Știu că și în cazul tău există lucruri despre care nu e ușor să vorbești, dar când te vei hotărî s-o faci vreau să știi că voi fi aici pentru tine, mi-a răspuns luându-și picioarele de pe balustradă și ridicându-se. Mai vrei o bere?

Clipind de câteva ori, mi-am privit sticla aproape goală.

— Da, sigur.

În drum spre ușa balconului s-a oprit lângă mine și m-a prins de sub bărbie. Mi-a dat capul pe spate, s-a aplecat și m-a sărutat ca și cum ar fi avut tot timpul din lume pentru asta. Mai întâi încet, o apropiere fugară a gurii lui de a mea, și din ce în ce mai adânc, despărțindu-mi buzele cu limba. Nu era un simplu sărut. Nu când mă cuprindea cu limba în toate felurile sau mă gusta cu nesaț. Reece făcuse din sărut o formă de artă și, dacă ar fi trebuit să-i atașez o culoare să-l transpun pe pânză, atunci sărutul lui ar fi căpătat nuanțe subtile de purpuriu și violet.

Eram în continuare amețită din cauza sărutului când Reece s-a întors cu alte beri. Am stat la taclale până în zori, despre multe nimicuri, iar după a treia bere lucrurile au luat o întorsătură mai serioasă. Cred că a fost după ce am recunoscut că l-am încuiat pe frate-meu mai mic într-un cufăr. După care am recunoscut că nu suportam să mă duc la cursurile de design de la facultate.

— Tipii de acolo sunt niște mucoși nesuferiți, i-am zis. De parcă ai avea nevoie de cine știe ce teorie ca să știi limbaje de programare sau să lucrezi în domeniul design-ului, când de fapt orice puști de treișpe ani cu un computer e în stare să-ți facă un site decent.

Reece s-a încruntat spre mine.

— Păi, și atunci de ce o faci?

Am ridicat din umeri.

— Pentru că trebuie să-mi iau o diplomă.

— Ar trebui să faci ce vrei.

— Asta vreau.

A pufnit.

— Mă rog.

Am scos limba la el și l-a pufnit râsul. Am zâmbit fiindcă îmi plăcea la nebunie zgomotul râsului său. L-am privit terminându-și berea și m-am gândit la ce-mi împărtășise el în seara aia. Acum pricepeam de ce era în stare să fie obiectiv atunci când venea vorba despre Henry. Nu însemna că eram de acord cu el, dar acum înțelegeam ce-l făcea să gândească așa.

— Reece, cum ai reușit să scapi de furie, în cele din urmă?

A ridicat dintr-un umăr.

— Dar suntem oare în stare să facem asta? Complet și definitiv? Să scăpăm de furie și de vină? Nu prea. Cred că sapă îndeajuns de adânc încât să lase cicatrice care nu se vindecă. Nu înveți decât cum să trăiești cu ele până dai de fund.

— Și ai... ai dat vreodată de fund?

A trecut mult timp până să-mi dau seama că nu avea să-mi răspundă. Poate nu știa răspunsul. Reece și-a mutat privirea spre copaci, fără să lase impresia că s-ar uita la ceva anume. Tăcerea s-a așternut între noi și am știut, în sinea mea, că mai era ceva ce nu dorea să-mi împărtășească. Ceva ce nu voia ca eu să știu.

Douăzeci și doi

Trecuse o săptămână de când îmi fusese spart apartamentul, dar nu mă gândeam deloc la asta, pentru că mi se părea cam ciudat să merg la o petrecere la Jax acasă și să mă afișez pentru prima oară cu Reece ca și cum am fi fost un cuplu. Cred că asta și eram. Vorbeam unul cu altul ca un cuplu. Făceam sex ca un cuplu. Avea cheia de rezervă de la mine de acasă. Bine, în principiu fiindcă trebuia să-l lase cineva în casă pe tipul care-mi instalase sistemul de alarmă, dar în fine. Eram ca orice alt cuplu, ceea ce mă făcea să pic de fraieră că mă comportam atât de ciudat.

Avusesem mintea împrăștiată în toate direcțiile în ultima săptămână. Nu eram obișnuită să stau atât de mult lângă un tip și am crezut că o să mă enerveze lipsa de intimitate, dar nu a fost așa. Ba chiar îmi lipsea Reece atunci când nu era prin preajmă, lucru straniu, fiindcă era cu mine de fiecare dată când nu lucra. Îmi plăcea foarte mult să-l văd venind acasă.

Era mereu dornic de apropiere când termina serviciul.

Dacă stăteam să mă gândesc cât timp trecea de când se lăsa pe pat și până pătrundea în mine probabil că nu erau decât câteva minute la mijloc. Nici măcar atât. Lucru pe care, de asemenea, îmi era greu să-l înțeleg. Cu ceilalți tipi aveam nevoie de preludiu, de mult preludiu. Cu Reece nu trebuia decât să-i simt pielea lipită de a mea și mi-era de ajuns să fiu pregătită pentru o bâțâială sub cearșafuri.

Descoperisem și că nu glumise atunci când îmi spusese că nu dormea decât câteva ore, din când în când. Mi se întâmplase deja să-l găsesc treaz înaintea mea, deși se culcase după mine. Joi când m-am trezit se dăduse deja jos din pat. L-am găsit pe balcon, cu picioarele proptite de balustradă și cu o expresie pe chip care arăta că era departe, concentrat asupra unor lucruri despre care nu dorea să-mi vorbească, dar cearcănele de sub ochi îmi dădeau de înțeles că era ceva legat de împușcăturile de atunci.

Era încă bântuit și mă scotea din minți gândul că nu știam cum să-l ajut. Sau dacă voia să-l ajut. În dimineața aceea, când am încercat să-i vorbesc, nu am avut sorți de izbândă, așa că m-am rezumat la singurul mod în care știam sigur că-i voi aduce pe buze un zâmbet lipsit de griji. M-am așezat pe genunchi, între el și balustradă, și am încălcat câteva reguli de decență publică.

Dacă starea mea de agitație absolut prostească a fost vizibilă tot drumul până la Jax — ai fi zis că eram drogată —, Reece nu lăsa să se vadă nimic. Ba chiar menținea conversația într-o direcție plăcută, departe de Charlie, Henry și de individul oribil care mă urmărea și care ar fi putut sau nu să fie Henry.

Știam cu siguranță că nu era Dean Zook. Colton se dusese la el să-l chestioneze, după ce-mi fusese spart apartamentul, și se pare că simplul gând de a fi vizitat de un detectiv îl stresa până-i apăreau bube pe corp. După cum susținea Colton, Dean părea insistent și bădăran, dar nu aducea deloc a pervers care urmărea fetele și oricum nu credeam că aveam să mai aud vreodată de el.

Bun. Azi nu voiam să mă mai gândesc la asta — la nimic din toate astea. Azi voiam să mă comport normal și să ne distrăm și să ne fie bine unul cu altul.

Am ajuns în parcare, Reece a oprit motorul și, când i-am întâlnit ochii de culoarea cerului, am simțit un gol în stomac care mi-a ajuns până la picioare.

— Ți-am spus azi cât ești de frumoasă? m-a întrebat.

Am încuviințat cu buzele întredeschise. Îmi spusese. De dimineață.

— Ah, păi, atunci îți mai spun o dată. Ești foarte frumoasă.

N-am putut decât să-l privesc, fără să vorbesc. Era așa de frumos, dar cel mai mult mă atrăgea privirea lui sinceră, faptul că mă accepta așa cum eram, cu toată nebunia din jur.

„Te-ai îndrăgostit", mi-a șoptit o voce insinuantă și mi-a venit s-o pocnesc imediat, fiindcă o altă voce, mai veselă, îmi spunea că probabil asta mi se întâmplase când aveam cincisprezece ani. Doar că până atunci nu fusese decât o îndrăgostire înceată și sigură.

— Ai luat salata de cartofi?

— Hm? am murmurat distrasă de vocile din capul meu.

Mi-a indicat pachetul de la picioare.

— Salata de cartofi pe care am luat-o de la magazin și pe care ai insistat s-o punem în alt recipient din plastic, ca să arate ca și cum ai făcut-o tu. Sunt sigur că n-o să creadă nimeni că tu ai făcut-o.

— Ah, am spus și m-am aplecat după recipient. Eu am făcut-o.

— Mincinoaso!

— Taci din gură, i-am zis și am tras de mâner, numai că portiera nu s-a deschis.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Îmi deschizi, te rog, portiera?

A chicotit și a apăsat de butonul de deschidere. Aproape că am căzut din porcăria aia de mașină, dar am observat cu stupoare că Reece a apărut imediat lângă mine, mi-a luat salata și m-a apucat de mână.

Ne țineam de mână.

Ca iubiții.

Ținându-ne de mână, am traversat parcarea și m-am simțit cuprinsă de două sentimente contradictorii: pe de-o parte, îmi venea să intru în pământ, pe de alta, țopăiam ca o școlăriță.

Era clar, aveam nevoie de terapie.

Ușa casei lui Jax era deschisă și de îndată ce am intrat, am dat nas în nas cu o roșcată frumoasă care cobora scările.

— Bună! am strigat. Avery! Și am adăugat imediat: Te simți bine?

Avery era cam verzuie la față și mi-a surâs forțat.

— Hei, bună, mi-a răspuns pe un ton slab. Îmi cer scuze. Îmi revin dintr-o criză de stomac. Încă sunt întoarsă, dar nu e contagios, nu se ia.

A privit spre mâna mea împletită cu a lui Reece și zâmbetul i s-a lărgit pe chip.

— Bună, Reece!

Reece a dat din cap spre ea și a întrebat:

— Ești sigură că ți-e bine? Vrei să-l chem pe Cam?

Avery a zâmbit nepăsător.

— Mda, sigur. Oricum, mă îndoiesc c-ai să reușești să-l sustragi de la grătar. Sunt aproape convinsă că l-a dat pe Jax la o parte de la treaba asta. Așa face peste tot pe unde mergem. E-o ciudățenie de-ale lui.

— Probabil că-i o chestie bună, nu? Cam știe să gătească? am întrebat urmând-o în bucătărie și apoi afară, pe ușa din spate, spre grădină.

Păstra în ochi un aer adormit caraghios și drăguț totodată și mă întrebam dacă tot așa arătam și eu când oamenii aduceau vorba de Reece. Poate că nu la fel de adorabilă și mai nebună.

— Da, știe să facă mâncare.

Reece mi-a strâns mâna.

— Fac pariu că omletele lui nu-s la fel de bune ca ale mele.

Am fornăit.

S-a întors către mine, cu ochii mijiți și cu buzele lipite.

— Mai așteaptă tu să-ți fac eu omletă în curând.

Avery își muta privirea de la unul la altul.

— Deci, voi doi...

— Ați pătruns în liga organizației secrete a cuplurilor super frumoase și super sexy? a continuat Katie fraza, apărând ca dintr-un zid.

Se îmbrăcase mai normal, cu o pereche de jeanși roz aprins și-un tricou negru, fără umeri.

— Da, răspunsul e da, a continuat tot ea.

Reece a ridicat din sprâncene.

— Poftim? Ce vrei să spui? Te poftesc să mă contrazici, l-a provocat ea. Haide. Fă-mă fericită pe ziua de azi.

Am chicotit.

— N-aveam de gând să neg nimic, i-a răspuns Reece. Dar mulțumesc că ne-ai furat bucuria de a face noi anunțul.

Fără să se rușineze deloc, Katie s-a răsucit pe tocurile de aproape 15 centimetri și a bătut din palme.

— Reece și Roxy, ale căror nume se potrivesc împreună super drăguț, o fac unul cu altul.

— Doamne sfinte, am șoptit, cu ochii măriți.

— Păi, e și ăsta un mod de a face un anunț, a oftat Reece.

O mulțime de capete s-au întors spre noi. Jax, aflat undeva pe lângă grătar, a ridicat mâna și ne-a arătat degetul mare ridicat. Pe bune?

— Sunt așa de mândru de puii noștri! a comentat Nick de lângă grătar, unde lenevea pe un șezlong, arătând ca și cum ar fi crescut între timp, cu o glugă pe cap și ochelari negri la ochi. Uite-i, s-au făcut mari. Ce ne facem cu ei?

Calla a venit spre noi, cu părul blond prins într-o coadă. Zâmbindu-ne larg, a luat salata de cartofi.

— Am o mulțime de întrebări, mi-a spus ea cu subînțeles. Dar o să mai aștept.

— Mersi, am murmurat sec.

A râs și a pus recipientul pe un cărucior de bucătărie, probabil adus de prin vreun beci sau vreun cămin de studenți.

— Tu ai făcut asta? m-a întrebat cu sprâncenele ridicate a mirare.

— Da, i-am răspuns fără să clipesc.

Reece și-a înghițit hohotul de râs, iar Calla l-a privit lung. Mi-am smuls mâna dintr-a lui și i-am aruncat o privire ucigătoare peste umăr. A zâmbit și mai larg.

— E clar că n-ai făcut-o tu, a spus cu sprâncenele arcuite.

Am oftat.

— Nu.

Calla a râs din nou.

— Tocmai voiam să spun că nu știam că te pricepi să cureți cartofi.

— E greu să cureți cartofi, am bombănit.

Avery s-a dus la Cam, care a cuprins-o imediat cu brațul pe după umeri.

— Te simți bine, dulceață? a întrebat-o și în privire i se vedea îngrijorarea.

Fata a dat din cap că da, iar el s-a aplecat, a sărutat-o pe vârful nasului și și-a ridicat privirea.

— Hamburgerii sunt aproape gata. Mai avem câțiva crenvurști pe grătar. Am vrut să punem și niște pui, dar Jase n-a mai avut chef să aștepte așa de mult.

Jase, tipul extrem de frumos din grup, stătea cu brațele încrucișate.

— Mai ales pentru că îl marinezi de zici c-ai fi Betty Crocker[1].

— Fără vorbe urâte la adresa lui Betty, l-a avertizat Cam.

Cam îmi dădea o stare ciudată de agitație. Nu neapărat într-un sens rău, dar în principal fiindcă era fotbalist profesionist — asta făcea, era fotbalist profesionist. Nu mă simțeam în largul meu când eram în preajma lui.

— Miroase excelent! a remarcat Reece privindu-l pe Jax. Colton o să încerce să ajungă, dar nu promite.

— E de înțeles, i-a răspuns el arătându-i cu mâna numeroasele șezlonguri de pe iarbă. Luați loc.

Calla a făcut semn spre restul grupului.

— Brit și Ollie n-au putut ajunge. El are mâine un examen important, iar Brit a rămas cu el în Morgantown, dar cred că pe restul îi cunoașteți, mai puțin pe...

— Mine.

A spus un tip cu piele de culoarea cafelei cu lapte și cu niște ochi de un verde aprins care s-a ridicat de pe un scaun. Era înalt și suplu și-mi amintea vag de Bruno Mars. Avea o căciulă gri pe care îmi venea să i-o fur.

---

[1] Personaj fictiv folosit în campaniile promoționale pentru mâncare, în Statele Unite (n. tr.)

— Eu sunt Jacob. Sunt la facultate în Shepherd. Sunt zodia gemeni. Sunt alergic la *Urzeala Tronurilor*, fiindcă nu țin minte cine moare în ce episod. Dacă vorbești de rău despre *Doctor Who*[1] nu mai suntem prieteni și încă vreau un amărât de ponei și nimeni nu mă lasă să-mi cumpăr unul.

Stând pe unul dintre scaunele din plastic, Teresa și-a trecut mâna prin claia de păr închis la culoare. Arăta extraordinar, ca de obicei, ca o Albă-ca-Zăpada din zilele noastre. A spus:

— Ești singurul adult care vrea un ponei.

— Și mie mi-ar plăcea o lamă, am zis.

Reece s-a uitat în jos la mine, cu buzele strânse și cu un aer gânditor, ca și cum ar fi regândit relația noastră de iubit-iubită.

— De ce ai vrea o lamă? s-a interesat Calla cu o curiozitate nedisimulată.

Am ridicat din umeri.

— Cine nu și-ar dori una?

— Hm, a zis Avery strâmbând din nas, nu sunt alea care scuipă?

Jacob i-a făcut semn să tacă, apoi mi-a zâmbit.

— Cred c-o să fim prieteni buni. Am putea să ne întâlnim și să ne aducem și prietenii, poneiul și lama. Ah, chiar! Ollie chiar ar putea să le facă zgărzi. Eu vreau una cu cristale Swarovski.

Un alt tip cu care nu făcusem cunoștință a mormăit din locul unde stătea.

— Asta n-o să se întâmple niciodată.

Jacob i-a făcut și lui semn să tacă.

— Domnul Spulberă Visuri, cunoscut și sub numele de Marcus, este iubitul meu. El nu înțelege nevoia unui prieten patruped obscen de mare.

Am zâmbit larg când am auzit cea mai comică prezentare din toate timpurile.

Marcus era la fel de frumos, poate chiar și mai frumos și mai bine bronzat.

---

[1] Serial științifico-fantastic de televiziune (n. tr.)

— Am terminat facultatea, a zis ridicându-se și dând mâna cu mine și cu Reece. Nu cunosc pe nimeni de aici.

— Ceea ce probabil că e bine, a remarcat Jacob. Jumătate dintre ei sunt duși cu pluta.

— Hei, a strigat Teresa din scaun. Nu suntem duși cu pluta. Doar excentrici.

— Că tot veni vorba despre duși cu pluta, a revenit Katie la noi cu o sticlă de Corona. V-ați mai gândit să încercați să vă dați pe bara aia?

Jacob s-a înecat cu berea din care bea și s-a întors repede într-o parte, ținându-și mâna în față. Înainte să-i poată răspunde, Jase și-a mișcat capul așa de repede, că am crezut c-o să-și rupă gâtul.

— Ce zice? a întrebat el.

Teresa a zâmbit și și-a mușcat buza de jos.

— Nimic, scumpule, nimic.

— Nu, pe bune. Asta n-are cum să fie „nimic". Nu vreau să aud niciodată numele surorii mele și noțiunea „bară de dansat" în aceeași propoziție.

Cam s-a uitat la Katie, mânuind prin aer o paletă și făcându-l pe Jacob să se dea într-o parte ca să evite un strop de grăsime:

— Fără supărare.

Katie a ridicat din umeri.

— Fără. Sunt puțini și curajoși cei care o pot face.

Am strâmbat din nas.

— Nu ăsta e mottoul marinei militare?

— Ba da, a oftat Reece.

Jase și-a privit iubita, apoi a clătinat din cap. Chicotind, Teresa s-a ridicat și s-a dus lângă el. S-a întins, i-a cuprins obrajii în palme și i-a șoptit ceva în ureche. Indiferent ce-o fi fost, l-a pus pe gânduri. După care a revenit în scaunul ei, cu obrajii roșii.

Înainte să pot face ceva, Reece s-a aplecat spre mine, m-a sărutat pe obraz și a plecat spre locul în care băieții erau adunați în jurul grătarului.

— Stai jos, m-a invitat Teresa arătându-mi locul de lângă ea. Stai jos, fată care iese cu un polițist sexy.

Inima mi-a bătut fericită și m-am așezat lângă ea. Calla și Avery au venit și ele, iar Katie a rămas în picioare, având grijă de berea din mână.

— Polițiștii sunt sexy, a remarcat ea mijind ochii. Mă rog, orice tip în uniformă e sexy. Ia stai. Nu în orice uniformă, dar înțelegeți voi ce vreau să zic.

M-am văzut nevoită să fiu de acord cu ea.

— Ai mai auzit ceva despre individul ăla care te urmărește? m-a întrebat Avery pe un ton scăzut.

Calla s-a aplecat spre mine, brusc serioasă.

— Ți-au spart casa, nu?

Am încuviințat.

— Da, weekendul trecut, dar de atunci nu s-a mai petrecut nimic altceva. Știu doar că o să vină un prieten de-ai lui Reece luni sau marți, după serviciu, să-mi monteze o alarmă în casă, așa că sper ca asta să ajute la ceva.

— E așa de înfricoșător! a remarcat Avery dând din cap. Da, știu că sună de parcă aș fi Căpitanul Evident, dar, Doamne sfinte, e din filmele cu nebuni. Mă bucur că stai la Reece acasă.

Teresa s-a cutremurat.

— Și eu. Dacă aș fi în locul tău, cu tot cu sistemul de securitate instalat, tot nu m-aș duce să stau singură până nu l-ar prinde pe nemernicul ăla.

— Te-ai gândit să rămâi la Reece măcar până când aflați cine face toate astea? m-a întrebat Calla privind spre băieții care râdeau de ceva ce spusese Jacob. Mă îndoiesc că ar avea ceva împotrivă.

Picior peste picior, nici măcar n-am încercat să-mi ascund zâmbetul de pe buze.

— Nici eu nu cred, dar nu vreau să-i impun prezența mea mai mult decât e cazul.

Teresa a ridicat o sprânceană.

— Mă îndoiesc că ai putea face asta.

— Adevărat, dar... am clătinat din cap, neștiind cum să exprim asta în vorbe pe care să nu le aud răstălmăcite.

N-am fost nevoită să mă gândesc prea mult, pentru că imediat a făcut-o Katie în locul meu. Pe un ton scăzut, a spus:

— Roxy e fraieră. Fără supărare, mi-a zis și am săgetat-o cu privirea. Crede că nu e îndrăgostită. Sau, mai bine zis, nu vrea să fie îndrăgostită și probabil că nici nu-și dă seama că el a acceptat deja provocarea asta, așa că Roxy încearcă doar să-și protejeze sufletul.

Avery și-a dat la loc după ureche o șuviță din părul de culoarea căpșunii.

— Sunt sigură că mai toate am trecut prin asta.

— Așa e, a comentat și Calla ridicându-și paharul cu ceai. Am fost în situația aia, am trecut prin ea, acum avem tricoul.

Mi-am arcuit sprâncenele, mirată.

— Sunt singura care s-a dus direct după un tip? a întrebat Teresa cu o expresie nedumerită. Am știut de la bun început că vreau să fac dragoste mult și frumos cu Jase.

— Asta pentru că tu ai biluțe de femeie, a anunțat-o Katie. Restul aici de față au doar ovare.

— Oare aș vrea să știu despre ce vorbiți voi, doamnelor? a întrebat Jacob apărut din senin în spatele lui Avery.

A apucat spătarul scaunului ei și s-a aplecat spre ea. Calla a izbucnit în râs.

— Mai mult ca sigur că nu. Ia spune, cât mai avem de așteptat până mâncăm?

S-a uitat la grătar.

— Vreo cinci minute, cred. Dar de unde naiba să știu eu?

Teresa și-a întins picioarele oftând și a zâmbit.

— Mă bucur că am reușit să ne facem cu toții timp să ne vedem.

— Da, probabil că asta o să fie ultima oară pentru o bună perioadă, a comentat Avery lovindu-l pe Jacob, care-i apucase o șuviță de păr și i-o băgase în ochi.

— De ce? am întrebat.

— După semestrul ăsta, mă mut înapoi, i-a răspuns Calla cu un zâmbet trist întipărit pe chip. Ai să fii nevoită să mă vezi zilnic, dar o să-mi fie foarte dor de Teresa și de Avery.

— Iar Cam o să călătorească foarte mult în curând. O să încerc să-l însoțesc cât mai mult, dar nu va fi mereu posibil, a continuat Avery. Dar avem de programat o nuntă, să nu uitați, a zis zâmbind spre Teresa. Apropo, o să las chestia asta în grija ta și a lui Brit.

— Mie-mi convine. O să porți roșu în loc de alb.

Avery și-a dat ochii peste cap.

— Mda, pentru că se potrivește perfect cu părul. Mersi.

Jacob a mângâiat-o înțelegător pe cap.

— O să fie greu pentru mine și pentru Jase să mai plecăm în weekenduri. Cu serviciul ăsta nou la centrul agricol o să lucreze toată săptămâna, iar weekendurile vor fi din ce în ce mai ocupate, fiindcă Jack o să stea cu noi de acum înainte, a continuat Teresa.

— Jack nu e fratele lui? am întrebat, îngrijorată că ar putea fi ceva în neregulă cu părinții lui și că n-ar mai fi putut să aibă grijă de cel mic.

— Hm, și-a dres Jacob vocea. Tess, nu cred că Roxy știe.

— La naiba. Ai dreptate, a spus ea aplecându-se în față. Păi, e puțin mai complicată povestea, dar versiunea scurtă e că Jack nu e fratele lui. E fiul lui Jase.

Am rămas cu gura căscată, fără să mă pot abține. Mi-am mutat privirea spre Jase, care ținea în mână o farfurie pe care Cam îi îngrămădea hamburgerii. Știam că Jack nu mai era chiar mic, iar Jase nu avea nici el cu mult mai mulți ani decât mine, așa că...

— A ieșit cu o fată în liceu și ea a rămas însărcinată, mi-a explicat Teresa când mi-am întors privirea spre ei. Și-n loc să-l dea pe Jack spre adopție, părinții lui Jase l-au adoptat și l-au crescut ca pe fratele lui Jase. Iar Jase i-a spus în cele din urmă adevărul lui Jack acum câteva săptămâni.

— Uau, am zis. Și cum a reacționat?

Teresa mi-a zâmbit trist.

— Jack înțelege în mare parte, dar nu pe deplin. E destul de mare să priceapă ce-i spune Jase, dar l-a privit ca pe un frate mai mare de când s-a născut. O să mai treacă ceva timp până se va obișnui cu gândul că el e tatăl lui. Extraordinar a fost faptul că părinții lui Jase l-au sprijinit enorm și, cum Jase a reușit să-și cumpere casă, o să fie un loc bun pentru Jack să crească, atunci când o să fie pe deplin pregătit, a mai spus ridicând din umeri. Și, la urma urmei, este o practică bună și pentru mine.

Avery a săgetat-o cu privirea.

— Doamne sfinte, să nu cumva să te audă Cam că spui asta.

— Trebuie să treacă peste faptul că facem sex. Mult, a răspuns ea sec. Uitați-vă la Jase. Cine n-ar face-o?

— Pe băiatul ăsta nu l-aș da niciodată jos din pat, a zis Katie.

— Nici din al meu, a murmurat Jacob. La naiba, i-aș lua pe toți băieții de aici.

Pe de-o parte, nu-mi venea să cred că Jase avea un fiu, dar la urma urmei tipul avea niște gene absolut fantastice, așa că mă bucuram că le dădea mai departe unei alte generații.

— Ce s-a întâmplat cu mama copilului? a întrebat Katie.

Teresa a ridicat din umeri.

— A murit acum câțiva ani, într-un accident de mașină.

— Ah, mamă, asta-i nasol, a zis Katie și a tras o dușcă zdravănă de bere. Cred că se pune masa, a schimbat ea subiectul și s-a dus la grătar.

Reece era bărbatul perfect. Și-a tras un scaun lângă mine, m-a întrebat ce voiam să mănânc și s-a întors cu o farfurie plină cu mâncare și cu o sticlă de bere. Mă puteam obișnui ușor cu un astfel de tratament. Și cu riscul de a părea ridicolă, mă puteam obișnui și cu ideea de cuplu.

Katie a plecat imediat după ce a terminat de mâncat, spunând că avea o întâlnire cu un tip super sexy, așa că i-am urat baftă. De îndată ce am terminat de mâncat, ne-am pus pe râs și pe șicane, iar băieții au tras scaunele în jurul focului care ținea departe aerul răcoros de septembrie. I-am ajutat să pună resturile de mâncare la

rece, am trecut pe la baie și, când m-am întors, Reece m-a apucat de talie și m-a așezat la el în poală.

Am chițăit.

— O să rupem scaunul.

Mi-a îndreptat ochelarii și apoi m-a înconjurat cu brațele.

— O să fim bine, a zis și flăcările i-au luminat fața. Vrei să știi un secret?

— Sigur, i-am șoptit.

Surâzând, și-a lipit fruntea de a mea și mi-a spus:

— Mă bucur că am venit. Îmi place.

Mi-am simțit inima explodându-mi în piept și am recunoscut:

— Și mie.

— Bine, a spus și mi-a dat la o parte părul de pe frunte. Fiindcă mă văd făcând asta din nou. De mai multe ori chiar. Ce zici?

Am închis ochii, încântată să aud ce-mi spunea.

— Mi se pare cel puțin ciudat să văd că vă purtați frumos unul cu altul, a remarcat Jax alăturându-se Callei pe o pătură groasă.

Reece și-a dezlipit capul de al meu.

— Eu cred că-i ciudat că ne dai așa de multă atenție.

Am râs și mi-am sprijinit obrazul de umărul lui. Nu aveam cum să neg; eram fericită acolo unde mă aflam și mda, și eu mă vedeam făcând asta și altă dată. Și eu îmi imaginam că rămâneam împreună. Poate că aș fi putut trece peste temerile mele, peste spaima de a fi rănită din nou.

Nu ar fi meritat să fac asta pentru el, pentru tot ce era între noi?

Cu răsuflarea întretăiată, mi-am așezat mâna deasupra inimii și imediat mi-a acoperit-o cu palma lui. Am deschis ochii și am privit îndelung mâinile noastre împreunate.

Katie avea mare dreptate.

Situația în sine era prostească. Nici măcar nu înțelegeam de ce mă mai opuneam. Ce simțisem la cincisprezece ani pentru Reece nici nu se compara cu sentimentele mele din prezent. Pe vremea aia credeam că știam cum e să iubești pe cineva. Poate că știam și atunci, dar acum eram sigură. Fiindcă simțeai că zbori și că te îneci totodată, ca și cum te-ai fi înfășurat în puloverul tău preferat

și-ai fi alergat gol prin țâșnitorile cu apă. O mie de senzații care se băteau cap în cap și se amestecau.

Îl iubeam pe Reece.

Am simțit nodul din gât când mi-am ridicat capul. Îl iubeam cu adevărat. Eram îndrăgostită de el. Nu mai avea rost să-mi ascund sentimentele, să mă mint.

Reece m-a privit încruntat.

— Ești bine?

Am deschis gura să-i spun că da. Nu! Să-i spun adevărul. Și nu-mi păsa de cei din jur, eram pregătită să strig în gura mare, să-mi strig iubirea direct în fața lui.

Dar a vibrat ceva în buzunarul din spate al pantalonilor mei.

— Ah, am zis trăgându-mă într-o parte și scoțând telefonul.

Am simțit un gol în stomac în momentul în care am văzut cine mă suna.

— Sunt părinții lui Charlie, am murmurat.

Reece a înțepenit.

Am înghețat instantaneu, m-am îndreptat de spate și am răspuns:

— Alo?

— Roxanne?

Mama lui Charlie nu-mi spusese niciodată Roxy. Niciodată n-o auzisem folosindu-mi numele de alint. Și niciodată nu o auzisem atât de răgușită și de nesigură.

Cu mâini tremurânde, am simțit nodurile formându-mi-se în stomac, așa că m-am desprins din îmbrățișarea lui Reece și m-am ridicat. Am trecut peste picioarele lui Jax și m-am îndepărtat de foc.

— Da. Roxy la telefon. Ce s-a întâmplat?

Nici măcar nu știu de ce am pus întrebarea aia. Știam ce urma să-mi răspundă. În adâncul sufletului meu, știam și toate începeau să se deșire ca un ghem.

— Îmi pare rău, a spus ea.

— Nu, am șoptit și m-am întors.

L-am văzut pe Reece la câțiva pași în spatele meu, îngrijorat și dându-și brusc seama. A venit spre mine, iar eu m-am prăbușit peste el.

Mama lui Charlie a scos un sunet spart — unul de care nu o credeam capabilă până atunci.

— S-a terminat. El... Charlie a murit în seara asta.

Douăzeci și trei

N-am știut până atunci că durerea te poate amorți. Că durerea poate sfâșia atât de adânc, încât să-ți răpească orice urmă de emoție, să te stoarcă de sentimente. Exact așa mă simțeam. Pustiită. Simțeam o durere fără margini.

N-am plâns în noaptea aia.

Nici când m-a dus Reece înapoi la el acasă. Nici când m-a ajutat să mă dezbrac, nici când m-a așezat în pat. Nici măcar când m-a luat în brațe, ținându-mă până când am adormit.

Restul weekendului și alte câteva zile care au urmat au fost toate în ceață. Jax mi-a dat liber de la bar, iar eu nici măcar n-am încercat să mă opun. Nu-mi stătea mintea să servesc clienții. Nu-mi stătea mintea la nimic, de fapt.

Nu am plâns nici marți, când m-am dus la spital să-mi iau tablourile și toate nimicurile cu care-i umplusem camera lui Charlie. Trei cutii mari s-au aliniat una lângă alta în spatele camionetei lui Reece. N-am plâns nici măcar când i-am văzut patul gol. Nici când am aflat că murise în somn, în urma unui anevrism. Nici când am descoperit că murise singur.

Nu aveau să-i facă autopsie, iar înmormântarea fusese programată pentru ziua de joi. Nu-mi venea să cred că-l îngropau așa de repede, de parcă ai lui ar fi așteptat să se întâmple asta, ca și cum groapa ar fi fost săpată cu ani în urmă.

N-am plâns nici când Reece m-a dus la mine acasă și nici când am așezat într-un colț din studio toate tablourile pe care i le

făcusem lui Charlie. După cum nici n-am fost îndeajuns de atentă să văd că-mi fusese instalat sistemul de securitate, la uși și la geamuri. Sinceră să fiu, parcă observasem eu ceva, dar nu mai conta.

Joi dimineață mi-am tras pe mine singura pereche de pantaloni negri pe care o aveam și care stăteau cam largi pe mine și abia atunci mi-am dat seama că Reece nu fusese toată săptămâna la serviciu. Mi-am strâns părul într-o coadă la spate și m-am privit în oglindă. Șuvița violet dispăruse aproape de tot. Vizibile erau însă cearcănele de sub ochi.

Mi-am pus ochelarii și am ieșit din baia lui Reece. L-am găsit în bucătărie, își punea cravata neagră. Arăta bine, proaspăt bărbierit și cu umerii largi, vizibili prin costum. Foarte bine. Chiar și când mă simțeam incredibil de goală pe dinăuntru, tot îmi intrau în acțiune părțile femeiești ale trupului.

Și-a ridicat privirea spre mine și m-a studiat cu capul înclinat într-o parte. Nu prea vorbiserăm de sâmbătă. Nu fiindcă el nu ar fi încercat. În mod evident, îmi fusese alături tot timpul, fără ca eu să-i fi cerut asta. La fel și cu înmormântarea. Nu-l rugasem nici măcar o dată să vină cu mine, dar era deja îmbrăcat și îl iubea... îl apreciam extrem de mult pentru asta.

M-am oprit la marginea blatului din bucătărie.

— Ți-ai luat liber de la muncă.

Reece a încuviințat încet, aranjându-și manșetele costumului.

— Da. N-am vrut să te las singură.

Arsura din piept mi-a revenit.

— Nu trebuia să faci asta.

— Am destule libere de luat. Plus că toată lumea a fost înțelegătoare, a spus și s-a oprit în fața blatului, încercând să-mi surprindă privirea. Mă întorc la serviciu săptămâna viitoare.

Am înghițit cu greu.

— Mulțumesc. Ai fost... ai fost așa de bun cu mine, în tot timpul ăsta.

Reece mi-a cuprins obrajii cu ambele mâini.

— Iubire, așa ar face oricine în situația asta, a rostit și mi-a urmărit linia maxilarului cu degetul mare, un gest pe care-l așteptam. Sunt aici pentru tine.

Mi-am mutat privirea și am strâns ochii când l-am simțit cum mă lipește de el, cu brațele în jurul meu. Nu știam de ce, dar m-am agățat de el, căutând cu degetele prin materialul hainelor, să dau de el, de o părticică din el.

— Nu e corect, am murmurat în pieptul lui.

M-a sărutat pe creștet.

— Nu, nu este.

Cu o durere în piept, m-am desprins de el și am inspirat adânc, dar asta nu mi-a diminuat presiunea pe care o simțeam crescând în jurul meu.

— Sunt gata, i-am spus.

Era o minciună.

Cred că știa și el asta.

Slujba avea loc la o capelă situată în mijlocul unui cimitir de mărimea unui orășel. Avea niște alei șerpuite umbrite de stejari înalți, grațioși și încă înfrunziți. Liniște. Era frumos, într-un mod morbid.

Mama și tata erau deja acolo, așteptând afară împreună cu Gordon și Thomas. Megan stătea lângă soțul ei, atingând ușor cu mâna burtica umflată. M-au îmbrățișat cu toții, chiar și Gordon, deși mi-aș fi dorit să nu o facă niciunul. Mi-aș fi dorit să mă fi salutat la fel ca pe Reece, să dăm mâna sau să clătinăm reciproc din cap. Cu asta mă puteam descurca.

— Scumpa mea, mi-a spus mama sărutându-mă pe frunte, cu ochii înlăcrimați. Nu știu ce să-ți spun în clipa asta ca să te simți mai bine.

— Știu, i-am șoptit trăgându-mă deoparte și privind spre cerul fără nori.

Era prea frumos afară pentru o înmormântare, mi-am zis. L-am privit pe tata, care părea să se simtă la fel de puțin confortabil în pantaloni de stofă și cămașă ca și Gordon.

Tata mi-a surprins privirea și i-am văzut tristețea adâncă din ochii altminteri fermi. Charlie îi fusese ca un al treilea fiu; de fapt, amândoi părinții mei îl considerau un fiu. Știam că și ei sufereau.

— Hai cu mine, scumpa tatei, m-a rugat și m-am dus lângă el.

Mi-a petrecut un braț pe după umeri și m-a ajutat să pătrund în capelă.

Reece se ținea aproape, iar eu încercam din răsputeri să nu respir prea adânc. Nu suportam mirosul din capele. Era un amestec insuportabil de miros de flori și de altceva la care nici nu voiam să mă gândesc.

Cu surprindere i-am recunoscut pe Jax și pe Calla. Erau acolo.

— Bună, le-am spus în șoaptă făcând câțiva pași în fața tatălui meu. Oameni buni, eu...

Calla s-a apropiat de mine, zâmbindu-mi tristă.

— Restul lumii nu a putut să ajungă, dar eu am reușit să trag chiulul azi.

— Dar nu era nevoie să veniți, le-am spus.

— Știm, mi-a răspuns Jax, punându-și o mână pe umărul meu și strângându-mă.

M-am simțit mișcată până în adâncul sufletului. Până atunci nu știusem ce înseamnă asta. Acum pricepeam. Nu-l cunoscuseră pe Charlie, nu avuseseră niciodată plăcerea să-l vadă, dar acum erau aici, veniseră pentru mine.

Cu toții am intrat în încăperea spațioasă în care urma să aibă loc slujba, iar eu m-am așezat între tata și Reece, cu privirea ațintită în față. Coșciugul era aproape, iar părinții lui Charlie stăteau în față, cu spatele drept. Pe de-o parte știam că ar fi trebuit să încerc să mă duc să le vorbesc, dar adunasem atâta amărăciune în mine... Nu le fusesem niciodată apropiată, nu mă simțisem niciodată în largul meu în casa lor searbădă și rigidă. Îmi aminteam prea bine cum se purtau cu Charlie, ca și cum le-ar fi fost rușine cu el.

Ceea ce nu era deloc corect, fiindcă Charlie știa cum se simțeau.

Slujba se apropia de sfârșit și mamei i-au dat lacrimile în vreme ce ochii tatei deveneau din ce în ce mai lucioși. Eu nu puteam să plâng. Aveam ochii defecți. Asta m-a enervat când m-am ridicat

de pe scaunul incomod. Simțeam arsura bine-cunoscută, în piept și în gât, pe care o avusesem de când primisem telefonul, dar simțeam și că se rupsese ceva înăuntrul meu.

Reece mi-a pus mâna pe spate și a început să mă maseze cu mișcări circulare, în timp ce ne așteptam rândul să ajungem pe culoar. Mă abțineam cu greu să nu mă întorc spre el și să nu-l iau în brațe.

Mergând spre ieșire, mi s-a părut că-l văd pe Henry ieșind pe una din ușile laterale. Am simțit presiunea crescând în mine atunci când am privit spre locul unde am bănuit că stătuse până atunci. Nu știam ce să cred despre faptul că Henry venise la înmormântarea lui Charlie. Cu câteva săptămâni în urmă aș fi scos flăcări pe nas, aș fi ajuns la un nivel îngrozitor de furie și mi-aș fi pierdut cunoștința, dar acum? Aproape că-mi venea să râd — un râs din ăla isteric, nesfârșit. Îmi venea să mă așez pe jos în mijlocul încăperii și să mă prăpădesc de râs.

— Iubire, ești bine? m-a întrebat Reece.

Am încuviințat încetișor, dându-mi seama că aveam probabil o față de om nebun.

M-a luat de mână și m-a strâns ușor.

— Putem să ieșim afară câteva minute, dacă vrei.

Doamne, era așa de bun cu mine!

— Sunt bine, i-am spus și cred că toată lumea din jurul meu aflată la o distanță de cinșpe kilometri și-a dat seama că nu era așa.

Reece însă m-a ținut de mână până când am ieșit din capelă.

Am străbătut drumul până la groapă într-o liniște specifică momentului. Grupul nostru era undeva în spatele cortegiului și, când am văzut dricul, mi-am mutat repede privirea în altă parte.

Am tras adânc aer în piept și n-am simțit decât mirosul sufocant de pământ. Era adevărat. Asta fusese tot. Gata cu excursiile vinerea. Gata cu speranța că într-o bună zi Charlie va fi mai bine, că mă va privi și-mi va spune numele.

Că-mi va spune că nimic din toate astea nu au fost vina mea.

Ah, Doamne! Un tremur ușor mi-a cuprins trupul, începând de la degetele de la picioare strânse în pantofii cu toc și ajungându-mi până la degetele de la mâini.

Reece mi-a dat drumul la mână și m-a cuprins pe după umeri. Și-a plecat capul și și-a apăsat buzele de tâmpla mea, iar inima mi s-a strâns și mai mult. Mă întrebam chiar dacă nu cumva așa te simțeai când făceai un atac de inimă.

În loc să particip la înmormântarea lui Charlie, în mintea mea mă vedeam luând parte la cea a lui Reece. Oricât de aiurea ar fi sunat, având în vedere unde lucra, era ceva extrem de posibil. Într-o bună zi m-aș fi putut afla tot în acel loc, luându-mi rămas-bun de la el.

Nu mai puteam trage aer în plămâni.

Durerea mă sfâșia adânc. Nu mai puteam să rezist. M-am întors către Reece și i-am spus asta.

— Bine. Te scot imediat de aici, mi-a zis și mi-am dat seama că nu înțelesese.

N-avea cum să înțeleagă. S-a întors către tata și i-a spus ceva pe un ton mult prea jos să-l pot auzi. Tata a dat din cap și, fără alte vorbe, Reece m-a scos din cortegiu și am plecat.

Am mers repede, cu pumnii strânși, până am ajuns la camionetă. Ne-am urcat în mașină și Reece a condus, iar eu m-am uitat prin parbriz. Odată ajunși la el în apartament, mi-am dat seama că nu mă mai simțeam pustiită. Mă simțeam sălbatică, la fel ca un animal prins într-o capcană.

Știam ce aveam de făcut.

Dacă mai rămâneam cu Reece, aveam toate șansele să fiu complet distrusă, imposibil să-mi mai revin vreodată. Pentru o scurtă perioadă mă convinsesem că puteam trăi așa. Că mă puteam îndrăgosti și că el merita acest risc. Dar faptul că stătusem lângă mormântul lui Charlie mă trezise la realitate.

Trebuia să găsesc puterea să plec de lângă Reece.

Trecând pe lângă el, m-am dus direct în dormitor și am găsit valiza și geanta lângă dulap. Mi-am scos ochelarii și i-am pus pe comodă, apoi mi-am prins repede părul în coc.

— Roxy?

Fără să mă întorc spre el, mi-am scos pantofii din picioare.

— Da?

— Acum nu ești în cea mai bună formă.

Mi-am deschis gura și a ieșit un hohot amar.

— Sunt bine, am spus luându-mi pantofii și punându-i pe fundul valizei.

— Iubire, tocmai ai venit de la înmormântarea celui mai bun prieten al tău, mi-a argumentat blând. N-ai cum să fii bine.

Cu mâinile tremurânde, am apucat teancul ordonat de jeanși, pe care știam clar că nu-i împăturisem eu. Reece o făcuse. I-am pus și pe ei în geamantan.

— Ce faci? m-a întrebat și i-am auzit vocea mai aproape.

Am clătinat din cap și m-am aplecat să-mi desfac nasturele argintiu al pantalonilor. I-am lăsat să cadă pe podea, după care i-am azvârlit neglijent în geantă. A urmat bluza și am rămas în chiloți și într-un maiou negru.

— Roxy, s-a răstit el. Uită-te la mine.

M-am întors încet, fără voie. Reece se dezbrăcase de haina de la costum și-și dăduse jos cravata. Avea cămașa descheiată și i se vedea pielea aurie. Mi-am ridicat privirea spre ochii de un albastru ireal.

— Bine, mă uit.

A scrâșnit din dinți.

— Ce crezi că faci aici?

— Îmi fac bagajele, am răspuns cu o voce nesigură, indicându-i valiza și geanta. Mi se pare destul de evident, nu?

— Da, pare destul de evident, dar nu pricep de ce faci asta.

I-am întors spatele și m-am dus să-mi iau tricourile, le-am scos și le-am trântit în valiză.

— Am sistem de alarmă acasă. Nu mai e nevoie să te solicit inutil.

— Poți să stai aici cât de mult vrei și știi și tu foarte bine asta, Roxy, ce naiba!

— Știu, dar sunt convinsă că ai nevoie de spațiul tău.

Mi-am găsit pantalonii de yoga sub geantă, i-am ridicat, dar Reece m-a prins de mână și m-a întors spre el. Mi s-a oprit răsuflarea când mi-a vorbit:

— Dacă aveam nevoie de spațiu personal, ți-aș fi spus. Dar și asta știi la fel de bine. Nu te juca cu mine. Pleci pentru că...

N-am vrut să-l aud terminându-și propoziția și nu știu sigur ce s-a întâmplat, știu doar că mi-am pierdut cumpătul. Tot controlul de care dădusem dovadă se rupsese ca o bandă de cauciuc. Mi-am smucit brațul din strânsoare, mi-am proptit mâinile în pieptul lui și l-am împins.

Luat prin surprindere, s-a împiedicat un pas și a lovit patul cu spatele genunchilor. I s-au arcuit sprâncenele.

— Pe bune, chiar m-ai împins?

Nu-mi dădeam seama din tonul lui dacă voia să râdă sau să mă împingă înapoi, iar asta m-a enervat. Cu siguranță nu mai eram goală pe dinăuntru. Ba chiar dădeam pe dinafară — eram plină de furie, de neputință și de un milion de alte lucruri. Așa că l-am mai împins o dată, ceea ce l-a făcut să se așeze pe pat. Gâfâiam și îl priveam.

— Te simți mai bine acum? m-a întrebat cu o voce amăgitor de uniformă.

— Poate că da.

Și-a ridicat bărbia și brațele.

— Iubire, dacă e nevoie să mă împingi dintr-un loc în altul ca să te liniștești puțin și să te gândești la ce faci în clipa asta, atunci haide, te rog, dă-i drumul.

Mi-a picat fața.

— Vrei să te împing?

— Nu chiar.

După o clipă de ezitare, am vrut să mă întorc spre pantaloni, dar Reece m-a prins și m-a așezat la el în poală.

— Ba nu. O să-mi spui de ce vrei să te duci la tine acasă. De data asta, motivul adevărat.

— Ți l-am spus deja, am zis încercând să mă ridic, dar m-a tras spre el.

Stăteam piept în piept, aveam genunchii de-o parte și de alta a pulpelor lui și mă strângea de încheieturi cu mâini de fier. Inima mi-o luase deja razna când ni s-au întâlnit privirile.

— Dă-mi drumul.

— Nu ăsta e motivul adevărat.

Mi-am încleștat neajutorată degetele.

— Ce e? Ai cumva puteri supranaturale? Te-ai lovit la cap cu patul pistolului?

A surâs.

— Nu. Doar că nu sunt orb. Fir-ar să fie, nu așa mi-am închipuit ziua de azi, mi-a spus. Știu că ai multe pe cap acum, dar trebuie să vorbim.

— N-avem despre ce să discutăm, i-am zis.

Își slăbise îndeajuns strânsoarea încât să mă împing și să mă ridic. Sau să încerc s-o fac. În momentul în care mâinile mi-au ajuns pe umerii lui a bombănit o înjurătură și m-a ținut strâns din nou.

— Ăsta-i rahat de doi bani și știi prea bine. N-am crezut niciodată că ești lașă. Dar așa te comporți acum, ca o lașă.

— Poftim? am spus și m-am îndepărtat pe cât de mult am putut.

Ca să-l părăsesc aveam nevoie de toată puterea. Nu era ușor.

— Nu face asta, mi-a spus din nou. Nu te mai purta ca o lașă.

— Nu sunt lașă! Doar că nu mai vreau să stau cu tine. A fost distractiv, dar atâta tot. Vreau să mă întorc acasă la mine. Vreau să-mi continui viața.

— Hai, la naiba, poți să minți mai bine de atât. Mă vrei de când aveai cincisprezece ani și, acum că sunt al tău, nu ești dispusă să accepți riscul că s-ar putea să suferi? Ce rahat e ăsta?

Ah! Își dăduse seama de tot.

— Ce... ce vrei să spui cu suferitul?

— Crezi că nu știu? a spus clătinând din cap. Ți-e frică, Roxy. Ți-e frică să nu suferi iar... din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Charlie. Nu vrei să mai simți durerea aia niciodată. Asta înțeleg. Dar totodată nu poți să-ți trăiești toată viața așa, să dai cu piciorul

la tot — să dai cu piciorul la ce avem noi doi — numai pentru că îți imaginezi că o să suferi într-o bună zi. Și nu e vorba doar de mine. Așa faci cu orice.

Nu mai știam ce să-i spun. Reece a continuat:

— Ce-o să faci? Pleci azi și te apuci din nou să ieși cu un cârd de amărâți care nu merită nici să respire același aer cu al tău, numai fiindcă, la o adică, nu-ți pasă de ei nici cât negrul sub unghie? Nu te-ai implicat emoțional, deci ești în siguranță, nu? Cu mine e diferit, e altceva.

— Nu înțelegi, i-am șoptit siderată.

— Eu nu înțeleg?

Părea că voia să mă aducă cu picioarele pe pământ.

— Iubire, știu ce înseamnă să-ți fie frică. Mi-am văzut prietenii murind peste ocean. Mă întorc acasă și, de fiecare dată când mă duc la serviciu, știu că s-ar putea să fie ultima zi din viața mea. Mă gândesc la frate-meu și știu că și el se confruntă cu aceleași porcării ca mine. Mi-e frică să nu te pierd pe tine!

Am suspinat.

— Pe mine?

— Da, pe tine. Pe tine, Roxy. E un nenorocit pe undeva prin lume care te urmărește. Sunt mort de frică pentru tine.

În momentul acela arăta chiar înfricoșat. Puțin.

— Și e mai mult de atât. Ai putea oricând să te urci la volan și să ai un accident. Am văzut cum conduci.

— Hm, am reacționat.

— Ți se poate întâmpla orice, oricând, dar nu mă vezi fugind cât mai departe de ceea ce avem și nici de ceea ce-am putea avea împreună. Trebuie să te împaci cu ce i s-a întâmplat lui Charlie. Dar asta nu înseamnă că trebuie să faci față de una singură.

— Ce știi tu despre cum să faci față? m-am răstit.

M-a fixat cu privirea.

— Abia dacă vorbești despre episodul cu împușcăturile. Ai coșmaruri în privința asta, am strigat simțind o fierbințeală pe gât. Nici tu nu prea știi cum să te descurci, Domnule Perfecțiunea Întruchipată.

— Nu spun că eu știu cum să mă descurc. Mama mă-sii, Roxy! Știm amândoi cât de greu mi-a fost și încă îmi este, mi-a strigat înapoi și, preț de o secundă, am crezut că o să mă arunce în celălalt capăt al camerei. Mi-am băut mințile o perioadă numai ca să nu recunosc că am tras și am omorât un puștan de optsprezece ani.

Am tresărit.

— Reece...

— Nu. O să mă asculți până la capăt. Timp de aproape un an am făcut față bând la greu, în loc să vorbesc cu cineva — cu oricine — despre ce s-a întâmplat. Dacă n-ar fi fost Jax, probabil că aș fi ajuns să-mi înghit propriul glonț, fiindcă, să-ți spun ceva, cât am stat în deșertul acela nenorocit a trebuit să aleg de multe ori între viață și moarte. Și e ca naiba! Dar tot nu renunț să fiu polițist, chiar dacă știu că mi s-ar mai putea întâmpla asta o dată. Nu mi-a fost deloc ușor atunci când s-a petrecut.

Asta nu-mi spusese în noaptea aia pe care o petrecuserăm pe balcon: cât de mult îl roseseră vina și furia. Doamne, nu voiam să mai aud nimic, indiferent cât de aiurea suna asta. Nici măcar nu voiam să-mi imaginez durerea lui. Mă sfâșia.

— Dar Jax m-a convins să vorbesc despre asta. M-a făcut să mă duc la ședințele de terapie pe care cei din departament mă sfătuiseră să le iau mai în serios. Și ai dreptate. Tot nu le fac față cum trebuie, dar măcar încerc, la naiba! Nu te îndepărtez de mine. Încerc să fac față. Ceea ce tu n-ai încercat nici măcar o dată în șase ani.

Nefiind în stare să-l mai ascult, am încercat din nou să mă eliberez, dar n-avea de gând să mă lase să plec nicăieri.

— Te duci la facultate pentru o diplomă pe care nu o vrei, doar pentru că ți-e prea frică să accepți că-ți place să lucrezi la Mona. Nu pentru că n-ai avea ambiții, ci pentru că așa ai avea timp să faci ce-ți place cu adevărat: să pictezi. Dar nici riscul ăsta nu ești dispusă să ți-l asumi. O să continui așa doar ca să joci un joc sigur. Să nu-ți asumi riscuri.

— Taci din gură, i-am spus clocotind de mânie și dorindu-mi să nu-i fi zis niciodată cât de mult uram cursurile alea.

Era bine că mă ținea de încheieturi, fiindcă sigur i-aș fi tras una.

— Da, adevărul doare îngrozitor, nu? mi-a spus cu sclipiri în ochi. Ce nu înțeleg este cum de ceea ce i s-a întâmplat lui Charlie te-a făcut să-ți fie frică de orice. Dar știi ce știu? m-a întrebat cu ochii scăpărând flăcări albastre. Că te iubesc, Roxy. Și moartea lui Charlie nu o să schimbe asta. Nici faptul că te iubesc nu o să schimbe moartea lui Charlie. Și mai știu că și tu simți la fel.

El... ce anume?

A zis că eu simt... ce?

Da, clar, venise momentul să plec de acolo. Folosindu-mi toată puterea, m-am smucit de lângă el, fără niciun rezultat.

— Roxy, oprește-te, mi-a poruncit.

M-a cuprins imediat frustrarea, însoțită și de cu totul altceva. Eram lipiți în toate locurile care contau și, în ciuda faptului că încercam să-l părăsesc și ne certam la cuțite, cu cât stăteam mai mult pe el, cu atât îl simțeam întărindu-se sub mine și sângele îmi clocotea în vene.

Îmi spusese că mă iubea.

M-am răsucit la el în poală și am reușit să mă așez mai bine peste el. O senzație de excitare acută s-a prelins prin mine și am observat momentul exact în care și el a simțit același lucru.

Trăsăturile i s-au crispat.

— Isuse...

Gâfâiam haotic și-i fixam cu privirea buzele expresive. Încercam în continuare să-mi eliberez brațele și probabil că era bine că nu-mi dădea drumul, pentru că aș fi căzut pe spate. M-am împins în față, sperând să-l dezechilibrez, și geamătul cu care mi-a răspuns m-a aprins ca pe un foc.

N-am mai gândit nimic. Sau poate că am gândit mult prea multe lucruri deodată ca să mă mai concentrez asupra vreunuia, în afara faptului că aveam nevoie de asta — aveam nevoie de el. Pentru ultima oară. Am ajuns imediat la gura lui și, când ni s-au unit buzele, l-am simțit retrăgându-se.

— Roxy...

Nu voiam să mai aud nimic, mai ales dacă avea de gând să aducă argumente logice pentru ceea ce avea să urmeze. Mi-am apăsat buzele de ale lui și l-am sărutat mai tare. Văzând că nu-mi răspunde, i-am mușcat buza de jos. Reece a oftat și am profitat ca să-mi strecor limba în gura lui, mi-am împletit-o de a lui și am început să-mi legăn șoldurile la el în poală. Nu m-am mai oprit. M-am mișcat din ce în ce mai puternic, gemând de savoarea sărutului și simțind cum plăcerea mă cuprindea cu tărie până când am văzut alb în adâncul ochilor.

Mi-a dat drumul mâinilor și mi-a cuprins șoldurile, iar eu mi-am petrecut un braț în jurul gâtului său, trecându-mi o mână prin părul lui și cealaltă alunecându-mi pe gâtul, apoi pe pieptul și peste abdomenul lui tare. Am ajuns la nasturele pantalonilor și l-am desfăcut cu îndemânare.

— La naiba, a șuierat el cu ochi încețoșați. Încă n-am terminat de discutat, a gemut simțind cum îl mângâiam prin pantaloni. La naiba, Roxy... nu joci cinstit.

— Nu mă joc, i-am răspuns cu buzele arzând și mi-am lipit din nou gura de a lui și l-am frecat prin pantaloni.

Cum nu m-a oprit, am tras repede fermoarul jos și i-am eliberat penisul fierbinte.

Reece s-a lăsat pe spate, cu privirea spre mâna mea care îl ținea. Mi-a vorbit cu un glas pierdut:

— Nu de-asta ai nevoie acum.

— Ba da, am spus rezemându-mi fruntea de a lui. Exact de asta am nevoie acum.

— Roxy, mi-a rostit el numele ca și cum ar fi fost rugăciune și înjurătură deopotrivă.

I-am mângâiat penisul, presându-i capul cu degetul mare.

— Atinge-mă, l-am implorat. Te rog. Reece, atinge-mă.

A scos sunetul acela care mă înnebunea, un mormăit adânc, gutural și masculin, care mă făcea să mi se încleșteze degetele de la picioare și mușchii din regiunea pelviană să se contracte. După care a ridicat o mână. În sfârșit. Mi-a dat maioul la o parte și cupa de la sutien, dezvelindu-mi sânii.

M-a atins.

A făcut mai mult de atât. Mâinile îi erau lacome, la fel și sărutările. Gâfâiam și l-am excitat până când mi-a dat mâna la o parte și aproape că mi-a rupt chiloții. Așteptarea luase sfârșit. Pe genunchi, m-am lăsat deasupra lui, cu totul. Am țipat când l-am simțit, când am simțit cum mă lărgea și cum luasem foc înăuntru, pe lângă el și peste tot pe unde mă atingea și mă săruta.

M-a lăsat să-mi impun ritmul și să preiau controlul, așa că am început să mă mișc deasupra lui, mai întâi cu mișcări ușoare și apoi din ce în ce mai frenetice, simțind cum mușchii mi se contractau în jurul lui. Pe măsură ce plăcerea creștea și presiunea era mai puternică, iar când eliberarea pe care o căutam devenise iminentă, abia atunci Reece s-a mișcat și a preluat controlul. M-a strâns de șolduri cu o mână și cu cealaltă m-a apucat de ceafă și și-a împins șoldurile înainte, pătrunzându-mă, făcându-mă să explodez. Orgasmul a fost așa de puternic și fulminant, că a fost aproape dureros, aproape prea mult. Nu credeam că mai rezist, dar nici nu voiam să fug. Nu când l-am simțit cum începea să-și piardă controlul și să-mi șoptească numele la ureche. Știam că era aproape. M-a strâns și mai mult de șold și a încercat să iasă afară. Nu voiam să se retragă. Era... urma să fie ultima noastră dată împreună și voiam să-l simt pe tot înăuntrul meu. Aveam încredere în el și nu mai uitasem să iau nicio pastilă.

M-am lăsat pe el și l-am ținut la fel de strâns cum o făcuse el până atunci și și-a dat seama ce voiam, fiindcă l-am simțit că începea să tremure.

— Roxy, mi-a gemut el numele și trupul i-a înțepenit, cu brațele strânse în jurul meu.

A durat ceva până când ne-am mișcat. Îi simțeam inima bătând aproape la fel de sălbatic ca a mea și-i simțeam fiecare mișcare a trupului prin fiecare celulă a corpului. Am rămas la el în brațe și niciunul nu a scos o vorbă. Ne-am ținut în brațe într-o tăcere plină de o mie de cuvinte nerostite. Abia atunci când n-am mai stat lipiți unul de altul am știut că sosise momentul.

— Trebuie să mă spăl, am spus cu o voce care și mie mi se părea ciudată.

Prea joasă. Prea goală.

M-a eliberat din strânsoarea brațelor, iar eu m-am dat jos și mi-am apucat chiloții de pe podea. Ne-am privit scurt și am încercat să ignor întrebarea din ochii lui în timp ce mi-am pus sutienul și bluza. Apoi m-am întors cu spatele și am fugit la baie. N-am stat mult, știind că, dacă amânam, nu mai eram în stare să plec. M-am spălat și mi-am pus chiloții.

Trebuia să plec, da? Nu puteam rămâne și nu puteam să fiu cu el, pentru că...

Îl iubeam deja.

Îl iubeam de atâta vreme.

Arsura mi-a reapărut în capul pieptului. M-am îndepărtat de ușă, încercând să-mi limpezesc gândurile, dar era un du-te-vino îngrozitor. M-am așezat pe marginea căzii. Chiloții nu mă protejau deloc de răceala ceramicii.

Ce naiba făceam?

Fugeam. Îmi era frică. Nimic din ce-mi spusese nu era nou pentru mine. La naiba, știam și eu deja lucrurile alea, dar să le aud de la el îmi dărâmase niște ziduri pe care nu știam că le ridicasem.

— Roxy, am tresărit la auzul glasului său adânc.

Cu ochii lipiți de ușă, m-am străduit să înghit cât mai mult aer, dar n-am reușit. Presiunea revenise și deja era prea mult.

— Ești bine? m-a întrebat insistent.

Buza de jos a început să-mi tremure și mi-am încleștat pumnii. Nu dădeam dovadă de tărie dacă plecam de lângă el. Ci de slăbiciune, făceam ceea ce făcusem de fiecare dată când stricasem lucrurile. Nu doar frica mă îndemna să fac asta. Ah, nu, motivele erau mult mai profunde.

Ușa băii s-a deschis și trupul lui Reece a acoperit-o în întregime. Cămașa stătea strâmb pe el și avea nasturele de la pantaloni desfăcut. A fost de-ajuns o singură privire, căci tot ce simțeam se vedea pe fața mea, mai mult ca sigur. Chipul i s-a îmblânzit.

Toate emoțiile simțite mi-au urcat încet în gât.

— Este... este doar vina mea.

Reece a intrat încet în baie, ca și cum s-ar fi temut să nu mă sperie.

— Ce e vina ta, scumpo?

— Ce-a pățit Charlie, am zis cu o voce spartă.

Încruntându-se, a îngenuncheat în fața mea, cu mâinile pe picioare.

— Iubire, ce s-a întâmplat cu Charlie nu este deloc vina ta.

— Ba da, este, i-am șoptit, fiindcă n-aș fi reușit s-o spun mai tare. Nu înțelegi. N-ai fost acolo. Eu am agravat toată situația.

Ochii i s-au mărit.

— Roxy...

— Se dădea la mine. Henry.

— N-ai greșit cu nimic, Roxy, mi-a spus și un val de furie amestecată cu tristețe i-a inundat fața. Ai voie să-i spui unui tip că nu ești interesată de el și să nu-ți faci griji de urmări. Nu e vina ta.

Am clătinat din cap.

— Întotdeauna se dădea la mine și cu asta mă descurcam, dar în seara aia s-a luat de Charlie. L-a făcut „popo", am spus tremurând și înconjurându-mi mijlocul cu brațele. Și atunci am început să țip la el. Și pe urmă l-a făcut și în alte feluri, mai rele. Charlie îmi tot spunea să-l lăsăm în pace, dar eu n-am putut, pentru că știam cât de mult îl dureau chestiile alea. Nu le suporta, îi făceau rău fizic. După care Henry m-a întrebat dacă nu cumva eram și eu „lesbi" și dacă de-aia ieșeam mereu cu un „poponar". Mi-am pierdut cumpătul. L-am împins pe Henry. Așa cum te-am împins pe tine, am spus aplecându-mă cu ochii spre degetele de la picioare, retrăind în amănunt noaptea de atunci. Charlie m-a apucat de mână și am plecat împreună. Și Henry la fel, a plecat. După care m-am întors spre el... și am spus... i-am spus să se ducă în mă-sa, fiindcă numai așa putea să aibă și el parte de niște acțiune, cu nimeni altcineva.

Reece a închis ochii.

— Abia atunci a ridicat piatra și a aruncat-o, am spus clătinându-mă și dând din cap. Dacă mi-aș fi ținut gura, ne-am fi văzut fiecare de drum și totul ar fi fost altfel. Mi-e așa de frică! Ai

dreptate. Sunt înspăimântată că te-aș putea pierde și nu mai vreau să trec prin aceeași durere, dar e mai mult decât atât. De ce merit eu oare să fac tot ce fac pe lumea asta, când Charlie nu mai poate? am continuat să îngaim. Eu am fost cea care a forțat lucrurile. Nu cumva oamenii sunt trimiși în pușcărie pentru asta? Pentru instigare la atac, pentru crimă? De ce te-aș merita eu pe tine? De ce să merit să fac ce-mi place pentru tot restul vieții?

Când Reece și-a deschis ochii, n-avea în ei nicio urmă de reproș sau învinuire, doar multă durere.

— Cuvinte, a murmurat el. Asta ai aruncat, niște cuvinte. La fel ca Henry. Dar știi bine ce stricăciuni pot face și vorbele. Nu spun că nu o fac. Uneori taie mai adânc decât un cuțit, numai că nu tu ai ridicat piatra aia de pe jos. Nu tu ai aruncat-o. Henry a luat hotărârea asta. E o decizie pe care pare să o regrete mai mult decât orice pe lume și mă îndoiesc că a vrut să-l rănească pe Charlie așa cum a făcut-o, doar că nu mai putem schimba asta. La fel cum tu nu poți schimba ce-ai spus în noaptea aia, Roxy...

A îngenuncheat în fața mea și încet, cu grijă, mi-a cuprins fața cu mâinile.

— N-a fost vina ta pentru ce s-a întâmplat cu Charlie. Nu tu l-ai rănit. Henry a făcut-o. Știu că o să fie nevoie de mai mult decât de cuvintele mele ca să accepți asta, dar o să fiu aici, lângă tine, în fiecare zi să-ți amintesc că meriți fiecare lucru pe care ți-l oferă viața asta.

Vocea mi-a fost înăbușită de un suspin. Îmi ardeau ochii. Brusc, l-am văzut ca prin ceață și mi-am simțit obrajii umezi.

— Mai ții minte ce ți-am spus în dormitor? Și mie mi-e frică. În unele momente și eu mă întreb ce merit, dar suntem împreună. Lasă-mă să te iubesc, mi-a zis mângâindu-mi obrajii cu degetele mari. Riscă și lasă-mă să te iubesc, îndrăgostește-te de mine și, iubito, o să-ți fiu mereu aproape să te susțin. Vom trece împreună prin asta.

Atunci m-am prăbușit, sfâșiată. Am plâns cu lacrimi grele, din acelea care te urâțesc. Lacrimi pe care le vărsam pentru tot ce pierduse Charlie pe lume. Pentru Reece și pentru toate lucrurile prin

care fusese nevoit să treacă. Chiar și pentru Henry, fiindcă o mică parte din mine tocmai se trezise, deschisese ochii și-și dăduse seama că Henry de fapt își distrusese viața când aruncase cu piatra. Lucru care nu-mi convenea, dar probabil că Reece avea dreptate. Poate Henry chiar nu avusese intenția să facă atâta rău. Am plâns pentru că nu mă mai simțeam amorțită. Doar îndurerată. Mi-era frică. Cu șase ani în urmă începusem să-mi pierd cel mai bun prieten și de atunci până acum nu mă eliberasem deloc de durere. Nici de ură, nici de alte sentimente toxice și care mă înveninau.

Nici nu-mi amintesc când am alunecat de pe marginea căzii în brațele lui Reece, dar, așa cum îmi promisese, era acolo să mă susțină când nu mai puteam.

Douăzeci și patru

— Mă doare capul.

Reece și-a trecut degetele prin părul meu, masându-mi blând pielea capului.

— O să-și facă imediat efectul Ibuprofenul.

Mi se părea că durează o veșnicie. Tâmplele îmi zvâcneau și la fel și zona din spatele ochilor. Probabil că plânsesem până când mi se topise creierul. De îndată ce am izbucnit în plâns, a fost ca și cum înăuntrul meu s-ar fi dărâmat un baraj. N-aveam nici cea mai vagă idee cât timp stătusem în baie, Reece jos, pe gresie, iar eu în brațele lui, udându-i cămașa. Știam parcă doar că mă ridicase în brațe și mă dusese în pat. Și mă ținuse ore în șir în brațe, plecând o singură dată, să ia niște apă și o pastilă de Ibuprofen. Și, înainte să se urce înapoi în pat, își scosese cămașa și-și trăsese pe el o pereche de pantaloni de trening. Eu eram tot în chiloți și maiou, dar lucrurile astea nu mi se mai păreau deloc sexy.

Eram întinsă peste pieptul lui ca o marionetă. Obrazul mi se odihnea undeva deasupra inimii sale și-mi adăpostea coapsele cu picioarele lui, trecându-și alene degetele prin părul meu. Se făcuse noapte cu multe ore înainte și niciunul nu mâncase nimic de dimineață. Cred că eram amândoi mult prea epuizați să ne dăm jos și să mergem să ne hrănim.

— Îmi pare rău că te-am umplut de lacrimi, am zis.

— Pentru asta sunt aici. Pe post de batistă personală. Printre alte lucruri, mult mai distractive, dar uite că sunt multifuncțional.

Cu ochii pierduți, am încercat să zâmbesc.

— Îmi plac lucrurile alea mai distractive.

— Știu.

Încleștându-mi degetele pe abdomenul lui, am tras adânc aer în piept, surprinsă că puteam face asta și că nu simțeam nicio durere. Avea să mai treacă mult timp până să-mi accept rolul în soarta lui Charlie. Poate că n-aveam să mă eliberez definitiv de vină, dar eram dispusă să încerc. Pentru prima oară, chiar voiam să încerc.

— Pot să-ți spun ceva? m-a întrebat Reece.

— Poți să-mi spui orice.

— Pe viitor am să te rog să ții minte, mi-a spus sec. Nu vreau să ne spunem niciodată „adio".

M-am încruntat.

— Parcă îmi amintesc că mi-ai spus asta odată.

— Așa e. La naiba, ne putem spune orice unul altuia, dar nu „adio".

— De ce? am șoptit, dar deja bănuiam cam care era motivul.

A urmat o pauză.

— Pentru că e definitiv, mai ales cu serviciul meu, nu vreau ca ultimele cuvinte pe care le-ai putea auzi de la mine să fie „adio".

M-am cutremurat la gândul că într-o bună zi aș putea să primesc un apel sau să bată cineva la ușă... mi-am alungat imediat gândurile astea din minte. Asta însemna că nu voiam să-mi asum riscuri. Refuzam, nu-mi mai permiteam să mă gândesc că era posibil ca într-o bună zi să nu mai vină acasă.

— Roxy, mai e ceva ce-aș vrea să știi. Sunt cât se poate de căpos. Știi asta. N-am să dispar fără să mă lupt pe viață și pe moarte. Asta sigur pot să-ți promit.

Îmi simțeam iarăși ochii arzând. Nu mai aveam mult până să plâng din nou.

Cu mintea puțin mai limpede, abia atunci mi-am dat seama cât de... cât de slab ești încercând să ții pe cineva departe de tine numai pentru că, într-o bună zi, s-ar putea să-l pierzi. Ce prostie! Dar o mică parte din mine voia să dea înapoi și să nu-și asume niciun risc. Nu-mi puteam asculta temerile.

— Crezi că-s nebună? l-am întrebat cu o voce slabă.

A chicotit și mi-a plăcut ecoul vocii lui.

— Iubire, întotdeauna am crezut că ești un pic dusă. Asta-mi și place la tine.

Auzindu-l cum vorbea, acum că aveam mintea mai clară, am rămas fără suflare.

— Poți s-o mai spui o dată, te rog?

Mi-a ridicat bărbia cu mâna și mi-a dat capul pe spate. Privirile ni s-au întâlnit și l-am simțit trăgând aer în piept.

— Le-am văzut, mi-a spus.

M-am încruntat, fără să înțeleg.

— Ce ai văzut?

A tras adânc aer în piept, fără să mă piardă din ochi.

— Tablourile.

O clipă n-am priceput ce voia să zică. Nici când mi-a mângâiat obrazul cu degetul, nici când mi-a zâmbit blând. Abia apoi mi-am dat seama.

— Tablourile? am spus înghițind cu greu.

Am încercat să mă ridic, dar el nu m-a lăsat să ajung prea departe.

— Tablourile de la mine de acasă?

A încuviințat și mi-am simțit fața arzând ca și cum aș fi făcut plajă vara.

— Cele cu...

— Cu mine? a completat el.

Am strâns ochii.

— Ah, Doamne. Chiar?

— Da.

Împietrită, n-am știut ce să-i spun.

— Erau la mine în debara. Ce-ai căutat acolo?

— M-am uitat după un psihopat care te urmărește, mi-a răspuns.

Am căscat ochii.

— Adică, asta a fost acum două săptămâni. Le-ai văzut de atunci și nu mi-ai spus nimic.

Reece s-a ridicat în șezut și m-a tras lângă el. Cumva am ajuns cu tot corpul între picioarele lui, față în față.

— Nu ți-am spus nimic pentru că m-am gândit că ai să reacționezi exact așa.

— Normal că reacționez așa! E al naibii de jenant. Probabil că-ți imaginezi că-s vreo ciudată, o nebună care te urmărește și face tablouri cu tine când nu ești prin preajmă.

— Iubire, nu cred că ești deloc nebună, mi-a răspuns sec.

Am strâns din ochi.

— Nu-mi vine să cred că le-ai văzut.

A râs scurt și mi-am mijit ochii la el.

— Ei, hai, pe bune? Nici măcar nu știam ce simți cu adevărat pentru mine până nu le-am văzut.

M-am arătat uimită.

— Credeam că tu le știi pe toate.

Reece a zâmbit încrezut.

— Bănuiam eu că te-ai îndrăgostit de mine de când m-ai văzut prima oară.

— Sfinte Isuse din Nazaret, am bombănit.

— Dar n-am fost sută la sută sigur până când n-am văzut tablourile, mai ales pe cel cu mine în bucătărie. L-ai pictat după... după ce am plecat, a terminat de vorbit clătinând ușor din cap. N-ai de ce să te simți jenată. Cred că e foarte drăguț ce faci.

Eu tot credeam că era ciudat.

— Dar știi ce e cel mai important? Primul lucru care mi-a venit în minte atunci când le-am văzut a fost cât de talentată ești. Le priveam ca și cum m-aș fi uitat în oglindă.

Spunând asta încerca oarecum să mă facă să mă simt mai bine.

— Mi-aș dori să te concentrezi mai mult asupra picturii, iubire. Ești cu adevărat talentată.

M-am înclinat pe el și am respirat slab. Mintea-mi era plină de tot felul de lucruri adunate de peste zi, nu credeam că mai eram în stare să mă mai gândesc din nou la facultate.

— Nu strică să ai o diplomă.

— Ai dreptate, mi-a răspuns mângâindu-mi brațul. E o chestie inteligentă. La fel cum e și să faci ce-ți place, indiferent ce anume.

Am zâmbit gândindu-mă la ce spunea.

— Mie chiar îmi place să lucrez la Mona.

— Și, după cum am spus mai devreme, nu e nimic greșit în asta.

Reece avea dreptate. Jax era fericit ca o maimuță care dăduse de banane că avea localul acela, în care muncea toată ziua. La fel și Nick. Mă rog, bănuiam că Nick era fericit: nu-l întrebasem până atunci și niciodată nu se oferise să-mi spună.

— Crezi că ești în stare să mănânci ceva? m-a întrebat și, când am dat din cap că da, mi-a tras o palmă peste fund. Haide, să mergem să luăm niște pâine prăjită și brânză.

M-am dat jos din pat și eram deja în hol când Reece m-a prins de mijloc și m-a întors spre el. M-a lipit de pieptul lui și cu cealaltă mână mi-a cuprins obrazul și mi-a dat capul pe spate.

— Te iubesc, Roxy.

Și-a plecat capul, sărutându-mă blând, și am priceput imediat emoțiile ascunse în spatele sărutărilor acelora dulci și tandre. Veneau dintr-un singur cuvânt: iubire.

— Ai vrut să mă auzi din nou. Am să ți-o spun de atâtea ori, că o să te plictisești auzindu-mă.

Am zâmbit cu buzele lipite de ale lui și i-am pus mâna pe piept, respirând adânc și simțindu-i izul vag de apă de toaletă.

— Nu cred că m-aș putea sătura vreodată să aud asta.

Următoarele zile au fost destul de confuze, dintr-o mulțime de motive. Nu mai eram amorțită, ceea ce a însemnat că vineri dimineață m-am trezit și am mai tras o repriză de plâns, fiindcă mi-am dat seama că nu aveam să-l mai văd niciodată pe Charlie vinerea, așa cum o făcusem în ultimii șase ani. A fost greu și, sinceră să fiu, nu știu ce m-aș fi făcut fără Reece. Nu numai că m-a lăsat să plâng în voie, dar nici nu m-a tratat ca și cum ar fi fost ceva în neregulă sau ca și cum s-ar fi săturat de atâtea crize emoționale.

A comandat, pur și simplu, mâncare chinezească și și-a petrecut ziua cu mine pe canapea, uitându-ne la filme de groază cu zombi. Asta a durat până sâmbătă, când am mai avut un acces de plâns, fiindcă mă simțeam foarte supărată pe mine, pentru modul

în care încercasem să-l îndepărtez pe Reece, ceea ce l-ar fi făcut pe Charlie să-mi tragă un bobârnac, și pentru faptul că nu eram îndeajuns de puternică să trec peste toate.

Duminică stăteam pe pat în timp ce el — îmbrăcat în nimic altceva decât minunații pantaloni de pijama — își aranja centura portarmă și-și atașa niște chestii la uniformă. Atunci l-am anunțat ce aveam de gând să fac a doua zi.

— Mâine mă duc la mine acasă.

Stătea cu capul plecat, ocupat să-și prindă insignele de cămașă, dar mâinile i s-au oprit când și-a ridicat bărbia, cu sprâncenele arcuite.

— De ce?

Mi-am mutat ochii spre marginea patului și l-am privit cum stătea pe jos.

— Vreau să... nu, trebuie să iau la mână chestiile pe care le-am adus din... din salonul lui Charlie. Le-am lăsat undeva în living.

A terminat de prins insigna, apoi mi-a răspuns:

— Poți aștepta până sunt liber ca să vin și eu cu tine?

Am surâs.

— Îți mulțumesc că vrei să vii, dar cred că... trebuie să fac asta singură.

Cu alte cuvinte, știam că aveam să plâng din nou, mai ales când aveam să revăd tablourile și nimicurile pe care i le duceam lui Charlie când îl vizitam. Plânsesem atât de mult în fața lui Reece, încât nu credeam că mai era cazul să vadă asta. Trebuia să încerc să închei acel capitol și nu o puteam face decât încercând mai întâi singură.

— Acum sunt în siguranță acolo.

— Așa ar trebui, a zis lăsând deoparte cămașa și începând să se joace cu catarama de la curea.

Era un proces al naibii de complicat să-și pregătească uniforma, abia acum înțelegeam asta.

— Știi că vreau să stai cu mine până îl găsim pe tipul ăla.

— Știu, am spus și mi-am tras picioarele sub mine. Dar cu sistemul de alarmă montat, cred că sunt în siguranță. Ăsta a fost și rostul, nu? Și pe urmă, dacă nu-l găsiți niciodată pe tipul ăla?

— Poți să stai aici pentru totdeauna, mi-a răspuns.

L-am îmbrățișat cu privirea.

— Reece... eu nu cred că pot. Uite, de-abia am început să fim împreună și cei mai mulți oameni...

— Nu dau doi bani pe ce fac cei mai mulți oameni. Eu pe tine te iubesc. Și tu pe mine, deși încă nu te-am auzit spunându-mi-o.

Și-a întins cureaua pe podea, iar eu am ridicat dintr-o sprânceană.

— Așa că, dacă vrem să ne mutăm acum împreună, acum o facem. Indiferent de ce dracu' zice lumea.

Am strâns din buze.

— Mi-ar plăcea să te văd explicându-le asta alor mei, exact așa, cu aceeași eleganță.

Reece s-a ridicat rapid.

— Dar ce crezi că-și închipuie ai tăi că facem aici, cât locuiești cu mine?

— Că jucăm cărți și împletim pături.

A chicotit și și-a pus mâinile de-o parte și de alta a mea, aplecându-se peste pat.

— Știu prea bine că ne-o tragem până la epuizare, ori de câte ori putem.

— Bleah, am strâmbat eu din nas. Ba nu, ei cred că facem niște chestii pure și benefice.

— Părinții tăi? a râs el scurt. Cred că speră să le aducem pe lume un nepoțel până vara viitoare.

— Nu cred, nu... am gemut eu. Ba da, probabil că ai dreptate.

Rânjind, m-a sărutat pe vârful nasului, apoi s-a tras deoparte să mă poată privi drept în ochi.

— Plănuiești să te duci la tine acasă în timpul zilei?

Am încuviințat și el a oftat.

— Te rog, promite-mi că, dacă vezi ceva, oricât de puţin suspicios ţi s-ar părea, ai să-ţi muţi fundul de acolo şi-ai să mă suni. O să fiu la serviciu, dar las orice şi vin.

Am zâmbit şi m-am dus spre el, sărutându-l pe vârful nasului.

— O să fiu bine. Trebuie doar să...

— Ai nevoie de puţin spaţiu. Înţeleg. Chiar înţeleg.

Şi ăsta era Reece... aşa făcea. Da, ştia să fie autoritar şi exigent în intimitate şi nu numai, dar era totodată grijuliu şi înţelegător. Avea o voinţă puternică, dar blândeţea îmi ajungea direct la măduva oaselor. Îl iubeam cu totul, indiferent cât de enervant reuşea uneori să fie.

M-am gândit la ce-mi spusese despre cum făcea el faţă incidentului armat — că încă se lupta să-i facă faţă. Şi m-a durut sufletul pentru el.

— Te simţi bine?

— Perfect, a reflectat el căzut pe gânduri.

— Ştiu că eşti perfect, dar nu la asta m-am referit, am spus trăgând adânc aer în piept. Ci la episodul din parcare. Ştiam că a fost rău, dar nu şi cât de rău, şi nu vreau decât să ştii... să ştii că poţi conta oricând pe mine, că putem vorbi oricând. Bine?

A apărut un zâmbet.

— Ştiu.

— Să nu uiţi, l-am rugat blând.

Zâmbetul s-a lărgit.

— N-am s-o fac.

Mi-am pus mâinile pe bicepşii lui, m-am apropiat şi i-am sărutat buzele întredeschise. Felul în care a tras aerul printre dinţi m-a umplut de dorinţă. L-am sărutat din nou, apoi m-am retras, să fim amândoi ochi în ochi. Am respirat adânc şi i-am spus:

— Reece, te iubesc.

M-a privit până când culoarea ochilor i s-a prefăcut într-un albastru magnetizant. Un moment nu a comentat nimic, nici măcar nu s-a mişcat, nu eram convinsă nici că respira. Apoi a trecut la acţiune şi m-a prins de şolduri. M-a ridicat pe pat, cu faţa în sus, apoi s-a aşezat deasupra.

— Deja știam asta, iubire, dar nimic nu e mai frumos decât să te aud spunând-o.

Am început să i-o spun din nou, dar mi-a cuprins gura într-un sărut ucigător, care m-a amețit. Ne apropiam unul de altul fără furie, pur și simplu ne apropiam încontinuu. Nu era nici o unire din aceea înceată, plină de seducție. Eram vulcanici, și asta pentru că nu ne mai separa nicio vorbă nerostită, nu mai existau ziduri care să ne despartă și, cel mai important, nu ne mai rețineau spaimele dinăuntrul nostru.

Hainele au început să zboare, iar mâinile ne erau peste tot. Reece era peste tot și tot ce simțea pentru mine se regăsea atât de clar în fiecare mângâiere a mâinilor și în fiecare atingere a buzelor. Venera relația noastră și, cu fiecare sărut și alint, știam că meritam să fiu alături de el.

Știam că el merita.

Reece a pornit în jos, cu capul între coapse, cu gura pe mine, pătrunzându-mă cu limba. Doamne, chiar știa ce făcea! Cu fiecare mișcare, mă trăgea și mai mult în el. Și-a mutat gura deasupra terminațiilor mele nervoase și am simțit un deget pătrunzându-mă și găsindu-mi imediat locul ultra sensibil. Era prea mult. Capul mi-a țâșnit pe spate, mi-am încleștat degetele în părul lui scurt și m-am bucurat de explozia dinăuntrul meu. Sărutările și mușcăturile ușoare s-au domolit de cum mi-a văzut picioarele extenuate, căzute fără vlagă în lateral. Cu greu mi-am dat seama că se dusese la noptieră, dar zgomotul plasticului rupt cu dinții mi-a atras imediat atenția. L-am privit cu ochi grei cum își punea prezervativul, cum se așeza deasupra mea, cum îmi mângâia obrazul cu o mână și cum mă pătrundea dintr-o singură mișcare, adâncă și rapidă. Mi-a amuțit țipătul sărutându-mă și mi-am simțit propriul gust pe buzele lui, o combinație care mă excita al naibii de mult. I-am cuprins mijlocul cu picioarele, bucurându-mă de mișcările adânci și puternice.

Reece și-a ridicat capul, cu buzele umede și cu obrajii roșii. Înainte să-mi poată spune ceva, i-am zis:

— Te iubesc.

Am continuat s-o spun la nesfârșit, până când ne-am pierdut orice brumă de control și de ritm, până mi-am ridicat palmele și m-am proptit cu ele în tăblia patului, ținându-mă bine, așteptându-i mișcările puternice care-mi atingeau fiecare nerv și-mi trimiteau valuri de plăcere în corp. Am simțit din nou cum mă dezmembrez într-un milion de bucăți, dar de data asta m-a însoțit, fiindcă și-a lăsat capul pe spate și mi-a rostit numele, pe un ton răgușit, sexy.

După ce a terminat, s-a prăbușit, respirând neregulat.

— Nu pot să mă mișc, a murmurat cu fața îngropată în gâtul meu.

— Nu-i nimic.

— O să te strivesc.

— Tot nu-i nimic.

Reece a râs.

— Nu mi-ar plăcea să am o Roxy plată.

Am rânjit.

— Sunt și-așa destul de plată.

— Pe naiba. Ești perfectă, a zis și s-a rostogolit de pe mine, până a ajuns pe spate. Fir-ar să fie, iubire...

Am deschis ochii și mi-am întors capul spre el. Avea un braț peste ochi, iar pe celălalt îl ținea sprijinit pe coapsa mea, ca și cum n-ar fi suportat gândul de a nu mă atinge. Sau poate că așa mi se părea mie, într-o fantezie romantică indusă de orgasm, dar în fine.

— Știi, i-am zis așezându-mi mâna peste a lui.

M-am bucurat văzând că imediat și-a strecurat degetele printre ale mele și am continuat:

— Mi-ar plăcea să te pictez.

— Iar eu să știu asta? m-a luat peste picior.

— Iar tu să fii gol, l-am corectat.

Și-a mișcat brațul și s-a tras mai aproape de mine, schițând un zâmbet.

— Sunt cât se poate de pregătit, ce naiba!

Am pornit spre apartamentul meu la vreo oră după ce plecase Reece la serviciu. Mi se părea ciudat să parchez în față și să intru. Nu pentru că eram nevoită să apăs o dată pe un buton care

dezactiva alarma și încă o dată după ce intram, pentru a o reactiva, și nici pentru că mi-ar fi fost frică să mai stau în apartament după ce-mi fusese spart. Nici măcar nu mă gândeam la „amicul din cartier care mă urmărea".

Nu. Mi se trăgea de la cutiile de lângă canapea. De la teancul de pânze pe care le știam acolo. Îmi reaminteau de faptul că Charlie plecase pentru totdeauna.

Mi-am pus cheile pe măsuța de la intrare și m-am îndreptat spre cutii, simțind arsura bine-cunoscută deja, din gât. O mare parte din mine ar fi vrut să o iau la fugă, să mă întorc acasă la Reece și să mă vâr sub cearșafuri, dar chiar trebuia să fac asta.

Dacă n-o făceam, însemna că n-aș fi încercat să trec peste hopul ăsta.

Mi-am frecat mâinile de tricoul pe care scria SUNT UN FULG DE NEA SPECIAL și am scos primul tablou ca și cum aș fi umblat într-o cutie plină cu șerpi veninoși.

Normal că era o imagine cu mine și cu Charlie, în care stăteam amândoi pe o bancă, cu spatele la privitor, înconjurați de copaci plini de frunze roșu-aurii.

Fața mi s-a schimonosit și mâna mi-a tremurat, mișcând tabloul. Nu era deloc corect ce se întâmplase, dar nu mai puteam schimba nimic.

Lacrimile încă îmi curgeau când am luat cutia și am tras-o lângă canapea. Fiecare tablou scotea în evidență fie un eveniment cu Charlie, fie ce anume simțeam în clipa în care pictasem. Era ciudat să văd toate peisajele acelea superbe și amintirile mele frumoase alături de Charlie și să-mi dau seama că, deși reținusem o mulțime de lucruri neplăcute, mai existase din când în când câte o rază de soare. Ca, de pildă, felul în care l-am văzut eu pe Charlie. Nu l-am văzut deloc într-o lumină diferită. Rămăsese mereu cea mai frumoasă persoană pe care o cunoșteam, atât pe dinăuntru, cât și pe din afară.

Mi-era greu să iau la mână fiecare tablou, dar și mai greu să mi le așez în studio și să scot pozele noastre din ramele în care le pusesem.

Nu voiam să-l las pe Charlie să plece. Nu eram pregătită. Voiam doar să ating o stare în care să fiu fericită atunci când mă gândeam la el.

Dar aveam nevoie... Doamne, trebuia neapărat să dau drumul ghemului ăstuia de furie, de tristețe și de frustrare care sălășluise mult prea mult înăuntrul meu. În loc să trag învățămintele corecte din ce i se întâmplase lui Charlie și să-mi trăiesc viața din plin, strânsesem foarte multe sentimente negative. Era ca un măr stricat care contamina totul în jur, ca o infecție care trebuia extirpată.

Am așezat fotografia înrămată pe măsuța unde-mi țineam de obicei pânza și m-am uitat la ușa deschisă dinspre hol. Înainte să-mi dau seama ce fac, mi-am luat telefonul și am intrat în dormitor, oprindu-mă în dreptul ușii de la dulapul din perete.

M-am gândit la ce-mi povestise Reece, la cât de greu i-a fost să treacă peste cele întâmplate în timpul atacului din parcare. Din ce-mi povestise în noaptea care urmase înmormântării lui Charlie, aflasem că încă se lupta cu asta și că încerca din răsputeri.

Eram conștientă de ce anume trebuia să fac pentru a începe procesul de vindecare și că avea să fie unul dintre cele mai dificile lucruri.

Am deschis ușa dulapului, m-am lăsat în genunchi, cu telefonul lângă mine, și am început să cotrobăi printre hainele pe care le azvârleam pe podea, în loc să le strâng frumos, așa cum făcea Reece. Ridicându-mi o pereche de blugi, m-a pufnit râsul gândindu-mă că, dacă aveam să facem pasul următor și să ne mutăm definitiv împreună, trebuia neapărat să am propriul dulap.

În privința asta n-aveam cum să mă mai schimb.

Am avut nevoie de câteva minute bune să-mi găsesc blugii pe care-i căutam. A trebuit să dau deoparte toate tricourile atârnate pe umerașe ca să descopăr perechea de blugi pe care o purtasem la Mona, în noaptea în care-și făcuse apariția Henry. I-am pescuit de pe jos, gândindu-mă cum Dumnezeu de ajunseseră așa de aproape de capătul dressingului.

Stând pe jos, am căutat în buzunar și-am dat imediat de cartea de vizită. Am scos-o și am simțit imediat un curent de aer rece

trecându-mi peste mână. Mi-am ridicat ochii și am privit îngândurată în jur. Nici până-n ziua aia nu izbutisem să-mi dau seama de ce era așa de curent în zona aceea.

Privirea mi-a fugit la cartea de vizită. Am clătinat din cap, nevenindu-mi să cred că avea într-adevăr una. Pe bune? Ca și cum ar fi spus: „Salutare! Am ieșit din închisoare. Poftim cartea mea de vizită!" Era ceva legat de o afacere cu mașini, afacere pe care, dacă-mi aminteam corect, o deținea tatăl lui de când eram noi în liceu.

Mă îndoiesc că a vrut să-l rănească pe Charlie așa cum a făcut-o.

Cuvintele lui Reece îmi pluteau printre gânduri și, pentru prima oară după atâta vreme, m-am gândit la audieri, la proces și la tot ce se petrecuse din noaptea aia până acum. Uram să recunosc asta, dar Henry nu căutase niciodată să găsească scuze pentru ce făcuse. Dimpotrivă, s-a arătat de fiecare dată plin de remușcări, dar nu ca atunci când ești prins cu mâța-n sac. Îmi amintesc chiar că a și plâns la proces. Nu atunci când i s-a dat verdictul de vinovat, ci când a povestit evenimentele.

Henry plânsese.

Și la vremea respectivă îmi amintesc că-l urâsem de moarte. Nu voiam să-i văd lacrimile, nici nu pricepeam cum de plângea când el fusese cel care-l rănise pe Charlie. Acum știam că era mai mult de atât. Mă învinuiam și eu, dar vărsasem deja un ocean de lacrimi. Când mă gândeam la Henry, mă gândeam de fiecare dată la rolul pe care-l jucasem eu în cursul evenimentelor.

Mi-am închis ochii, încercând să-mi imaginez ce-ar fi spus Charlie dacă ar fi știut ce aveam de gând să fac. S-ar fi supărat? Sau s-ar fi întors spre mine și mi-ar fi spus: „În sfârșit"? Am lăsat să-mi scape un suspin. Îmi simțeam gâtul uscat. Ochii îmi ardeau când i-am redeschis.

Apoi am format numărul de pe cartea de vizită.

Mi-am simțit stomacul dat peste cap, până când chiar am crezut că o să vărs peste haine, și am așteptat să sune o dată, de două ori, de cinci ori, până când a intrat mesageria vocală. Nu am lăsat niciun mesaj. Acum, pe bune, ce i-aș fi putut spune? Nici măcar nu știam ce i-aș fi spus dacă mi-ar fi răspuns. Am încercat să mă ridic

și am simțit din nou o pală de aer rece, de data asta mai puternică și continuă, ca și cum prin dressing ar fi bătut vântul.

Al naibii de ciudat!

Am pus telefonul jos și am înaintat prin dressing, în genunchi, împingând hainele mai departe, să-mi fac loc să examinez mai bine totul. Aerul ăla rece n-avea cum să vină din afară, fiindcă dressingul se termina undeva în dreptul treptelor care urcau la următorul etaj. Să fi fost de la faptul că se deschisese ușa de la intrare? M-am întins și mi-am pus mâna pe perete. Suprafața era rece, așa cum mă și așteptam, doar că peretele nu părea deloc solid. Nu era ca restul dressingului. Ai fi zis că era din pal melaminat, din cel ieftin din care se fac rafturile de cărți care se rup de cum se udă. Inspectând cu și mai multă atenție, am descoperit o crăpătură între lemnul ăsta, oricare o fi fost el, și perete. Era pe toată lungimea zidului și avea cam șaizeci de centimetri lățime și un metru cincizeci înălțime.

Ceea ce explica probabil de ce intra vântul pe acolo.

Am împins porțiunea aia de perete și mi-am ținut răsuflarea când am văzut-o mișcându-se.

— Doamne sfinte, am murmurat amintindu-mi de toate ușile și pasajele secrete despre care povesteau soții Silver și pe care nu îi crezusem până atunci.

Sau îmi imaginasem că între timp le închiseseră pentru totdeauna.

Curiozitatea mă determina să fac cele mai curajoase lucruri în viață. Și nevoia de a face nebunii. Zidul s-a mișcat destul cât să se strecoare oricine pe acolo, trebuia numai să te apleci și să te întorci pe o parte. M-am strecurat și-am pătruns într-un spațiu întunecos și mirosind a mucegai, luminat de lampa din dormitorul meu.

Aproape că reușeam să stau complet dreaptă, dar Reece probabil că ar fi fost nevoit să meargă aplecat pe aici. Mi-am ridicat privirea și am văzut aerul plin de praf, așa că nu am vrut să respir prea adânc. Cred că, de fapt, mă aflam sub scări.

Doamne!

Îmi amintea de filmul ăla vechi, *Oamenii de sub scară*. M-am cutremurat. Sinistru. Mișcându-mă încet spre stânga, mi-am dat seama că dădusem peste o scară înghesuită acolo. Mi-am proptit mâinile de-o parte și de alta a culoarului și am urcat cu grijă treptele. Se dovedeau a fi abrupte și înguste și nu-mi puteam imagina pe nimeni în stare să le urce sau să le coboare fără să-și rupă gâtul, asta dacă nu cumva știa foarte bine locul ăla.

În capul scărilor am dat de o altă ușă secretă, cu aceleași dimensiuni ca aceea din dressingul meu. Am apăsat-o și s-a deschis fără niciun sunet.

Mă aflam într-o debara, dar nu era deloc una normală. Nu avea haine, nici umerașe și nici alte uși. Nu te oprea nimic să vezi restul camerei. Cufundată într-o stare de transă profundă, am înaintat.

Lumina zilei pătrundea prin ferestrele balconului și firele de praf dansau în razele soarelui. Deși ar fi trebuit să fie cald înăuntru, eu aveam pielea de găină. Mă străduiam să văd mai bine.

Doamne Dumnezeul meu!

Străbăteam cu privirea pereții, unul după altul, și în stomac aveam un gol imens. Niciun centimetru de zid nu rămăsese neinspectat. Erau poze peste tot, unele lipite, alte agățate. Nu-mi venea să cred că vedeam așa ceva.

Imagini cu femei pe care nu le văzusem niciodată în viața mea umpleau pereții — erau surprinse ieșind de la serviciu, din case, făcând lucruri normale de zi cu zi, iar unele dintre poze — Doamne sfinte — erau prim-planuri de încheieturi de mâini, de glezne legate și...

Mi-am mutat privirea spre peretele din stânga și m-am întors rapid. M-am întors cu mâna la gură.

Erau și poze cu mine.

Cu mine în apartament, cu mine dormind pe canapea și în pat. Imagini în care umblam prin dormitor cu un prosop pe mine și poze în care nu mai purtam absolut nimic. Poze în care eram goală și surprinsă din toate unghiurile posibile gândite de o minte sinistră. Erau foarte multe, iar în unele dintre ele nu eram singură.

Erau și poze cu mine și cu Reece. În care stăteam împreună pe canapea, îmbrățișați. În care el stătea pe pat și eu în picioare în fața lui. Poze în care ne sărutam. Și poze... în care făceam dragoste.

Am rămas privindu-le și simțind cum groaza mă împungea adânc în piept. Nu-mi mai intra destul aer în plămâni. Undeva în adâncul minții, mi-am dat seama că trebuia să plec, să ies de acolo. Trebuia să sun la poliție, așa că am făcut un pas înapoi și imediat m-am simțit pe nisipuri mișcătoare.

Podeaua a scârțâit și sunetul a răsunat în încăpere precum tunetul.

Părul mi s-a ridicat pe tot corpul. Prin vene îmi curgea gheață, nu sânge.

— Tare mi-ar fi plăcut să nu vezi asta niciodată.

Douăzeci și cinci

Teroarea a pus stăpânire pe mine la auzul acelei voci și am fost șocată să-mi dau seama că nu eram singură. Am amețit, iar imaginile de pe pereți mi se păreau acum încețoșate. M-am întors.

Stătea în dreptul ușii, cu părul blond încâlcit, ca și cum și-ar fi trecut de multe ori mâna prin el. Părea să nu-i scape nimic, privind în permanență atent cu ochii lui negri, și, deși brațele păreau relaxate, pe lângă corp, își încleșta întruna pumnii, închizându-i și deschizându-i.

Kip. Era Kip.

El era cel care-mi intrase în casă și, iată, mersese mult mai departe de atât. Pozele cu celelalte femei arătau că...

Kip și-a lăsat capul într-o parte de parcă ar fi auzit ce-mi trecea mie prin cap.

— N-ar fi trebuit să vezi asta. N-ai cum să înțelegi.

Deși frica îmi pusese stăpânire pe corzile vocale, am izbutit să scot un cârâit:

— Ce-ar fi de înțeles?

A ridicat dintr-un umăr și a privit spre debara.

— Probabil c-ar fi trebuit să mă asigur că n-ai cum găsești drumul ăsta, dar nu te-am crezut în stare s-o faci.

A înaintat și a luat-o puțin în lateral, poziționându-se între ușă și debara. Am înțepenit.

— Adică, n-ai dat de ea în tot timpul ăsta. M-am gândit că nu ești îndeajuns de deșteaptă.

În orice altă zi m-aș fi simțit insultată să mi se spună că „nu-s îndeajuns de deșteaptă”, dar azi nici nu-mi păsa de nivelul de inteligență pe care credea el că-l am. Trebuia doar să ies de acolo. Mi-am mutat privirea speriată spre ușă. Fusesem cândva în apartamentul lui James și al lui Miriam și, dacă avea aceeași compartimentare, știam că din camera asta se ajungea într-un hol și pe urmă la ușa de la intrare.

— Știu la ce te gândești, m-a anunțat el blând.

L-am privit cu atenție.

— Că ești un ciudat?

Și-a micșorat ochii și mi-a răspuns:

— Și tu ești o târfă, a scuipat el cuvintele.

M-am tras înapoi și i-am văzut un mușchi contractându-i-se la nivelul maxilarului.

— Ești la fel ca toate celelalte, la fel la Shelly.

— Ca Shelly? am șoptit.

— Ani întregi m-a privit ca pe un prieten, adică m-a plasat în zona amicilor, cu toate că eu o iubeam. O iubeam, Roxy, a spus cu ochi scânteietori. Dar ea-și desfăcea picioarele pentru aproape oricare alt tip îi ieșea în cale. Se pare că eu nu eram destul de bun pentru ea, a continuat și a râs scurt, ca un lătrat. Ei bine, i-am arătat eu până la urmă cât de bun eram.

Când mi-am dat seama cine era Shelly — fata care lipsea de la începutul verii —, mi s-au înmuiat genunchii. Nu voiam să am nimic de-a face cu binele pe care i-l arătase Kip.

M-am gândit la celelalte femei... din pozele de pe pereți.

— Și le-ai... le-ai făcut rău din cauza lui Shelly?

Buzele i s-au curbat într-un rictus.

— Nu cred că le-am făcut nimic rău.

Omul era nebun, nebun de legat. Mi-am deschis gura, dar am auzit un sunet care-mi putea salva viața. Undeva, la distanță, îmi suna telefonul. Nu știam cine putea fi, dar mă rugam să fie Reece, fiindcă eram convinsă că urma să mă caute dacă nu-i răspundeam. Știa parola de la sistemul de alarmă și avea și cheie.

Kip nu-mi auzise telefonul. Mă studia ca și cum s-ar fi uitat la o insectă sub lupa microscopului.

— Ți-am trimis flori.

Am clipit fără să înțeleg.

— Poftim?

— Ți-am trimis flori, a repetat el făcând încă un pas înainte, încet. Le-am trimis după ce te-am auzit vorbind cu mama ta, a continuat el făcându-mă să tremur în sinea mea de repulsie. Ți-am spus că data viitoare va fi mai bine.

Tipul ăsta avea probleme serioase la cap.

— Nu le-ai adus niciodată acasă. Asta m-a supărat, a continuat el ridicând din umeri și pe urmă s-a întins mângâind o poză de pe perete. Voiam să știi că sunt aici, cu tine.

A râs copios, iar asta mi se părea și mai înfiorător decât orice altceva.

— Mi-a plăcut la nebunie când ai crezut că ai casa bântuită. Erai simpatică.

Și-a fixat ochii întunecoși asupra mea. N-aveau profunzime, erau complet înspăimântători. Am auzit din nou telefonul sunând jos și inima mi-a luat-o razna. Și-a lăsat mâna în jos, iar pumnul i s-a închis și deschis de câteva ori.

— N-am apucat să fac niciodată asta cu restul. Doar cu Shelly. Știam unde-și ținea cheia de rezervă.

Brațele îmi tremurau așa de tare, că mi le-am dus la piept și m-am tras deoparte, apropiindu-mă de ușă. Trebuia să-l fac să vorbească. Atâta lucru știam și eu.

— M-ai scos din minți când l-ai adus acasă, a spus. Am crezut că tu, dintre toate, ești diferită. Fiindcă chiar ești, ai simț artistic, ești amuzantă...

— Tu mi-ai distrus apartamentul.

— Normal că da. Altfel cum să te aduc înapoi aici? a spus cu capul înclinat. Uneori te priveam la Mona. Veneam acolo și tu habar n-aveai. La fel cum am stat culcat lângă tine și n-ai avut habar.

Stomacul mi se blocase de dezgust și de groază. Nici măcar nu mă puteam gândi la asta, nu-mi puteam permite să mă gândesc la asta.

— Ce... ce-ai de gând să faci?

— Asta e o întrebare care se repetă foarte des, a constatat el, cu un rânjet întipărit pe chip. Nu știu ce-am de gând. N-am plănuit nimic. Tu n-ar fi trebuit să urci aici niciodată. Ar fi trebuit să vin eu la tine, la momentul potrivit.

Și oare când ar fi fost momentul potrivit? Doamne sfinte, mă holbam la chipul cuiva complet sărit de pe fix! Mi-am auzit din nou telefonul sunând și, de data asta, Kip și-a îngustat ochii. Pumnii i s-au încleștat din nou și am pornit la acțiune. Balerinii mi-au alunecat pe podeaua din lemn când m-am îndreptat spre ușă. Îmi simțeam stomacul în gât și nu mă puteam gândi decât că trebuia să reușesc să ies pe ușa aia — să ies afară din camera aia.

N-am ajuns prea departe.

Împinsă de la spate, am căzut zgomotos pe jos, cu ochelarii izbind podeaua și cu palmele peste o placă neșlefuită de parchet. Am simțit imediat durerea, dar nu i-am cedat. M-am smucit și m-am răsucit, încercând să mă eliberez de brațele care-mi împrejmuiseră mijlocul.

Kip a mormăit ceva și m-a întors pe spate, deși m-am arcuit. Îmbujorat în obrajii rotunzi, s-a așezat așa încât să-mi înfigă un genunchi în stomac, cu destulă putere încât să-mi scoată aerul din plămâni.

— Potolește-te, mi-a poruncit tresărind din nou, fiindcă iar mă arcuisem.

De data asta, n-a acționat destul de rapid. Pumnul meu i s-a lipit de falcă și l-am lovit exact așa cum mă învățaseră frații mei. Tare și repede. Degetele mi-au amorțit din cauza unei dureri surde, dar am început să mă mișc și să urlu de disperare.

— N-ai decât să țipi cât vrei, Roxy, a spus el prinzându-mă de mână și lipind-o de podea cu o forță copleșitoare. James și iubita lui nu-s acasă la ora asta și știi mai bine decât mine că soții Silver nu aud nimic.

Dar asta nu m-a împiedicat să țip în continuare.

M-a ridicat cu un braț și m-a trântit la podea. Capul mi s-a lovit de parchet și-am văzut luminițe în fața ochilor. Complet năucită, simțeam durerea cuprinzându-mi capul și coborând pe ceafă.

Spaima mi s-a cuibărit în piept, perfidă ca tusea sau ca fumul gros, dar am simțit și o furie cumplită, mult mai puternică. N-avea să se întâmple una ca asta. Nu după toate prin câte trecusem. Nu eram proastă. Probabil că celelalte femei n-au fost în stare să-l identifice, iar Shelly, biata fată, părea să nu mai existe pe fața pământului. Știam că aveam slabe șanse să scap teafără de acolo. Dar n-aveam de gând să mă las cu una, cu două. Sub nicio formă.

Aveam să lupt.

Mi-am răsucit șoldurile și am reușit să-l rostogolesc pe o parte. De îndată ce și-a ridicat greutatea de pe abdomenul meu, n-am mai stat pe gânduri. M-am rostogolit pe genunchi, căutând să mă îndepărtez cât mai mult de el.

— Ajutor! am țipat până am simțit că mă durea gâtul. Ajutor!

Kip mi-a prins glezna și m-a strâns atât de tare, că am urlat când am simțit durerea urcându-mi pe picior. Nu m-am oprit. În patru labe, m-am târât pe podea spre ușa dormitorului.

— Nu știu unde-ți imaginezi că pleci, a grohăit prinzându-mă de pulpă și trăgându-mă jos.

Am căzut și m-am lovit cu bărbia de parchet. Am văzut pereții ca prin ceață când m-a întors din nou pe spate. De data asta s-a așezat peste mine cu tot corpul. Mă scotea din minți corpul lui greu și enervant — înspăimântător și respingător deopotrivă. Mi-am înfipt ghearele în fața lui, urlând și vârându-mi și mai adânc unghiile în pielea obrajilor. Au apărut imediat urme rozalii, urmate numaidecât de dâre de sânge șiroind.

Și-a lăsat capul pe spate și a urlat, după care și-a ridicat brațul. Nici măcar nu i-am văzut pumnul venind spre mine. Durerea mi-a explodat subit în obraz și-n ochi. O senzație ca de foc mi-a tăiat răsuflarea și durerea mi-a cuprins imediat și gura. Simțeam în gură un gust de metal. Amețită, am avut nevoie de câteva

secunde să-mi dau seama ce se petrecea. Mă lovise. De două ori. Niciodată până atunci nu mă lovise vreun bărbat. Nu-i puneam la socoteală pe frați, atunci când eram mici și ne băteam unii pe alții.

Am deschis ochii, mai bine zis un ochi. Stângul nu părea să mai vrea să coopereze. L-am văzut ridicându-și din nou pumnul și mi s-a oprit inima în loc. Mi-am ridicat piciorul cât de sus am putut. Mi-a anticipat mișcarea și s-a dat într-o parte, dar l-am lovit cu genunchiul în coapsă.

Înjurând în barbă, mi-a pus mâna în jurul beregatei și a strâns, a strâns destul de tare încât de-abia prea târziu mi-am dat seama că respiram pentru ultima oară.

— La cât ești de micuță, ești a naibii de...

— Roxy!

Speranța mi-a revenit în clipa în care am auzit vocea lui Reece plutind din apartamentul meu. Era aici! Doamne, era aici! Nu-mi venea să cred. Am deschis gura să țip, dar Kip mi-a astupat-o, și odată cu ea și țipătul. Mă strângea cu brutalitate, turtindu-mi buzele de dinți. S-a mișcat apoi rapid, punând cealaltă mână undeva la spate. Am văzut imediat ceva strălucitor și am simțit metalul rece apăsat la baza gâtului.

Avea un *cuțit.*

— O vorbă dacă scoți și-ți desenez un alt fel de zâmbet, ai să vezi, mi-a șoptit. M-ai înțeles?

Am simțit o strângere în piept și m-am uitat în ochii lui reci, sfredelitori. N-aveam cum să încuviințez, dar părea să vadă cooperarea întipărită pe fața mea.

— Sus, mi-a poruncit.

Kip m-a ridicat în picioare și curând l-am auzit din nou pe Reece strigându-mă. Părea din ce în ce mai aproape, ca și cum ar fi fost chiar lângă debara. Inima îmi bătea să-mi iasă din piept. Kip îmi ținea cuțitul la gât și mă împingea spre ușa dormitorului. Dar Reece era un tip deștept. Avea să vadă ușa din interiorul dressingului meu și scara și avea să vină să mă caute. Probabil că și Kip își dădea seama de asta.

Kip a înjurat din nou și m-a întors cu fața la intrarea dinspre debara. Pași puternici bubuiau prin apartament, potrivindu-se cu bătăile inimii mele. Mai aveam puțin să ieșim din cameră, când Reece a ieșit din debara, cu pistolul în mână, îndreptat spre noi.

Timpul părea să se fi oprit în loc.

Teroarea și speranța se luptau în mine și se observau în privirea care s-a împletit cu a lui Reece. O fracțiune de secundă am zărit ce simțea când m-a văzut. I-am citit în ochii ăia minunați, de culoarea mării. Panica. Frica. O ură care știam că putea fi letală, că promitea pedeapsă. Nu-mi puteam imagina ce simțise în clipa în care intrase și văzuse asta. Îmi începusem ziua hotărâtă să-mi văd de viața mea și, de fapt, acum, Doamne sfinte, exact asta se întâmpla. Ar fi trebuit să fi știut că nimic în viață nu putea fi planificat. Viața mea, viețile noastre, aveau să fie din nou aruncate în vâltoarea evenimentelor.

Kip și-a luat mâna de la gura mea și m-a cuprins de mijloc, păstrând-o pe cealaltă în dreptul gâtului, ținând lipit cuțitul.

Într-o fracțiune de secundă, Reece și-a încleștat fălcile și și-a subțiat buzele. Întregul chip i-a devenit de nepătruns.

— Îmi pare rău, i-am șoptit și vorbele mi-au sunat cam plângăcioase.

Ai fi zis că ochii lui Reece erau niște diamante albastre.

— Iubire, nu e vina ta.

Știam și eu, dar n-aș fi vrut ca Reece să vadă asta și, mai ales, nu voiam să fie rănit. Erau ultimele două lucruri pe care le voiam.

— Așa este, a scuipat Kip vorbele. Dacă e vina cuiva, e a ta. Ea era bine mersi înainte să apari tu. Ai făcut din ea o târfă de doi bani.

Omul era nebun de legat.

— Tu chiar vrei să mă faci să-ți înfig un glonț în frunte, i-a răspuns Reece cu o furie controlată în glas.

— Și tu ai vrea oare să termin ce-am început aici?

Am văzut cum maxilarul lui Reece se înclești.

— Amice, nu vreau decât să te gândești la...

— Nu veni mai aproape de atât, l-a amenințat Kip, apăsând cuțitul pe pielea mea și făcându-mă să scot un sunet ascuțit.

Pe gât îmi curgea acum un lichid cald, iar Kip s-a tras într-o parte și m-a luat și pe mine cu el.

— Îți jur pe Dumnezeu, o termin acum și aici.

— Nu mă apropii, a spus Reece, ținând pistolul neclintit. Dar vreau să știu ce-ai de gând să faci.

— Ce mama mă-sii mai contează asta acum? a spus Kip făcând încă un pas, iar Reece nu a mai înaintat, dar i-a copiat mișcările până când am schimbat locurile.

Acum noi eram cu spatele la debara.

— Nu e cale de ieșire. La dracu', nu-s prost să nu știu! Știu ce-i de făcut.

Pulsul mi-a luat-o razna simțindu-i mâna încordată pe mânerul cuțitului. Mintea anticipa deja lucruri înfricoșătoare, cum că aveam să sfârșesc cu gâtul tăiat, iar Kip avea să scape în singurul mod posibil: sinucigându-se în fața unui ofițer de poliție. Kip știa ce era de făcut. Mă îndoiam că dorea să lase cuțitul jos, să se predea.

Am văzut privirea lui Reece alunecând spre stânga, dar nu a durat mai mult de o clipă. Totuși, asta putea să se fi întâmplat doar în imaginația mea, fiindcă nu vedeam prea bine fără ochelari și doar cu un singur ochi deschis.

— Putem vorbi despre asta, a spus Reece lăsându-și pistolul jos. Tu și cu mine. Vorbim despre toate astea și căutăm o soluție. Las-o pe Roxy să plece și rămânem noi doi.

L-am simțit pe Kip clătinând din cap, în spatele meu, și am tras aer în piept. Dacă făceam vreo mișcare, aveam să intru în cuțitul de la gât, dar nu puteam sta neclintită. Capul mi se învârtea. Ce-aș fi putut face să nu pară a sinucidere curată?

Dacă acelea erau ultimele mele minute pe pământ, nu-mi doream decât să-l mai pot săruta pe Reece o dată, să-i simt mâinile mângâindu-mă.

Am vorbit cu o voce tremurândă.

— Reece, te... te iubesc.

— Iubire, o să-mi spui asta de-acum înainte de nenumărate ori, ai înțeles? mi-a răspuns Reece fără să mă privească, cu ochii

ațintiți asupra lui Kip. Eu și Kip o să discutăm despre toate astea. O să te lase să pleci și noi doi o să stăm la taclale.

— Crezi că am de gând să-i dau drumul? Că avem ceva de discutat unul cu altul? i-a răspuns Kip, cu glas de țicnit. Asta-i...

A urmat un bubuit, care l-a mişcat pe Kip și pe urmă și pe mine. Cuțitul a alunecat, trecând pe lângă pielea mea, și Kip mi-a dat drumul. Confuză, am pășit înainte, iar el s-a prăbușit la podea, în spatele meu.

În secunda următoare, eram în brațele lui Reece, iar el îmi spunea ceva, dându-mi părul la o parte din ochi și apăsându-mi rana de la gât. M-am întors să văd ce se întâmplase, fiindcă nu auzisem niciun foc de armă. Nu-l văzusem pe Reece trăgând. Nu pricepeam nimic.

Într-un final, am înțeles.

Henry... Henry Williams stătea în spatele trupului prăbușit.

Douăzeci și șase

Priveam afară pe geamul din fața patului lui Reece și mi-am trecut absentă mâna peste buza de jos. Umflătura se retrăsese, dar tăietura de la gât încă mă durea și la fel simțeam și înăuntru, mai ales dacă nu eram atentă și mâncam ceva care zgâria. Ca atunci când avusesem vărsat de vânt și nu mă puteam opri din scărpinat.

Nu știam cât era ceasul. Mă trezisem de ceva vreme. Probabil foarte devreme, din moment ce nu distingeam cifrele de pe ceasul deșteptător. La un moment dat, chiar trebuia să-mi refac ochelarii. Pe moment nu-mi dădusem seama că se spărseseră când atinseseră podeaua din... din apartamentul ăla.

Trecuseră deja patru zile de când găsisem ușa secretă din dressing. Patru zile de când mă trezisem într-o încăpere care părea desprinsă direct din coșmaruri. Patru zile de când mă durea stomacul și-mi zvâcnea toată fața, amintindu-mi dureros cât de aproape fusesem de moarte. Patru zile pline de multă introspecție.

Bănuiesc că astea erau consecințele când un ucigaș în serie te face să vezi moarte cu ochii. Poate așa ajungi să te gândești mai bine la ce alegeri și ce planuri să-ți faci în viață.

Așa cum aveam să descopăr, Henry încercase să mă sune, după ce-mi văzuse apelul. Văzând că nu răspund, l-a sunat imediat pe Reece și, când a aflat că mă dusesem la mine la apartament, s-a decis să vină, pare-se ca să nu piardă șansa să-mi vorbească, fără să știe în ce urma să se bage. Atunci când Henry l-a sunat pe Reece

să-i spună că nu răspund, și Reece încercase, la rândul lui, să dea de mine. Iar el știa că i-aș fi răspuns, mai ales ținând cont de cele ce se petreceau. Instinctul l-a purtat la mine acasă, iar Henry a găsit ușa deschisă și a luat o rangă din mașină, a ajuns la mine în dormitor, unde l-a auzit pe Reece vorbind cu Kip.

Restul e istorie.

Era ciudat cum o singură decizie, aceea de a-mi asuma riscuri, a fost exact ceea ce mi-a salvat viața. Începeam să-mi dau seama de asta treptat, în mai multe feluri.

Kip fusese transportat la spital din cauza unui traumatism cranian minor, și apoi predat poliției locale. Acolo se afla și acum și, din câte mi se povestise, nu recunoscuse nimic, dar din ce-mi spusese el mie și din pozele alea înfiorătoare, erau destule dovezi să fie acuzat de atacuri multiple cu vătămare. Colton îmi mai spusese și că urma să fie acuzat de dispariția lui Shelly Winters, deși nu îi fusese încă găsit trupul. Mai auzisem și că era posibil ca procurorul-șef să încerce să facă o înțelegere cu Kip, dacă acesta era dispus să le spună unde anume se afla trupul lui Shelly.

Cu câteva săptămâni în urmă, lucrul ăsta m-ar fi înfuriat la culme. Cum era posibil ca cineva ca el să primească o sentință mai ușoară — să zicem, închisoare pe viață, în loc de o injecție letală — când făcuse toate lucrurile alea înfiorătoare?! Era evident că ucisese pe cineva și terorizase o mulțime de femei nevinovate — mă speriase pe mine și violase orice formă de intimitate și, drept urmare, merita pedeapsa cu moartea.

Dar și familia lui Shelly, pe de altă parte, merita să se încheie totul, și ei voiau s-o găsească, să se odihnească alături de cei din neamul ei. Iar eu nu mai puteam păstra ură. În ultimii șase ani ura și vina mă modelaseră în feluri în care n-aș fi bănuit. Nu aveam nimic cu cei care meritau pedeapsa cu moartea, eu una nu voiam decât să trec peste episodul ăsta. Așteptam cu nerăbdare un viitor în care să nu mai urăsc pe nimeni. Voiam să-l văd pe Kip plătind pentru crimele lui, dar n-aveam de gând să le stau în cale dacă așa reușeau să găsească trupul sărmanei fete.

Așa că da, mă gândisem la multe în ultimele patru zile. La facultate. La pictat. La bar. La Reece, la Henry. La Charlie. Și, pe cât de siropos ar suna, mă simțeam ca și cum m-aș fi trezit în cele din urmă și aș fi primit o a doua șansă.

Patul s-a mișcat și un trup tare ca piatra mi s-a cuibărit în spate, cu pieptul gol și cald lipindu-mi-se de coloana vertebrală, cu picioarele apăsând pe ale mele. Am simțit un braț care-mi cuprindea grijuliu mijlocul.

O a doua șansă când venea vorba de multe lucruri.

— Nu-ți mai roade buza, mi-a poruncit Reece cu glasul răgușit de la somn.

Și-a pus mâna în dreptul stomacului meu. Degetele mi s-au oprit.

— Nu-mi rod buza.

A chicotit blând, jucându-se cu părul de pe ceafa mea.

— Aha, te-ai trezit de mult?

Mi-am coborât mâna peste a lui. Avea mâna mult mai mare decât a mea.

— De câteva ore, cred.

Reece nu a spus nimic o vreme.

— Vorbește cu mine, iubire. Spune-mi, ce e?

Mi-am împreunat degetele cu ale lui și l-am ținut de mână. Reece fusese minunat în ultimele zile. A stat cu mine cât fusesem la spital. A vorbit cu părinții și cu frații mei și i-a liniștit când au venit să mă vadă. M-a sprijinit când am avut un șoc, în noaptea care a urmat atacului. Mi-a distras atenția ori de câte ori închideam ochii și vedeam pozele alea cu mine, cu noi. Erau poze absolut înspăimântătoare, nu semănau deloc cu portretele pe care i le făcusem eu lui Reece. Doamne, nu aveau nimic în comun. Reece fusese pluta mea într-un ocean agitat, dar știam că nici lui nu-i fusese ușor. Nimic din toate astea nu fuseseră ușoare.

M-am lăsat pe spate, mi-am întors capul spre el și privirile ni s-au întâlnit.

— Sunt bine, serios. Doar mă gândeam.

Cu mâna liberă m-am întins și i-am mângâiat obrazul. Barba fină mi-a gâdilat palma.

— Dar tu?

— Abia m-am trezit.

Mi-aș fi dat ochii peste cap dacă ochiul drept nu m-ar fi durut încă. Aveam o vânătaie pe cinste.

— Nu asta am vrut să știu.

Mi-a susținut o clipă privirea, apoi a închis ochii. Am simțit cum i se încorda maxilarul și cum îngrijorarea îmi dădea ghes. Nu prea vorbise despre el în ultimele patru zile. Am fost programați numai pe canalul Roxy, 24 de ore din 24.

Tocmai mă pregăteam să mă urc pe el ca să-l forțez să vorbească, dar a început singur:

— L-am văzut ieri pe nenorocitul ăla.

Nu trebuia să ghicesc la cine se referea, știam deja.

— Ai fost la închisoare?

Reece reîncepuse serviciul, fiindcă deja avusese destul liber când se prăpădise Charlie.

— A trebuit să predau pe cineva și l-am văzut în camera de arest, a comentat cu ochii de un albastru strălucitor, enervat. Am vrut să intru în celulă și să-i crăp capul. Aproape am făcut-o. Era în față, mă scruta cu privirea și m-am dat la el, pregătit să-l prind printre bare și să-l omor în bătaie. Noroc cu un ofițer superior care a văzut ce era să fac și a intervenit.

— Trebuie să recunosc că-s bucuroasă să aud asta, am spus urmărindu-i obrazul cu degetul. Ar fi fost oribil dacă ajungeai și tu la închisoare.

— Mda, asta chiar că ar fi fost o problemă, dar fir-ar a naibii de treabă, indiferent de repercusiuni, merita osteneala, a continuat privindu-mi fața. Fiindcă dacă mă uit acum la tine, îmi amintesc tot ce ți-a făcut și ce-ar fi vrut să-ți facă.

Am simțit cum mi s-a oprit răsuflarea.

— Reece.

— Știu că ești cât se poate de bine. Și mai știu și că o să-ți revii sută la sută, fiindcă ești puternică, Roxy. Știu toate astea, dar mă gândesc și la tot ce-a făcut. La faptul că a fost acolo când noi doi eram *împreună*, a continuat cu furie amară. A fost acolo când erai singură. Psihopatul ăsta nenorocit a fost atât de aproape de tine... Te-a *atins*. O să mai am nevoie de timp ca să trec peste nevoia asta de a-i snopi fața în bătaie.

I-am cercetat ochii, temându-mă să nu găsesc în ei vreo brumă de vină.

— Știi că n-aveai ce altceva să faci, da? Nimeni nu l-a suspectat vreodată și nimeni nu s-a gândit vreo clipă la felul în care reușea să intre la mine în casă.

— Eu. Am. Fost. Acolo. Cât a stat el în nenorocitul ăla de dressing și s-a uitat la noi. Cu toată pregătirea pe care o am, nu mi-am dat seama că era acolo.

S-a rostogolit pe spate și degetele mi-au alunecat de pe obrajii lui. Și-a ridicat mâinile și și-a frecat fața.

— Mama mă-sii, nici măcar nu i-am reținut numele.

Cu un nod în stomac, m-am ridicat ignorând junghiul de sub coaste. M-am grăbit să-l apuc de încheieturile mâinilor. Am încercat să-i dau mâinile la o parte de pe față, dar mi-a opus rezistență. Hotărâtă să nu cedez, i-am dat drumul și am tras pătura de pe el.

— Ce faci? m-a întrebat cu o voce înăbușită de mâini.

Mi-am trecut un picior peste mijlocul lui și m-am așezat. I-am apucat încheieturile și l-am tras din nou de brațe. De data asta m-a lăsat să i le dau deoparte. Și-a coborât privirea spre mine și a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ți-am spus vreodată cât de mult îmi place când ești îmbrăcată numai cu cămășile mele și nimic altceva?

L-am ignorat, pentru că, indiferent dacă părea sau nu aiurea, am avut impresia că văd o lucire ciudată în ochii lui. Care mă făcea să sufăr foarte tare, fiindcă nu voiam să poarte o responsabilitate

atât de grea pentru acțiunile altuia. Nu era deloc cinstit și mă durea să-l văd purtând o asemenea greutate.

Și atunci am înțeles și eu, de parcă m-ar fi lovit o tonă de maimuțe zburătoare, de funduri de maimuțe zburătoare, să fiu mai exactă. Durerea aia din piept probabil că le era cunoscută și părinților mei, după ce mă văzuseră cum mă învinuiam pentru ce i se întâmplase lui Charlie. Într-adevăr, ceea ce se petrecuse cu Kip era complet diferit, și totuși oarecum la fel, și probabil că asta simțea și Reece atunci când mă auzea vorbind despre sentimentele mele.

Ce moment de trezire la realitate!

— Nimic din ce s-a petrecut nu a fost din vina ta, i-am spus. Te rog, spune-mi că înțelegi asta, pentru că nu știu cum să mă descurc dacă te învinuiești, când n-ai avut nimic de-a face.

S-a încruntat.

— Dar tu ai fost rănită. Încă ești rănită.

— Dar nu tu ai făcut-o. Tu m-ai salvat! La fel și Henry, am rostit eu, deși nu credeam c-aș fi putut spune vreodată așa ceva. Ai fost mereu alături de mine. Când a murit Charlie și înainte de asta. Și, dacă te-aș fi lăsat, ai fi fost în mult mai multe situații, am continuat simțind lacrimile în colțul ochilor. Ai făcut ce trebuia să faci, Reece.

A trecut o clipă, după care a eliminat zgomotos tot aerul din plămâni. Eliberându-și mâinile din ale mele, mi-a cuprins obrajii și m-a tras lângă el.

— Roxy, vreau să-ți spun cinstit. Nu știu ce m-aș face dacă ai păți ceva, mi-a zis cu un glas gros. Îmi vine să mor numai dacă mă gândesc că te-aș putea pierde. Și-mi amintesc cât de aproape ai fost de moarte, asta nu e ceva ce am să pot uita ușor.

— Știu, am șoptit clipind ca să-mi alung lacrimile.

A mai răsuflat o dată la fel de sfâșietor.

— Dar am să încerc, fiindcă asta te-am rugat și pe tine să faci, și știu că vei încerca.

I-am zâmbit larg, dar strâmb, și atunci și-a ridicat capul de pe pernă și m-a sărutat blând, atent la tăietura de la buză.

— Te iubesc, mi-a spus cu gura lipită de a mea, o șoaptă abia auzită, dar încărcată de emoție. Iubito, te iubesc.

Mi-aș fi putut petrece restul vieții auzind aceste cuvinte, fără să obosesc deloc. Mai mult decât atât, voiam să le și simt. Voiam să fiu mereu înconjurată de brațele lui Reece până când nu mai știam unde începeam și unde ne sfârșeam fiecare din noi.

L-am sărutat alene și m-am mișcat cât să-mi pot strecura o mână de-a lungul abdomenului lui tare. Când am ajuns la betelia pantalonilor de pijama, și-a lăsat capul pe perne și m-a privit. Obrajii i s-au colorat, iar eu mi-am strecurat mâna înăuntru, fără să-l slăbesc din ochi. Deloc surprinzător, era deja tare când mi-am înfășurat degetele în jurul lui.

Din adâncul gâtului i-a ieșit un sunet puternic, gutural. A rămas cu ochii pironiți asupra mea, cât timp l-am mângâiat. Nu trebuia decât să-l ating în cele mai intime părți ca să mă umezesc și să fiu încărcată de dorință. Nu mi se întâmplase așa cu niciun alt tip și știam că nu avea să mai fie fie altul ca el.

Reece era făcut pentru mine.

Eu eram făcută pentru el.

Și-a croit drum spre șold prin cămașa mea împrumutată. Îngrijorarea i-a șters o clipă dorința de pe față.

— Crezi că am putea să...

— Cred că e cea mai deșteaptă idee din lume, l-am întrerupt.

Și-a încovoiat ușor șoldurile.

— Scumpa mea, te vreau. Te vreau în fiecare moment, dar nu e nevoie s-o facem acum. Avem timp. Avem tot timpul din lume.

Ochii i-au strălucit când m-a văzut că-i dădeam jos pantalonii și-l scoteam la lumină.

— Mai ales că am văzut că ai jucăriile alea și abia aștept să le folosesc într-una din zilele astea.

Gândul că avea să folosească jucăriile mele sexuale m-a făcut fericită, dar, dacă nu cumva avea acum vreun vibrator ascuns pe aici, fantezia asta urma să fie trăită în altă zi.

— Vreau să facem asta. Mult de tot.

A deschis gura.

— Roxy.

L-am cuprins și i-am strâns bărbăția lungă și tare.

— Fir-ar, a gemut, dându-și capul pe spate. Bine. O idee perfectă. Exact așa. Te susțin sută la sută în orice ai vrea să faci.

Am chicotit, dar sunetul s-a prefăcut într-un geamăt, de cum mi-a atins sânul. Într-o secundă chiloții și cămașa erau pe jos și noi ne strângeam în brațe. Mi-am pus mâinile pe pieptul lui și m-a ținut de șold, lăsându-mă să-mi impun ritmul, fără grabă. Nu mai trebuia să ne seducem unul pe altul și nici să ajungem la orgasm cât mai curând. Nu. Voiam să ne arătăm unul altuia iubirea și era ceva extraordinar de reconfortant în asta, frumos și mistuitor deopotrivă. Fără nicio grabă. Trăiam clipa. Și când am ajuns la climax mi-a fost alături, trupurile ni s-au cutremurat și și-au revenit la unison.

Nu m-am mișcat după aceea, am rămas răstignită peste el, cu obrazul cel bun lipit de pieptul lui, lăsându-l să se joace cu părul meu.

— Ce s-a întâmplat cu șuvița din părul tău? m-a întrebat.

— Poftim?

Mi-era prea lene să mă mai gândesc la ce mă întrebase.

— Șuvița aia mov... a dispărut.

Am râs, fiindcă o spusese de parcă vreo magie voodoo făcuse asta.

— S-a decolorat, am răspuns.

— Aha, a zis continuând să se joace cu părul meu, lucru care-mi plăcea foarte mult. Ar trebui să ți-o faci roz din nou.

— Roz? am spus încruntată. N-am mai avut-o roz de aproape un an.

— Știu, dar îmi plăcea cum îți stătea cu ea roz.

Încruntarea s-a transformat într-un surâs. Ținuse minte de atunci că avusesem o șuviță roz? Doamne, îl adoram pe omul ăsta! Pe bune.

— Păi, poate că data viitoare am să mi-o fac roz.

— Păi, poate că așa ar trebui, m-a tachinat el.

— Autoritarule, am murmurat eu zâmbind în continuare.

Am mai rămas așa câteva minute, cu mintea la tot felul de lucruri. Tocmai mă pregăteam să dau glas unui gând.

— M-am mai gândit.

Și-a pus mâna pe spatele meu.

— Ar trebui să-mi fac griji?

— Poate? am râs eu ușor. E vorba despre ce vreau să... să fac în viitor.

A început să mă mângâie, mișcându-și mâna în cercuri mici pe spatele meu.

— Bun. Ce-ai vrea să faci?

Dintr-un motiv bizar, îmi era mult mai ușor s-o spun acum decât îmi fusese când stătusem goală pe Reece. Hm, straniu.

— M-am gândit că poate... aș putea să renunț la cursuri. Mă rog, știu că e indicat să ai o diplomă, dar nu asta e pasiunea mea. Nu acum. Facultatea poate oricând să aștepte, dar, dacă am învățat ceva din tot ce s-a petrecut acum, e că nimeni nu știe ce aduce ziua de mâine sau săptămâna viitoare. Pur și simplu, nu-mi pasă de facultate. Poate asta o să se schimbe într-o bună zi, dar...

— Iubire, nu trebuie să mă convingi de nimic, a continuat el să-și miște mâna și am vrut să-mi arcuiesc spinarea precum o pisică. Cred că e o idee foarte bună. O să ai mai mult timp de pictat și de lucrat la design de site-uri, dacă mai vrei s-o faci.

— Chiar vreau, am spus și am tremurat de nerăbdare. Îmi place să fac chestiile astea și o să pot să muncesc în continuare la Mona... m-am oprit și mi-am ridicat fața să-l văd. Nu crezi că asta mă face... nu știu cum să zic, un fel de ratată, fiindcă abandonez facultatea?

Și-a îngustat privirea.

— Mai întâi de toate, nu abandonezi. Doar îți întrerupi studiile, pentru o vreme. Sau pentru totdeauna, dar nu o faci pentru că n-ai fi în stare. În al doilea rând, facultatea nu este singura opțiune. Dacă alegi să nu mergi pe drumul acela, nu înseamnă că ești o ratată. Mi-ar *plăcea* să aud pe cineva spunându-ți asta.

— Liniștește-te, i-am zis mângâindu-i pieptul, dar extrem de încântată în sinea mea.

Am tras adânc aer în piept și da, chiar mă simțeam mai liniștită, mai bine.

— Vreau să mă apuc serios de pictat. Cine știe? Poate chiar am s-o ascult pe mama și am să fac cunoștință cu tipa aia care vinde obiecte de artă în oraș. Cică i-ar fi plăcut tablourile mele. Mai am câteva. I-aș putea da și mai multe.

— Cât timp nu dai din cele cu mine...

Înroșindu-mă, mi-am rezemat fruntea de pieptul lui și am gemut:

— Ești de groază.

A râs și m-a prins de talie.

— Mai ales pe alea în care mă vei picta gol. Da, n-am uitat ce mi-ai cerut.

Am oftat.

— Serios acum, cred că e o idee excelentă, a spus.

Am ridicat capul și mi-a zâmbit cu un surâs care mi-a mers la suflet.

— Sunt mândru de tine.

— Chiar așa? l-am întrebat cu o voce scârțâită.

A dat din cap.

— Da, chiar așa.

Mi-am deschis gura să comentez, dar i-a sunat telefonul. M-am dat jos de pe el, pe o parte, și l-am lăsat să se ridice, să vadă cine era.

— Salut! a răspuns.

După cum răspunsese, nu era de la serviciu. S-a răsucit și m-a privit. M-a privit pe tot trupul gol și privirea din ochi spunea că ar fi preferat să nu fi răspuns, după care s-a întors cu spatele.

— Da. Bine.

— E totul în regulă? l-am întrebat după ce a închis.

— Era Colton, a spus Reece încruntându-se și punându-și telefonul la loc, pe noptieră. E afară. Mă întorc imediat.

Înainte să-și dea picioarele jos din pat, m-a sărutat pe obraz și apoi pe tâmplă. Gestul era dulce și tandru și mă făcea să simt că mă împleticesc prin cameră ca o balerină obosită.

Reece a închis ușa în urma lui și, după un moment, mi-am pus cămașa pe mine. Știindu-mă cât eram de norocoasă, aveam toate șansele să fiu surprinsă în pielea goală, la el în cameră. Mi-am tras cămașa peste cap, am lăsat-o să atârne în jur și pe urmă am început să-mi descâlcesc părul, rezistând tentației de a mă duce să văd ce căuta Colton aici. Nu a fost nevoie să rezist prea mult.

În mai puțin de cinci minute, Reece s-a întors și a lăsat ușa deschisă în urma lui. Am apucat pătura să-mi acopăr picioarele goale.

— Mai e Colton aici?

S-a oprit la câțiva pași de pat.

— Nu. A trebuit să plece.

— Bine.

Mi-am înclinat capul într-o parte și l-am privit cu atenție. Se întâmplase ceva, era clar din felul în care-și trecea mâna pe piept.

— S-a întâmplat ceva?

Reece a încuviințat.

— Da, s-a întâmplat.

Abia acum mă simțeam agitată. În stomac mi se forma un ghem de plumb.

— Ce?

— Kip a murit.

Am clipit o dată și apoi încă o dată.

— Poftim?

Și-a dres vocea:

— A fost găsit mort în celulă în dimineața asta. Acum câteva ore, mai exact. E al naibii de bizară toată situația...

N-am putut face altceva decât să-l privesc.

— Chestia e că s-a sugrumat cu cămașa, a legat-o de bare și s-a lăsat să cadă. Se poate face asta. Dar nu e deloc credibil, cine și-ar face una ca asta, plus că nu era singur. Colton mi-a spus că mai erau alți opt tipi închiși cu el.

Tot nu-mi găseam cuvintele.

A clătinat ușor din cap, privind undeva peste umărul meu.

— Se pare că a lăsat un bilet de adio.

— Se pare?

Uite. Puteam să vorbesc. Sau, mă rog, să repet după Reece.

— Cică i-ar fi spus unuia dintre tipii cu care era închis unde poate fi găsit corpul lui Shelly Winters, după care, conform martorilor, s-a spânzurat. Nimeni nu l-a oprit, a spus Reece făcând o pauză. Chiar în momentul ăsta avem o echipă care se duce acolo, fiindcă e în jurisdicția noastră.

Recunosc, eram dată pe spate de veștile astea.

— Și nimeni nu a încercat deloc să-l oprească? Oamenii ăia, toți opt câți erau, l-au privit cum se sufocă, cum își leagă cămașa de gât și pe urmă de bare?

— Da, mi-a răspuns. Dar mai e o chestie, mi-a zis apropiindu-se de pat. Veștile despre el au apărut luni seara, nu? Când eram noi la spital, atunci a apărut la știrile de seară. S-a dus imediat vorba că el era suspect și în cazul tuturor celorlalte femei și că tocmai fusese prins.

— Așa, bun.

— Colton mi-a povestit despre asta acum vreo zi jumătate, despre un tip care a fost adus la secție pentru că jefuise un magazin cu băuturi alcoolice. Dar în circumstanțe extrem de ciudate. Tipul se pare că a intrat, a luat o sticlă de whisky de pe raft și a ieșit afară să o bea. A stat acolo până au ajuns polițiștii. A fost arestat și dus

la închisoare. Polițiștii spun că omul ăsta ar avea un întreg istoric, dar ghici de cine se leagă numele lui.

Am clătinat din cap.

— De cine?

— De Isaiah.

Am căscat ochii.

— Mama naibii! Nu verișoara lui Isaiah a fost atacată?

După ce Reece a încuviințat, abia atunci au început să se lege toate.

— Doamne, credeți că Isaiah i-a poruncit tipului ăstuia să se lase arestat și să intre în aceeași închisoare cu Kip?

— Îl mai ştii pe Mack? Tipul care-a amenințat-o pe Calla pentru banii pe care-i datora mama ei? A sfârșit cu un glonț în cap și știm cu toții că Isaiah e în stare de așa ceva, mai ales când cineva își bate joc de familia lui. Și ca să se potrivească și mai bine, nici camera video nu a mers la primele ore ale zilei.

— La nai... înseamnă că mai este implicat și un ofițer de-ai voștri.

— Știm de ani întregi că are oameni infiltrați în forțele de poliție. Dumnezeu știe cu cât l-o fi plătit pe tipul ăsta să facă asta și cine naiba s-o fi jucat cu camera! Probabil că i-a dat mai mult decât trebuia ca să închidă ochii că s-a luat o viață și să riște să mai fie și prins. Departamentul o să deschidă o investigație.

— Dar n-a fost nimeni niciodată în stare să-l prindă pe Isaiah cu nimic. Adică, niciodată, niciodată, nu?

— Da, așa e.

Nu știam ce să simt sau ce să cred la auzul morții lui Kip. Că-și luase singur viața sau că Isaiah l-a pus pe unul să i-o ia. În orice caz, nu mai avea cum să trăiască în închisoare și nici cum să facă aranjamente. Și dacă tipul din celulă spunea adevărul, urmau să-i găsească trupul lui Shelly și iată și lumina de la capătul tunelului ăstuia încâlcit. Mi-am cercetat sentimentele, căutând, dar n-am găsit decât... nimic. Și oare nu eram cea mai nesimțită persoană

din lume? Nu era vorba că nu-mi păsa. Nu mai voiam să irosesc nici timp, nici energie cu monstrul ăla. Nu mai puteam.

Reece a rămas pe pat, trecându-și degetele prin păr. L-am privit în liniște. Și-a pus mâna pe genunchi și a clătinat din cap.

— Oare sunt un om de doi bani dacă nu mă afectează ce s-a întâmplat acum?

M-am urcat lângă el și mi-am pus genunchii lângă picioarele lui.

— Nu cred. Știi, am oftat și am ridicat brațele, aș putea să mint și să spun că e mare păcat că a murit, dar nu sunt sigură că ăsta e adevărul. Și ar fi păcat să mint, nu? Dar, pe de altă parte, nu e un păcat să te bucuri de moartea cuiva? Asta chiar că nu mai știu. Ar trebui să găsim pe cineva care se pricepe la Biblie.

Și-a mușcat buzele.

— Fac pariu că Melvin ar ști.

S-a mirat.

— Melvin? Bătrânelul acela care de cele mai multe ori e beat la bar?

Am încuviințat dând din cap.

— Mda. Melvin le cam știe pe toate. De fapt, fac pariu că și Katie ar ști. Ea e genul de om care le știe pe toate. Uite ce ciudat. Ah! am spus și am bătut din palme, amintindu-mi. Nu ți-am spus niciodată ce mi-a zis Katie despre tine.

M-a privit cu ambele sprâncene arcuite a mirare.

— Ar trebui să-mi fac griji?

— Nu, am râs, acum vreo doi ani mi-a spus că deja l-am cunoscut pe cel cu care îmi voi petrece tot restul vieții, că m-am îndrăgostit deja de el.

A căscat ochii.

— Pe bune?

— Da, așa a fost. N-am vrut s-o cred, dar mi se pare că undeva în adâncul minții mele am știut că avea dreptate, fiindcă te cunoșteam și te iubeam de mult mai mult timp decât eram dispusă să recunosc.

M-a privit neclintit, cu un amestec de amuzament și neîncredere întipărite pe chip.

Am râs.

— Altă dată mi-a spus că a băut whisky ilegal pe care i l-a adus o rudă din Sud și că pe urmă a ajuns prin păduri, unde a vorbit toată noaptea cu zânele. Iar altă dată i-a spus lui Nick că deja și-a cunoscut iubita, iar el a făcut o față de-i venea s-o ia razna pe dealuri. Așa că cine știe dacă ăsta nu e modul ei de operare, nu? A mai zis că...

— Hai să ne întoarcem la partea aia cum că mă iubeai, m-a readus el la subiect. Chiar ți-a spus asta cu ani în urmă?

— Da, așa mi-a zis.

— Ah, iubire.

S-a aplecat, și-a sprijinit fruntea de a mea și mi-a prins ceafa cu o mână. M-a sărutat și m-am topit ca un cub de gheață la soare.

— Atunci înseamnă că are într-adevăr puteri paranormale.

Douăzeci și șapte

Cred că era bine că, în sfârșit, nu mă mai durea stomacul ca urmare a celei de-a patra întâlniri a mea cu moartea. Eram convinsă că storsese din mine tot.

Era vineri noaptea, la aproape două săptămâni după ziua la care ajunsesem să mă refer ca fiind Lunea cea Nasoală. Mă întorsesem de joi la bar, la Mona, deși Jax insistase să-mi iau liber cât aveam nevoie, chiar și o lună. Simțeam însă că trebuia să revin la muncă, să-mi reiau viața, plus că aveam nevoie de bani. Toată gașca se strânsese și se distra înainte să vină dimineața de duminică, când fiecare avea să plece. Erau toți acasă la Jax, unii prin dormitorul de oaspeți, alții dormind pe canapea.

— Cred că arăți la modă cu vânătaia asta, mi-a spus Katie ridicându-și maioul de culoarea albastru neon. Ar trebui să-mi fie frică de tine să nu mă rupi cu bătaia.

Calla s-a sprijinit de bar lângă mine și și-a încrucișat brațele în față. Își prinsese părul blond într-o coadă, undeva sus, în creștet.

— Probabil c-ar putea să vă ia pe toți la bătaie. Astea slăbănoage sunt întotdeauna cele mai bătăușe.

Ochiul nu mai era negru, căpătase o nuanță de movuliu albăstrui și probabil c-ar fi trebuit să dispară cu totul dacă n-aș fi avut câteva vase de sânge sparte. Dar abia se mai vedeau. Nu-mi făceam griji.

— Așa este, le-am spus fetelor. Păziți-vă.

Avery a pufnit în râs, cu paharul de Cola în mână.

— Am scos-o pe Teresa afară săptămâna trecută.

Am ridicat sprâncenele mirată și am privit-o pe bruneta superbă despre care vorbea.

— Am nevoie de mai multe detalii, te rog.

Teresa a râs și s-a răsucit pe scaunul înalt de la bar.

— Am găsit niște mănuși de box de-ale lui Jase și am avut un meci. Dar m-am purtat frumos cu ea, am lovit-o numai în brațe.

— În fine, a spus Avery privind spre locul în care Cam stătea alături de Jase și Jax.

Băieții discutau despre Brock.

— Am crezut că o să facă Cam un atac de cord, când am început meciul.

— Da, am crezut că o să chemăm ambulanța, a răbufnit Teresa. A fost haios, pentru că sunt convinsă că Jase s-a gândit c-o să fie ca într-o fantezie ciudată devenită realitate. Două gagici cu mănuși de box.

Katie a râs și și-a turnat un pahar de tărie.

— Bietul Cam. Trebuie să fie nasol când una din gagici ți-e soră.

— Știți, cred că ăsta ar fi un show de senzație la club. Fetele ar putea să poarte bikini și în sus topless, a spus Katie dând paharul pe gât cu o mișcare impresionantă.

S-a lins pe buze și, oftând mulțumită, a pus paharul de tărie la loc pe tejghea.

— Am să-i vând pontul ăsta lui Larry. Îi plac mult ideile mele, a spus și a dat din fund.

M-am uitat la cele două.

— Vedeți ce-ați făcut?

Avery a chicotit.

— În fine, oameni buni, gata, trebuie să plec să mai fac și niște bănuți, ne-a anunțat Katie. Pace tuturor, ah, ia stai! a spus și s-a răsucit spre Nick, care tocmai apăruse în spatele barului.

Nick ducea în brațe o mână de lămâi verzi și s-a oprit uimit de îndată ce a văzut-o pe Katie privindu-l cu ochi mari.

— Tu, a strigat Katie și a țopăit spre el, în vreme ce sânii ei se luptau cu maioul și cu gravitatea.

Nick a pus lămâile pe tejghea.

— Cu mine vorbești?

Am rânjit, iar Calla s-a tras mai aproape, mânată de curiozitate.

— Da, cu tine! a spus și a arătat spre el cu niște degete vopsite în același albastru ca și topul. Trebuie să-ți spun ceva.

— Ah, nu, a murmurat Calla, dar eu m-am abținut cu greu să nu țopăi de bucurie.

Katie dădea din degete de parcă mai avea puțin și se apuca de cântat jazz.

— O să vină în seara asta.

Nick a ridicat o sprânceană.

— Nu știu cine este fericita doamnă, dar așa sper și eu.

Am chicotit.

Katie a mișcat mai departe din mână.

— Ea este. E cea de care o să te îndrăgostești. Pentru toată viața. Ah, băiete, de data asta chiar ți-ai găsit perechea. Perfectă.

I-a zâmbit lui Nick, redus la tăcere, apoi s-a întors râzând spre noi.

— Ciao, ciao, gagici!

Am privit-o ieșind țanțoșă din bar, pe platformele ei de doișpe centimetri, după care m-am întors spre Nick și l-am bătut pe braț.

— Gata, revino-ți. Are dreptate de fiecare dată când vine vorba despre chestiile astea.

Nick a pălit.

— Ia mai taci din gură.

— Așa este, a confirmat Calla. A avut dreptate și când a fost vorba despre Jax și despre mine. Zici că e stripteuza cu puteri paranormale sau așa ceva.

Nick părea absolut îngrozit.

— Tăceți amândouă din gură.

Am chicotit voioasă.

— Abia aștept.

Nick m-a privit mânios.

Ușa barului s-a deschis și noi ne-am întors cu toții privirile. Am izbucnit în hohote de râs de cum am văzut cine era.

— Doamne sfinte, ea e!

Aimee (cu doi de e) Grant tocmai pășise înăuntru, privindu-ne încruntată. Părul blond coafat îi cădea frumos în valuri și-și afișa în exces pieptul super bronzat. Tipa era sexy, doar că nu știa să-ți lase spațiu personal, plus că se purtase ca naiba cu Calla, ceea ce pe mine mă deranja. Cum ar fi fost ca Nick să se îndrăgostească de ea? Îmi venea să mor. Râdeam cu așa hohote, că mă durea stomacul. Mi-am pus mâinile pe tejghea și am anunțat:

— Ah, Doamne, ea e!

Calla și-a încrucișat brațele când a văzut-o pe Aimee îndreptându-se spre băieți și apoi a rânjit ca o mâță care tocmai mâncase o cușcă plină de canari când a văzut-o că îi evită, în ultima secundă.

— E dusă, i-a spus Calla lui Nick. Nu știu dacă aș mai putea să-ți fiu prietenă.

Nick și-a dat ochii peste cap.

— Îți spun de-acum că magia lui Katie e praf, fiindcă n-am să mă apropii de aia cu nicio parte a corpului.

— În fine, am zis eu cu voce tare. E deja dragoste adevărată.

M-a săgetat cu niște ochi întunecoși, dar care nu mi-au șters rânjetul de pe chip. În cele din urmă, Avery și Teresa s-au dus și ele lângă băieți și, cum am rămas un moment singure, Calla s-a uitat la mine serioasă.

— Ești bine? m-a întrebat. Știu că ai trecut prin multe nebunii și mie mi s-a întâmplat mai de demult ceva semănător, așa că știu cât de greu poate să fie.

Încuviințând, m-am apucat să tai o lămâie verde.

— Sunt bine. Sau așa cred, dacă înțelegi ce vreau să spun. Mai sunt momente în care simt că o iau razna. N-am să te mint. Nu vreau să mă mai gândesc la ce-a făcut Kip, știi? A trecut, nu mai e. Și au găsit și trupul fetei ăleia, asta e tot ce contează acum. Măcar familia ei poate spune că s-a terminat.

— Da, mi-a zis privindu-mă cu atenție. Și treaba cu Charlie?

I-am zâmbit tăind o altă lămâie. Era destul de trist, dar acela era adevărul.

— Mi-e dor de el. Mi-e dor că nu-l mai văd vinerea, dar am să trec și peste asta și o să-mi fie din ce în ce mai ușor.

— Mă bucur să aud asta. Apropo, îmi plac foarte mult ochelarii ăștia noi. Îți stă demențial cu rame roz... ce naiba?

Mi-am ridicat privirea, urmând-o pe a ei. O tipă tocmai intrase. Nu o mai văzusem până atunci, dar pe bunul Dumnezeu, era absolut superbă. Avea părul de-un negru lucios și un corp pentru care mi-aș fi dat un ovar sau chiar două, era înaltă și arăta de parcă ar fi trebuit să apară pe coperțile unei reviste de modă.

Nou-venita se îndrepta spre bar, dar s-a oprit în drum și a rămas cu gura căscată când a văzut grupul strâns în jurul meselor de biliard. S-a uitat la ei.

Teresa a fost prima care a remarcat-o și s-a tras un pas în spate, surprinsă și recunoscând-o, evident. Apoi a zâmbit, privindu-i pe Cam și pe Avery, cu un zâmbet din ce în ce mai larg.

— Steph? a strigat-o ea. Ce naiba faci tu tocmai aici?

Fata pe nume Steph și-a revenit îndeajuns de repede cât să se ducă lângă ei. Nu auzeam prea bine ce spunea, așa că m-am uitat la Calla.

— O cunoașteți?

— Da. A fost la facultate, la Shepherd. A terminat odată cu Jase. Mai știi ce ți-am povestit că s-a întâmplat cu colega de cameră a Teresei înainte să se mute de acolo?

— Despre fata care a fost omorâtă?

Calla a încuviințat.

— Teresa a înnebunit când a găsit-o fără suflare și atunci Steph a fost cea care a avut grijă de ea și a chemat poliția. Și-au dat seama că ea locuia în cealaltă cameră, dar nu o văzuse până atunci. Nu o cunosc prea bine, dar arată trăsnet.

— Arată ca un amestec de Angelina Jolie și Megan Fox laolaltă.

A pufnit în râs.

— Adevărat. Uau. Bine. Trebuie să mă duc să văd ce face aici. Te descurci singură?

— Da, am spus și i-am făcut semn cu mâna. Du-te și adună bârfe.

Barul s-a aglomerat treptat și, când Calla a revenit să preia comenzi de la bucătărie, deja nu mai aveam timp să aflu ultimele noutăți despre fata care fusese la Shepherd. Nu m-am putut însă abține să nu mă gândesc la ce-i spusese Katie lui Nick și tocmai atunci l-am văzut zâmbind larg și primind-o la bar, să îi pregătească un rom cu Cola.

Cunoșteam prea bine zâmbetul acela.

Cum Calla rămânea aici peste weekend, însemna că urma să închidă barul cu Jax și Nick. Deci, nu mai aveam de ce să mai stau prin preajmă. Mi-am luat la revedere de la toți, l-am îmbrățișat pe Jax, mi-am pus puloverul și am ieșit.

O camionetă mă aștepta în parcare.

Cu un zâmbet cât toată fața, m-am dus spre ea și am văzut geamul lăsându-se în jos și scoțând la iveală un polițist frumos foc.

— În pauza de masă? l-am întrebat.

Și-a mușcat buza de jos.

— E pauza mea preferată.

Un val de căldură mi s-a strecurat în abdomen. Știam perfect la ce fel de pauză de masă se gândea.

— Și a mea.

Sperând că nu încălcam cine știe ce reguli de conduită ale polițiștilor aflați în camionetă, m-am aplecat și l-am sărutat, prin geamul lăsat.

— Ne vedem la tine acasă?

A schițat un zâmbet.

— Ne vedem mai târziu.

La un moment dat, trebuia să mă mut înapoi la mine. Nu fiindcă nu mi-ar fi plăcut să locuiesc cu Reece. Îmi plăcea, mai ales în nopți din astea în care ajungeam de la Mona la el în doar câteva minute și puteam să ne punem pe făcut prostioare.

Deși nu-i spusesem Callei, ideea de a dormi înapoi la mine acasă îmi dădea fiori reci pe spinare și nu puteam trece peste asta decât făcând eforturi. Normal că n-o puteam face singură. Reece

urma să fie cu mine, dar trebuia să mă întorc înapoi la mine acasă, ca să revin la normal.

Am ajuns acasă la Reece și n-am pierdut timpul prefăcându-ne că aveam de gând să mâncăm. M-a cuprins cu brațe puternice și m-a sărutat ca un om însetat, până când am rămas amețită și fără suflare. Ne-am lipit unul de altul și am ajuns pe canapea, cu mine în genunchi ținându-mă de margine, și el în spatele meu, cu o mână pe șolduri și alta între coapse. Asta chiar era cea mi bună pauză de masă.

Aveam mușchii ca de jeleu și am rămas acolo unde m-a lăsat, curbată peste canapea, în timp ce Reece și-a aranjat uniforma la loc, și-a fixat centura portarmă și pe urmă mi-a umblat prin haine. L-am privit cu obrazul sprijinit în mâini. Mi-a tras una peste fund când s-a ridicat.

— Perversule, am murmurat.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Îți place.

— Poate.

A râs și mi-a luat puloverul de pe jos.

— Lasă-mă să te ajut.

L-am privit uimită, dar mi-am ridicat totuși brațul. Să mă îmbrace cineva în puloverul cu nasturi era cumplit de greu, dar a avut răbdare cu fiecare nasture în parte.

— Vreau să vin acasă dimineața și să te găsesc la mine în pat, îmbrăcată doar în asta.

— Tu chiar ești pervers.

Reece și-a lipit buzele de ale mele.

— Și-mi doresc să nu mai fie nevoie să plec din nou acum.

— Și eu, i-am spus aranjându-i gulerul uniformei. Dar o să mă găsești aici.

M-a mai sărutat o dată, cuprinzându-mă pe după mijloc și ridicându-mă pe canapea. M-a ridicat în picioare și m-a tras lângă el.

— Mă conduci la ușă?

Cum ușa nu era decât la vreo trei metri depărtare, am izbutit. L-am urmărit și m-am bucurat să știu că aveam în congelator

niște înghețată cremoasă doar pentru mine. Urma să mi-o însușesc pe toată de cum închideam ușa.

Reece s-a întors și m-a privit cu o intensitate resimțită ca o mângâiere.

— A rămas neschimbat pentru duminică, da?

Ah, da, duminică. Faza a doua a procesului de revenire la normal, ei bine, începea de duminică. Se anunța o zi grea, dar eram pregătită. M-am întins pe vârfuri și l-am sărutat în colțul buzelor.

— Da, așa rămâne.

— Bine, mi-a răspuns și a pornit spre ușă.

— Reece, l-am strigat.

M-a privit peste umăr și i-am spus:

— Te iubesc.

Fața i s-a schimbat de la uimire la fericire și inima a pornit să-mi cânte de bucurie.

— Și eu te iubesc, scumpo.

Am închis ușa, am încuiat și trebuia să recunosc că așa era mult mai bine decât dacă ne-am fi luat rămas-bun.

Am remarcat vântul slab care răsfira ramurile aliniate pe drum de cum am ieșit din camioneta lui Reece și m-am dus pe partea șoferului. Mi-am ridicat bărbia și am măsurat întreg cimitirul, zăbovind asupra pietrelor de marmură și a monumentelor masive. Era o zi însorită. Cerul păstra o nuanță perfectă de albastru, cu câțiva nori albi pufoși, rătăciți ici-colo. Mă străduiam să găsesc în minte nuanțele potrivite pe care să le amestec ca să obțin nuanța perfectă a cerului și a norilor. Mă rog, norii erau relativ ușor de pictat și chiar distractiv. M-am jucat puțin cu tivul puloverului subțire, după care mi-am ridicat mâna și mi-am petrecut după ureche șuvița de păr roz.

Reece s-a apropiat de locul în care-l așteptam abia atingând iarba proaspăt tunsă cu vârfurile pantofilor.

— Ești gata?

Mi-am strâns buzele, am dat din cap că da, așa că am pornit, urmărind poteca pavată. Aveam un nod în gât, un amestec de

emoții și o tristețe care probabil că urma să persiste mult timp de acum înainte. Știam că într-o bună zi aveam să mă gândesc la Charlie fără să mai simt atâta durere. Ci doar căldură și fericire și niște amintiri pe care aveam să le păstrez mereu cu drag în suflet.

Niciunul din noi nu a vorbit până când n-am ajuns pe coama dealului și până n-am văzut pentru prima oară de la înmormântare locul în care Charlie se odihnea definitiv. M-am împiedicat și inima mi-a bătut din ce în ce mai tare. După cum era de așteptat, ai lui nu precupețiseră niciun ban când fusese vorba de mormântul fiului lor. Ceea ce mi se părea ciudat, fiindcă de-abia dacă îl văzuseră în ultimii șase ani. Dar cine eram eu să-i judec? Poate că așa își arătau ei dragostea, cât de mult îl iubiseră și cât de dor le era de el.

Deasupra unei pietre simple de mormânt ridicaseră un înger alb perlat, cu aripile răsfrânte și cu capul plecat. Îngerul ținea în brațe un copil mic, aproape de piept. Nu știu de ce, dar atunci când am văzut statuia mi-a venit să mă prăbușesc pe iarbă și să plâng cum nu o făcusem până atunci.

Doar că nu eram singuri la cimitir. Nici măcar aici, în locul lui de odihnă, nu era liber. Nici nu mă așteptam să fie.

Undeva în lateral, cu mâinile vârâte în buzunar și cu capul ridicat de parcă ar fi privit expresia tristă a îngerului, se afla Henry Williams.

Respirația mi-a devenit tremurătoare. Când îi spusesem lui Reece care era al doilea lucru pe care voiam să-l fac, și anume să mă întâlnesc în cele din urmă cu Henry, să vorbim, m-a sprijinit pe deplin. La fel ca atunci când îi povestisem despre planurile mele cu facultatea. De asta ne aflam aici, la cimitir, într-o duminică în care vântul adia destul de tare.

Henry și-a coborât capul și s-a apropiat de noi. Pe buze i-a apărut un zâmbet slab, nesigur și și-a scos o mână din buzunarul pantalonilor, trecându-și-o prin părul blond care-i crescuse de ultima oară de când nu-l văzusem, adică din apartamentul lui Kip.

Trebuia să fiu sinceră cu mine. Eu și Henry nu puteam fi vreodată prieteni. Nici nu cred că asta voia, ar fi fost prea forțat, prea

dureros și mult prea solicitant pentru amândoi. Dar ca să mă pot ierta cu adevărat pe mine însămi trebuia să-l iert mai întâi pe Henry.

Preț de o secundă mi l-am imaginat pe Charlie undeva în cerul acela frumos, privindu-ne pe toți, și l-am văzut zâmbind. Mi l-am imaginat fericit pentru asta. Și mai ales mi l-am imaginat mândru de mine — de noi toți. Și, Doamne, era așa de bine!

Reece mi-a găsit mâna și m-a strâns liniștitor.

— Vrei să încerci să faci asta?

— Nu, i-am răspuns.

Mi-am ridicat ochii spre el și privirile ni s-au întâlnit. Pe chipul lui Reece stătea întipărit cuvântul *iubire*. Doamne, eram o fată atât de norocoasă și-l iubeam atât de mult, că aș fi putut pluti de fericire. L-am strâns de mână și i-am răspuns:

— Nu vreau să încerc. Chiar am s-o fac.

Sfârșit